

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

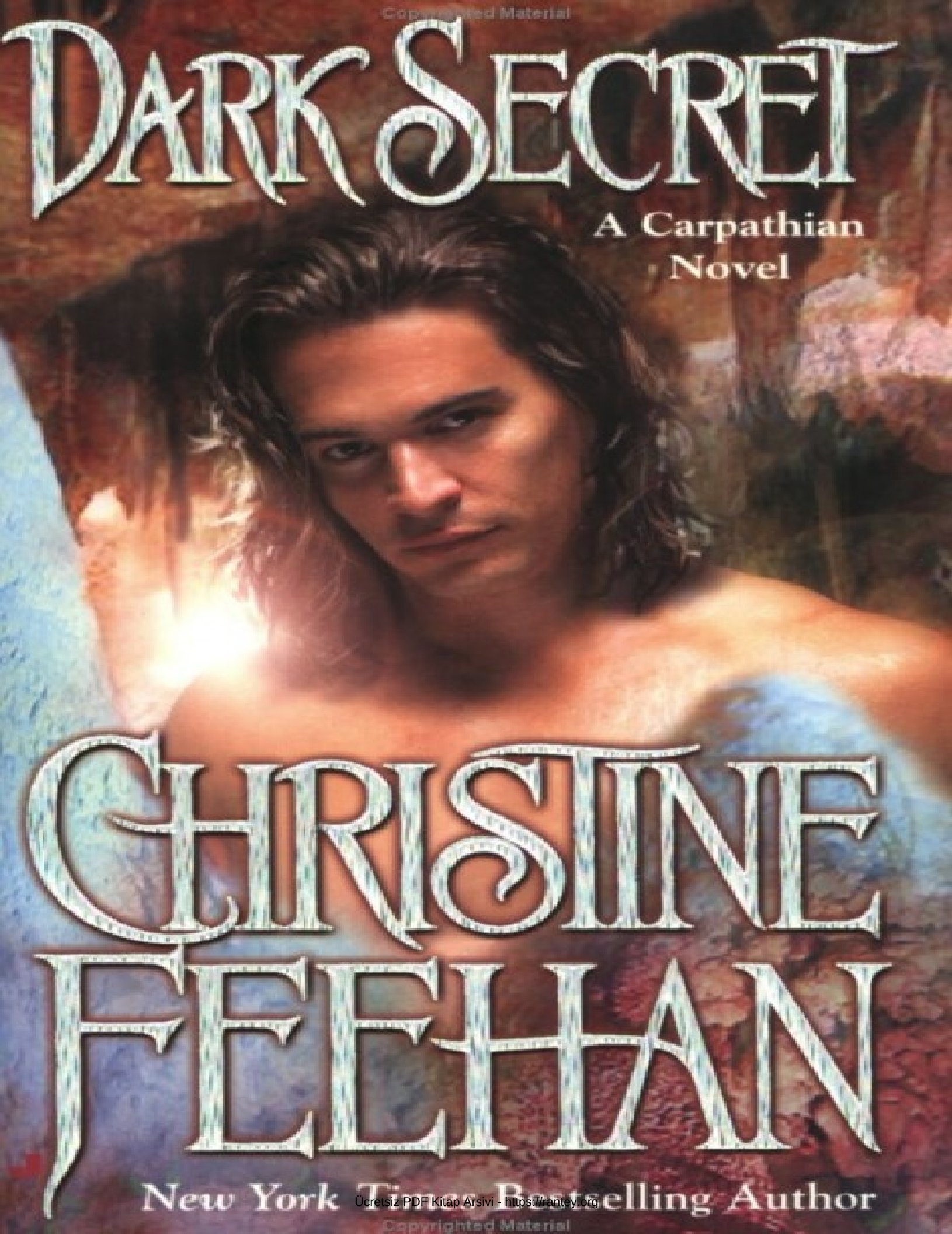
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Copyrighted Material

DARK SECRET

A Carpathian
Novel

CHRISTINE
FEEHAN

New York Times Bestselling Author

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

Copyrighted Material

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KARANLIK SIR

Tarafından

CHRISTINE FEEHAN

Karanlık Seri Kitap 15

Önsöz

Şerif Ben Lassiter traktörün yanında koşan bir aptal gibi hissederek, "Haydi Colby," diye bağırdı. "Mantıklı olmalısın. O lanet şeyden in ve hayatında bir kez olsun beni dinle. İnatçılık ediyorsun!"

Eski traktör alacakaranlıkta zıplayarak ilerliyor, Ben'in tertemiz şerif üniformasının üzerine toz bulutları püskürtüyordu. Colby, Ben'in nefesi tamamen tükenene ve tamamen dezavantajlı duruma düşene kadar bekledi ve traktörü durdurup karamsar bir şekilde tarlaya baktı. Çok yavaşça deri iş eldivenlerini çıkardı. "Bu ziyaretlerden sıkılmaya başladım, Ben. Hem sen kimin tarafındasın? Beni tanıyorsun. Babamı tanıyorsun. Chevez ailesi buraya ait değil ve kardeşlerimi onlara teslim etmem için beni zorlamaya kesinlikle hakları yok."

Ben, hayal kırıklığına karşı dişlerini sıkarak üzerini kaplayan kiri temizledi. Ona cevap vermeden önce birkaç derin nefes aldı. "Bunun doğru olduğunu söylemedim Colby, ama Chevez ailesinin yanında De La Cruz kardeşler var, bu da çok fazla para ve güç anlamına geliyor. Onları öylece görmezden gelemezsin. Çekip gitmeyecekler. Onlarla konuşmak zorundasınız yoksa sizi mahkemeye verirler. De La Cruz kardeşler gibi insanlar mahkemede kaybetmezler." Traktörden kendi başına atlamadan önce ellerini kaldırarak kızın küçük belini kavradı. Onu sarsma dürtüsüne direnerek kolayca aşağı indirdi ve bir anlığına kontrolü elinde tuttu. "Bunu yapmak zorundasın Colby. Ciddiyim tatlım, seni bu insanlardan koruyamam. Bunu daha fazla erteleme."

Colby küçük bir sabırsızlık hareketiyle ondan uzaklaştı, başını sallayarak dağınık saçlarının dökülmesini sağladı.

şapkasının altından çıkarıp gözlerinde aniden parlayan yaşları gizledi. Ben fark etmemiş gibi yaparak hızla başka tarafa baktı. Ağlarsa bir erkek onun için adam öldürmek zorunda kalırdı ve gözyaşlarına tanık olan herhangi biri büyük olasılıkla onun öfkesinden nasibini alırdı.

"Tamam." Colby hızlı adımlarla tarlada ilerlemeye başladı. "Sanırım hepsini verandamda kampa aldınız?"

"Ginny ve Paul'ün bu gece gittiğini biliyordum." Ben, baldızının Colby'nin kız ve erkek kardeşini ev yapımı dondurma yemeye davet etmesini sağlamıştı.

"Sanki bunu anlamak çok zordu." Colby bu sözleri alaycı bir tavırla omzunun üzerinden ona doğru savurdu. Ben'i anaokulundan beri tanıyordu. Onun kendisini vahşi, evcilleşmemiş, pek de zeki olmayan küçük bir kız olarak görmeye devam ettiğinden emindi; oysa Ben tek başına bir çiftliği yönetebilecek kapasitedeydi ve bunu bir süredir yapıyordu. Onun kalın kafasını dağıtmak istiyordu.

"Colby, oraya barut fıçısı gibi girme. Bu insanlar itilip kakılacak tipler değil." Ben kolayca ona ayak uydurdu.

"İtip kakmak mı?" Kadın öyle aniden durdu ki, adam onu ezmek için topuklarının üzerinde geriye doğru sallanmak zorunda kaldı. "Beni itip kakmaya çalışıyorlar. Ne cüretle buraya gelip böyle küstahça davranırlar, üzerlerine köpek salmak istiyorum! Erkekler!" Ona ters ters baktı. "Bir şey daha var, Ben. Bay Moneybags ve çevresine yalakalık yapmak yerine, burada neler olup bittiğini düşünebilirsin. Tüm ekipmanım kaybolup duruyor ve bazı küçük cinler makinelerle oynuyor. Senin işin bu, değil mi? Zenginlere ve kötü şöhretlilere eşlik etmek değil." Tekrar hareket etmeye başladı, küçük kadını vücudu öfke saçıyordu.

"Colby, ikimiz de bunun şaka yapan bir grup çocuk olduğunu biliyoruz. Muhtemelen Paul'ün arkadaşları," dedi Ben, onu yatıştırmaya çalışarak.

"Şaka mı? Hırsızlığın bir şaka olduğunu sanmıyorum. Peki ya benim kayıp ihbarım? Benim için Pete'i bulmaya çalıştın mı?"

Ben çaresizlik içinde bir elini saçlarında gezdirdi. "Pete Jessup muhtemelen içki alemine dalmıştır. Tek bildiğiniz o yaşlı adamın alkol parasını ödemek için sizin eşyalarınızı çaldığı."

Colby yine durdu ve bu kez Ben ona çarptı ve onu yere düşürmemek için omuzlarından tutmak zorunda kaldı. Kız onun ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı, içinde ince bir öfke yanıyordu. "Pete Jessup babam öldüğünde içkiyi bıraktı, seni döne! Buralarda çok değerliydi."

"Colby," dedi Ben, sesi ikna edici ve nazikti, "gerçek şu ki, o evsiz ihtiyarı iyi kalpliliğiyle yanına almışsın. Her gün senin yemeğini yemekten başka bir şey yaptığından şüpheliyim. O kırık dökük bir kovboy, bir serseri. Bir yerlere çekip gitmiş. Eninde sonunda ortaya çıkacaktır."

"Bunu sen mi söylüyorsun?" diye burnunu çekti, ona gerçekten kızgındı. "Yaşlı bir adamın ortadan kaybolmasını ve hırsızları gizlice kaçırmalarını bir kenara bırakıp, kardeşlerimi çalmaya çalışan birkaç zengin aptalın arasına karışmak tam sana göre."

"Colby, hadi ama, akraba olduklarını kanıtladılar ve çocukların iyiliğini düşündüklerini iddia ediyorlar. En azından onları dinleyebilirsin."

"Muhtemelen onlarla aynı fikirdesiniz, değil mi? Paul ve Ginny o grupta daha iyi durumda değiller. Ne onlar hakkında ne de onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Paul'ün sonu da onlar gibi olur, o kadar kibirli ki kimse ona katlanamaz ve zavallı küçük Ginny de kadın olduğu için ikinci sınıf vatandaş olduğunu düşünerek büyür. Bana kalırsa hepsi cehenneme kadar yolu var!"

Akşamın erken saatleri olmasına ve havanın hâlâ nispeten aydınlık olmasına rağmen gökyüzü aniden karardı ve uğursuz kara bulutlar bir anda yükselmeye başladı. Karanlık kütlenin kanatlarından gelen soğuk bir rüzgâr Colby'nin giysilerini sertçe çekiştirdi. Omurgasından aşağıya doğru bir endişe ürpertisi esti. Bir an için

Zihnine bir şey dokundu. Bunu hissetti, giriş için mücadele ettiğini hissetti.

"Ne oldu?"

Colby, Ben'in yavaş bir daire çizerek etrafı tararken açıkça tedirgin olduğunu görebiliyordu. Elini silahına götürmüştü, onları neyin takip ettiğinden ya da tehdidin nereden geldiğinden emin değildi ama belli ki o da bunu hissediyordu.

Colby çok sessiz kaldı, avcının nişangâhına yakalanmış küçük bir geyik yavrusu gibi kılını bile kıpırdatmadı. Ölümcül bir tehlike içinde olduğunu hemen hissetti. Ben'e karşı düşmanca bir tavır içinde değildi ama kendisine yönelen kötü niyeti hissedebiliyordu. Bu her neyse, doğrudan zihnine saldırıyor, giriş arıyordu. Derin ve yavaş bir nefes alıp verdi, zihnini boş kalmaya zorladı, yüksek, zaptedilemez bir duvar, hiçbir şeyin giremeyeceği bir kale düşündü. Tamamen duvara odaklandı, onu güçlü ve aşılmaz tuttu.

Şey bir an için geri çekilir gibi oldu, belki de onun gücüne şaşırmıştı, ama sonra tekrar saldırdı, kafatasını delip beynine doğru ilerleyen mızrak gibi sert bir hamleydi bu. Colby yumuşak bir acı çığlığı attı ve bir dizinin üzerine çöktü, kendini eşit ve sakin bir şekilde nefes almaya zorlarken başını bile tuttu. Zihni güçlü, yenilmez ve kimsenin yıkamayacağı kadar kalın ve yüksek bir duvara sahipti. Peşindeki kötü niyetli şey her neyse, savunmasını aşmasına izin verilmeyecekti.

Birkaç dakika sonra Ben'in iri elinin omzunda olduğunu fark etti. İlgiyle onun üzerine eğiliyordu. "Colby, ne oldu?"

Dikkatle başını kaldırdı. Varlık gitmişti. "Başım, Ben. Cehennemden gelen bir baş ağrım var." Onun da vardı; yalan değildi. Daha önce hiç böyle bir saldırı yaşamamıştı. Gerçekten de midesinin bulandığını hissetti ve yürüyebileceğinden emin değildi. Her ne olduyorsa çok güçlü ve korkutucuydu.

Ben onun dirseğini tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti. Titriyordu, Ben altındaki sürekli titremeyi hissedebiliyordu.

Bu yüzden onu tuttu. Colby normalde yapacağı gibi ondan uzaklaşmadı ve bu onu endişelendirdi. "Ambulans çağırmamı ister misin?"

Zümrüt yeşili gözleri acısını yansıtırken bile ona gülüyordu. "Deli misin sen? Başım ağrıyor, Ben.

Chevez ailesiyle temas kurma düşüncesi bile bana büyük baş ağrısı veriyor."

"Erkek kardeşin de kız kardeşin de Chevez ailesinin birer üyesi Colby. Evlat edinme işlemi gerçekleşseydi sen de öyle olacaktın."

Colby başını eğdi, adamın sözleri kalbinin tam ortasına çarpmıştı. Armando Chevez onu asla evlat edinmemişti. Ölüm döşeğinde nedenlerini itiraf etmiş, utanç içinde başını öne eğmiş, Colby onun elini tutarken gözlerinden yaşlar süzölmüştü. Büyükbabasının merhamet etmesini, onu aileye geri kabul etmesini istemişti. Colby'nin doğum koşulları nedeniyle Armando, onu evlat edinmesi halinde Brezilya'daki büyükbabasının aileye geri dönmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu. O zaman evrak işlerini halletmek için artık çok geçti. Armando Chevez, ölmek üzere olan bir adamın mektubuna cevap vermeyen bir aile için Colby'nin kendisine duyduğu koşulsuz sevgiye ihanet ettiği için utanç duyuyordu. Colby öldüğü güne kadar ona sadık ve sevgi dolu kalmış, ona bakmış, ona kitap okumuş ve onu teselli etmişti. Ve Colby hâlâ ona sadıktı. Evlat edinilmeden önce ölmüş olması önemli değildi -Armando Chevez onun biyolojik babası değildi ama yine de onun babasıydı. Kalbinde, önemli olan yerde.

Chevez ailesinin ondan nefret etmesi onun için hiçbir zaman önemli olmamıştı ama Armando'yu tüm varlığıyla seviyordu. Onu, erkek kardeşini ve kız kardeşini sevdiği aynı şiddetle seviyordu. Ona göre Chevez ailesi Armando'yu ve çocuklarını hak etmiyordu. Ve Chevez ailesinin koruyucuları ve zorbaları olan iki De La Cruz kardeş, onları doğuran cehenneme geri dönebilirlerdi. Onlar doğrudan

Armando'nun büyükbabasının ona olan nefreti. Chevez ailesinin bir üyesi olmak için yeterince iyi değildi. Sevgili annesi de öyle. Armando'nun büyükbabası onların asla şanlı ailesine kabul edilmeyeceğini söylemişti ve bunun nedenleri de son derece açıktı. Colby'nin annesi babasıyla hiç evlenmemişti, Colby'nin doğum belgesinde adı yoktu ve Armando'nun büyükbabası bir Anglo fahişeyi ve onun piçini asla safkan ailesine kabul etmeyecekti.

Ben'le birlikte sebze bahçesinden çiftlik evine doğru ilerlerken Colby hızını yavaşlattı ve irade gücünü kontrol etmeye odaklamak için bir anlığına zihnini içe çevirdi. Sakin ve rahat kalmak ve doğal bir şekilde nefes almak önemliydi. Çenesini eğdi ve her şeye gücü yeten De La Cruz kardeşler ile kardeşlerini ve çiftliklerini çalmaya gelen Chevez ailesi üyelerini karşılamak için başını kaldırarak yürüdü.

Küçük verandasında bir araya gelmişlerdi. Juan ve Julio Chevez, Armando'ya o kadar benziyorlardı ki Colby beklenmedik bir şekilde yanan gözyaşlarını kırıştırmak zorunda kaldı. Bu ailenin, Colby'yi evlilik dışı doğurduğu için annesini acımasızca reddeden aile olduğunu hatırlamak zorundaydı. Bu aile, sevgili üvey babasının yalvarışlarını duyarsızca görmezden gelmiş ve tek bir kelime bile etmeden ölmesine izin vermişti. En kötüsü de, Paul ve Ginny'yi götürmek ve babalarının son mirası olan çiftliğe el koymak için buradaydılar.

Ben onun çenesini kaldırdığını görünce derin bir iç çekti. Colby'yi neredeyse tüm hayatı boyunca tanımıştı. Bir mil genişliğinde inatçı bir çizgisi vardı. Eğer bu adamlar onu genç ve güzel olduğu, küçük ve kırılgan görüldüğü için küçümsüyorlarsa, büyük bir sürprizle karşılaşacaklardı. Colby kafasına koyduğu takdirde dağları yerinden oynatabilirdi. Daha önce hiç bu kadar kararlı, iradesi bu kadar güçlü birini görmemişti. Başka kim ölmek üzere olan bir adama bakıcılık yapabilir ve sadece yaşlı, kırık dökük bir sıgırtmaç ve iki çocuğun yardımıyla devasa bir çiftliği işletebilirdi?

Colby iki adama doğru yürüdü, ince omuzları dikti, küçük gövdesi olabildiğince uzundu. "Sizin için ne yapabilirim beyler?" Onları evine davet etmek yerine verandadaki sandalyeleri işaret ederken sesi kibar ve mesafeliydi. "Gönderdiğiniz belgeleri dikkatle inceledim ve sanırım size cevabımı zaten verdim. Ginny ve Paul Birleşik Devletler vatandaşı. Bu çiftlik onların mirası ve onlar için korumam için bana emanet edildi. Bu yasal bir belgedir. İtiraz etmek isterseniz, beni mahkemeye verebilirsiniz. Kardeşlerimi tamamen yabancılara teslim etmeye hiç niyetim yok."

Gölgelerin arasında bir adam kıpırdandı. Bakışları adamın yüzüne kaydı, kalbi küt küt atmaya başladı. Onu hemen fark etmemiş olması garipti. Adam bulanık, karanlığın bir parçası gibi görünüyordu. Adam verandanın ışığının altına girdiğinde uzun boylu, kaslı ve heybetli olduğunu gördü. Yüzünde sert bir şehvet vardı, gözleri siyah ve soğuktu. Saçları uzundu, ensesine doğru çekilmiş ve bir şekilde orada sabitlenmişti. Tüm uyarı hisleri ona feryat ediyordu. Elini kaldırarak Juan Chevez'i konuşmadan susturdu. Gururlu ve çok zengin Brezilyalı'yı durduran bu buyurgan hareket kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Adamın bunu duyabileceğine dair bir his vardı içinde. O sessizce ilerlerken kardeşler kenara çekildi. Kızıldeniz'in yarılması, diye düşündü Colby biraz histerik bir şekilde. Chevez kardeşlerin gözlerinde bir parça korku var mıydı?

Colby, lastik gibi bacaklarının onu taşıyamayacağından korkarak titreyerek yerinde durdu. Bu adam onu korkutuyordu. Ağzında acımasız bir ifade vardı ve daha önce hiç bu kadar soğuk gözler görmemişti, sanki adamın ruhu yokmuş gibiydi. Kendini ayakta durmaya, güvence için Ben'e bakmamaya zorladı. Belli ki bu adam bir can alabilir ve bunun için iki kez düşünmeyebilirdi. Bu da onu kardeşlerini yanında tutmaya daha da kararlı hale getiriyordu. Eğer Chevez ailesi onu koruma amaçlı kullanıyorsa, bu onlar hakkında ne söylerdi? Meydan okurcasına ona baktı. Adam daha da yaklaştı, siyah gözleri doğrudan onun yeşil gözlerine bakıyordu. Bir anda

manyetik bir çekim hissetti. Bu dokunuşu tarlada kendisine yapılan zihinsel saldırıdan hatırlıyordu. Telaşa kapılarak geri çekildi ve Ben'in aşınmış botlarına odaklanmak için ondan uzaklaştı. Bu adamın da tıpkı kendisi gibi psişik yetenekleri vardı!

"Ben Nicolas De La Cruz." Adını usulca söyledi, sesi de gözleri kadar büyüleyiciydi. "Bu adamları dinlemenizi istiyorum. Sizi görmek için uzun bir yoldan geldiler. Çocuklar onların kanından."

"Kan" deyiş i kadının vücudunda bir ürperti yarattı. Sesini hiç yükseltmedi. Sesi son derece sakin ve mantıklıydı. Sesi güçlü, hipnotik bir silahtı ve kadın bunun farkındaydı. Eğer bunu bir mahkemede yargıç üzerinde kullanırsa, onunla mücadele edebilir miydi? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordu. Kendisi bile biraz duyarlıydı. Baş ı çatlayacak gibiydi. Bir elini ş akaklarına bast ırd ı. Adam, dediğini yapması için ona ince bir baskı uyguluyordu.

Colby bu amansız güce uzun süre karşı koyamayacağını biliyordu. Baş ı sanki paramparça olacakmış gibi hissediyordu. Gurur bir şeydi, aptallık tamamen başka bir şey. "Siz beyefendilerden gitmenizi istemek zorundayım. Ne yazık ki ş u an benim için kötü bir zaman. Korkarım hastayım." Bir elini çarpan baş ına bastırarak Ben'e döndü. "Lütfen benim için onlara buradan çıkarken eşlik eder misiniz, ben de kendimi daha iyi hissettiğimde başka bir toplantı ayarlamaya çalışırım. Özür dilerim."

Evinin kapısını sarsarak açtı ve sığınacağ ının güvenliğine doğru içeriye kaçtı. Nicolas De La Cruz güçlü bir düş man olacaktı. Onun zihinsel saldırısını savuşturmak için kafasına inen yumruklar onu fiziksel olarak hasta ediyordu. Yüzünü yorganına gömdü ve derin bir nefes alarak sabit basıncın yavaş ça geri çekildiğini hissedene kadar bekledi. Orada uzun süre yattı, kardeşi ve kız kardeşi için dehşete dü ş tü, kendisi için de dehşete dü ş tü.

Bölüm 1

İri kestane rengi homurdandı, gözleri kafasının içinde çılgınca dönüyordu. Colby kardeşini hızla, "Sıkı tutun Paul," diye uyardı. At sinirli bir şekilde yana kayıyor, başını sallıyor, bacaklarını sertleştiriyordu.

"Yapamam abla," diye bağırdı Paul, hayvan vahşice bir hamleyle dönerek çocuğun tehlikeli tutuşunu kırdı. Paul güvenli bir yere doğru çabaladı, endişeli gözleri kız kardeşinin ince bedenindeydi.

Kestane karga gibi zıplıyor, dönüyor, direkleri ve zemini sarsan bir gürültüyle çite çarpıyordu. Paul irkildi, zeytin rengi teni koyu ten renginin altında solgunlaştı. Colby yere düşmeden önce iki kez daha çitlere çarptı ve rayların altından güvenli bir yere yuvarlandı.

"İyi misin Colby?" Paul endişeyle sordu, tozlu toprakta onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Colby inledi ve yuvarlanarak kararan gökyüzüne baktı, yumuşak ağzını mizahsız bir gülümseme kapladı. "Hayatını kazanmak için ne aptalca bir yol," dedi Paul'e dalgınca. "O değersiz hayvan beni kaç kere fırlattı?" Ayağa kalktı, kalın kırmızı-altın örgüsünden kaçan nemli dalları itti. Elinin tersi alnında bir kir izi bıraktı.

"Bugün mü yoksa hep birlikte mi?" Paul alay etti, sonra kız gözlerini tüm gücüyle ona çevirdiğinde yüzündeki sırıtışı aceleyle sildi. "Altı," diye yanıtladı ciddiyetle.

Zekice ayağa kalktı ve yıpranmış, solmuş Levi'lerinin üzerindeki toz tabakasını temizledi. Üzüntüyle yırtık pırtık gömleğini inceledi.

"Bu canavarın sahibi kim? Her kimse sevdiğim biri olsa iyi olur."

Paul onun bakışlarından kaçınarak şapkasındaki tozu dikkatle temizledi. Bir at rodeo biniciliği için eğitilmediği sürece, Colby tüm ayrıntılarla Paul'ün ilgilenmesine izin verirdi. Olabilecek en kötü şans. "De La Cruz," diye mırıldandı endişeyle. On altı yaşındaydı ve kız kardeşinden daha uzundu. Zayıf, bronzlaşmış ve şimdiden bir binicinin kaslarına sahip olan Paul, yaşına göre alışılmadık derecede güçlüydü. Yüzünde çok daha yaşlı birinin damgası vardı. Yıpranmış, düz kenarlı şapkasını neredeyse kız kardeşine bir kefarete sunuyormuş gibi uzattı.

Rüzgâr nefesini tutmuş gibi görünürken küçük bir sessizlik oldu. Colby dehşet içinde kardeşine bakarken kestane bile homurdanmayı ve sallanmayı bıraktı. "Bu çiftliğe gelip bana hakaret eden De La Cruz'dan mı bahsediyoruz? Ben kadını, sen çocuğun diye eşyalarımızı toplayıp babamızın çiftliğini terk etmemizi isteyen De La Cruz'dan mı? O De La Cruz mu? Seni ve Ginny'yi Chevez ailesine teslim etmemi emreden ve aşağılayıcı, otoriter, iğrenç erkek şovenist davranışlarıyla başımı fena halde ağrıtan De La Cruz mu?" Colby'nin yumuşak boğuk sesi neredeyse kadife gibiydi, yüzünün narin mükemmelliği tamamen durgundu. Sadece iri gözleri ruh halini ele veriyordu. "Bana De La Cruz hakkında konuşmadığımızı söyle Paulo. Bana yalan söyle ki cinayet işlemeyeyim." Parlak gözleri adeta kıvılcımlar saçıyordu.

"Şey," diye sözünü kesti, "atları getiren Juan Chavez'di, on altı tanesini. Onları almak zorundaydık Colby. Çok iyi para ödüyor ve bizim de paraya ihtiyacımız var. Clinton Daniels'ın ipotek konusunda bizi zorladığını söylemiştin."

Colby sabırsızca, "Onların parası değil," diye tersledi. "Asla onların parası değil. Bu onların günahları için vicdanlarının parası. İpoteği ödemek için başka yollar bulacağız." Beklenmedik bir anda kabaran öfkesini temizlemek için başını iki yana salladı. Şapkasını kot pantolonunun kalçasına vurarak

Nefesinin altında kadınlara yakışmayan şeyler mırıldandı. "Juan'ın benim arkamdan sana atları teklif etmeye hakkı yoktu." Kardeşinin sefil yüzüne baktı ve öfkesi sanki hiç olmamış gibi anında buharlaştı.

Elini şefkatle adamın simsiyah saçlarının arasından geçirmek için uzandı. "Bu senin hatan değil. Böyle bir şeyi beklemeli ve seni uyarmalıydım. O aile ortaya çıktığından beri De La Cruz denen adam beladan başka bir şey olmadı. Babam için Chevez ailesine mektubu neredeyse üç yıl önce yazdım. Sonunda cevap vermeleri büyük bir mucize değil mi?" Colby dönüp kestaneye baktı ve dikkatli gözlerle onu izledi. "Bu at muhtemelen benden kurtulmanın bir yolu, böylece sana sahip olabilecekler. Benden kurtulurlarsa seni ve Ginny'yi de yanlarına alıp Güney Amerika'daki cehennemlerine geri dönme şansları olabilir. Ve bunu yaparken seni de mirastan mahrum edebilirler."

Colby kısa boylu ve inceydi, yumuşak dolgun kıvrımları, dantelli koyu kirpiklerle çevrili iri koyu yeşil gözleri ve bol miktarda uzun ipeksi saçları vardı. Biçimli kolları güçlü kaslarını aldatıcı bir şekilde gizliyordu. Kollarındaki ve küçük ellerindeki derin bronzluğu gölgeleyen beyaz yara izleri yılların emeğini gösteriyordu. Paul, kızın ağzının kenarındaki gamzenin eriyişini izlerken bir gurur dalgası hissetti. Kadının yara izlerinden, ellerinden nasıl nefret ettiğini biliyordu ama yine de bunlar onun bir parçasıydı. Alışılmışın dışında, özgür, evcilleştirilemez, çok doğal, Colby gibisi yoktu.

Paul, "Milyonlarca dolarlık bir çiftlikte yaşıyorlar," diye belirtti. "Lüks. Muhtemelen bir yüzme havuzu var, iş yok. Güzel kadınlar. Bana zor bir hayat gibi geliyor. Belki de bu bir komlodur ve ben de bu komplonun içindeyimdir."

"Bana rüşvet verilebileceğini mi söylüyorsun?"

Sıska omuzlarını silkti ve muzip bir sırıtışla ona göz kırptı. "Eğer fiyat doğruysa asla bilemezsin." Kaşlarını oynatmaya çalıştı ama başaramadı. Paul aniden, "Endişelenmene gerek yok Colby," diye önerdi, "Bay De La

Cruz, Juan'ın atları bize getirdiğini biliyordu. Her halükarda" - pragmatik bir şekilde omuz silkti- "para paradır."

"Demek öyle, oğlum." Colby iç çekti.

Colby on yedi yaşındayken, küçük bir uçak kazasında anneleri öldükten ve Armando felç olduktan sonra çiftliğin, on bir yaşındaki erkek kardeşinin ve altı yaşındaki kız kardeşinin sorumluluğunu tek başına üstlenmişti. Bunu hiç itiraz etmeden yapmıştı. Kazadan iki yıl sonra üvey babası, Colby'nin Brezilya'daki ailesine mektup yazıp hemen gelmelerini istemesi için ısrar etmişti. Ölmek üzere olduğunu biliyordu ve gururunu bir kenara bırakıp çocukları için yardım istemişti. Kimse cevap vermemişti ve sevgili babaları çocuklarıyla çevrili bir şekilde, ama kardeşleri olmadan ölmüştü. Şimdi, on altı yaşında olan Paul, bu son beş yılın Colby'ye nelere mal olduğunu anlayabiliyordu. Hayatında ilk kez bir başkası için gerçekten endişelenmenin nasıl bir şey olduğunu bilerek, onun üzerindeki yükün bir kısmını almak için elinden geleni yaptı. Colby ne zaman attan düşse, kalbinin fazla mesai yaptığını fark ediyordu.

Colby asla şikâyet etmezdi ama ondaki gerginlik belirtilerini, giderek artan yorgunluğu görebiliyordu. "Biraz ara vermek ister misin? Güneş battı," diye umutla önerdi. Colby'nin tepeden tırnağa yara bere içinde olduğuna şüphe yoktu. Kartal gözleri onun sol kolunu kucakladığını fark etti.

"Sony, tatlım." Colby üzüntüyle kırmızı başını salladı. "Bunun patron olduğu fikrine kapılmasına izin veremem. Hadi işimize dönelim." Korkudan eser kalmadan ağıla girdi ve devasa hayvanın dizginlerini yakaladı.

Paul geçmişte binlerce kez yaptığı gibi onu izledi; küçük, ince yapılı, yarı vahşi bir atın yanında kırılğan görünen ama kendine son derece güvenen bir kadındı. Eğitimci olarak kendine öyle bir ün yapmıştı ki, en iyi rodeo binicilerinin çoğu en yeni atlarını Birleşik Devletler'in dört bir yanından ona getiriyordu. Normalde, onları sabırla terbiye etmek için haftalar, aylar harcardı. Hayvanlara, özellikle de atlara karşı özel bir ilgisi vardı. Colby'nin yöntemleri genellikle

onun için atlardan daha zordu. Paul'ü en çok endişelendiren şey, şimdi olduğu gibi, onları oruç tutturmak zorunda kalmasıydı.

Çiftlikleri küçüktü, çoğunlukla atlar içindi - birkaç büyükbaş hayvan ve dönümlerce saman kendi kişisel kullanımları içindi. Zor bir hayattı ama iyi bir hayattı. Babaları Armando Chevez, Brezilya'daki zengin ailesi için at satın alırken, Güney Amerika'da sahip oldukları devasa çiftlikler için yeni soylar ararken bu ülkeye gelmişti. Colby'nin annesi Virginia Jansen ile tanışmış ve evlenmişti. Evlilikleri ailesi tarafından hoş karşılanmamış ve neredeyse mirastan mahrum bırakılmıştı. Colby babasına, Chevez'in aile reisinden gelen ve "önüne gelenle yatan, para düşkünü Amerikalı kadını piç kızıyla birlikte" terk edip bir an önce evine dönmesini, aksi takdirde tüm aile tarafından ölmüş sayılacağını belirten mektubu bulduğunu hiç söylememişti. Colby'nin öz babasının kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi. Armando Chevez'i seviyor ve onu gerçek babası olarak görüyordu. Onu sevmiş, kendi kanındanmış gibi koruyup kollamıştı. Paulo ve Ginny onun ailesiydi ve onları şiddetle koruyordu. Tıpkı Armando Chevez'in planladığı gibi, reşit olduklarında çiftliğe sahip olacaklarına kararlıydı. Colby onun için en azından bunu yapabilirdi.

Uzun bir öğleden sonra olmuştu ve daha da uzun bir akşam gibi görünüyordu. Paul dişlerini sıkıyor ve nefesinin altında hafifçe küfrediyordu, çünkü iri kestane rengi at dizgin üzerindeki hakimiyetini tekrar tekrar kaybediyor ve Colby kemik kırıcı bir güçle yere ya da çitlere çarpıyordu.

Ginny geldi ve bir termos limonata ve soğuk kızarmış tavukla dolu bir piknik sepetini yere koydu, sonra ağılın dışında oturup sabırla bekledi, bir yumruğunu ağzına soktu, endişeden yuvarlaklaşmış iri kahverengi gözleri kız kardeşine sabitlenmişti.

Colby dizginleri daha sıkı tutuyordu, narin yüz hatları kararlılıkla belirlenmişti. Başını eğerek ağzının kenarındaki ince kan damlasını sildi

koluna yapıştı. Altında atın güçlü kaslarının gerilmeye, sertleşmeye başladığını hissedebiliyordu. Paul öne doğru bir adım attı, eli dizgini o kadar sıkımişti ki parmak eklemleri bembeyazdı. Hayvanın kocaman başı düşmeye çalıştı. Colby ustalıkla karşı koydu. Mücadele sürerken bile Paul Colby'nin kontrolüne hayret etti. Sonra at bir kez daha Paul'ün elinden kurtuldu ve kendini bir o yana bir bu yana savurdu, şaha kalktı, şaha kalktı, döndü ve zıpladı.

Ginny ayağa fırladı ve korkuluklara tutunarak Colby'nin kestanenin her hareketini önceden sezme ustalığına hayranlıkla baktı. Paul iki kez atın kendisini geriye doğru fırlatacağından emin oldu. Ama Colby kontrolü elinde tutmaya kararlıydı, tüm dikkatini ata vermişti.

Rafael De La Cruz kamyonetini tüm vadiyi gören bir uçurumun yakınına park etti. Arkasında dağlar dik bir şekilde yükseliyor, sık çam ve köknar ağaçlarıyla kaplanıyordu. Yanında oturan kadın, kanlı bir pençeyi andıran kırmızı uçlu bir tırnağıyla ona dokundu. Bir süre tırnağa baktıktan sonra aniden, umursamazca kadının üzerine eğildi ve saçlarını ensesinde güçlü bir şekilde atan nabzından uzaklaştırdı. Adının ne olduğunu hatırlamaya çalıştı, şu anda içinde yaşadığı küçük dünyada önemli olduğu düşünülen biriydi ama ilgisini çekecek kimse yoktu. Onun için önemli olan tek şey, kalp atışlarının onu çağıran sabit sesiydi.

O da diğerleri gibi bir avdı. Sağlıklı. Güçlü. Zengin ve güçlü biriyle yatmak isteyen bir kadın. Onlardan o kadar çok vardı ki, De La Cruz kardeşlere pervanelerin ateşe çekilmesi gibi çekilen kadınlar. Başını adama doğru eğdi ve adam hemen bakışlarını yakalayarak onu büyüledi. Neredeyse değdiğinden daha fazla sorun yaratıyordu.

Rafael dişlerini kadının boynunun derinliklerine geçirdi ve beslendi. Doyasıya içti, bir yandan da yükselmekle tehdit eden canavarla savaşıyor, öldürmeyi talep ediyor, şöyle fısıldıyordu

nihai güç, duyguların fısıltısı, hislerin. Sadece bir kez daha hissetmek için, bir mikrosaniye için, buna değerdı. Kadın onun için bir hiçti, av olmaktan başka bir işe yaramazdı. Kontrol etmesi kolay, öldürmesi kolay. Kadın ona doğru yığıldı ve bu hareket onu canavarın büyüünden kopardı. Küçük iğne izlerini kapattı, dilini bir hareketiyle yarayı iyileştirdi. Bir süre kadına baktı, sonra onu küçümseyerek kendisinden uzaklaştırdı, böylece kadın koltuğun üzerine yığıldı. O da diğerleri gibiydi. Kendini en yüksek teklifi verene satmaya istekliydi. Zenginliği ve gücü yüzünden sanal bir yabancıyla yatmaya. Erkekleri kendilerine çekmek için düşük kesimli, açık giysiler giyiyordu. Birçoğu sıgır gibiydi. Kendini baştan çıkarıcı sanarak bir yırtıcıyı ayartmış, onu cinsel ağına düşürdüğünü düşünmüştü. Taksiden dışarı, gece havasına doğru kaydı. Rafael uçurumun tepesinde volta atıyordu, şehvetli yüz hatları sert ve acımasız bir güvenle damgalanmıştı. Anında itaat etmeye, insan avının zihnini manipüle etmeye alışkındı.

Rafael ve Nicolas evlerine, Güney Amerika'ya ve Amazon yağmur ormanlarına dönmek istiyorlardı. Kendi dünyalarına, hükmettikleri ve sözlerinin kanun olduğu çiftliklerine geri dönmek. Görölme korkusu olmadan istedikleri zaman şekil değiştirebildikleri komşu ormana geri dönmek. Hayatın karmaşık olmadığı bir yere. Ancak geri dönmeden önce yapmaları gereken küçük bir iş vardı; bir dişi insanı Chevez ailesinin istediği gibi davranmaya ikna etmek.

Rafael ve Nicolas, yüzlerce yıl önce prenslerinin çağrısına cevap vererek Güney Amerika'da vampir avına çıktılar. Ölmekte olan ırklarına geri vermek için yeterince azdı. Yüzlerce yıldır evleri ve yaşam biçimleri olan ülkeye geri dönmek istiyorlardı. Bilmedikleri bu ülkede uzun süre kalmak onlar için çok daha zordu. Ama De La Cruz ailesine yüzyıllardır sadakatle hizmet etmiş olan Chevez ailesinin şimdi onların yardımına ihtiyacı vardı,

ve bunu sağlamakla ykmllerdi. Sorun küçük bir dişi insandı.

Nicolas ona gitmiş ve itaat etmesini emretmiş, sert bir komutla zihnini "zorlamıştı" ama şaşkınlığı ve hoşnutsuzluğu işe yaramamıştı. Kız daha da inatçı olmuş, ailelerinin herhangi bir üyesiyle konuşmayı reddetmişti. Var oldukları yüzyıllar boyunca böyle bir şey hiç olmamıştı. Tüm insanlar kontrol edilebilir, manipüle edilebilirdi. Bu artık Rafael'in işiydi, itaate zorlamak için kanını almak anlamına gelse bile. Kardeşler bir şey istediklerinde, herhangi bir şey, onu alırlardı. O onların yoluna çıkmayacaktı. Bir an için gölgeli çenesinde bir kas kasıldı. Öyle ya da böyle, istediklerini alacaklardı.

Yıldızlara bakarken i çekti. Acımasız geceleri hafifletecek hiçbir şey yoktu. O beslendi. Var oldu. Vampirle savaştı. Günlük yaşamın gereklerini yerine getiriyordu ama yine de açlıktan başka bir şey hissetmiyordu. Doyumsuz açlık. ldrmek için gücün fısıldayan ağrısı. Hissedebilmek için. Dişlerini insan etinin derinliklerine batırmak ve avını kurutmak, birkaç dakikalığına bir şeyler, herhangi bir şey hissetmek nasıl olurdu? Kamyondaki kadına doğru baktı, günaha dair sinsice fısıldıyordu.

Rafael! Nicolas'ın sesi keskin bir azarlamaydı. Ben de sana mı geldi?

Rafael başını sallayarak her zaman var olan bu cazibeyi reddetti. Bu gece teslim olmayacağım.

Rafael bakışlarını alacakaranlık gökyüzünde gezdirirken, yaralarının alçalarak akşam balelerini gerçekleştirdiklerini fark etti. Rüzgâr ona anlatılmamış bilgiler getiriyordu. Tedirgindi, duyuları ona bir vampirin yakında olabileceğini söylüyordu ama eğer gerçekten de bu bölgedeyse, lmsz ininden çıkaramıyordu. Muhtemelen Nicolas ve Rafael ortaya çıktığı anda yer altına inmiş ve ayağa kalkmadan önce onların gitmesini bekliyordu.

Rüzgâr uzaklardan gelen sesleri taşıyordu. Endişeli. Yumuşak. İçinde derinlerde bir yerlere dokunan güzel bir ritim. Sesi duydu, melodik bir sestti ama kelimeleri anlayamadı. Uçurumun kenarına doğru bir adım daha yaklaştı. Gözünün ucuna bir şey takıldı ve aşağıdaki manzaraya baktı, yanan bakışları at ve biniciye sabitlenmişti. Aklını başından alan bir şok içinde iri atın üzerindeki küçük kadına baktı. Rafael renk görmeyeli ya da duygu hissetmeyeli neredeyse bin yedi yüz yıl olmuştu. Şimdi, göz açıp kapayıncaya kadar, küçük ağılda yaşanan drama, savaşa kilitlenmiş at ve binicisine bakarken her şey değişmişti.

Parlak saçlarını gördü, bir renk alevi. Kot pantolonunun soluk mavisini ve gömleğinin soluk gül rengini gördü. Başını savuran, dönüp duran, yanık kırmızı atı gördü. Zaman yavaşlamış gibiydi, böylece her ayrıntı zihnine kazındı. Ağaçlardaki yaprakların gümüşü bir parıltıyla ışıldaması, toprağın ve samanın renkleri. Uzaktaki bir göletten parıldayan suyun gümüşü tonlarını gördü. Nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı ve kıpırdamadan durdu; üzerinde durduğu dağın bir parçası, varoluşu boyunca ilk kez donmuştu.

Arkasında, kamyonadaki kadın kıpırdandı ama önemli değildi. Uyanıyordu, uykuluydu, seviştiklerinden ve adamın ilgisinden çok etkilendiğinden emindi. Ağılın yanındaki genç oğlan ve genç kızın da önemi yoktu. Brezilya'daki çiftliklerinde bekleyen kardeşleri, burada, bu kalabalık ülkede bekleyen Nicolas, Chevez ailesi, hiçbirinin önemi yoktu. Sadece o tek atlı.

Colby Jansen. İçgüdüsel olarak binicinin Colby olduğunu biliyordu. Meydan okuyan. Aralarında yaşadığı dağlar gibi ateş ve buz. Sevdiği ve şiddetle sarıldığı dağlar. Onu inceledi, bakışları siyah ve açtı. Birkaç dakika boyunca hareket etmedi, zihni kaosla doluydu, duygular hızla ve öfkeyle dolup taşıyordu. Bir yerlerde saklanan duygular

Yüzlerce yıl, yanan lavlar gibi içinden akıyor ve onu onları korkunç bir hızla ayıklamaya zorluyordu.

Dört erkek kardeşi vardı ve hepsi telepatikti, istedikleri zaman birbirlerine dokunabiliyorlardı. Rafael, kardeşlerinin kullandığı ortak yoldan uzanarak renkleri, bedenindeki alışılmadık öfkeyi, yükselen açlık dalgasını paylaştı. Nicolas'ın böyle bir konuda deneyimi yoktu. O sadece senin hayat arkadaşın olabilir, diye cevap verdi.

O bir insan, Karpatyalı değil.

Bazılarının dönüştürülebildiği söylenir. Riordan'ın hayat arkadaşı Carpathian değildi.

Duyguları ve cinsel açlığı birlikte yükseliyor, bağırsaklarını bir ateş topu gibi sarıyor, kanını yakıyor, iştahını kabartıyordu. Büyük bir orman kedisini andırırcasına gerindi. Gömleğinin ince ipeğinin altındaki kas ipleri kasıldı. Colby Jansen ona aitti, başkasına değil. Ne Chevez ailesi ne de onu ilk gören Nicolas'tan başkasının ona yaklaşmasını istemiyordu. Onun ölümlü ya da ölümsüz başka bir erkekle birlikte olduğunu düşününce içindeki canavarın hızla ve vahşice yükseldiğini hissetti. Rafael kıpırdamadan durdu, kendini kontrol etmeye zorladı. Her zaman tehlikeliydi ama içinde bulunduğu durumda daha da tehlikeli olacağının farkındaydı. Bu çok rahatsız edici, Nicolas. Başka erkeklerin ona yakın olmasına dayanabileceğimden şüpheliyim. Hiç böyle duygular hissetmemiştim. Hiç böyle kıskançlık ya da korku hissetmemiştim.

Bu bir uyarıydı ve her iki kardeş de bunun farkındaydı. Küçük bir sessizlik oldu. Buradan ayrılacağım Rafael ve doğudaki yüksek dağlara gideceğim. Çiftlik boş ve bu işi çözmeni bekleyeceğim.

Nicolas her zamanki gibi sakin ve dingindi, sessiz ve kendinden emin bir akıllılıkla diğerlerini gitmelerini istediği yöne doğru harekete geçiriyordu. Nicolas fikirlerini çok sık dile getirmezd ama dile getirdiğinde kardeşleri onu dinlerdi. Karanlık ve tehlikeli bir savaşçı olduğu defalarca kanıtlanmıştı. Kardeşler birbirlerine bağlıydı ve uzun yıllar boyunca birbirlerine yakın durmuşlardı.

Yüzyıllar boyunca, onur kurallarını sağlam tutan anılar için birbirlerine güvendiler. Öldürme gücünün sinsi fısıltılarını uzak tutmak için birbirlerine güveniyorlardı. Obrigado.

Rafael blöfün altında yaşanan dramı izlerken parmakları, eklemleri beyazlaşana kadar sıkı yumruklar halinde kıvrıldı. Küçük ve kırılgan bir insan olan bu kadın tehlikeli, kemik kırıcı bir iş yapmakta ısrar ediyordu. Duyguları olan bir adamın tahammülünün sınırları vardı. Kadını, zıplayan, tepinen hayvanın sırtında izlemeye dayanamayacağını fark etti.

Sertçe yere düştü, vücudu küçük ve kırılgandı, iri kestane rengi güçlü ve tehlikeliydi, toynakları ondan birkaç santim uzaktaydı. Rafael'in nefesi kesildi, kalbi durdu. Colby yuvarlanarak kurtuldu, atın dizginini yakalayan kardeşine bir şeyler söyledi. Anında eyere geri döndü. Rafael'in canına tak etmişti.

Davetsiz misafirleri ilk fark eden Ginny oldu; toprak yolda kükreyerek ilerleyen, şık ve pırıl pırıl, dört tekerlekten çekişli yeni bir kamyondu bu. Şoför aracı ağıllardan birkaç metre ötedeki çimenli tepeciğin üzerine park etti. Araçta bulunan iki kişi pencereden at ve binicisi arasındaki mücadeleye baktı.

Ginny'nin alçak sesle attığı çığlık Paul'ün başını döndürdü. Yüzündeki bütün renk kırıntıları uçup gitmiş, solgun ve gergin bir ifadeye bürünmüştü. İçgüdüsel olarak korkuluklara tırmandı ve uzun bedenini küçük kız kardeşinin önüne koydu, bir eliyle bileğini koruyucu bir şekilde sardı.

Sürücü arabadan inmiş, toprak yoldan geçiyor, akıcı bir zarafet, güç ve koordinasyonla hareket ediyordu. Kedi gibi kaslarının dalgalanması yabancıya yırtıcı bir görünüm veriyordu. Sert, soğuk, tehlikeli bir adama benziyordu. Uzun boylu. Geniş omuzlu, ince ipek gömleğinin altında sinirli kasları vardı. Kalın dalgalı siyah saçları vardı, uzun ve ensesinde geriye doğru toplanmıştı. Sert, amansız yüz hatları güçlüydü.

ve şehvetli. Aynı anda hem zarif hem de sert görünüyordu. Bu Rafael De La Cruz olmalıydı. Nicolas'la tanışmışlardı ve o da yeterince korkutucuydu ama bu adam her gözeneğinden tehdit sızdırıyor gibiydi.

Rafael bir orman kedisi rahatlığıyla çitin üzerinden atladı ve üst parmaklığı birkaç santim aştı. Homurdanan, kişneyen atı yakaladı, başını sürükledi ve hayvanın bile tanıyormuş gibi görüldüğü bir otoriteyle itaat etmesini emretti.

Şoke olan Paul sadece bakabildi. Colby'nin ne yapacağını sadece Tanrı bilirdi. Paul, Colby'nin yabancıya bir yumruk atabileceğini hissediyordu ve Paul kız kardeşini savunmak zorunda kaldığında adamlar yumruk yumruğa bir kavgayı kazanabileceğini düşünemiyordu. Yabancı Colby'den kıvılcım çıkaracak türden bir erkek olduğunu görebiliyordu.

Kestane rengi at şimdi bir kuzu gibi davranıyordu ve Rafael ona yer açmak için geri çekildiğinde Colby atı ustalıkla koşturmaya başladı. Koyu renk yüz hatları bir kayıtsızlık maskesine dönüşen Rafael, bir koluyla Colby'nin belini sararak onu eyerden kaldırdı. Son derece güçlüydü ve onu neredeyse yere fırlatacaktı.

Ginny yüksek sesle soluyarak Paul'e sarıldı. Böyle bir şeye nasıl cüret ederdi! Dehşete düşmüş bir halde, pikaptan canı sıkılmış gibi yaparak onu izleyen kadına baktı. Colby'yi böyle küçük düşürmek!

Kolunu beline doladığı anda Colby beklenmedik bir bağ hissetti. Adamdan gelen bir sıcaklık derisinin gözeneklerinden sızarak kan dolaşımına yayıldı. Kız adamın elinden kurtulduğunda Colby'nin yüzüne renk geldi. Çenesi yukarı kalktı, zümrüt gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Teşekkür ederim, Bay... ?"

Sesi abartılı bir sabırla kadife gibi çıkıyordu. Bunun diğer iğrenç De La Cruz kardeş olması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Başka kim olabilir ki? Bu gece ihtiyacı olan şey buydu. Daha fazla sefalet!

Belinden hafifçe eğildi, tuhaf bir şekilde kibar bir jestti. "De La Cruz. Rafael De La Cruz hizmetinizdeyim. Sanırım kardeşim Nicolas ve tabii ki Juan ve Julio Chevez ile tanışmışsınızdır. Siz de şüphesiz Colby Jansen'siniz."

Paul'ün kendisine uzattığı şapkayı silkeleyip tozunu almak için bacağına vurdu. Gözleri Rafael'in heybetli vücudunda bir kez gezindi, sonra geniş omuzlarına döndü ve onu görmezden gelir gibi oldu. "Bu onuru neye borçluyuz?" Paul bile kadının sesindeki alaycı bal damlaları karşısında irkilmek zorunda kalmıştı. "Kardeşinle son dostça tartışmamızda gereken her şeyi ele aldığımızı sanıyordum."

Buz gibi siyah gözleri düşünceli bir şekilde yüzünde gezindi, yemyeşil ağzında, dudaklarının kenarındaki ince kan damlasında durdu. Bağışsakları sıcak bir şekilde sıkıştı ve bir an için gözlerinde arzu parladı. "Bu kadar kolay pes edeceğimizi mi sandın?" Sesi kızın tenine fısıldıyordu, yumuşak, hipnotize edici, büyüleyici. Colby aslında onun kendisine dokunduğunu hissetti, parmak uçları teninin üzerinde geziniyordu, öyle ki küçük alevler içinde dans ediyor gibiydi, yine de elleri yanlarındaydı.

Adamın sesinin ve gözlerinin etkisinden kurtulup kamyonetin kabinindeki kadına odaklandı. "Bayan arkadaşınız hasta mı?"

Onun sözleri üzerine kadın başını kaldırdı ve Colby'ye ters ters baktı. Taksinin kapısını iterek açtı ve dikkatlice koltuğa dönerek çivili topuklu ayakkabılar içindeki uzun bacaklarını gösterdi. Beyaz tenli ve mükemmel makyajlı, uzun boylu, söğüt gibi bir sarışındı. Havalı lavanta rengi elbisesinin içinde bir manken gibi görünüyordu. Yaklaşırken hissettiği küçümsemeyi gizleme zahmetine girmede, gözleri Colby'nin üzerinde gezindi, solmuş tozlu kot pantolonunu, yırtık gömleğini, kirlenmiş yüzünü ve vahşi örgülü saçlarını inceledi.

Colby, görünüşlerindeki zıtlığın, ellerinde ve kollarında ısıriklardan ve kötü toynaklardan kalan yara izlerinin fazlasıyla farkında olarak, bir elini dağınık saçlarına götürdü. Colby saçlarını toplamaya yeltenemedi Rafael bileğini yakaladı ve yüzündeki sert ifadeyle kolunu kolayca aşağı çekti. Aralarında elektrik yayıldı.

teninden onunkine atlıyor ve tekrar geri dönüyordu. O yavaş yanma geri dönmüştü, ısıtıyor, kanını yoğunlaştırıyordu. Bir an için gözleri kilitlendi, çarpıştı, korkunç bir cinsel açlık aralarına sıçradı, onları yuttu. Colby'nin çenesi, ağabeyi ve kız kardeşinin tanıdığı o meydan okuyucu tavırla yukarı kalktı. Elini ondan çekti, vücudunun onun etrafında kendi aklına sahipmiş gibi görünmesinden hoşlanmıyordu.

"Louise Everett," diye kendini tanıttı kadın, Rafael'in koluna sahiplenici bir el koydu. "Kardeşim Sean ve karısı Joclyn'i tanıyorsun. De La Cruze'lar, hizmetçileri ve ben Sean'ın çiftliğinde kalıyoruz." Sanki De La Cruz ailesiyle birlikte gelmiş gibi konuşuyordu. "Rafael ve benim seni görmeye geleceğimizi duyduklarında benden sana bir mesaj iletmemi istediler." Bir an için Colby'nin alnındaki kire küçümseyerek baktı. "Joclyn kızının binicilik dersleri almasını istiyor." Uzun tırnaklarında hasar olup olmadığını inceledi. "Gerçi bana o at seni birden fazla kez fırlatmış gibi geliyor. Korkunç derecede sakat olan küçük yeğenimin kalifiye ve yetkin birinden ders almasını istiyorum."

Paul'ün derin nefesi duyulabiliyordu. Colby bir profesyoneldi. En iyisiydi. Atları eğitme konusundaki ünü tüm Amerika'da biliniyordu. Kendini kaybedip aptalca bir şey yapmadan önce züppelerin gitmesini istiyordu. Öne doğru agresif bir adım attı, elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. La Cruz'un tehlikeli bir adam olması ve onu kanlı bir posa haline getirebilecek olması umurunda değildi, o etrafta olduğu sürece kimse Colby'yi böyle bir duruma sokamayacak ve bundan kurtulamayacaktı. Ve De La Cruz'ların hizmetkârları hakkındaki o laf... kadın Chevez kardeşleri kastediyordu. Paul bir Chevez'di, Ginny de öyle. Bu, aile onları Brezilya'ya götürmeyi başarırca, çiftlik sahibi olmak yerine hizmetçi olacakları anlamına mı geliyordu? Göz ucuyla Ginny'yi gördü. O da en az kendisi kadar öfkeyle bakıyordu.

"Bir hata olmuş." Colby'nin sesi her zamankinden daha yumuşaktı. Limon termosuna doğru gitti -Paul, De La Cruz'u yumruklamaktan kaçınmak için olduğundan emindi. Gözlerinde Paul'ün çok iyi tanıdığı o bakış vardı. "Ben binicilik dersi vermiyorum, Bayan Everett. Böyle şeyler için vaktim yok." Yeşil gözleri Rafael'in sert yüz hatlarına dikilmişti. "Belli ki Bay De La Cruz'un çiftliğinde o kadar çok hizmetkârı var ki, sıkı çalışmanın ne demek olduğunu unutmuş." Sakat küçük yeğen. Bu sözler zihninde öyle yankılanmıştı ki, ellerini kulaklarına kapatıp sesi bastırmak, teyzesi tarafından sevilmediği belli olan zavallı çocuğun görüntüsünü bastırmak istemişti.

Rafael'in buz gibi siyah gözleri yanıyor gibiydi ama sert yüz hatları donuk kalmıştı. Sonra hareket etti, süzüldü, bir kas ve sinir dalgalanması, daha fazlası değil. Kadın gözlerini kırptırdı ve adam Colby'nin yanındaydı, ona yaklaştı, eğilip başparmağıyla ağzının kenarındaki ince kan damlasını temizledi. Kalbi onun dokunuşuyla yerinden fırladı. Vücudu gerçekten de onun için ağrıyordu. Bu çok çıldırtıcıydı ve Colby bunun sona ermesini istiyordu. Onun cinsel açıdan baskın olduğunu biliyordu. Bu onun kanına ve kemiklerine işlemişti. Kadınından her şeyi talep edecek, ona sahip olacak, onu ele geçirecek ve bir daha asla geri dönüşü olmayacaktı. Ve bağımsızlığıyla gurur duyarken onun karanlık duygusallığına bu kadar açık olmasından nefret ediyordu.

"Louise mesajı yanlış anladı," dedi yumuşak bir sesle. Siyah gözlerini Colby'nin yüzüne kırpmadan dikti. Yakıyor. Yutuyor. Aç. Onun ruhunun derinliklerine bakıyor gibiydi. Adamın gerçekten de onun düşüncelerini okuduğu gibi rahatsız edici bir hisse kapıldı. Adamın elini ağzına götürüp başparmağının ucuyla diline dokunuşunu izledi, sanki onun tadına bakıyormuş gibiydi.

Tüm vücudu sıkıştı. Kendini neredeyse çaresizce ona bakarken buldu. Bu fikrin onu tiksindirmesi gerekirdi ama adam günahkâr derecede seksiydi ve onun hareketleri, gözlerinin açlığı onu büyülemişti.

Bakışları yüzünde gezindi. Bir kadını sanki dünyadaki tek kadıymış gibi hissettirme yeteneğine sahipti. Gördüğü tek kadın. Ayrıca ona karşı gelirse onu alıp omzuna atacakmış ve onunla birlikte yürüyüp gidecekmiş gibi hissettiriyordu. Bu tedirgin ediciydi ve Tanrı yardımcısı olsun, heyecan vericiydi.

"Colby." Ginny ablasının elini tuttu, birden onun için korktu. Yabancı, ablasına sanki ona aitmiş gibi bakıyordu, sanki ona büyü yapmak isteyen kötü bir büyücü olabilirdi.

Colby sessizce küfrederek Rafael'in ördüğü cinsel ağdan kurtuldu. Bu adam gerçekten tehlikeliydi. Bir kadına sahip olabilir, onu kendisini memnun etmekten başka hiçbir düşüncesi olmayan bir cinsel köle yapabilirdi. O, hiçbir kadının boyun eğmeyi göze alamayacağı erotik bir cazibeydi. Çiftliği ve çocukları Chevez ailesine devretmesini emretmesi için ilk erkek kardeşi göndermişlerdi ve bu işe yaramayınca, belli ki onunla başa çıkması için ilk diziği gönderdiler. Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Tam olarak ne mesaj vermen gerekiyordu?"

"Joclyn bu akşam onunla salonda buluşmandan memnun olur." Ses o kadar güzeldi ki daha fazlasını duymak için can atıyordu. Ellerini kulaklarına bastırmak yerine yanlarında tutmaya zorladı. "Sanırım sizinle bizzat konuşma nezaketini göstermek istedi."

Colby kendini teselli bulmak için Ginny'nin elini tutarken buldu.

Rafael De La Cruz büyü yapma yeteneğine sahipti, kara büyü yapan bir kara büyücüydü ve kadın bu büyülerden oldukça etkilenmişti. Onun kara gözlerinin derinliklerine düşmeden önce gitmesini istiyordu. Ona o kadar yakın eğilmişti ki erkeksi kokusunu alabiliyordu. Açık havada. Cinsel. Kesinlikle erkek. "Bu onun için önemli gibi görünüyor."

Colby biraz umutsuzca, "Yılın bu zamanı çok meşgulüm," dedi. Bir an bile gözlerini ondan ayıramadı. Gözleri çok aç, çok muhtaç, çok talepkârdı.

Ve lanet olsun, vücudu gerçekten de onun için ağrıyordu. Sakat küçük yeğeni. Bu görüntünün gitmesine izin veremezdi.

"O zaman kalıp seni ikna etmem gerekecek," dedi, aksanı çok belirgindi. İçindeki her şey, her hücre, kalbi ve ruhu, beyni, hatta gömülü iblis bile onu yanına zincirlemek için kükredi. Bunu yapabilirdi, sadece onu alabilirdi. Onu durdurabilecek kimse yoktu. Hiçbir şeye, hiç kimsenin iradesine karşı çıkmasına alışık değildi. Hele ki küçük bir kadının. Bir insan kadın.

"Saat sekiz o zaman," dedi sabırsızca, hissettiği kadar korkmuş görünmemeye çalışarak. Hiç kimse onu onun kadar şaşkın ve sinirli hissettirmemişti. Gözlerinde sahiplenici bir şey vardı, onu sahipleniyormuş gibi görünen bir şey. Daha önce hiç kimseden gerçekten korkmamıştı. "İzin verirsiniz, işe dönmem gerekiyor." O bir düşmandı. Ne onu ne de annesini istemeyen bir aileyle yakın ilişkisi vardı. Kardeşlerini, hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir ülkede hizmetçi olarak gören biriyle. Bunu hatırlamak zorundaydı. Babalarının çocuklarına kendilerine ait bir miras bırakmak için ne kadar çok mücadele ettiğini hatırlamalıydı. Rafael De La Cruz, hakkında çok şey duyduğu ama hiç deneyimlemediği o Latin cazibesine sahipti. Adam ölümcüldü. Colby kasıtlı olarak Louise'e baktı. Belli ki uykuluydu ve evcil bir kedi gibi mırıldanıyordu. Sanki ikisi yeni sevişmiş gibi görünüyordu. Louise adamın kolunu okşuyor ve yüzünde Colby'nin midesini bulandıran bir ifadeyle ona bakıyordu.

Rafael buyurgan bir tavırla kamyonu işaret etti ve Louise ona bir gülümseme gönderdi, yüzü onun ilgisiyle aydınlandı ve itaatkâr bir şekilde kamyonete gitti. Bu hareket Colby'nin dişlerini kenetledi. Neden sadece parmaklarını şıklatmadın? De La Cruz kardeşler sanki kadınlar onlardan daha aşağı seviyedeymiş gibi davranıyorlardı ve bu onu çok rahatsız ediyordu. Bu tamamen doğru değildi. Daha çok her erkek ya da kadın, yeryüzündeki her insan onlardan aşağı görülüyordu.

Rafael başını çevirdi ve sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi ona baktı. Bir an için donakaldı, neredeyse hareket etmeye korkuyordu. Daha önce hiç bu kadar sert ve soğuk gözler görmemişti. Eğer gözleri ruhunun aynasıysa, bu adam gerçekten bir canavardı. Louise'i takip etmek için hiçbir harekette bulunmadı; onun yerine bakışları Colby'nin ince bedenini taradı, acımasız yüz hatları ifadeden yoksundu. "Neden bu saçmalıkta ısrar ediyorsun? Bu iş bir erkeğe göre, senin gibi birine değil. Belli ki öğleden sonranın çoğunu yerde geçirmişsin."

"Bu seni ilgilendirmez, De La Cruz." Colby'nin terbiyeli davranma çabaları boşa çıkmıştı. Colby'nin neden kendini bu kadar tehdit altında hissettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama güçlü bir dürbünün hedefinde olduğu izlenimine kapılmıştı.

"Sanırım bu kırdığınız benim atlarımdan biri. Onu nasıl aldın?" Sanki aralarındaki anlaşmazlıktan rahatsız olmak istemiyormuş gibi yumuşak bir sesle sordu.

"Geceleyin bir hırsız gibi ağıllarınıza girdim ve birkaçını alıp kaçtım," diye alay etti. "Yardım edebileceğinden daha fazla pislik olmamaya çalış. Juan Chevez on altı kelle gönderdi. Vicdani bir şey olmalı."

"Chevez ailesi bu yanlış anlaşılma yüzünden çok acı çekti," diye sabırla cevap verdi. "Ailelerindeki yarayı iyileştirmekten başka bir şey istemiyorlar. Ailelerini kendi ailemin bir parçası ve korumam altında gördüğüm için, bu benim için de aynı derecede önemli." Adamın siyah bakışları kızın yeşil gözlerini delip geçerken bir kez bile gözünü kırpmadı. Kendini avlanmış hissetti. Birden fazla kez atlarının peşinden puma takip etmek zorunda kalmıştı ve onlar da ona aynı odaklanmış bakışlarla bakmışlardı.

"Brezilya'ya geri dönün Bay De La Cruz ve ailenizi de yanınıza alın. Bu, aramızdaki yarayı iyileştirmek için uzun bir yol kat edecektir."

Dişleri bembeyaz parlıyordu, gülümsemesi kurtçaydı. Hiçbir neden yokken Colby'yi ürpertti. Kendine nefes alacak bir yer açmak için ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Kadın geri çekildi ama adam avını takip eden bir orman kedisi gibi onunla birlikte süzüldü. Eli ensesinde kıvrılmıştı, parmakları neredeyse nazikti ama yine de onun muazzam gücünü hissetti, tutuşunu kıramayacağını biliyordu, isterse bir anda boynunu kırabileceğini biliyordu. Omurgasından aşağı bir endişe ürpertisi geçti. Adamın elinin altında hareketsiz kaldı, bakışları adamın yüzüne sıçradı. Adamın siyah gözleri aniden acıkmıştı, neredeyse büyülenmişçesine nabzına bakarken kadının nefesini kesen koyu, yoğun bir açlıktı bu.

Neden onun gözlerinin düz, sert ve buz gibi soğuk olduğunu düşünmüştü? Şimdi çok fazla duyguyla yanıyorlardı, ihtiyaçla, açlıkla ve onu ruhunun derinliklerine kadar kavuran bir yoğunlukla canlıydılar.

Benden kaçamayacaksın, pequena. Ne kadar kaçarsan kaç, ne kadar dövüşürsen dövüş, hiçbirinin önemi olmayacak.

Kelimeler zihninde parıldıyor, aralarında titreşiyordu ama Colby'nin gerçek olup olmadıklarına dair hiçbir fikri yoktu. Adam konuşmamıştı; sadece için için yanan siyah gözleriyle ona bakıyordu.

Gözle görülür bir şekilde soldu, aniden çok ama çok korktu. Kendisinden. Ondan. Onun anlamlı gözlerindeki karanlık tutku vaadinden.

"Burada istenmiyorsun De La Cruz," diye patladı Paul, yüzü bronz teninin altında kıpkırmızıydı. Yumruklarını sıkarak iri yarı adama doğru bir adım attı ama Ginny onun kolunu yakaladı ve bir pitbull gibi ona tutundu. "Kız kardeşimi hemen bırak."

Rafael başını yavaşça çevirdi, bakışları isteksizce Colby'nin yüzünü terk ederek Paul'e baktı. Çocuk Rafael'in siyah gözlerinin hiç kırılmadığını hemen fark etti. Bir kez bile. Paul bir an için ne düşünebildi ne de hareket edebildi. Kalbi küt küt atarken olduğu yerde donup kaldı. Rafael ona gülümsedi, espri yoktu, sadece beyaz dişleri parlıyordu ve sonra kamyonetine doğru yürümeye başladı.

Akıcı zarafeti karşısında büyülenmiş bir halde onun hareketini izlediler. Kimse kamyonu yutana kadar konuşmadı.

Toz bulutu, sonra Paul kendini çimlerin üzerine attı. "Aklımı kaçırmış olmalıyım! Neden ağzımı tıkamadın? Küçük parmağıyla beni öldürebilirdi."

Ginny endişeyle güldü. "Neyse ki seni geride tutarak hayatını kurtardım."

"Bunun için sana tüm kalbimle teşekkür ederim," dedi Paul, kararan akşam gökyüzüne bakarak.

Colby kendini kardeşinin yanına yere attı ve Ginny'yi de yanına sürükledi. Cüretkârlıklarına gülerек birbirlerine sarıldılar ve rahatlamaktan hafifçe histerikleştiler. İlk ayılan Colby oldu. "Gurur bu sefer bize pahalıya patlayacak. Daniels ipoteğin balon ödemesi için bize baskı yaparken, korkarım bu ciddi bir aksilik. Ödemeyi yapmak için sadece iki ayım var ve bana kesin bir dille süre uzatımı vermeyeceğini söyledi."

Ginny pragmatik bir tavırla, "Atları geri vermemiz gerektiğini söylemedi," dedi. "Atlar sizde kalsın ve iş için ona fatura kesin."

Paul öfkeyle, "Ödemezse dava açacağız," diye bağırdı. "O atlar için çok çalıştınız ve erzaklarımızı yiyorlar. De La Cruz burada, Amerika'da ya da Brezilya'da daha iyisini bulamaz. Hizmetlerinizi bedavaya getirmeyi bekleyemez."

"Herhalde en başta böyle zengin oldular," dedi Colby küçümseyerek, sonra da hemen kendinden utandı. Neyse ki pratik Ginny'den bir parça kızarmış tavuk aldı. "Buraya geldiği için o adama lanet olsun! Gerçi dürüst olmak gerekirse, onun olduğunu bilseydim o atları asla kabul etmezdim."

Paul pişmanlık duymadan ona sıırttı. "İşte bu yüzden sana söylemedim."

Colby zümrüt bakışlarını tüm gücüyle kardeşinin üzerine çevirdi. "Bu bana itiraf etmen gereken bir şey değil. Rafael De La Cruz kardeşinden daha kötü ve ben asla

bunun mümkün olabileceğini düşündüm." Ense köküne dokundu, orada adamın dokunuşunun sıcaklığı kalmış gibiydi.

Ginny açıkça, "Keşke hepsi gitse," dedi. Korku dolu gözlerle Colby'ye baktı. "Beni gerçekten senden alıp başka bir ülkeye götürebilirler mi? Onlarla gitmek istemiyorum." Sesi genç ve çaresiz geliyordu.

Colby hemen koluyla Ginny'nin omuzlarını çember içine aldı. "Neden böyle bir şey soruyorsun, Ginny?" Kaşlarını hafifçe çatarak Paul'e baktı. "Bunu bir yerden mi duydu?"

"Ben değildim," diye savundu Paul, "Clinton Daniels'tı. Onu markette gördük ve Ginny'ye Chevez ailesinin ikimizi Brezilya'ya götüreceğini ve onları durduramayacağınızı söyledi. Mahkemede velayeti asla kazanamayacağınızı ve De La Cruz ailesinin siyasi gücü ve savaşmak için çok fazla parası olduğunu söyledi. De La Cruz ailesi Chevez ailesini desteklerken bizi tutma şansınız yoktu."

Colby sessizce ona kadar saydı ve kalbinin garip, düzensiz atışlarını dinledi. Bir an için zorlukla nefes alabildi, zorlukla düşünebildi. Kardeşlerini kaybederse hiçbir şeyi kalmayacaktı. Hiç kimsesi olmayacaktı.

Pequena? Bu sözcük zihninde yumuşak bir sorgulamaydı. Nazik, yatıştırıcı bir güven okşayışı. Sanki Rafael De La Cruz yanında duruyormuş, ağzı kulağına değiyormuş gibi net bir şekilde duydu. Daha da kötüsü, parmaklarının yüzünde gezindiğini, tenine dokunduğunu, vücudunun tamamen şehvetli bir şekilde tepki verdiğini hissedene kadar içine dokunduğunu hissetti.

Colby onun sesinin tanıdık ve doğru gelmesi karşısında hem şaşırmış hem de korkmuştu. Samimi. Vücudu tepki olarak gerildi ve ısındı. Rafael'i dışarıda tutmak için zihninde bir duvar örmeye çalışırken bile Ginny'ye güven verici bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Clinton Daniels her zaman herkes hakkında dedikodu yapacak zaman buluyor, değil mi? Bence bu adamın kendisini meşgul edecek tam zamanlı bir işe ihtiyacı var." Ginny'ye sarıldı. "Sen bu ülkenin yasal bir vatandaşısn, tatlım. Mahkemeler seni öylece

seni tanımadığın birine devredecek. İşler asla o noktaya gelmeyecek. Daniels sadece seni kızdırmaya çalışıyordu. Bu insanlar Brezilya'ya geri dönecek ve her şey normale dönecek." Brezilya'ya dönmek zorundaydılar ve Rafael de onlarla birlikte dönmek zorundaydı. Hemen. Hemen.

"Evet," diye ekledi Paul, kız kardeşinin kaburgalarını eşeleyerek, "normal bir şey, çok çalışmak, daha çok çalışmak, sabahın erken saatlerinden gecenin geç saatlerine kadar çalışmak. Gecenin bir yarısı kalkıp daha fazla çalışmak."

"Hepimiz bunu yapmanı istemez miydik?" diye alay etti Colby. "Cidden, siz ikiniz, De La Cruz kardeşlerle olan bu sorunu unutun. Onlar beni benim onları sevdiğimden daha fazla sevmiyorlar. Bu adamlar kesinlikle arkaik. Onları, kadınların babaları ve kocaları tarafından sahiplenildiği on dördüncü yüzyıldaki bir tür zindan efendisi olarak görebiliyorum."

"Gerçekten mi?" Ginny bir an için hülyalı hülyalı baktı. "Onları bir şatodaki krallar, büyük lordlar ya da onun gibi bir şey olarak hayal ediyorum. Yakışıklılar."

Colby burnunu kırıştırdı. "Öyle mi düşünüyorsun? Fark etmemiştim." Colby, kız kardeşiyle birlikte kahkahalara boğulmadan önce üç saniye boyunca suratını asmamayı başardı, Paul ise bıkkın bir tiksintiyle ona bakıyordu.

Bölüm 2

Ginny duşun kapandığını duyduktan birkaç dakika sonra Colby'nin yatak odasının kapısını çaldı. Colby sığırlarla, bahçeyle ve saman tarlasıyla o kadar çok zaman geçirmişti ki, Ginny onun Joclyn Everett'le olan randevusunu unutmuş olabileceğinden korkuyordu.

Colby uzun saçlarını havluyula kuruluyordu ve kapıdan içeri bakan Ginny'ye gülümsedi. "Fıçı yarışı için her şeyi ayarladın mı?"

Ginny hevesle küçük yatak odasına girdi ve yatağın üzerine oturdu. "Redbluff Rodeosu için giriş ücretimi gönderdin mi?" diye sordu umutla.

"On iki yaşındayken sana biraz seyahat edebileceğini söylemiştim.

O zamana kadar yerel rodeo yeterli."

Ginny, "Zaten on bir yaşında bir kız fıçı yarışı yapıyor," diye itiraz etti. "Üniversite eğitimi için yeterince para kazanıyor." Kurnazca bir dergi çıkardı ve fikrini kanıtlamaya kararlı bir şekilde makaleyi hızla okudu. "Boş ver civcivim, yorgunum ve acelem var. Zaten ben Bayan Everett ile buluşmaya çok geç kalacağım. Siz ne düşünüyorsunuz? Kızını alalım mı?"

Ginny, "İyi biri olsaydı hiç sorun olmazdı," diye itiraf etti. "Bir arkadaşımın olması güzel olurdu. Belki bazen onun evine gidebilirim. Paul bana Bay Everett'in De La Cruz ailesinin sadece bir iş ortağı olduğunu söyledi; çok yakın arkadaş falan değıllermiş. Belki Bay Everett'in kızıyla arkadaş olursam ve Bay De La Cruz onunla iş yapmak isterse, sana daha iyi davranmaya başlar."

Colby, Rafael De La Cruz'un ona iyi davranmasını istemiyordu. Onu yanında istemiyordu. "Buna güvenme, tatlım." Colby muzipçe sırıttı. "İçimde De La Cruz kardeşlerin Rafael'le olan iş bağlarından vazgeçmeyi tercih edeceklerine dair güçlü bir his var.

Everett bir dakika içinde bana iyi davranacak. Bağımsız kadınları sevmezler." Colby'nin Nicolas'ın çok soğuk, tanıdığı en soğuk adam olduğunu düşünmesine rağmen Rafael'i tam tersi, tehlikeli duygularla kaynayan bir kazan, yoğun ve karanlık bir erotik bulması garipti. Rafael De La Cruz gerçekten şehvetli bir adamdı ve onun ödünü koparıyordu. Eğer onu bir daha göremezse, bu çok erken olacaktı.

Ginny kaşlarını çattı. "Hiç ciddi değilsin, Colby," diye azarladı.

"Ben öyle demezdim." Colby, bronzlaşmış tenindeki beyaz lekeleri örtmek için uzun kollu pamuklu bir gömlek giydi.

"Rafael'in ne kadar yakışıklı olduğunu fark ettin mi? Çok yakışıklı," dedi Ginny ciddiyetle. "Kardeşi de yakışıklı. Hem de çok zenginler, Colby. Büyük bir şansı kaçıırıyorsun."

Colby beceriksizce homurdanarak ayağını yıpranmış botlarına vurdu. "Bu adamların etrafına üşüşen kadın tipini hiç fark ettin mi?" Kalçalarını öne, omuzlarını arkaya atarak kirpiklerini kırıştırdı. "Sevgilim," diye mırıldandı Louise'in sesini mükemmel bir şekilde taklit ederek, "çooooook güçlüsün! Seni her gördüğümde yaşlı kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor." Kalbini dramatik bir şekilde kavrayan Colby yatağına düştü.

Ginny kıkırdarak çöpçatanlık yapmaktan vazgeçti. "Pekâlâ, pekâlâ," diye teslim oldu. "Ama oynayacak bir yeğenim olsa hiç fena olmazdı. Paul kement atana kadar ben yaşlı bir kadın olacağım."

"Yani kurban ben olacağım. Hayır, teşekkürler genç bayan." Colby burnunu kırıştırdı. "Yaşlı bir hizmetçi olmaktan gayet memnunum. Buradan gitmeliyim yoksa oraya asla zamanında varamayacağım." Saatine baktı. "Vakit çoktan geçti."

Ginny onun elini tuttu, gözleri ciddiydi. "Gerçekten bir arkadaşım olsun istiyorum, Colby. Yaz aylarında yalnızlık çekiyorum. Herkesten çok uzaktayız..." Colby bu kadar sıkı çalışırken şikâyet etmekten nefret ettiği için sözünü yarıda kesti.

Colby ona çabucak sarıldı. "Biliyorum tatlım. Paul ve ben o kadar meşgul oluyoruz ki senin burada tek başına yemek ve temizlik yaptığını unutuyoruz. Ne yapabileceğime bakacağım."

"Teşekkürler." Ginny ona sıkıca sarıldı. "Bu gece harika görünüyorsun. Joe da orada olacak mı?" Sesinde umutlu bir ton vardı.

"Joe mu? Joe Vargas mı? Ginny, sakın o zavallı adamı benimle birlikte eyerlemeye kalkma. Kaybolur gider." Colby gülererek çantasını aldı ve aceleyle kamyonetin yanına gitti.

Paul paslı, ezik kapıyı açmak için oradaydı. "Dikkatli sür Colby, lastikler tamamen kelleşmiş," diye uyardı. "Gitmiş. Tamamen yıpranmış."

Kamyonu tekrar tekrar çalıştırmaya çalışırken "Her şey öyle," diye yorum yaptı. Sonunda çalıştığında ikisi de neşelendi. "Eski güzel kamyonet, hâlâ dayanıyor." Takdirle ön paneli okşadı ve Paul ile Ginny'ye el sallayarak bir toz bulutu içinde havalandı. Her tekerlek izi ve çukurda zıplayıp, yayları protesto ederek radyoyu açtı ve kasabaya kadar mutlulukla şarkı söyledi.

Yan otoparkta bir park yeri buldu ve hırpalanmış taksiden indi. Saat dokuza yaklaşıyordu. Joclyn Everett'in ekildiğini düşünme ihtimali yüksekti. Colby bunu umursamayacak kadar yorgundu. İçini çekerek ve De La Cruz'un çok sayıdaki kadın hayranıyla barda olmaması için aceleyle dua ederek, Colby kapıyı itti. Kalabalığa rağmen Joclyn'i fark etmek zor olmadı. Sade beyaz elbisesi para diye bağırıyordu, makyajı ve saçları mükemmeldi. Sığır çobanlarından oluşan bir grubun içinde göze batıyordu ve bariz bir şekilde rahatsız görünüyordu. Colby ona ne kadar zor anlar yaşattıklarını, şakalarını, laf atmalarını, sadece kadınların birbirlerine yaptıkları iğneleyici sözleri hayal edebiliyordu. Colby bunu bildiği tek yolla telafi etti. "Joclyn!" Odanın diğer ucuna el salladı. "Beni bekleyeceğini umuyordum. Joe, çekil yolumdan, olur mu?" diye ekledi, uzun boylu, esmer bir adam onu kucakladığı gibi.

"Ah, Colby, benimle ne zaman evleneceksin?" diye yakındı, onu ayakları yerden birkaç santim yukarıda sallanırken sımsıkı öperken.

Ona iyi huylu bir tokat attı. "Bir gün buraya bir vaiz getireceğim ve sen de tepelere tırmanacaksın." Adam onu yere bırakırken, kadın elinin tersiyle ağzını sildi. "Ve beni herkesin içinde öpmeyi bırak."

"Daha özel bir yere gitmek ister misin?" diye kaşlarını sallayarak teklif etti.

Bardaki herkes Joe'nun maskaralıklarına güldü ve Joe sığırtmaçların yanından geçip insan kalabalığının arasına dalarken onu selamladı. "Kusura bakmayın, çok geciktim." Colby kendini bir sandalyeye attı.

Joclyn her zamankinden daha rahatsız görünerek, "Louise ne kadar kaba olduğunu itiraf ettikten sonra gelmeyeceğinden korkuyordum," diye cüret etti.

"Colby!" Başka bir adam şapkasını çıkarıp onun yanındaki sandalyeye oturdu. "İzini bulmak zor bir kadınsın."

"Merhaba, Lance. Bu Joclyn Everett, Sean'ın karısı. Joclyn, Lance Ryker. Lance, bir iş görüşmesinin ortasındayız, ya da," diye düzeltti Colby alaycı bir sırıtışla, "başındayız."

"Diablo'yu satın aldım, sonunda anlaştık. Onu eğitmeme yardım edeceğine söz vermiştin." Kelimeler ağzından döküldü. "Anlaşmayı bu söze dayanarak yaptım."

"Ne zaman burada olacak?" Colby, Joclyn'e küçük, özür dileyen bir gülümsemeyle sordu.

"Bir ay kadar. Onu çiftliğinize götürmenizi istiyorum."

"Elbette, beni ara. Randevuları Paul ayarlıyor.

Buralarda değilim, ona ya da Ginny'ye mesaj bırakın."

"Teşekkürler, Colby." Lance eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu.

giderken Joclyn'e başını sallamadan önce.

"Herkesi tanıyorsun," diye yorum yaptı Joclyn.

"Burası küçük bir kasaba ve bu özel grubun hepsi çiftlikten. Çoğuyla birlikte büyüdüm," diye açıkladı Colby gülümseyerek.

Önüne uzun bir bardak koyan garsona teşekkür etti.

Joclyn usulca güldü. "Bira içeceğinden emin olduğum için bira sipariş etmiştim ama bir hata daha yaptığımı görebiliyorum."

"Seven-Up. Bazen çok cesur davranıp içine portakal suyu koyduruyorum." Colby güldü. "Hepsi bu konuda bana kötü zamanlar yaşıyor."

Joclyn'in kara gözleri birden ciddileşti. "Rafael'in senden kızıma ata binmeyi öğretmeni istemesini bir hakaret olarak algıladığımı biliyorum. Ve sonra bunu isteyen Rafael değil, her zamanki sevimli tavrıyla Louise olduğunu öğrendim. Lütfen özür dilemeyin, anlıyorum. Çok sıkı çalışıyorsunuz ve yaptığınız işten büyük gurur duyuyorsunuz. Rafael size sormamızı istemedi. Çok meşgul olacağınızı söyledi."

Colby, "Büyük olasılıkla bir erkeğin yerini doldurmaya çalışmamla ilgili birkaç laf etti," dedi. "O bir erkek şovenisti."

Joclyn bunu inkâr etme zahmetine girmede. De La Cruz kardeşlerde onu rahatsız eden çok soğuk bir şeyler vardı ama kocasının iş ortakları hakkında konuşmak istemiyordu. "Yine de size sormak zorundaydım. Kocamla buraya taşındığımızdan beri duyduğum tek şey 'Colby'nin en iyi iz sürücü, en iyi eğitmen, rehber, atlarla ilgili her şey' olduğu. Senin bir yeteneğin olduğunu söylüyorlar."

Colby'nin sırtışı tam anlamıyla şeytaniydi. "Umarım tüm bunlar De La Cruz kardeşlerin, özellikle de Rafael'in huzurunda söylenmiştir."

"Her zaman," diye güldü Joclyn.

Colby kesinlikle adil olmak ve şeytanın hakkını vermek istiyordu. "Rafael ve kardeşi Nicolas'ın atlarla arasının çok iyi olduğunu duymuştum."

Joclyn yavaşça, düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bu doğru, onları gördüm. Çiftlik sahipleri için garip saatler tutuyorlar. Gece kuşudurlar. Sanırım Brezilya'da oldukça iyi yaşıyorlar. Ama Rafael'in ağır yaralı bir ata doğru yürüdüğünü ve elleriyle dokunarak onu sakinleştirdiğini gördüm. İnanılmazdı." O

hafızasını temizlemek istercesine başını salladı. "Ama insanlarla araları pek iyi değil. En azından çocuklarla. İkisinin de kızıma baktığını bile sanmıyorum. Belki de fiziksel engeli onları uzaklaştırıyordur. Bazı insanlar böyledir. Tanya'ya iki yıl önce bir araba çarptı ve yürümek için destek kullanması gerekiyor. Gittiği okuldaki çocuklar çok acımasızdı ve o da bizden uzaklaştı ve sessizleşti."

Joclyn, Colby'nin rahatsız edici sabit bakışlarından kaçınarak bardağıyla oynadı. "Bunun çok zaman alacağını biliyorum, atları eğitmek için kullanacağınız zaman. Size normalde bir atı eğitmek için alacağınız ücreti ödemeye hazırız; böylece hiçbir şey kaybetmezsiniz." Colby'nin tepkisinden korktuğu için çok hızlı konuşuyordu. "Bu onun için çok önemli, ilgilendiğini ifade ettiği ilk şey..."

"Dur bir dakika, bekle." Colby uzanıp Joclyn'in elini yatıştırıcı bir şekilde okşadı, küçük kıza karşı doğal şefkati çoktan uyanmıştı. "Bu para meselesi değil, zaman meselesi. Kendi hızında çalışması gerekecek, benim zaman çizelgem tarafından aceleye getirilmiş hissetmemeli. Belki Ginny bize yardım edebilir. İki yaşından beri ata biniyor. Derse başlayabilirim, sonra Ginny'nin devralmasına izin verip biraz denetleyebilirim. Peki ya sen? Ata biner misin?"

Joclyn kızarak başını eğdi. "Atlardan çok korkarım," diye itiraf etti. "Ben tam bir şehir kızıyım. Sean buraya taşınmamızı ve bir çiftlik satın almamızı önerdiğinde neredeyse korkudan ölecektim. Ama Tanya'nın yatılı okulda olmasından hoşlanmıyordum ve o kadar çok seyahat ediyorduk ki başka seçeneğimiz yoktu. En azından birlikte olmamız için bir fırsattı."

Colby, "Gerçekten başka bir yaşam biçimi hiç bilmedim," diye düşündü. "En eski anılarım, babamın beni atının önüne bindirip çiftliğin her yerinde gezdirdiğine dair. Bunca yıldır bunu kanıksamış olduğumu düşünmek inanılmaz. Bir şehirde kaybolurdum."

"Ve ben burada kayboldum," diye küçük bir kahkaha atmaya çalıştı Joclyn ama bu ikisini de yanıltmadı.

"Merak etmeyin, sizi herhangi bir atın sırtına atmam. Birkaç tane harika ve çok sağlam hayvanım var. Tanya'dan da ders alabilirsin; tabii Tanya benimle tanıştıktan sonra ata binmek isterse." Colby, Paul'ün ne söyleyeceğini düşünmemeye çalışarak sözünü verdi.

"Hep bundan bahsediyordu, ata binmeyi öğrenmekten yani." Joclyn'in yüzündeki rahatlama o kadar belirgindi ki Colby başını çevirmek zorunda kaldı. Bunu yaptığında, bir çift kömür karası gözle karşılaştı, bir kaş alaycı bir erkek eğlencesiyle kalkmıştı.

Bir anda kalbi göğsüne sertçe çarptı ve ağzı kurudu. Kalbinin alarmla yüksek sesle çarptığını gerçekten duyabiliyordu. "Onun burada olduğunu bana neden söylemedin?" Colby gözlerini kırpmıyarak gözlerden ayıramıyordu. Hem ayı hem de dağ aslanı gibi birçok yırtıcı hayvan görmüştü. Rafael De La Cruz da aynı esrarengiz bakışlara sahipti. İçindeki uyarı sistemi onun kendisini izlediğini fark etmesine izin vermemişti ama şimdi devreye girmiş ve fazla mesai yapıyordu, öyle ki tüm sinir uçları korku içinde feryat ediyordu.

"Rafael? Üzgünüm Colby, Chevez ailesi kardeşlerini elinden almaya çalışıyormuş gibi hissetmenin senin için zor olduğunu biliyorum ama Sean onları bir şekilde ağırlamak zorunda. Onlar iş ortağı. Rafael bu gece gelmek için ısrar etti ve Sean'ın bu isteği reddetmek için yeterince iyi bir nedeni yoktu."

Colby muazzam bir irade gücüyle bakışlarını Rafael'in büyüleyici bakışlarından ayırdı. Rafael'in ışıltılı siyah gözleriyle tüm odayı hipnotize edebileceğine karar verdi ve ayağa kalkıp yüzüne dökülen dağınık saçlarını etkisiz bir şekilde itti. "Çarşamba günü saat üç uygun mu?" Sesi bile titriyordu. Colby ne zaman vazgeçip kaçması gerektiğini biliyordu. Rafael De La Cruz onun başa çıkabileceğinden çok daha fazlasıydı.

"Teşekkür ederim Colby." Joclyn samimiydi, içgüdüsel olarak onu daha fazla oyalamaya çalışmıyordu. Colby ile Rafael arasında geçenler Colby'yi gözle görülür biçimde germiştir.

Rafael'in mungeneye benzeyen parmakları Colby'nin kolunun üst kısmını çevrelediğinde Colby neredeyse kapıya varmıştı. Bir avcının tüm sessizliği ve sinsiliğiyle hareket etmiş, hızla, hatasız bir şekilde avını yere indirmişti. "Dans ya da bir sahne, seçim senin." Sesi kadife bir eldiven gibi teninin üzerinde fısıldıyordu, baştan çıkarıcı, alaycı, sözleri sesinin baştan çıkarıcılığıyla bu kadar çelişirken günahkâr bir erkek baştan çıkarıcılığı. Kız mücadele etse de, bardaki her erkek onu savunmak için atılsa da umurunda değildi; adam onu tutmaktan vazgeçmeyecekti. Bunu içgüdüsel olarak biliyordu. İnsanlar -arkadaşları- müdahale etmeye çalışırlarsa zarar görebilirlerdi.

Bu gece Rafael'de bir gerginlik vardı, onu tutuş biçiminde belirgin bir uyarı vardı. Vücudu bir kaya kadar sert, teni sıcaktı. Gözlerinin derinliklerinde, kollarının muazzam gücünde ham bir sahiplenme vardı. Colby çiftlik sahibi erkeklere, saman balyalarını etrafa savurmaktan çekinmeyen güçlü adamlara alışkındı. Rafael De La Cruz'un görünüşü aldatıcı gibiydi. Uzun ve zayıftı, kanı ve kemikleri çelik gibiydi. Colby, yanağının onun vücuduna değdiği yerde, gömleğinin ince ipeği arasından göğsünün sıcaklığını hisseder hissetmez, onunla dans etmenin büyük bir hata olduğunu anladı. Kalbi deli gibi çarptı ve kaskatı kesilerek kendini ondan uzak tutmaya çalıştı.

Rafael onu daha da yakınına çekti, o kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığını şakağında hissedebiliyordu. Ereksiyonunun sert, kalın itişini ona doğru bastırdığını hissetti. Dürüstçe.

Kayıtsızca. Sanki vücudunun onunkine olan talebinin aciliyetini bilmesinin zerre kadar önemi yokmuş gibi. Parmakları bileğinin etrafında kıvrıldı, elini kalbine doğru sıkıca tuttu. "Şşşt," diye uyardı, aksanı çok derindi, sesi o kadar boğuktu ki tüm vücudu ihtiyaçtan titredi. "Bu adamların seni kurtarmak için acele etmesini istemezsin."

"Onlar da yapardı." Kelimeleri zorla ağzından çıkardı. Korkunç bir an için ses tellerinin felç olduğunu düşündü. Bu kadar yakından çok güçlüydü. Hiç bu kadar şehvetli bir adam görmemişti. Ama bu onun yakışıklılığından daha fazlasıydı. Ham seksapelinden daha fazlasıydı. Ona yapışmış tehlikeli, evcilleşmemiş bir aura vardı. Onun kokusunu alıyor, ona yakın hissediyordu. Bir hayvan gibi, vahşi bir yağmacı gibi. Sadece kendisi için değil, başkaları için de çok tehlikeliydi. Bu bilgi onun içinde derinlerdeydi, temeldi, kesindi. Nereden geldiğini bilmiyordu ama içgüdülerine güveniyordu.

Müzik vücutlarını dövüp kan dolaşımlarına karışırken karanlık başını onunkine doğru eğdi. "Ya sana zihnini okuyabildiğimi söyleseydim?" Kelimeleri fısıldadı, dudakları kızın boynunda çılgınca atan nabzına değiyordu. Küçük alevler boynunu ve omzunu yalamaya başladı.

Colby gözlerini kapattı. Müzik etraflarını sarmış, onları saten çarşafar gibi sarmıştı, böylece ihtiyaçtan yanıyordu. Birlikte yanıyorlardı, bunu onun bedeninde hissediyordu. Onunla dans etmek bir tür cinsel işkenceydi. Kanının kulaklarında çarptığını duyabiliyordu ve vücudu sıvı ateşle erimiş gibi hissediyordu. "Size yalancı demek zorundayım Bay De La Cruz. Kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da aklımı okuyamadığınızdır." Ve bunun için sonsuza dek minnettardı. Çünkü vücudundaki her hücreyle onu istiyordu. O mükemmel yontulmuş ağzın ağzını ezdiğini, ellerinin üzerinde dolaştığını, ona ihtiyaç duyduğunu, ona sahip olduğunu hissetmek istiyordu.

Rafael ona sıkıca sarıldı, vücudu yeni talepleri yüzünden acı çekiyordu. Bu kadın ona ait olan kişiydi. Ona sahip olacaktı. Yüzyıllar boyunca istediği tek bir şeyi bile kendisinden esirgememişti. Bin yılı aşkın bir süredir, hatta daha uzun bir süredir hiçbir şey, hiç kimse ilgisini çekmemişti. Şimdi uyanık olduğu her an onu düşünmekle meşguldü. Eziyet. Saf ve basitçe o bir eziyetti. Colby

Jansen onun kızıydı ve kimse onu ondan alamazdı. Ne şimdi, ne de başka zaman.

Söylediği şey doğruydı. Ve şok ediciydi. Zihinleri kolayca okuyabiliyordu ama onunki ona kısmen kapalıydı. Ve öyle olduğunu biliyordu. Bu gerçek onu çılgına çevirdi, kan dolaşımında dolaşan öfke, çok şiddetli bir şekilde yükselen cinsel açlık ve şehvetle karıştı. Ona sahip olacaktı. Her şeyiyle, ne pahasına olursa olsun. Onu kendine saklayacak, istediği zaman onunla sevişecekti. Açlığını doyuracak, ona sahip olacaktı. Ona sahip olacaktı. Ona itaat edecek ve sırlarını çözdüğünde zihnini onunkine asla kapatmayacaktı.

Rafael onun saten teninin cazibesine daha da yaklaştı. Kızın kokusunu içine çektiğinde, bahar ve orman kokuyordu. Yüksek dağlar. Colby farklıydı, tanıştığı diğer insanlardan çok farklıydı. Üzerinde çalışmaktan zevk alacağı ilgi çekici bir bulmacaydı. Acele etmeyecek, bu alışılmadık durumda nasıl ilerleyeceğini hissedecekti. Eğer gerekli olursa, onu alıp memleketine gidecekti. Orada Rafael'in ailesi hüküm sürüyordu; kimse müdahale etmeye kalkışmayacaktı. Her iki durumda da kız ondan kaçamayacaktı.

Colby onun şehvetli, yakışıklı yüz hatlarına bakma hatasını yaptı. Çenesinde acımasız bir set, ağzında acımasız bir damga vardı. O anda gözleri düz, sert ve soğuktu. Kadın titredi ve adam hemen onu daha da yakına çekerek yumuşak bedenini adamın sertliğine bastırdı. "Nefes alamıyorum." Bunu alaycı bir şekilde söylemek istemişti ama sesi ona ihanet etti, fısıltı gibi bir ses, boğuk, nefessiz, korku dolu.

Rafael onu dans pistindeki sarhoş kovboy trafiğinin arasından ustalıkla geçirerek daha derin gölgelere doğru yönlendirdi. Esmer başı, ağzı kızın baştan çıkarıcı nabzına dayanana kadar yaklaştı. Vücutları müzikle birlikte sallanıyordu, birlikte paylaştıkları karanlık erotik bir tangoydu bu. Derin nefes aldı, onun kokusunu ciğerlerine, bedenine ve ruhuna çekti, böylece onu her yerde tanıyabilecek, her yerde bulabilecekti. İçindeki iblis başını kaldırdı ve

üstünlük için kükrüyordu. Onun her daim var olan açlığını doyurabilirdi. Boşluğu, soğuk gri dünyayı durdurabilir, kanında kontrolsüzce yanan ateş fırtınasını söndürebilirdi. Ne pahasına olursa olsun ona sahip olacaktı. Kız ona aitti.

"Nefes alabilirsin, querida." Kolları çelik bantlar gibiyken bile sesi yumuşak ve nazikti. "Beni bedenine almaktan korkuyorsun, sahip olmamdan korkuyorsun ama bunu kabulleneceksin." Adamın aksanı kalın, seksi, baştan çıkarıcıydı ve daha önce hiç kimse onu baştan çıkarmamıştı. Adamın seçtiği kelimeler karşısında küçük bir nefes aldı ama başparmağının alt dudağını okşamayı, itirazını etkili bir şekilde durdurdu. Adamın zihni onun sırrı üzerinde çalışıyordu. Onu onun istilasından koruyan şey neydi? Bu onu sonsuza dek korumayacaktı. Eğer onun kanını alırsa, ona sahip olacaktı. Ondan asla kaçamayacaktı. "Kaçamayacaksın, biliyorsun, asla." Bunu yüksek sesle söyledi, sanki düşüncelerini okuyabilirmiş gibi, başını boynuna eğerken bile onu test ediyordu.

Dişlerinin nabızıyla oynadığını, ileri geri oynadığını, kemirdiğini, okşadığını hissetti. Tüm vücudu tepki olarak sıkıştı. Rahmi zonkluyor ve ağrıyordu. Göğüsleri şişti, meme uçları sert tepeler halinde sıkılaştı. Kendi tepkisi karşısında yaşadığı şokla nefesi kesilen Colby başını eğerek ona baktı. Yüzü arzuyla kararmıştı, gözleri şimdi yoğun bir açlıkla dumanlıydı. Doğuştan yırtıcı bir hayvanın bakışlarına sahipti. Bunu saklamaya ya da yumuşatmaya çalışmadı, sadece onun dehşet dolu bakışlarına baktı. Yeniden düşmek, ona doğru ilerlemek, onu kucaklamak, zihnine ve ruhuna girmesini istemek gibi garip bir his duydu.

"Bırakın beni!" İnsanlarla dolu bir odada aniden dehşete kapılarak sıkıştığı küçük dişlerinin arasından kelimeleri tısladı. Her biri onu korumak için savaşıyor olan sert sığırmaçlarla dolu bir oda. Colby derinlerde bir yerde, ona karşı kazanamayacaklarını biliyordu. Kimse onu yenemezdi. Ne tek başına ne de birlikte. Onu zorla almaya karar verirse kimse onu ondan kurtaramazdı. Rafael De La Cruz gerçekten de tehlikeli bir adamdı.

medeniyetin çok ince kaplaması. Bilgi oradaydı, zihninde güçlüydü.

Uzun bir süre daha ona sarıldı, vücudunun kendisine bu kadar yakın olmasının tadını çıkardı. Gözleri çok güzeldi, biraz öfkeyle ama çoğunlukla korkuyla parlıyordu. "Benden kaçmayı düşünüyorsun, küçük hanım, ama senin için hiç şans yok. Ciğerlerine çektiğin havayı kabul ettiğin gibi bunu da kabul edebilirsin. Ve bana hayır demenden hoşlanmıyorum. Kimse bana hayır diyemez, en azından sen."

Onu rahatsız eden söylediği şey bile değildi, söyleme şekli, sesinin tınısı, seksi, boğuk, ağır aksanlıydı.

Yüzünde sahiplenici bir şekilde hareket eden siyah gözlerindeki yoğunluktu.

"Buna alışsanız iyi olur o zaman. Evinize geri dönün Bay De La Cruz. Kardeşlerime sahip olamazsınız ve beni baştan çıkarmaya çalışarak onları elde edemeyeceğiniz kesin," dedi Colby aşağılayıcı bir şekilde, sözleri gömleğinin ince ipeği tarafından boğuldu.

Onu bıraktı, yumuşak kahkahası kulaklarını bir tür tehditle, bir vaatle dolduran alaycı bir erkek eğlencesiydi. Kadın çenesini ona doğru kaldırdı, yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı, yıpranmış çizmelerinin topuğu üzerinde dönüp kalabalık katta ilerlemeye başladı. Kapıya doğru yarı yolda Joe onu ayı pençesiyle yakaladı. Joe, sürekli palyaço. Onu hayatı boyunca tanımişti. Sakin Joe. Güvenli Joe. Joe bir dokunuşuyla dünyayı yerinden oynatmaz ya da dağları paramparça etmezdi. Onun kollarının güvenliğine girdi, dans etmesine izin verdi, dans pistinde onları takip eden bir çift alaycı gözün farkındaydı. Konuşmadı, konuşamazdı, Rafael'le karşılaşması onu o kadar sarsmıştı ki. Sadece tanıdık ve güvenli birine sarılmak istiyordu.

O siyah gözler bir kez olsun yüzünü terk etmedi. Tüm duyguları saklamaya geri dönmüşlerdi. Buz gibi soğuk. Sert. Düz. Avına kilitlenmiş bir avcının doğrudan, odaklanmış bakışları. O gözlerde çok tehlikeli bir şey vardı.

Joe'nun yüzüne dokundu. Titredi, her zaman arkadaşı olan bu koca ayı adamdan birden korktu. Korkunun etkisiyle onun kollarından çekildi. Colby açık havaya çıkmadan önce Joe'nun yanağını öpmek için parmak uçlarında dururken mümkün olduğunca normal görünmeye çalıştı.

Park alanını geçip külüstür kamyonetinin sığınağına giden Colby, sığırtmaçların ona küçük yaşta öğrettiği bir sürü kadınsı olmayan şeyle, nefesinin altında küfretti. Bu imkânsızdı -kapıdan çıktığında Rafael'i barın diğer tarafında görmüştü- ama o oradaydı, kamyonetinin kaputuna yaslanmıştı. Tembel ve memnun görünüyordu, onun gibi bir sinir yığını değildi. Uzun bacaklarını uzatmış ve ayak bileklerinden çaprazlamıştı, kıyafetleri kusursuzdu, siyah kot pantolon ve siyah ipek gömlek, kollarını güçlü göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

"Tacizin ne olduğunu biliyor musun?" Kimse bu kadar iyi görünmemeli. Hiç kimse. Bu adil değildi. Colby yakışıklı kovboylara bakarken kendinden geçmezdi; meşgul bir kadındı, onların ayaklarına kapanıp bayılacak zamanı yoktu. Ayrıca Paul'e göre bağımsız, otoriter bir tipti ve yüz mil çapındaki her erkek onun sivri dilinden korkardı. "Sizin ülkenizi bilmem ama benim ülkemde bu yasalara aykırı."

"Ve bu yasalara çok mu güveniyorsunuz?" Sesi çok sessizdi, yumuşak bir soruydu, neredeyse nazikti, ama kız mizahın sınırını duydu.

"Sanırım sen kanunların üstündesin," diye tersledi ve kamyonetinin kapısını çekerek açtı. Çalışmayacaktı; çalışmayacağını biliyordu. İlk seferinde hiç çalışmamıştı.

Sonra kıpırdandı, bir kas dalgası, ama yanında duruyordu, üstün boyuyla bedenini sıkıştırıyordu, teninden gelen ısı kan dolaşımının alev almasına neden oluyordu. Yerde süzülüyor gibiydi, herhangi bir kedi kadar sessizdi, dikkati gece avını avlayan bir orman canavarıyla aynı yoğunlukta ona odaklanmıştı.

"Ailemin bağlı olduğu bir onur kuralımız var. Beni bağlayan yasa budur." Parmak uçlarıyla saçlarına dokundu, sanki büyülenmiş gibi ince ipek telleri avucunun içine çekti. "Hiç saçını hissettin mi? Gerçekten hissettin mi? Gerçekten çok güzel."

Orada öylece durdu, hareket etmekten ya da konuşmaktan korkuyordu, bedeni alışılmadık taleplerle huzursuzdu. Elinden geldiğince sert bir şekilde kamyonetin kapısını kavradı, sağlam bir şeye ihtiyacı vardı. "Eve, kardeşlerimin yanına gitmeliyim." Colby o anda ondan izin isteyip istemediğinden tam olarak emin değildi. O kadar etkili, o kadar güçlüydü.

Bembeyaz dişleri parlıyordu. Karanlığın içinde gecenin efendisi gibiydi. Onun diyarı. Yenilmez.

"Bayan?" Ses yumuşaktı ama Colby'yi büyülenmiş halinden çekip çıkardı. Arkasını döndüğünde genç bir kadının tereddütle yanlarında durduğunu gördü. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Colby onu yeni garson olarak tanıdı, çünkü Colby'nin çok iyi tanıdığı insanlarla dolu küçük bir kasabada bir yabancıydı. Küçük bir güç dalgalanması yaşandığında ve Colby onun kadını etkileyerek uzaklaşmasını sağladığını bildiğinde bile Rafael'e bir kez bile bakmadı.

Rafael uzandı ve parmaklarını Colby'nin koluna doladı. Kimsenin incinmesini istemezsin.

Kadın o anda başını çevirdi ve tamamen Rafael'e odaklandı. "Bana zarar vermeye çalışabilirsin," dedi, sanki Rafael ona yüksek sesle konuşmuş gibi, "ama pazarlık ettiğinden fazlasını alırsın. Eğer ona zarar vermeye çalışırsan, bunu sana ödetmenin bir yolunu bulurum."

Colby kadının yüzüne baktı. Gençti ama gözleri yaşlıydı. Ürkütücü bir yeşil, neredeyse deniz yeşili, derin ve derinliksiz. "Teşekkür ederim," dedi Colby, ciddiydi. "Onunla başa çıkabilirim. Brezilya'dan geliyor, orada kadınlar her zaman ayaklarına kapanıyor. Benim bunu yapmamam onu şaşırtıyor. Bu arada ben Colby Jansen'im."

Rafael'in parmakları Colby'nin üzerinde sıkışmıştı ama karanlık ve rahatsız edici bir bakışla diğer kadını izliyordu. Colby birden onun için korkmaya başladı.

"Belki seni buralarda görürüm Colby," dedi kadın. Döndü ve adını söylemeden yavaşça uzaklaştı.

"Seni duydu," dedi Colby. "Sen konuştuğunda, telepatik olarak, seni duydu. Hayatımda, sen ve kardeşin benim gibi olan ilk insanlardınız. Şimdi de bu kadın var. Ne kadar tuhaf bir tesadüf, değil mi?"

"Ben tesadüflere inanmam," dedi Rafael. Diğer kadının ardından bakarken eli kadının kolundan kaydı.

Colby keskin bir kıskançlık duygusu hissetti. Bu mantıksız ve aptalcaydı, belki de delilik sınırındaydı ve onu kendine kızdırıyordu. Rafael De La Cruz'dan uzaklaşmayı her şeyden çok istiyordu. Destek için direksiyon simidine tutunarak kabinin içine eğildi. Kamyon çalışacaktı. Kesinlikle çalışacaktı. Derin bir nefes aldı ve anahtarı çevirdi. Marş motoru her zamanki gıcırtilı protestosunu yaptı. Sertçe ona baktı, çalışacağından emindi. Bu ruh halinde Colby Jansen'e hiçbir şey meydan okuyamazdı. Motor çalıştı ve o da dikkatle marşa bastı, yüzünde hızlı, muzaffer bir gülümseme belirdi. Otoparktan çıkıp eve doğru ilerlerken kendini beğenmiş bir ifadeyle ona bakmaktan kendini alamadı.

Rafael, eski püskü pikap köşede gözden kaybolurken düşünceli bir şekilde onu izledi. Motoru çalıştırdığında havada titreşen ani güç dalgasını fark etmemek imkânsızdı. Ne yaptığını biliyor muydu? Colby Jensen insanlar arasında eşsizdi. Beklemediği niteliklere, yeteneklere sahipti. Ailesinin tamamen izole olmadığına dair söylentiler vardı. Riordan hayat arkadaşını bulana kadar hiçbiri gerçekten inanmamış olsa da, ırkının erkeklerine hayat arkadaşı sayılabilecek bazı nadir yeteneklere sahip insan kadınları olduğunu duymuştu. Colby sadece

Telepatikti ama başka şeyler de yapabiliyordu. Peki Colby üzerindeki otoritesine meydan okuyan gizemli kadın kimdi? Dost mu düşman mı?

Rafael ve dört kardeşi ölümsüzdü. Karpat Dağları'ndaki evlerinden, anavatanlarından ve akrabalarından uzakta, vampirlerin istilasına uğramış vahşi ve kanunsuz bir diyar olan Güney Amerika'ya kendi istekleriyle gitmişlerdi. Günümüz Chevez ailesinin ataları, sonunda gündüz saatlerinde geniş mülklerini yönetmek için seçilmişlerdi. Bunun karşılığında De La Cruz kardeşler, Chevez ailesinin kendilerine sadık kalan üyelerine koruma ve zenginlik sağladılar. Aradan geçen yıllar içinde Rafael sayısız vampir avlamıştı; kendi ırkından olup da kasıtlı olarak karanlığı seçmiş ve tamamen şeytanlaşmış erkekleri.

Otoparkın etrafına bir göz attı, geride kalan birkaç kişinin onu görmemesi için görüntüsünü bulanıklaştırdı ve uzun bir alıştırmamanın verdiği rahatlıkla kendini gökyüzüne doğru fırlattı. Kanat üzerinde şekil değiştirerek bir tur attı ve sonra gece gökyüzünde uçtu. Colby Jansen daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Uzun yaşamı boyunca ilk kez nasıl ilerleyeceğinden emin olamadığını hatırlıyordu. Duygular yeni ve hamdı, renkler canlı ve kör ediciydi, vücudu canlıydı ve amansız bir cinsel açlıkla doluydu. Onunla birlikte olmak, onu kendi dünyasında görmek inanılmazdı. Her anını onunla geçirmek istiyordu ama varoluş alemindeki her şeye ve herkese yaptığı gibi onu da kontrol edemiyordu. Ama yapacağım. Bu düşüncüyü kanatlanıp gecenin içine doğru gönderdi. Bir söz. Bir ihtiyaç. Bir yemin.

Colby acımasızca direksiyona asıldı, zihni tam bir kaos içindeydi. Rafael De La Cruz'da çok ama çok yanlış bir şeyler vardı. Kesinlikle Latin büyücüsünün timsaliydi. Bir kadının çoraplarını elli adımda çıkarabilirdi. Onunla ilgili her şey günah ve seks çığlıkları atıyordu. Nefesinin altında kadınlara yakışmayan küfürler mırıldandı. O bir

pratik bir kadındı, kesinlikle fiziksel çekiciliğe kolayca kapılan biri değildi. Bu adam istediğini elde etmek için cazibesini kullanıyordu. Paul ve Ginny'yi ve onlarla birlikte çiftliklerini istiyordu. İstedikini elde etmek için mümkün olan her yöntemi kullanacak kadar acımasızdı.

Colby yüksek sesle inledi. Onun cinsel çekiciliğine tamamen açık olduğunu kesinlikle göstermişti. Yüz mil yarıçapındaki diğer tüm kadınlar gibi davranmış, kendini onun kollarına atmıştı. Yüzünün utançtan kıpkırmızı olup olmadığını görmek için aynaya baktı. Bir an için kendisine bakan gözler gördü. Mürekkep karası. Gözlerini kırpmadan. Buz gibi soğuk. Acımasız bir avcının gözleri. O bakan gözlerin derinliklerinde hınzır kırmızı alevler titriyor ve büyüyordu. Bakışlar ona sabitlenmişti; o bir avdı, böylesine amansız bir gücün karşısında çaresiz ve zayıftı.

Colby'nin kalbi sert ve gürültülü bir şekilde çarptı. Koltuğunun arkasından pikabın kasasına bakmak için dönerken neredeyse direksiyonu yolun kenarına kıracaktı. Orada hiçbir şey yoktu. O kırmızı alevleri daha önce görmüş, korkunun ve endişenin ürpertisini hissetmişti. Dağlardan kopup gelen bir rüzgâr açık pencereden yüzüne çarpıyordu, olacakların uğursuz bir habercisiydi.

Kararlı bir şekilde gaz pedalına bastı, koltuktaki yaylar bangır bangır çalan radyoya uyum sağlayarak gıcırdayarak ilerledi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Colby dikiz aynasında sürekli o acımasız gözleri kontrol etmekten kendini alıkoyamıyordu. Bir şeyler görmeden de endişelenecek yeterince şeyi vardı. Son zamanlarda çiftlikte o kadar çok küçük şey ters gitmişti ki... Fazladan yardıma o kadar çok ihtiyacı varken Pete'in ortadan kaybolması, ipoteğin balon ödemesi ve Güney Amerikalı bir grubun aniden ortaya çıkıp çocukları istemesi. Bir elini saçlarında gezdirerek yüzüne doğru itti. Rüzgâr ipeksi saç tellerini ona doğru savurdu.

Çiftlikte bir şeyler fena halde ters gidiyordu. Bunu biliyordu, hissediyordu ama Ben'e bunu nasıl anlatabilirdi?

bir şeyler biliyor muydun? Uçak kazası gibi. Başı belaya girdiği anda anlamıştı. Annesinin öldüğü anı biliyordu. Enkazı bulan o olmuştu, sevgili üvey babasının hayata tutunduğunu ve onu beklediğini biliyordu. Bunları nasıl bildiğini nasıl açıklayabilirdi? Yapabildiği şeyleri kime nasıl açıklayabilirdi?

Bir an için vahşi duygular birdenbire kabardı, kontrollü olmaya o kadar dikkat ederken beklenmedik bir şekilde onu gafil avladı. Gözlerinde yanan yaşlar hissetti, boğazı sıkıştı, göğsü taş gibi oldu. Yalnızlık ona sertçe çarptı. Çok yalnızdı, çok yalnız. Kim olduğunu ve ne olduğunu paylaşabileceği hiç kimse yoktu. Colby göğsündeki yanmayı kontrol etmek için umutsuzca mücadele etti. Kontrolünü kaybetmeye cesaret edemiyordu, kaybetmek istemiyordu. Bu tehlikeli olabilirdi, çok, çok tehlikeli.

Çiftliğine giden toprak yol göründü, kapı kapalı ve kilitliydi. Tamamen yalnız olduğundan emin olmak için ıssız alana bir kez göz attı. Kamyoneti yavaşlatan Colby camdan dışarı eğildi ve dikkatle kapının etrafına sarılmış ağır zincire ve kilide baktı. Bir kez titredi, sonra açıldı. Kapı içeri doğru sallanarak ona yol açtı. Kamyonu ileri doğru çekerken paslı kapağı yırtık tırnağıyla ritmik bir şekilde vurdu. Kapağı arkasından kilitlemeye konsantre olmak için pencereden dışarı eğildi ve bazı yararlı yetenekleri olduğu için şükretti. Yağmurda ve normalmiş gibi davranamayacak kadar yorgun olduğu gecelerde işe yarıyordu.

Rüzgâr onu tekrar yıkadı ve gözlerin üzerinde olduğunu hissetti. Bir avcının kokusu. Karanlıkta bir şey, biri vardı ve dikkatini ona çevirmişti. Belki de garip yeteneklerini kullandığında havaya yayılan güç huzursuzluğu istenmeyen dikkatleri üzerine çekmişti. Colby sadece bir şeylerin çok yanlış gittiğini ve kötülüğün ailesini takip ettiğini biliyordu. Paul ve Ginny'nin sahip olduğu tek koruma oydu. Onları seviyordu ve onları şiddetle korurdu. Herkesten. Her şeyden.

İç çekerek çiftlik evine kadar olan mesafenin geri kalanını sürdürdü. Ginny'nin köpeği King, bir border collie, havlayarak onu selamlamak için dışarı fırladı. Bir an için başını direksiyona yaslayarak gece gökyüzündeki titreşimleri özümsemeye çalıştı. Dışarıda, yakınında, çiftliğini izleyen, ailesini işaretleyen şey neydi? Neden sesin geldiği yönü ayırt edemiyordu? Bir şeyin onu izlediğini biliyordu ama sorunu tam olarak belirleyemiyordu. Colby bir şeyler biliyordu. Ahırdaki ineğin yakında doğum yapacağını ve bunun kolay bir doğum olmayacağını biliyordu. Yağmurun ne zaman yağacağını ve samanları tarladan ne kadar sürede çıkarması gerektiğini biliyordu.

Köpeği okşayarak verandaya doğru ilerledi. Paul verandadaki salıncakta onu bekliyordu. Uzun, sırık gibi vücudu uzanmış, şapkasını gözlerinin üzerine indirmişti. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Colby orada durmuş ona bakıyordu, ona duyduğu sevgi içinde kabarıyordu. O harika bir kardeşti. Uyurken çok genç ve savunmasız görünüyordu. Colby onun omzuna hafifçe dokundu.

Paul irkilerek uyandı. "Sadece gözlerimi dinlendiriyordum," dedi, başparmağıyla şapkasını geriye iterken sırtıışı yüzünü aydınlatıyordu. Bu hareketi bir western filminde görmüş ve o zamandan beri taklit etmişti. Yedi yaşlarındaydı ve Colby'nin ona bu hareketin kökenini hatırlatacak cesareti yoktu. Her halükârda bunu sevimli buluyordu.

"Joclyn Everett çok hoş bir kadın, Paul. Kocasıyla pek çok kez tanıştım ama onunla hiç tanışmadım. Onlar hakkında ne düşünüyorsun?"

İç çekişi gecenin sessizliğinde duyulabiliyordu. "Düşündüğüm şey, bu kadına çok yoğun olmana rağmen çocuğunu binicilik derslerine götürebileceğini söylemiş olman. Ben böyle düşünüyorum Colby."

Colby onun gözlerini kaçırarak alnını ovuşturdu. "Şey, kız Ginny'nin yaşında ve Ginny çok yalnızlık çekiyor."

"Colby, bunu yapamazsın. Şimdiden kendini yerin dibine sokuyorsun. Yarısına kadar ayakta kaldığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

gece oldu mu? Daha fazlasını kaldıramazsın."

"İyi para teklif ediyorlar Paulo ve Ginny'nin bir arkadaşına ihtiyacı var. Her derste kısa bir süre kızla vakit geçirip sonra Ginny'nin devralmasına izin verebilirim diye düşündüm. O kadar zamanımı almaz."

Paul yüksek sesle inledi. "Sen gerçekten delisin Colby, ama seninle tartışmanın hiçbir yararı yok." Kapıyı açık tuttu. "Stokları kontrol ettim, tur attım, artık yatabilirsin."

Ona hızlı bir gülümseme fırlattı. "Teşekkürler Paul. Bu gece yorgunum." Yanağından öpmek için eğildi. "Minnettarım, gerçekten."

"Sana bir ders verirdim," dedi, "ama Sean Everett'ten hoşlanıyorum. Komşumuz olduğuna göre, onunla arkadaş da olabiliriz." Colby bir kahkaha patlattı, sesi yumuşak ve oldukça etkileyiciydi. Paul kendini yüzünde kocaman bir gülümsemeye buldu.

"Bunu söylemenizin tek nedeni, bozulan ekipmanlarımızı tamir etmek için bir kurban daha bulmak istemeniz."

"Beni art niyetli olmakla mı suçluyorsun?" Masum görünmek için elinden geleni yaptı.

Colby, King'e ahıra doğru işaret etti. Collie genellikle Ginny'nin yatak odasının zemininde kıvrılıp uyurdu ama Colby son zamanlarda o kadar sıkıntılıydı ki Ginny onu gece bekçisi olarak kullanmaya başlamıştı. Paul onun köpeği işaret edişini izlerken kaşlarını çatı. "Gerçekten endişelisin, değil mi Colby?"

Rahatça omuz silkti. "Bence tedbirli olmak üzülmekten iyidir Paulo. Ben bir grup çocuğun şaka yaptığını düşündüğünü söylüyor."

Paul homurdanarak inkâr etti. "Ben her zaman gençleri suçlar.

Bu da ne demek oluyor?"

Colby yine güldü ve evi sıcaklığının sesiyle doldurdu. "Onu bir de gençken görmeliydin. Okulun kötü çocuğuydu. Herkesin kendisi gibi olduğunu sanıyor."

Paul başını salladı ve yatak odasının kapısını açtı. "Onu bir genç olarak hayal edemiyorum. Nasıl gülümseyeceğini bile bilmiyor. İyi geceler Colby, gerçekten yatağa gitmen gerekiyor."

Otoriter ses tonuna duyduğu şaşkınlığı gizlerken bile bir kaşını kaldırdı. "İyi geceler, Paul."

Bölüm 3

Colby içini çekti ve yorganı geriye attı. Eli bir an için yatağını örten el yapımı güzel yorganın üzerinde kaldı. Annesi yorgan için Paris'e kadar gitmişti. Yorganı çok ünlü ama anlaşılması zor bir tasarımcı yapmıştı. Bir dergide reklamını gördükten sonra yorgana sahip olma ihtiyacını çok canlı bir şekilde hatırlıyordu. Colby bunun özel bir şey olduğunu biliyordu, sanki kendine ait bir gücü varmış gibi. Annesi ve üvey babası onuncu yaş gününde ona bu yorganı hediye etmişlerdi ve Colby bu yorgana sahip olduğu diğer her şeyden daha fazla değer veriyordu. Nadir bulunan güzelliği ve ona verdiği eşsiz rahatlık ve güvenlik hissinin yanı sıra, yorgan anne ve babasının ona olan sevgisinin de bir simgesiydi.

Yavaşça gerindi ve parke zeminde dolaşarak açık penceresine gitti. Rüzgâr ince dantel perdeleri içeri doğru savuruyordu. Üzerinde bir çift ipli pijama altı ve küçük, spagetti askılı bir üst vardı. Colby pencereden geceye bakarken uzun saçlarını yavaşça çözdü. Geceleri dağları severdi, her zaman mistik ve gizemliydi. İnce beyaz bir sis perdesi yüksek sırtları örtüyordu. Etrafı devlerle çevriliydi, çiftliği derin bir vadinin içine sokulmuştu. Kollarını yüksek sıradağlara doğru uzattı, yüzünü parlayan yarım ay hilaline doğru kaldırdı.

Colby o kadar çok şey için endişeleniyordu ki uyuyamıyordu. Çok yorgundu ama yine de saat dört buçukta kalkmaya kararlıydı. Pencere pervazına yaslanmış, gözlerini yıldızlara dikmişti. Paul'e söylememişti ama hayvanları besledikten sonra atıyla tepelere çıkıp yaşlı Pete'i aramaya niyetlenmişti. Son üç gündür çiftliği tarıyor, fazladan erken kalkıyor ve çiftlikteki

ondan bir iz aramak için ayırabildiği kadar zaman ayırdı. Ben'in söylediklerine rağmen Colby, Pete'in öylece çekip gittiğine ya da içki alemine daldığına inanmıyordu.

Pete yetmişli yaşlarının sonlarındaydı ve rodeo günlerinden kalma artrit yüzünden vücudu delik deşik olmuştu. Colby ile bir evi, sıcak bir yatağı, bir çatısı, iyi yemekleri ve kendisini işe yarar hissetmesini sağlayacak çiftlik işleri vardı. Sadakat kelimesinin anlamını bilen bir adamdı. Onun çiftliği asla terk etmeyeceğinden emindi, özellikle de Colby'nin evlerini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu bildiğinde. Onu asla terk etmezdi. Pete bunu yapmazdı. Colby onun çiftlikte bir yerde hasta ya da yaralı olmasından korkuyordu.

Penceresinin karşısındaki büyük meşe ağacında bir kuş kanat çırparak dikkatini çekti. Kuşun yuvarlak bir yüz diski ve çok belirgin bir kabarıklığı vardı. Bir baykuş değildi ama büyüktü. Çok büyüktü. Bu sıra dışı kuşun ağırlığı rahatlıkla yirmi kiloya ulaşabilirdi. Ona baktı ve o da ona baktı. Yuvarlak ve parlak siyah gözlerini görebiliyordu. Çiftliğindeki kuşlara aşinaydı ama böylesini hiç görmemişti. Eğer daha iyi bilmeseydi, bunun bir harpy kartalı olduğunu düşünebilirdi. Colby pencere pervazından sonuna kadar eğildi ve kuşa konsantre oldu.

Zihnini yırtıcı kuşun izleyeceği yola ayarlarken onu yakından izledi. Gagası hınzır görünümüydü, kıvrımlı ve keskindi, pençeleri ağacın kalın dalına dolandıkları yerde devasaydı. Gözlerinde keskin bir zekâ parlıyordu. Colby'nin nefesi boğazında düğümlendi, kalbi ani bir heyecanla çarpmaya başladı. Harpy kartalları Amazon yağmur ormanlarında yaşar, ağaçların arasında zarif ve çevik bir şekilde uçarlardı. Maymunları, yılanları, hatta tembel hayvanları bile avlayabilen, tartışmasız dünyanın en korkunç kuşuydular. Bu mümkün olamazdı ama yine de onu inceledikçe daha da emin oluyordu. Güney Amerika'dan gelen ve nesli tükenmekte olan bir kartalın Cascade Dağları'nda ne işi vardı?

Colby yaratığa bakmaya devam etti, göz temasını sürdürdü, sesinden çok zihninden usulca fısıldadı. Sık sık atlara, koyunlara ve sığırlara fısıldayarak her türlü hayvanı kendine çeker, yalnızken vahşi yaşamı kendine çekerdi. Kuşa seslendi, büyüklüğü karşısında şok olmuştu. Gerçekten çok güzeldi. Vahşi. Evcilleşmemiş. Güçlü. Kendi bölgesinden bu kadar uzağa gittiğine göre bir şekilde yaralanmış olmasından korkuyordu.

Kuşun bedeninin derinliklerinde Rafael De La Cruz gülümsedi. Colby yemi yutmuştu. Kuşu kendisine çağırıyor, onun alışık olmadığı bir zihinsel yol kullanıyordu ama gücün izi doğrudan onun zihnine geri dönüyor ve ona ihtiyacı olan açıklığı veriyordu. Anılarının kilidini açacak, kontrolü ele geçirecek anahtarı. Onu asla isteyerek evine davet etmezdi ama kuşu davet ediyordu. İçeri davet edildiğinde, Colby üzerinde daha da fazla kontrol sahibi olacaktı. Büyük kartalın bedeninde, devasa kanatlarını açtı ve ağacın dalından indi. Ani hareketiyle irkilen Colby'nin yüzünü gördü, uçan kartalın güzelliğini seyrediyordu. Yüksekte daireler çizdikten sonra tembel bir gösteriyle aşağı doğru döndü ve pençeleri ağacın derinliklerine inerek kadının pencere pervazına kondu. Yavaşça, görkemli bir şekilde, kartal kanatlarını katladı.

Colby ay ışığında çok güzel görünüyordu. Soluk gümüşü ışıktaki, yüksek zirvelere bir kurban, bir saygı sunan genç bir pagan tanrıçası gibi görünüyordu. Teni yumuşak görünümüne sahipti ve ona dokunmaya davet edercesine parlıyordu. Kuşun bedeninin içinde, bağırsakları sıcak bir şekilde sıkıştı. İhtiyacı kanında bir ateş gibiydi. Kısıtlanmaya en çok ihtiyaç duyduğu anda karanlık ve kontrolden çıkmıştı. Kızın masumiyeti onu sarsıyor ama yine de kendine çekiyordu. Kız onun kızıydı. Onun için yaratılmıştı. Sadece onun için. Sadece Colby Jansen onu ruhundaki karanlık gölgelerden kurtarabilirdi.

Colby büyülenmiş bir halde kuşa baktı. Yırtıcı kuşun kendisine bu kadar yakın olması biraz korkutucuydu. Güvende olduğundan tam olarak emin değildi. Çok dikkatli bir şekilde geriye doğru iki adım attı, kalbinin sesi kulaklarında yankılanıyordu. İnanılmaz bir kuştı, devasa ve

çok korkutucuydu. Colby

onu incelerken zihnini sakin olmaya zorladı. Herhangi bir şekilde yaralanmış gibi görünmüyordu. Aç ya da yaralı olduğu izlenimine kapılmadı. Ona baktığı kadar dikkatle ona bakıyordu.

Rafael, Colby'nin dilinin kızın alt dudağını ıslatmasını izledi. Bu hareket vücudunu daha da sıkılaştırdı ve kan dolaşımını erimiş bir ısıya dönüştürdü. Ona karşı tepkisini kontrol edemiyordu. Bunun onu her zamankinden daha tehlikeli yaptığının farkındaydı. Her zaman kontrolü elinde tutması gerekiyordu. Ona zarar verme riskini almak istemiyordu. Çıplak ayaklarıyla orada duran, genç, güzel ve biraz da korkmuş görünen bu kız baştan çıkarıcıydı. Kalbinin yerinden çıktığını, tüm koruyucu içgüdülerinin kabardığını hissetti. Koruyucu içgüdüleri olduğunu bilmiyordu. Kız ona o kadar hızlı bir şeyler yapıyordu ki alışamadı.

Rafael onu kendi emri altına almaya kararlıydı. Onunla ne yapmak istediğini yavaşça ve dikkatlice çözebileceği, diğerlerinden uzakta, kendi başına olmasını istiyordu. Ona sahip olacaktı. Onu hapsedecekti, buna karar verdi; ancak bu şekilde onun olacaktı, onun gözetimi altında, onun egemenliği altında. Onu kendi tarafına zincirlemek için içinde aç ve her an büyüyen şiddetli bir ihtiyaç vardı.

Colby kalbinin hızla çarptığını hissediyordu ama bu korkudan çok heyecandan kaynaklanıyordu. Korkması gerekirdi, kuş gerçek bir yırtıcı kuştı ama muhteşemdi. Beynine giden yolu bulmak için daha çok çalıştı, güven verici dalgalar göndererek onu sakinleştirmeye çalıştı. Pencere pervazından parke zemine zıpladı, gözlerini hâlâ onun yüzünde sabit tutuyordu.

Siyah gözleri vardı! Yuvarlak, parlak, çok zeki siyah gözler. Tam iki dakika boyunca ona baktı. Bunun normal olmadığından emindi. Yaratığı ürkütmemek için çok yavaşça odanın öbür ucundaki kitaplığına doğru ilerledi. Hâlâ kuşa bakarken, istediği kitabı bulana kadar parmaklarını kitaplarının üzerinde kaydırды. Kitap raftan kayarak onu bekleyen eline geçti, sayfalar çoktan

zihninin aradığı giriş. Garip bir şekilde, kuş da aynı dikkatle onu izliyordu; kitabın sayfalarının onun eli olmadan açılmasını izlerken bakışlarında bir zekâ vardı. Kitabı önüne getirdi ve Harpy kartalının fotoğrafına bakmak için aşağıya baktı. Gözler yuvarlaktı ve zekâyla parlıyordu ama siyah değillerdi. Resimdeki gözler parlak kehribar rengindeydi ve siyah bir gözbebeği vardı. Nefesini yavaşça bıraktı. Kuşunda bir sorun vardı.

Yine de kör değilsin, değil mi? Sözcükleri, imgeleri yaratığa gönderdi. Kör olamayacak kadar yakından izliyordu onu.

Sonra neredeyse zafer kazanmış gibi kıpırdandı. Colby'nin kalbi tepki olarak yerinden fırladı. Bir an için tanımlayamadığı bir şekilde tehdit edildiğini hissetti. Kartalın gözlerinde kısacık bir ifade yakaladığını düşündü ve sonra tekrar pencere pervazına zıplayıp kendini gökyüzüne doğru fırlattı. Bu kadar büyük bir kuşun bu kadar sessiz olması onu şaşırtmıştı. Bir an için daireler çizdi, sadece bir leke olana kadar yükseldikçe yükseldi. O gidene kadar onu izledi.

Colby yatağına geri döndüğünde kendini açıklanamayacak kadar yalnız hissetti. Parmakları rahatlamak için yorganı çekiştiriyordu. Kitap yatağın üzerinde, yanında duruyordu. Kitabı rafa geri koymadan önce parmaklarıyla kapağına hafifçe vurdu. Telekinezi çok kullanışlı bir yetenektir. Bunu erken yaşta keşfetmişti. Yalnızken oyuncaklarını sık sık odasında dans ettirirdi. Bir keresinde, yeteneğiyle gurur duyarak annesine göstermişti. Annesi çok sevinmiş görünüyordu ama Colby onun zihnindeki endişeyi okuyabiliyordu. Küçük yaşta "farklı" olduğunu ve insanların farklılıklara pek tahammül edemediğini öğrenmişti. Üzüntüyle açık pencereye baktı. Çok yalnızım. Bu içten çığlığı gecenin karanlığına doğru kanatlandırdı.

Yapabileceği başka şeyler vardı. Hoş şeyler değil. Annesinin onu defalarca uyardığı şeyler. Colby artık büyümüştü ve kontrolün çok gerekli olduğunu biliyordu. Hiçbir zaman

Hayatında bir kadeh bile alkol almamıştı ve asla da almayacaktı. Olağandışı yeteneklerinden bazılarının beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmasına izin veremezdi.

İç çekti ve yüzünü yastığa döndü. Konuşacak birinin olması güzel olurdu. Kendisi olmak için. Sadece bir kez. Sadece bir kez, kendine ihanet etmekten bu kadar korkmak yerine kim ve ne ise o olmak. Annesini özlemişti. Durup dururken gözyaşları doluyordu ve Colby bundan nefret ediyordu.

Querida, bu gece neden bu kadar üzgünsün? Ses ağır aksanlıydı, müzikaldi, baştan çıkarıcı bir fısıltıydı. Kelimeleri sanki yüksek sesle söylenmiş gibi net bir şekilde duydu.

Colby kaskatı kesildi, midesinde kelebekler uçuşmaya başladı. Gözlerini açtı ve odasının gölgelerini aradı. Önce boş görünüyordu ama sonra bir elin yüzünü uzun uzun okşadığını hissetti; parmak uçları alnındaki ipeksi saç tellerini kaldırırken teninin üzerinde geziniyordu. Doğrulup üzerine eğilen gölgeli figürü itti. Geniş göğüs gerçekti ve çok sağlamdı. Onun varlığını nasıl gözden kaçırabilmişti?

"Yatak odamda ne halt ediyorsun?" Kelimeleri çok sessiz bir şekilde tısladı, Paul duyarsa silahla içeri dalacağından korkuyordu.

Beni kendine çağırdın. Rafael aralarındaki bağı güçlendirmek için bilinçli olarak daha samimi bir yöntem olan telepatik iletişimi kullandı. Çağrını duydum. Gözyaşlarını hissettim. Bu gece neden bu kadar üzgünsün?

Küçük yatak odasının sınırları içinde fazla gerçek ve katıydı. Erkeksi kokusu köşelere sinmiş, sesi teninde, iç dünyasında siyah bir kadife gibi geziniyordu. Bu sadece onun sözleri değil, kelimenin tam anlamıyla onun sesiydi. Bir baştan çıkarma, gecenin içinde çalınan bir samimiyet. Adam onun üzerinde ve içinde öyle bir dolaşıyordu ki kadın ne yapacağını şaşırmıştı. Daha önce hiç kimse ona vücudunun bu kadar farkında olduğunu, bu kadar kadınsı olduğunu ya da bu kadar bariz bir şekilde cinsel olduğunu hissettirmemişti.

Onu odakta tutmak için gözlerini kırıştırdı. Dokunulduğunda sağlam görünüyordu, ancak karanlık odada gölgeli figürü sanki gecenin bir parçasıymış gibi bulanıklaşıyordu. Gerçek değildi. Colby korkacak kadar sağduyu sahibiydi. O kadar rüya gibiydi ki uyanık olduğundan emin olmak için tırnaklarını avucuna batırdı. "Buraya nasıl girdin?" Yüksek sesle konuştuğu anda keşke konuşmasaydım dedi. Sesi boğuk, seksi ve tamamen kendisine ait değildi. Bir davetti. Kalbi hızlı bir ritimle gümbürdedi. Kendisine bu kadar yaklaşan adamın bedeninin sıcaklığı, rüzgârın serinliğine rağmen tenini ısıtıyordu. Öfkelenip silahına davranması gerekirdi; bunun yerine, onun ezici cinselliği karşısında büyülenmişti.

Eli ensesinde kıvrıldı. Sahiplenici bir şekilde. Sanki onun üzerinde hakkı varmış gibi. Kızın vücudu uysallaştı, tepki olarak yumuşadı. Hayatı boyunca hiç kimseye bu kadar cinsel tepki vermemişti. Kontrol edemediği bir arzuya dönüşene kadar onun için yanıp tutuştu. Colby orada çaresizce oturmuş, onun siyah gözlerinin derinliklerine hapsolmuştu. Öne doğru düşüyordu, onun esiri, sonsuza dek onun tutsağı olacaktı. O anda onun tutsağı olmaya razıydı. Adamın karanlık başı yavaşça, acımasızca kadınınkine doğru eğildi. Kirpiklerinin imkânsız uzunluğunu, günahkâr seksi dudaklarını, çenesindeki mavimsi gölgeyi görebiliyordu. Vücudu ağırdı, ağrıyordu ve hakkında çok az şey bildiği şeyleri talep ediyordu. Adam onun liginin çok dışındaydı. Rafael gibi bir adam onu tüketir, kullanır, bir daha asla sahip olamayacağı şekilde tamamen kendisine ait kılardı. Paul ve silahı için çılgılık atmalıydı.

Bunun yerine gözlerini kapadı ve adamın ağzının kendi ağzını ele geçirmesine izin verdi. Altındaki yatak, sanki altındaki zemin hareket etmiş gibi sarsıldı ve sallandı. Saf duygulardan oluşan bir gelgit dalgasına, kavrayışının ötesinde şehvetli bir dünyaya sürüklendi. Bedeni artık kendisine değil, ona aitti. Renkler dönüyor, dans ediyor ve oda dönüyordu. Ve o yaşıyordu. Sadece bedeni onun için yanmıyordu, zihni de onun için can atıyor, ona uzanıyor, ruhu onun için haykırıyordu. İçinde tuhaf bir kayma hissetti, bir birleşme, iki

Yırtık pırtık yarımalar mükemmel bir şekilde kapanıyordu. Adamın kollarının iki çelik bant gibi gerildiğini, içinde bir vahşiliğin büyüdüğünü hissetti. Adamın sadece ona sahip olmakla kalmadığını, aynı zamanda kontrolü de ele geçirdiğini fark etti. Kendini kaybediyordu, onunla derinden birleşmek istiyordu, neye ihtiyacı varsa o olmak, ne isterse onu yapmak istiyordu.

Rafael onun tatlılığında kendini kaybetti. Kız sıcak ve bal gibiydi, onun içinde eriyor, onsuz asla tamamlanamayacağını bilene kadar kalbinin etrafında dolanıyordu. Ağzı kızın köşesine, çenesi boyunca savunmasız boğazına doğru ilerledi. Onun için yanıp tutuşuyordu, onun gibi yanıyordu. Nabızı onu çağırıyordu. Onun erotik bir rüya olduğunu düşünüyordu ve adam zihnindeki bulanıklığı besledi, vücudu ihtiyaç ve heyecanla titreşirken bile ona bir rüya yanılması verdi. Vücudunu şilteye yaslamaya zorlarken açlığının derinleşmesine izin verdi. Kadın bir an için mücadele etti, bir direniş düşüncesi. Adam acımasızca onu aklından çıkardı ve uysallaşana kadar öptü. Ağzı onun üzerinde acımasızdı, öpücükler talep ediyor, istemek yerine cevabını alıyordu. Kollarını başının üzerine uzattı ve onu altında esir tutmak için bileklerini birbirine kenetledi.

Colby Jansen karmaşık bir gardiyanı olan bir zihne sahipti ve onu kendine ait kılmak için bir köprü kurması gerekiyordu. Onun evine gönüllü olarak davet edilmeyi başarmıştı. Onun zihnine giden yolu bulmayı başarmıştı. Şimdi onu kendisinden uzak tutan kapının kilidini açmak için ihtiyacı olan şeyi alacaktı. Hiçbir şey onu durduramazdı. Yan odada huzursuzca uyuyan çocuk bile. Tanıdık olmayan ihtiyaçları ve arzularıyla yarı sarsılmış Colby'nin kendisi bile.

Colby onun vücuduna o kadar sıkı sarılmıştı ki, nerede bıraktığını ve onun nerede başladığını bilmiyordu. Ağzı boğazından boynuna doğru ateşten bir iz bıraktı. Güçlü dişlerinin kıştırmasını, dilinin girdaplı okşamasını hissetti. Sıvı bir ısı akımı onu çağırıyordu ve kadın bunu durdurmak için çaresizdi. Başını çevirdi, onun ağzını istiyordu, onun

onu tekrar öptü, ama adam onu kolayca tuttu, siyah gözleri sahiplenici bir şekilde yüzünde geziniyordu. Oradaki karanlık ihtiyaçlar kadının ürpermesine neden oldu. Ağırlaşmış gözlerinde cinsel bir açlık, acımasız bir tutku vardı. Kalbi çılgınca çarparak onunla savaşmayı düşündü. Kadın kıpırdayamadan, adam başını kasıtlı bir yavaşlıkla tekrar kadının ince boynuna eğdi. Bir anda ateşli bir acı hissetti, kan dolaşımına beyaz bir alev yayıldı, öyle ki inledi, vücudu zevkle, ağlamak isteyeceği kadar yoğun bir ihtiyaçla dalgalandı.

Rafael onu sıkıca kavradı, hayatının özünü her zaman için, kendisine saklamak üzere içine alırken onu kendine kilitledi. Onu istiyordu, bedenini almak, ona tamamen sahip olmak istiyordu. Bu sadece istemek değildi. İhtiyacı vardı. Yeryüzü ve gökyüzü kadar temel, acil bir talepti bu. Ona ihtiyacı vardı. Eli üstünün ince kumaşının altından kayarak göğsünün ağırlığını avucunun içine aldı. Kadının kanı nektar gibi içine aktı ve kendini onun enfes güzelliğine, tadına ve kokusuna bıraktı. Yumuşak tenini kendi teninin yanında hissetti.

Vücudu vahşi, alışılmadık bir ihtiyaçla sertleşti. Bir anda cinsel iştahı arttı, erotik arzular zihnine, hücrelerine aktı, onu mümkün olan her şekilde ele geçirme, istediği zaman, istediği yerde ona sahip olma görüntüleriyle doldu taştı. Bir kadından isteyeceği ya da ihtiyaç duyacağı şeyleri daha önce hiç düşünmemişti ama kadın içinde karanlık tutkular ve sinirli bir açlık uyandırdı.

Rafael'in hayatında hiçbir şeye ya da hiç kimseye ihtiyacı olmamıştı. Hayatını ölümlüleri şeytani vampirlerden korumaya adanmıştı. Kardeşlerine olan sevgisini hatırlıyordu. Memleketine dair belli belirsiz anıları vardı. Onuru vardı. Beslendi. Var oldu. Kardeşleri de tıpkı onun gibiydi. Ama Colby Jansen'in zihninin kilidini açıyordu ve bu onu şaşırtıyordu.

Onu şok etti. Her şeyi sevgi ve merhamet üzerineydi. Düşünceleri çoğunlukla başkalarıyla ilgiliydi, onlara hizmet etme ve yardım etme ihtiyacı duyuyordu. O ise her şeyde kendi bildiğini okumak istiyordu.

Diğerlerinin ondan daha aşağı olduğuna inanıyordu, o ışık ve iyilikti. Yırtıcı doğasından utanmasını sağladı.

Colby artık rüya gördüğünden emin değildi. Rafael De La Cruz kadar erotik bir fanteziyi asla hayal edemezdi. Onu itaatkâr bir şekilde tutuyordu, hem sert hem de şefkatli baskın bir cinsel varlıktı. Onu ikna etmekten ziyade ondan karşılık bekliyor, ona bakıyordu. Ve kadın, adamın içinde serbest bıraktığı tutku dalgasını durdurmak için çaresiz görünüyordu.

Kim ve ne olduğunu kaybetmekten korkarak mücadele etmeye başladı. Adam onun zihnine giriyor ve kendisini onun derinliklerine öyle bir sarıyor gibiydi ki, kadın bir daha asla özgür olamayacağından korkuyordu. Adam son derece güçlüydü ve kızın bedeni adaminkine karşı hareket ettikçe, adamın tutuşu daha da gözle görülür hale geliyordu. Ona zarar vermiyordu ama kaçmasına da izin vermiyordu. Rüyadan çıkmaya çalıştı, kabaca baskın olduğunda bile vücudunun onunkine tepki vermesinden korkuyordu, ama uyanmayı ve kendini kurtarmayı başaramadı. Ve bir parçası kendini kurtaracağını biliyordu.

Rafael başını yavaşça kaldırdı, siyah gözleri şiddetli bir sahiplenmeyle yanıyordu. Kadının göğsünün yamacına doğru akan ikiz kan tanelerini yakalamak için başını eğdi. Dili, kasten bıraktığı iz üzerinde dönüp durdu. Bir damga. Onun sahiplik damgası. Tükürüğündeki iyileştirici madde küçük iğne izlerini kapattı. Kolları onu kolayca tuttu, gücü muazzamdı. Çok küçüktü ve cüssesine göre şaşırtıcı derecede güçlüydü, yine de çırpınışları onun için bir şey ifade etmiyordu. Tamamen saçmalıktı, zar zor kaydediliyordu.

Çenesini sıkıca kavradı ve derin yeşil gözlerini kendisiyle buluşturmaya zorladı. Bunu yaparken bile, zihni kendini onun yoluna ayarladı, keskin ve derin bir şekilde iterek komutayı ele aldı. Teklif ettiğim şeyi kabul edeceksin. Kendi göğsünü açmak için uzayan bir tırnağını kullanırken emri verdi. Kadının ağzını, onları birbirine bağlayacak olan koyu renkli sıvıya bastıran Rafael, onu acımasızca yutkunmaya zorladı. Gözlerini kapattı

Ağız ona doğru hareket ederken, vücudu sıcak saten gibiydi, kendini zorlukla zapt edebiliyordu. Bir inilti kaçtı ve elleri onun teninde gezinerek yumuşak, krem si kıvrımları keşfetti.

Kendi ihtiyaçları ve arzuları içinde kaybolan Rafael, koridorun karşısındaki odada yatan genç kızın hareketlerini neredeyse kaçıırıyordu. Kâbusları araya giriyordu ve kız yatağında çırpınarak bağıırıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Vücudu çaresiz bir ihtiyaçla o kadar sert ve gergindi ki, neredeyse bu davetsiz misafiri duymuyordu.

Colby şaşırtıcı bir şekilde, garip ve korkunç rüyasının karanlık sisi içinde kıpırdandı. Ginny'nin sıkıntılı uykusunu hissederek sisle savaşımaya başladı. Rafael göğsündeki yarayı kendi tükürüğüyle kapatırken nefesinin altından anlamlı bir şekilde küfretti. Yavaşça, neredeyse şefkatle Colby'yi yastıkların üzerine yatırdı. Çok solgundu, kızıl saçları ateşli bir hale gibi etrafına dökülüyordu. Ona kadim, güçlü kanından bir takas için yeterince vermişti ama kaybettiği hacmi yerine koyacak kadar değil. Kendini durduramayan adam, karanlık başını kadının krem si, yuvarlak göğsünün kabarıklığına doğru eğdi. Adam onu ikinci kez ahlaksızca işaretlerken, kalbi onun gezinen ağzının altında gümbürdedi. Varoluşu boyunca hiç bu kadar acımamış, hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştı.

Pişmanlık dolu bir iç çekişle gölgelerin arasında eridi, çocuğun rüyalarını susturmak ve Colby'yi daha derin bir uykuya göndermek için elini salladı. Eğilerek Colby'nin alına bir öpücük kondurdu, bir yandan da büyük bir memnuniyetle parmak ucuyla boynundaki izi ve göğsünün kabarıklığını okşadı. Başka bir ses çıkarmadan sise dönüştü, aslı olmayan ince bir buhara. Pencereden gece havasına karıştı. Ağaçlara doğru akarken damlacıklar birleşerek büyük harpy kartalını oluşturdu. Meşe ağacının dalına kondu ve düşünceli bir şekilde eve baktı.

Colby kız kardeşinin yanına gitmek için yüzeye çıkmaya çalıştı, ancak Ginny Rafael'in komutuyla sakinleşmişti, bu yüzden Colby

uyku ihtiyacına boyun eğdi.

"Colby." Ginny'nin korku dolu sesi Colby'nin içinde bulunduğu tedirgin rüyaları bastırdı. Vücudu kurşun gibiydi, ağzı kurumuştı. Garip bir şekilde göğüsleri ağrıyor ve acıyordu. Tek istediği uyumak olduğu halde kendini uyandırmak için çok uğraştı. "Colby, uyan artık." Ginny onun omzunu sarsıyordu, genç sesi çok korkutucuydu.

"Uyandım," diye mırıldandı Colby, göz kapaklarını aralayarak yüzeye çıktı. "Ne oldu tatlım, hasta mısın?" Ginny'nin yanından geçip Paul'ün duvara yaslanmış onu izlediğini gördü. "Ne oldu?" diye tekrar sordu.

Ginny gözyaşları içinde, "Alarmın o kadar uzun süre çaldı ki, neyin var diye bakmak için kalktım ama seni uyandıramadım," dedi. "Seni salladım ve salladım..."

"Beni o uyandırdı." Paul bunu bir suçlama olarak söylemişti ama sesinde korku vardı.

Colby vücudunu hareket etmeye zorlayarak doğrulup yüzüne dökülen saçlarını geriye doğru süpürdü. "Özür dilerim. Sanırım düşündüğümde daha yorgunum. Fazladan birkaç şey yapabilmek için alarmı dört buçuğa kurmuştum."

"Erken kalkacağını biliyordum!" Ginny bunun üzerine atladı. "Bunu her zaman yapamazsın, Colby. Senin de herkes gibi uyumaya ihtiyacın var."

"Uyumam gerek," diye düzeltti Paul. "Lafı açılmışken, ben yatağıma dönüyorum. Colby, Ginny seni uyandırmak için bunca zaman harcadıysa, sence de bu kalkmaman gerektiği anlamına gelmiyor mu?" Sesi çok üstün geliyordu.

"Muhtemelen," diye itiraf etti Colby, yorganın altına girmek istiyordu. Vücudu işbirliği yapmıyordu, kendini ağır ve hantal hissediyor, gözleri kapanmak istiyordu. O kadar susamıştı ki ağzı kurumuştı. Dilinde hafif bir bakır tadı vardı. "Sanırım Chevez ailesi ve De La Cruz kardeşlerin düşündüğü gibi tamamen dengesiz bir kaçık olduğuma inanmaya başlıyorum." Dalgınca bir elini kaldırarak avucunu boynunda zonklayan nabzına bastırdı.

Paul, "Evet, öylesin," diyerek kardeşçe fikrini belirtti. "Bunun için ben egzersiz yaparken sen bütün atları besleyeceksin.

Domino. Her gün binmezsem onu idare etmek zorlaşıyor. Çitleri kontrol etmek için biraz zaman ayırmak istiyorum ve yemleme işini sen yaparsan fazladan zaman ayırabilirim." Beceriksizce esnedi.

Paul kaşlarını çatarak ona baktı. "O attan kurtulmalısın. O gerçekten tehlikeli. Joe Vargas bile öyle diyor, herkes öyle diyor."

Ginny kız kardeşinin elini tuttu. "Bu doğru mu Colby? Domino tehlikeli mi? Söyledikleri gibi bir erkek katili mi?"

Colby başını kaldırdı, yüzündeki uykulu ifade aniden kayboldu ve yeşil gözleri küçük kardeşine çevrildi. "Bunu ona sen mi söyledin?"

Paul utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Joe bana Domino'nun bir adam öldürdüğünü ve Ginny'nin konuşmaya kulak misafiri olduğunu söyledi. Joe'yu bilirsin, sana karşı bir şeyler hissediyor. Endişelendi."

"Domino'ya kötü davranıldı, Ginny," diye açıkladı Colby sessizce. "Üzerindeki yara izlerini görebilirsin. Bazı durumlarda zor olabiliyor ama onunla başa çıkabilirim. Gerçekten yapabilirim. Yeteneklerimi gözümde büyütüyorum."

"Özür dilerim, Colby." Paul özrünü dile getirmekte gecikmedi. "Ginny'nin bunu duymasına asla izin vermemeliydim."

"Ben bebek değilim." Ginny mavi-siyah saçlarını savurdu, çenesi yukarı kalktı, Colby'nin küçük bir kopyasıydı. "Benden bir şey saklamana gerek yok. Ben de aptal değilim Paul Chevez. Ne yaptığınızı bilmiyorsanız herhangi bir atla çalışmak tehlikeli olabilir. Colby biliyor," diye ekledi kararlılıkla. "Kimse bu işi daha iyi yapamaz."

Colby usulca gülerek Ginny'nin saçlarını şefkatle okşadı, "İşte önyargısız bir ses," dedi. "Tatlım, bugün ilerleyen saatlerde, eğer vaktin varsa, fıçı yarışları için kuzeydeki rıhtımı hazırlamaya başlayabilirsin. Janna Wilson Perşembe günü atı Roman'ı getirecek. At düşüşte ve Regina sürekli birincilik için nefesini ensesinde hissederken bunu göze

alamaz. Janna bu yıl dünya şampiyonluğunu istiyor."

"Elbette." Ginny heyecanlanmıştı. Janna Wilson Oklahoma'lı bir varil yarışçısıydı, sezonun yarısında en çok para kazanan kadındı ve Ginny'nin kahramanıydı. Ginny çok da uzak olmayan bir gelecekte profesyonel olarak fıçı yarışı yapmaya kararlıydı.

"Siz ikiniz yatağınıza dönün," diye öğüt verdi Colby, "yakında güneş doğacak."

Paul minnetle, "Bana iki kez söylemene gerek yok," dedi. "Ve Colby, şimdi kalkmak için gerçekten delirmiş olmalısın. Hadi ama Ginny, bir tane deli kız kardeşim olması yeterince utanç verici, iki tane olduğunu kabul etmek istemiyorum."

Colby uykulu uykulu duşa doğru ilerlerken ve örümcek ağlarını temizlemek umuduyla kendini sıcak suyla ıslatırken gülüyordu. Aslında kendini güçsüz ve halsiz hissediyordu. Böylesine tuhaf rüyalardan sonra buna şaşmamak gerekirdi. Rafael De La Cruz gizlice yatak odasına giriyor, onu öpüyordu... elleri göğüslerine, vücuduna dokunuyordu. İcini anında bir sıcaklık kapladı, göğüsleri ihtiyaçtan sızladı. Colby inledi ve böylesine erotik bir rüyanın ve sonrasının utancına karşı gözlerini kapattı. Suyun doğrudan yüzüne akmasına izin verdi, onun kokusunu vücudundan, tadını ağzından, sert gücünü teninde hissetmeyi umuyordu. Muhtemelen kılık değiştirmiş bir şeytansın.

Aynadaki buğuyu sildi, sonra kendini gördüğünde keşke silmeseydim dedi. O kadar solgundu ki gözleri kocaman, canlı yeşil görünüyordu. Kızıl saçlarını örmek için geriye doğru çekerken boynunun yan tarafındaki garip izi fark etti. Bir çileğe ya da bir ergenin morluğuna benziyordu. Ayak parmaklarının üzerinde durup daha yakından incelediğinde, ortasında iki küçük iğne ucu olduğunu düşündü. Yanıyordu, acı vermiyordu ama içten içe yanıyordu, öyle ki izi kendine yakın tutmak istercesine avucuyla kapattı. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama gördüğü garip rüyadan sonra bu onu huzursuz etmişti. Yansımasına bakarken ikinci işareti gördü. Nefesi boğazında düğümlendi ve kalbi çarpmaya başladı. İşaret göğsünün kabarık kısmındaydı, canlı bir kırmızıydı ve beyaz tenine karşı keskin bir şekilde göze çarpıyordu.

deri. Oraya nasıl gelmişti? Böcek ısırığı değildi. Daha da kötüsü, boynuna sıkıca bastırıldığı eline baktığında, bileklerinde parmak izine benzeyen belli belirsiz lekeler vardı. Nefesi boğazında düğümlenerek elini indirdi. Adam onun odasında olamazdı.

Rafael'in yatak odasına girmesine gerçekten izin vermiş miydi? Onu öpmesine. Ona dokunmasına. Kendini gerçek izlere bakmaya zorladı. Teninde bir damga. Bu onun sahip olma damgası mıydı? Yüksek sesle inledi, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Bunun erotik bir rüya olduğuna inanmayı tercih etti. Başını iki yana sallayıp aceleyle giyindi, puslu bir rüya gibi görünen şey hakkında fazla düşünmek istemiyordu.

Domino iri bir attı ve onu eyerlediğinde her zaman huzursuz olurdu. Hızlı çalışırdı, hareketleri becerikli ve güven vericiydi. Bir yandan da ona sevgi sözcükleri mırıldanıyordu. Domino'yu dağlara doğru giden dar patikadan yukarı çıkardı.

Onunla başa çıkmak zordu; asla arkasına yaslanıp rahatlayamaz ve sürüşün tadını çıkaramazdı. Domino'nun çoğu rodeo atından daha fazla numarası vardı. Dar patika, kaçmayı neredeyse imkansız hale getirerek en sevdiği kötü alışkanlıklarından birini etkili bir şekilde ortadan kaldırdı.

Colby kelimenin tam anlamıyla tüfeği önceki sahibinin elinden çekip almış ve Domino'nun hayatını kurtarmıştı. Yediği çirkin dayaklardan dolayı acı ve korkudan yarı çılgına dönmüş olan at, yanına yaklaşan her şeye ve her şeye saldırmıştı. Sahibini atı ona satmaya ikna etmek için ne söylediğini ya da ne yaptığını, hatta bu korkunç durumda onu nasıl yüklediğini bile tam olarak hatırlayamıyordu.

Üç yıl sabırlı bir aşk yaşamış, yüzlerce saatini bir çitin üzerinde oturup yatıştırıcı saçmalıklar anlatarak geçirmişti. Şimdi onu hevesle arıyor, başını ona doğru uzatıyor, onu gördüğünde hoş geldin diye bağırıyordu. Ama ona binmek... Colby kendi kendine gülümseyerek başını salladı. Ona binmek

hiç kolay değildi ama tam da ihtiyacı olan şeydi. Aklını Rafael De La Cruz'dan uzak tutacaktı.

Dağların kırk beş dakika yukarısında attan indi, Domino'yu yönetmeyi ve Pete'in izlerini ararken çevresinin sakinliğinin tadını çıkarmayı tercih etti. Cascades sıradağları yedi yüz mil uzunluğundaydı ve Kaliforniya'dan Oregon ve Washington üzerinden Kanada'ya kadar uzanıyordu. Sıradağlar ateşten doğmuş, sonra da buzdan oyulmuştu. Bir volkanlar zincirinin yanı sıra, dağ silsilesi sık ormanlara, çok sayıda şelaleye ve katarakta ve kilometrelerce kar alanına sahipti. Columbia Nehri sıradağları tam anlamıyla ikiye bölerdi. Üç yüksek volkan tarafından korunan beyaz su akıntıları, sarp kayalık geçidinden baş döndürücü bir hızla akıyordu. Lav kayalıkları, göller, akarsular, yemyeşil ormanlar, Cascades'in güzellik ve potansiyel vahşet açısından eşi benzeri yoktu.

Colby uçurumun kenarında durmuş, aşağıya değil, üzerinde yükselen dik dağ duvarına bakıyordu. Saygı uyandıran bu dağlar efsanelerin temelini oluşturuyordu. Binlerce kilometre uzunluğundaki vahşi doğada, insanoğlu yasak ormanlara, hain kanyonlara, kilometrelerce yükselen yamaçlara nadiren giriyordu. Kamp ateşlerinin etrafında, iç kısımlardan yankılanan ulumalara, efsanevi Kocaayak'ın davetsiz misafirleri bir daha asla görülmemek üzere uzaklaştırdığına dair korku hikayeleri tekrarlanırdı.

Colby küçük bir iç geçirdi ve kayaların arasında hayatta kalmak için cesurca mücadele eden bir kır çiçeğini koparmak için eğildi. Dağların dinginliğini seviyordu; saatlerce oturup bu duyguyu içine çekebilirdi. Bu bir an bile dikkatsiz davranmasına izin verdiği anlamına gelmiyordu. Bölgedeki neredeyse herkesten daha fazla kilometrelik dağlara aşina olan Colby bile rehavete kapılmamıştı. Yükselen dağların eteklerindeki küçük bir vadide yer alan bir çiftliğe sahip olduğundan, açıklanamayan gizemli olayların fazlasıyla farkındaydı. Aniden yükselen bir koku, rahatsız edici,

zararlı. Böceklerin bile saygı duyduğu garip sessizlikler. İnsan birçok kez izlendiğini hissetti, tüylerinin diken diken olmasıyla dolu ürkütücü bir his.

Çiftliklerin çoğu dağın daha aşağısında, Chevez çiftliğinden birkaç bin metre aşağıdaydı. Clinton Daniels'ın arazisi Colby'ninkiyle güneyden sınırdaştı ama Colby'nin arazisinin ötesinde sadece Sean Everett'in yirmi bin dönümlük arazisi vardı ve arkasında da devlet arazisi bulunuyordu. Everett arazinin büyük bir kısmı için devletle çekişmiş, geri kalanını da küçük çiftlik sahiplerinden satın almıştı. Colby gibi o da dağları tercih ediyor, kendi kendine yeten bir yaşam sürüyordu. Sahip olduğu araç filosu, küçük Piper'ı ve helikopterini saymazsak, Colby'nin kıskançlıktan yeşillenmesine neden oluyordu.

Çiftliğin konforlu kulübelerinde aileleriyle birlikte yaşayan Everett işçileri çoğunlukla kendi başlarına kalıyordu, ancak hepsini ismen tanıyor ve birkaçına arkadaş diyebiliyordu. Çok çalışıyor gibi görünüyorlardı. Everett'in çiftliği kesinlikle zenginleşmişti, sığırları sert kışlarda bile besili kalıyordu. Çoğu Sean onlara bir yuva verene kadar hiç çiftlikte çalışmamış olan elçilerinden bazıları rodeo yarışmalarına ilgi duymaya başlamıştı.

Colby, Domino'nun dizginlerini toplarken kendi kendine gülümsedi. Zamanının çoğunu erkeklerle iş yaparak geçirmiş, atlar konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahip, güvenilir ve kurnaz bir çiftlik sahibi olarak ün kazanmıştı. Bu ona sessiz bir özgüven ve yaşama sevinci vermişti. Yaşam tarzını kabullenmiş ve onu elinden gelen en iyi şekilde yaşayan şanslı insanlardan biriydi.

Eyere kolayca geçti, derinin tanıdık gıcirtısını sevdi. Gözlerini güneşin yükselen ışınlarından korumak için şapkasını daha iyi bir açıya çekerek bineğini arazisinin en uzak köşesine doğru çevirdi. Çit bir süredir sarkıyordu ve Colby'nin aksine sığırlar bu engebeli, uzak bölgeyi tercih ediyordu. Belki de Pete buraya çiti onarmaya gelmişti. Gözlerini birkaç kez ovuşturdu.

Güneş tepede değildi ama gözleri ağrıyordu, ışığa karşı aşırı duyarlıydı.

Domino gevşek kayaların üzerinde dikkatle ilerlerken, toynakları mutlak sessizlikteki tek ses olurken, Colby endişeyle zemini izler için taramakla, kaşlarını çatarak sivri ve acımasız dağlara bakmak arasında gidip geliyordu. Amansız sarp kayalar, dağın derinliklerine doğru kıvrılan bir dizi karanlık, yasak mağarayı koruyordu. Arazinin bu bölümünden hiç hoşlanmıyor, mümkün olan her bahaneyle buradan kaçınıyordu. Sanki toprak canlıymış ve onu geri almak için sabırla, acımasızca bekliyormuş gibi bir kötülük hissi, karanlık ve kasvetli bir korku vardı. Kalp atışları iki katına çıkmadan, midesi çalkalanmadan ve çocukluğundan kalma korkunç bir önsezi duygusu onu ele geçirmeden oraya asla yaklaşılamazdı. Terk edilmiş eski bir maden kuyusunda mahsur kalışını asla unutamayacaktı, çürüyen keresteleriyle yüz yıllık ilkel bir olaydı bu. Her şey yerle bir olmuş, dokuz yaşındaki çığlıklarını boğmuş, onu neredeyse boğacak hale gelmişti. Canlı canlı gömülmüş, on bir saat yirmi iki dakika boyunca nemli ve çürümüş toprakta sıkışıp kalmıştı. Bu bir sonsuzluktu. Özel yeteneklerine rağmen, toprak ve kaya yığınlarını tek başına hareket ettirecek kadar güçlü değildi. Korkunç karanlıkta tek başına ve korku içinde üvey babasının onu kurtarmasını beklemişti.

Mağaraların karanlık derinliklerinde bir şey hareket etmişti, insan olmayan bir şey. Parlayan gözlerde kırmızı alevler görmüş ve ölü et kokusu almıştı. O şey onunla alay etmişti, sesi çakıllı, derisi kafatası boyunca gergindi. Kanla lekelenmiş sivri dişler ve tırnak yerine kullanılan uzun, jilet gibi keskin pençeler görmüştü. Ailesi, gece çığlık atarak uyandığında bunun onun hayal gücü olduğuna dair defalarca yemin etmişti. Colby hâlâ o iğrenç yarattığı kendisinin uydurmuş olabileceğine inanmakta güçlük çekiyordu.

Armando Chevez madenleri kapatmıştı ve o da orayı keşfetmeye gitmemişti.

örümcek ağı onun dönüşünü bekliyordu. Ancak Armando uçak kazasında felç olduktan sonra Colby geri dönüp madenlerin güvenli olmadığını ve Paul ile Ginny'ye tamamen yasak olduğunu ilan etmişti. Paul'ün çit hattının bu bölümünde devriye gezmesine izin vermeyi reddetmiş, bu işi ya kendisi yapmış ya da Pete'in yapmasına izin vermişti.

Çit yerdeydi, dikenli teller devrilmiş bir direğin etrafına sarılmıştı. Tellere takılmış deri bir eldiven görebiliyordu. Çabucak atından indi ve eldivene doğru koştu. Üç çiftlik bu noktada birleşiyordu. Everett'in arazisi onunkinin arkasından dik bir şekilde tırmanıyor, sık ve vahşi bir ormana dönüşüyordu. Daniels'ın güneyindeki arazisi ise yavaş yavaş yumuşak, çimenli tepelere doğru eğim kazanıyordu. Bölgeyi bir dizi küçük kulübe ve eski makinelerle donatmıştı. Onun çöplüğü, diye düşündü biraz alaycı bir şekilde, mekanın ambiyansına katkıda bulunan hoş bir göze batan şey.

Eldiveni dikkatlice dikenli tellerden kurtardı ve incelemek için havaya kaldırdı. Domino başını yukarı kaldırıp kulaklarını öne eğerek homurdanmaya başladığı sırada bir taşın düşme sesi onu aniden döndürdü. Colby atına yaklaştı ve tüfeğini kınından usulca çekti. Döndü, yüreği ağzına gelmişti. Birkaç metre ötede, atını tutan bir adam duruyordu ve en az onun kadar ürkmüştü.

Clinton Daniels'ın çiftliğinin ustabaşısını tanıdığı anda yavaşça rahatladı. "Çok tuhaf yerlerde karşıma çıkıyorsun Tony," diye selam verdi, "hayatımdan on yıl çaldığın için teşekkürler."

Ona doğru ilerlemeye devam etti, karanlık bakışları kadının elindeki eldivene dokundu, sonra kısa bir süreliğine kadının elindeki tüfeğe kaydı. "Ben de seni burada bulmayı beklemiyordum. Tamir etmen için çitin yerde yatıyor olması gerekirdi."

Tony'nin yanında bu kadar küçük görünmekten hoşlanmadığı için Domino'ya rahatça bindi. Şapkasını geriye itti ve suçlama karşısında kayıtsızca omuz silkti. Tony Harris'ten hiç hoşlanmamıştı. Onu yıllardır, Daniels onu işe almadan çok önce tanıyordu. İçinde acımasız bir damar vardı. Onun ünü

Neredeyse kadınlar konusundaki şöhreti kadar kavgacılığı da dillere destandı. Onun ölümcül cazibesini hiçbir zaman anlayamamıştı, fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak acı çeken kadınların sayısından dehşete düşmüştü, ancak bir aleve pervane gibi her zaman daha fazlası için geri döndü. Adam onun tüylerini diken diken ediyordu.

Colby eldiveni kemerine soktu ve Tony'ye kaşlarını kaldırdı. "Benim mülkümde ne aradığını bana söylemek ister misin?" Kendini gülümsemeye zorlasa da, Tony'nin gözlerinin vücudunda gezinmesi onun yalnızlığının fazlasıyla farkında olduğunu gösteriyordu.

İğrenç bir şekilde sıırttı. "Belki de seni arıyordum. Buz prensesi. Çocuklar için kendini feda eden küçük bakire. Hepimiz kalbini kimin eriteceğini bilmek istiyoruz." Yüksek sesle güldü, sesi sessiz dağların durgunluğunda kabalaştı.

"Sen değil Tony," diye soğukkanlılıkla güvence verdi ona. "Sen benim zevkime göre fazla kötüsün."

"Çok fazla erkek olduğumu mu söylüyorsun?" diye karşılık verdi, atına yaklaşırken biraz kasılarak.

Colby ona bir kaşını kaldırdı. "Wayside Saloon'da stand-up komedyenleri aradıklarını duydum. Neden bir göz atmıyorsun?"

"Bunu yapabilirim." Adam tam önündeydi, kadının yakışıklı yüzünün ardında gizlenen düşünceleri okuyabileceği kadar yakındı. "Hep seninle birkaç saat baş başa kalmak istemişimdir," dedi usulca, sanki yüksek sesle düşünüyormuş gibi. "Her zaman o kaidenin üzerinde oturuyorsun; ayaklarıma kapanman hoş olurdu."

Colby ona açık açık güldü. "Çok canlı bir hayal gücün var Tony. Bu harika bir fantezi ama ben almayayım. Yapacak çok işim var. Aklıma gelmişken, arazimde ne yapıyorsun? Başboş buzağı aramıyorsun, değil mi?"

"Beni bir şeyle mi suçluyorsun?" diye tersledi, anında sinirlenerek ona doğru tehditkâr bir adım daha attı.

Domino huzursuzca hareket etti, adamın yakınlığından hoşlanmamıştı. Colby atı rahatça yana çevirdi, tüfeği doğal bir şekilde vücuduna dayadı, namlu alçaktı ama Harris'in iri gövdesi üzerinde açıkça ortalanmıştı.

"Hey, Tony, sığırları geri götürdün mü?" Yakındaki kayalıklardan bir ses bu soruyu haykırdı.

Colby gözlerini Harris'ten ayırmadı. Sesi tanı mıyordu ama Harris her zamankinden daha muzaffer, daha kötü niyetli görünüyordu. "Elbette öyle, ama Bayan Jansen olması gerektiği kadar minnettar değil. Belki de bir erkeğe nasıl düzgün davranılacağı konusunda bir derse ihtiyacı vardır."

İkinci adam, tamamen yabancı, esmer, bir günlük sakalı ve kurnazca değerlendiren gözleriyle kayaların arasından sıyrılıp kadının görüş alanına girdi. Gözleri kırmızı çerçeveliydi ve sürekli akıyordu. Koyu renk gözlüklerini taktı ama yüz ifadesini görmeden önce değil. Tony Harris'in onu kızdırdığı yerde, bu adam onu korkutuyordu. Harris bir kabadayıydı; bu adam ise gerçekten şeytandı. Daniels'ın harika bir ekibi vardı. Büyük olasılıkla onu körlemesine çalışıyorlardı. "Demek sığırlarımı iade ediyordun," dedi düşünceli bir ifadeyle.

"Bu doğru Colby, senin şu küçük yaratıkların yerinde durmak istemiyor." Tony Colby'ye bir adım daha yaklaştı, ateşli gözlerle onu dikkatle izliyordu.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Daniels yıkılmış çitin yanına yaklaştı ve ustabaşına ters ters baktı. "İşinin başına dön, Harris. Bir çift öküzü geri getirmek ikinizin bu kadar zamanını almamalıydı. Çiti de tamir edebilirdiniz." Harris'in somurtkan homurdanmalarına ve diğer adamın alaycı küstahlığına aldırmadan elini sallayarak iki adamı kovdu. "Üzgünüm Colby, çiti tamir etmeyecekleri aklıma gelmedi." İlk kez tüfeği fark etmiş gibiydi. "Sana sorun çıkarmıyorlardı, değil mi?"

Colby yıkılmış çitin üzerinden onunla yüzleşti. Pürüzsüz. Büyüleyici. Bir köpekbalığı. Clinton Daniels üvey babasının korkunç kazasını kendi çıkarları için kasten kullanmıştı. Colby'nin

Hastane faturaları birikmeye başlamıştı ve Colby aile çiftliğini teminat göstererek kredi çekmişti, şartları yerine getirmek neredeyse imkânsızdı. Bir hareket bulanıklığı gözüne çarptı. Everett'in kasvetli ve sessiz işçilerinden biri tepede, Juan Chevez'in yanında durmuş, aşağıdaki manzarayı inceliyordu. İşçi ona doğru bir elini kaldırdı, hâlâ kendi görüş noktasından izliyordu.

Colby bir kahkaha patlattı. "Burası sıradan bir kongre. Yalnız olduğumu sanıyordum ama burada parti verecek kadar çok insan var."

Daniels iki sessiz adama kaşlarını çatarak bakıyordu. "Bunun o kadar da komik olduğunu sanmıyorum, Colby. Everett'in ellerinde bir tuhafılık var. Her biri eski bir mahkûm. Orada oturup yaptığımız her şeyi izlediklerini bilmek beni geriyor."

"Sadece yalnız bırakılmak istiyorlar."

"Buralarda tek başına dolaşman hiç güvenli değil." Daniels iki adama sert bir bakış daha attı. "Ve bu yabancılar da garip bir grup. Sanırım bir şeylerin peşindeler."

Domino sinirli bir şekilde yan yan kaçarken Colby dizginleri topladı. "Sığırlarımı geri getirdiğin için teşekkürler Clinton. Çit için üzgünüm. En kısa zamanda buraya birkaç malzeme getireceğim ve artık böyle bir sorunumuz olmayacak."

"Birkaç ay beklemek isteyebilirsin, kendine zaman ve masraf kazandırırın," dedi ona kibarca.

Colby'nin çenesi yukarı kalktı. "Endişelenmene gerek yok, paranı senin için alacağım."

"Colby" -başını salladı, dilini şaklattı- "Anladığım kadarıyla bankaya gitmişsin ve seni geri çevirmişler. Nasıl beklersin..."

"Beni senin yüzünden reddettiler Daniels. Bunu bilmediğimi sanma. Parayı nasıl bulduğum da seni ilgilendirmez. Alacaksın."

Uzanıp dizginlerini yakaladı ve hareket etmesini engelledi. "İnatçılık ediyorsun Colby. Bırak Cheveze'ler çocukları alsın. Benimle evlen. Çiftliğin hâlâ senin olacak."

her şey yoluna girecek. Kendini yerin dibine sokmamalısın. Kendine bir bak, solgun ve yorgunsun. Gözlerinin altında koyu halkalar var. Ve kilo vermişsin. Bırak seninle ben ilgileneyim."

Domino'yu Daniels'tan uzaklaştırdı. "Kimse kardeşlerimi bir yere götüremez. Şimdi izin vererseniz, yapmam gereken işler var." Aniden atı döndürdü, tüfeği kınına sokarken onu kayaların üzerinden geri itti. Gözleri otomatik olarak yerdeydi, işaretleri topluyor, Tony Harris'in bineğinin sol arka ayağında yeni bir nala ihtiyacı olduğunu fark ediyordu. Tony'nin bineğine eşlik eden taze sığır izleri görmediğini fark etmesi birkaç dakika sürdü.

Son bir kez daha yüksek, sarp tepelere baktı ve midesinin çukurunda tanıdık bir kıvrılma hissetti. Zaten ev işlerinde zamanın gerisinde kalmaya başlamıştı. Çiftliğe doğru geri dönmeye başladığında, gökyüzünde tembel tembel dolaşan bir akbaba gördü. Domino'yu döndürerek onun yolunu izledi, böylece sarp kayalıklar boyunca uzanan büyük kayaların arasından kendine yol açabilecekti. Özellikle dik bir kayalığın etrafından dolanırken, büyük kuşlardan daha fazlasını gördü. Kayalıklardan birinin dibinde bir araya toplanmışlardı.

Bir anda korkunç bir dehşet hissetti, vücudu kaskatı kesildi. Domino gergin bir şekilde dans etmeye başladı, Colby'nin vücut dili anında hayvanla iletişim kuruyordu. Alt dudağını ısırды, bu kez gerçekten yalnız olduğundan emin olmak için etrafı uzun uzun taradı.

Colby yaya olarak yaklaştı, Domino'nun kuşlara ve kokuya vereceği tepkiye güvenmiyordu. Tüfeğini yanında tuttu ama akbabaları korkutmak ve Everett atlılarını yardımlarına ihtiyacı olduğu konusunda uyarmak için havaya ateş ederek tabancasını kullandı.

Hiçbir şeyi rahatsız etmemeye dikkat ederek, ona ne olduğunu anlatacak izler aramak için bölgede daireler çizdi. Daha cesede ulaşmadan onun Pete olduğunu anlamıştı. Günlerdir ölüymüş. Görünüşe bakılırsa çıkıntıdaymış.

ayağı kaymış ve düşmüştü. Başının arkası, yattığı yerin yakınındaki küçük kayaya çarpmış olmalıydı. Kayanın üzerinde kan vardı ve omuzlarındaki gömleğe bol miktarda bulaşmıştı.

Colby etrafa saçılmış bir viski şişesinin kırık parçalarını gördü. Gözlerini kapadı, aniden yorulmuştu, boğazı dökülmemiş gözyaşlarıyla tıkanıyordu. Kısa bir an için elini Pete'in koluna koydu. Hemen elini çekti, cesetten uzaklaştı, etrafına bakındı, çok ama çok korkmuştu.

Ona dokunduğu anda bunu hissetti: bunun bir kaza olmadığını, Pete'in öldürüldüğünü biliyordu. Kim ya da neden olduğunu bilmiyordu, sadece birinin onu öldürdüğünü biliyordu. Şiddetin izleri hâlâ yerde, kayalarda, özellikle de cesette duruyordu. Colby bölgeyi dikkatle inceledi, toprağın ona verebileceği mesajları okumak istiyordu ama yine de olay yerini rahatsız etmek istemiyordu.

Cesetten uzaklaşıp Domino'ya döndü ve yüzünü hayvana gömdü. Bir kez olsun kıpırdamadan durdu, sanki varlığıyla onu teselli ettiğini biliyormuş gibi.

Colby mi? Adı zihninde parıldadı. Vücudunun soğukluğuna bir sıcaklık sızdı. Pequena, acını hissediyorum. Sana gelemem. Benimle paylaş. Bırak sana yardım edeyim.

Kelimeler oradaydı, kadife yumuşaklığında. Gerçektir. Onları duydu. Rafael'in sesini biliyordu. Onun varlığını hissetti. Ayrıca Rafael'in çok uzaklarda olması gereken bir mesafeden ona ulaşmak için gösterdiği muazzam çabayı da hissetti. Bu onu şok etmeliydi ama kabullenmişti. O farklıydı. O da farklıydı. Yıllar sonra ilk kez bir ağlama fırtınası içinde kendini birinin kollarına atmak istedi. Adamın ona "küçüğüm" demesine bile aldırmadı.

Bölüm 4

" Bu hiç iyi görünmüyor Colby," dedi Ben, kadının büyük, yuvarlak bir kayanın üzerinde oturduğu yere doğru yürürken. "Özür dilerim tatlım, o yaşlı adamı sevdiğini biliyorum. Seni dinlemeliydim." Elini Colby'nin ince omzuna koydu, onu rahatlatmak için garip bir girişimde bulundu.

"Bu senin hatan değil, Ben. Kayıp olduğunu bildirdiğimde çoktan ölmüş olmalıydı." Colby başını kaldırıp şerife bakarken çarpan sakaklarını ovuşturdu. "Bu bir kaza değildi, değil mi?"

Ben derin bir iç çekti. Colby her zaman bir cam kadar şeffaf olmuştu. Onun kederini, sanki dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi içindeki ağırlığı görebiliyordu. "Aksini öğrenene kadar bunu bir cinayet gibi ele alıyoruz. Olay yerinin fotoğraflarını çektim; sonunda bitirdik. Sizin için uzun bir sabah olduğunu biliyorum ama cesedi taşımadan önce bu işi halletmemiz gerekiyordu."

"İşaretleri okuyabiliyorum, Ben. O uçurumdan düşmedi. Arkadan vurulmuş. Kan sıçramaları düşmeyle uyumlu değil. Vücudu da yeterince hırpalanmamış. Toprağa önce dizleri çarpmış, sanki bacakları altından çıkmış gibi." Birdenbire bir hıçkırık yükseldi ve gözlerini ondan kaçırdı, bir elini yumuşak, titreyen ağzına bastırdı.

Ben usulca küfretti. "Kötü görünüyor. Sen ve çocuklar dikkatli olmalısınız, Colby. Neler olduğunu bilmiyorum ama hiç hoşuma gitmiyor."

Colby onun uzattığı eli görmezden gelerek kayadan aşağı atladı ve yüzünde kontrolsüzce akan gözyaşlarını silkeleyerek ondan uzaklaştı. "Kim ona böyle bir şey yapar ki Ben? Yetmişli yaşlarındaydı. O

bir sineği bile incitemezdi. Hiç parası yoktu. Biri bunu neden yapsın ki?"

"Eve git tatlım, bırak ben halledeyim. Senin çocuklarla birlikte olman gerek." Ben kendi öfkesini bastırıyordu. Bu olay evine çok yakındı. Birisi Pete'i öldürmüştü, bu gerçeği inkâr etmek mümkün değildi. Ben uçurumun her santimini incelemişti. Birileri oraya çıkmıştı ve Pete'in uçurumdan kaymış gibi görünmesi için küçük bir kaya kayması başlatmışlardı ama Pete öldürüldüğü yerde yatıyordu. Ben bunun için itibarını tehlikeye atabilirdi. Colby iyi bir iz sürücüydü ve Pete'in geriye doğru düşmeden önce dizlerinin üzerine çöktüğü konusunda haklıydı.

Ben yaşlı adamın tırnaklarını incelemişti. Pete'in ayağı kaydıysa dağın yamacını tırmaladığını gösterecek tek bir kir zerresi bile yoktu. Kan sıçrama izleri de Pete'in düşüp başını çarpmasıyla uyumlu değildi. Ceset kuşlar tarafından parçalanmıştı, bu da suç mahalline yardımcı olmamıştı ama Ben, Pete'in vücudunda Colby'yle konuşmadığı başka rahatsız edici kesikler de bulmuştu. Diş izleri vardı -insan ısırığı izleri- sanki biri Pete öldükten sonra cesedi yamyamlaştırmaya çalışmış gibi. Isırıkların ölümden sonra yapıldığından emindi. Bölgelerinde nadiren büyük suçlar işlenirken, bu tuhaf ve ürkütücüydü. Colby o rahatsız edici ısırıkları görmüş olmalıydı ama bunu itiraf etmesi için onu zorlamayacaktı. Ben, Colby'nin küçük bedenine bakarken tekrar küfretti. "Evine git tatlım, daha fazlasını öğrendiğimde seni ararım."

Colby aniden ürpererek başını salladı. Tony Harris ve diğer çiftlik görevlisi onun arazisinde gerçekten ne yapıyorlardı? Everett'in atlısı ve Chevez kardeşlerden biri çiftlikten bu kadar uzakta ne yapıyorlardı? Komşularından biri Pete'i gerçekten öldürmüş müydü? Böyle bir vahşet kimin işine yarayacaktı? Ginny ve Paul'e söylemekten korkarak elini saçlarının arasından geçirdi.

"Colby, onun için daha fazla bir şey yapamazsın. Evine git. Burada kalarak kendine işkence ediyorsun." Ben

kararlı. "Cesedin serbest bırakılması birkaç gün sürecek. Söz veriyorum seni arayacağım ve ayarlamalara yardımcı olacağım. Bu arada, eve yakın dur - artık ıssız bir yerde tek başına dolaşmak yok."

Colby yavaşça başını salladı, ağır ağır döndü, omuzları yenilgiyle çöktü. Ben haklıydı, Pete'i geri getiremezdi ve çocuklara söylemeyi ertelemenin bir anlamı yoktu. Paul muhtemelen zaten biliyordu; bir tarayıcısı vardı. Şerif ve ekibinin çiftliğe geldiğini görmüş olmalıydı. Eyerine atladı ve kararlılıkla eve doğru yola koyuldu.

Toprağın derinliklerinde, zengin toprakta kilitli kalan Rafael onu teselli etmekten acizdi. Kan bağı onun zihnine dokunabilmesini ve düşüncelerini istediği zaman öğrenebilmesini sağlıyordu. Ona ihtiyacı vardı, onu kucaklamasına, teselli etmesine ihtiyacı vardı. Kardeşi ve kız kardeşi için çok cesur olmaya çalışıyordu. Ağlıyordu. Kalbinin derinliklerinde, ruhunda ağlıyordu. Hüznü o kadar güçlüydü ki, gençleştirici uykusunu delip geçmiş, acısını paylaşmak için onu uyandırmıştı. Göğsü ağrıyordu, kadının ıstırabının ağırlığı kalbine ağır bir taş gibi bastırıyordu. Onun için yanıp tutuşuyor, ona sarılmak, onu teselli etmek için yanıp tutuşuyordu.

Başka bir varlık için hissetmek onun için eşsiz bir deneyimdi. Gerçek bir duygu. Bu duyguyu unutmuştu. Onu ve üvey babasına verdiği sözü tutmak için tek başına verdiği mücadeleyi düşünmek onu alçaltıyordu. Yalnızdı ve korkuyordu. Görünmeyen bir düşmanla savaşıyordu. Ne istediklerini ya da ona neden saldırdıklarını bilmiyordu ama çiftliğini ve sevgili erkek ve kız kardeşini savunmaya yiğitçe hazırdı. Rafael aralarındaki bağlantıyı açık tutmaya odaklandı. Kızın zihni karmaşıktı. Doğal korumaları, hâlâ aşmaya çalıştığı engelleri vardı. Ama o bir taneydi. Onun hayat arkadaşı. Kanı onu çağırıyordu. Ruhu onunkine haykırıyordu.

Rafael onun kalbini ve ruhunu paylaşıyordu. Görevi, her şeyden önce onun sağlığını ve mutluluğunu sağlamaktı. Onun üstünde

kendi mutluluğu. Bunun ne anlama geldiğini anlamaya başlamıştı. Ölümsüzlüğünün yüksek bedeli yüzünden kapana kısılmış bir halde, onunla birlikte olmaya ihtiyaç duyarak, onu rahatlatmak için çaresizce bekliyordu. şu anda onu rahatlatması, ona sahip olmasından daha önemliydi.

Onu kollarında güvenle tutmaya ihtiyaı vardı. Yerde yatarken pek çok zor ders almıştı. Ve bu derslerin her birini bilmediği hayat arkadaşından öğrenmişti. Rafael zihninin derinliklerinde onun korku dolu çığlıklarını duyabilirken, o kardeşleriyle yumuşak ve sevgiyle konuşuyordu, sesinde güven dolu bir dünya vardı. Her birine zaman ayırıyor, sorularını yanıtlıyor, onlara güven veriyor, uzun bir ev işleri listesi olduğunu bildiği halde sonsuz bir sabır gösteriyordu o vardı için olmak tamamlandı önce trajediye aldırmadan gece karanlığında. Her şey boyunca kendine sürekli olarak Pete'i daha önce bulup bulamayacağını sordu.

bir şekilde hayatını kurtarabilirdi.

Her seferinde bir iş olmak üzere çok çalışırdı, her işe aynı şekilde davranırdı; iş zor da olsa kolay da olsa, hoşuna da gitse nefret de etse. Hızlı ve verimliydi ve her zaman ileriye düşünür, zihinsel olarak listeyi kontrol ederdi. Rafael için bu, hayatının en uzun, en zor dönemiydi. Çaresiz, toprağa hapsolmuş, vücudu zayıf, büyük gücü tükenmiş bir halde yatarken, yukarıda bir yerlerde Colby, uykusuzluktan ve onun kanını almaktan bitkin düşmüş, öğleden sonrayı çalışarak geçiriyordu.

Tarlalardan birinde çalışırken eski traktörü çalıştırmak ve çalışır durumda tutmak için eşsiz yeteneklerini kullanmak zorunda kaldı. Makinelerin çalışmasını sağlamak için zihinsel güçlerini kullanmak yorucuydu. Tarladan huzursuz atların bulunduğu ağıla giderken başı dönüyordu. Genç erkek kardeşi de çılgınca koşan atları tutmaya yardım etmek için ona katıldı.

Rafael ona duyduğu mutlak hayranlık ile yavaş yavaş alevlenen bir öfke arasında gidip geldi. O bir kadındı. Gençti. Savunmasız. Neden yalnız ve korumasızdı? Neden hem fiziksel hem de zihinsel olarak bu kadar çok şey gerektiren bir işte çalışıyordu? Kemiklerini sızlatan her düşünüşü hissetti.

yere düştüğünde. Çitlere çarpan her sarsıntı. Tehlikeliydi. İnanılmaz derecede tehlikeli. Duracaktı. Onun hayatını bu kadar kolaylaştırabilecekken devam etmesine asla izin vermeyecekti. Güneşin batışını bekleyerek vaktini geçirdi.

Colby yorgunluktan bitap düşmüştü, azalan ışıktaki tökezleyerek ahıra girdi ve kaşlarını çatarak at takımlarına baktı. Çoğunun temizlenmesi ya da onarılması gerekiyordu. Paul'ün işiydi. Muhtemelen bir süre önce Ginny'ye devredilmiş ve uzun süre önce unutulmuştu. Birinin yakında tamir etmesi gerekiyordu yoksa çiftlikteki diğer her şey gibi bu da yokuş aşağı gidecekti.

"Yokuş aşağı," diye mırıldandı yüksek sesle, bir kalçasını kapı pervazına yaslayarak. "Hızla yokuş aşağı." Tüm çiftlik hızla yokuş aşağı gidiyordu ve o tüm işlere yetişemiyordu. O tek kişiydi ve çok fazla zamanı vardı. Bütün gün acıkmamıştı ve öğünlerini atlamıştı, zamanı Pete'in bedeniyle geçirdiği saatleri telafi etmek için kullanıyordu. Bütün gün çok susamış gibi görünüyordu ama hiç aç değildi ve yemek düşüncesi onu hasta ediyordu.

Bir an için verandadan gelen genç kahkaha seslerini dinledi. Onları yardıma çağırarak istedi ama sesleri o kadar masum ve genç geliyordu ki, böylesine korkunç bir günden sonra buna cesaret edemedi. Çocuklar Pete için yas tutuyorlardı ve eğer birlikte gülebilecekleri birkaç dakika bulabildilerse, bunu ellerinden almak istemiyordu. Pete'in ölümü zihnindeydi, içini parçalıyordu ve aniden bastırıldığı onlara katılma isteğini bastırdı. Bir anlığına da olsa kendini yeniden genç ve kaygısız hissetmek için.

Küçük bir iç çekişle büyük ahırdan geçerek en uçtaki küçük odaya doğru ilerledi. Son ışık huzmelerinin içeri girmesine izin verecek bir penceresi olmayan ahır odası çok karanlıktı. Dünyanın yükü omuzlarına binmiş gibiydi ve kambur yürüdüğünü fark etti. Bu duruma boyun eğdiği için canı sıkılmıştı.

Kendisi için üzüldüğünü hisseden Colby, kararlı bir şekilde omuzlarını dikleştirerek elektrik düğmesine doğru bir adım attı.

Bir el başının yanından geçerek düğmeye bastı ve küçük odayı aydınlattı. Colby nefesini tuttu ve hızla dönerek davetsiz misafirle yüzleşti, ancak vücudu orada kimin olduğunu zaten biliyordu. Rafael. Kapıyı arkasından kapatmıştı ve içeri girdiğinde küçük odada kimsenin olmadığından emindi.

"Ahırımda gizlice dolaşarak ne yapıyorsun?" diye sordu, umutsuzca kalbinin çılgınca çarpışını duymamasını umuyordu. Nedense boynunun yan tarafındaki iz zonklamaya ve yanmaya başladı. Savunmaya geçerek elini izin üzerine koydu ve ona baktı.

İnanılmaz derecede korkutucuydu. İri, kaslı, geniş omuzları küçük odayı sadece Rafael kalana kadar dolduruyordu. Bundan da öte, kızın tam olarak kurtulamadığı karanlık bir cinsel tuzak yayıyordu. Gözleri karanlık vaatlerle, ihtiyaç ve açlıkla doluydu. Bir an için bu sıcak bakışlar düşünceli bir şekilde boynundaki damgayı örten avucunun üzerinde durdu. Yavaş bir gülümseme ağzındaki acımasızlığı yumuşattı, siyah gözleri boğazının savunmasız çukurunda çılgınca atan nabzın üzerinde durdu.

"Yeteneklerimi geliştiriyorum," dedi onu korkutmamak için çok yumuşak, nazikçe, neredeyse alaycı bir şekilde. "Uçmanın eşiğinde vahşi bir şeye benziyorsun." Kız çenesini eğdi, bu hareketi farkında olmadan izlediğini fark etti.

"Hangi beceriler?" Colby şüpheyle sordu. O kadar titriyordu ki, Colby onun her küçük şeyini fark ediyormuş gibi görüldüğünde görmesin diye ellerini arkasına koydu. Colby onları sabit tutmak için parmaklarını birbirine geçirdi. Ona her yaklaştığında meşhur taşralı hödük gibi davranmak can sıkıcıydı.

Rafael öne doğru bir adım attı, samanlarla kaplı zeminde kolayca süzülüyordu. Colby, dev bir orman kedisinin her zeminde sessizce onu takip ettiği izlenimine kapıldı. Siyah gözleri Colby'nin küçük, ince bedeninde sahiplenici bir şekilde yanıyordu. Aslında

duvara yaslandı ve neredeyse çaresizce ona baktı. Onu görmek bile gözyaşlarına boğulmasına neden oluyordu. Onun çelik gibi otoritesine karşı koyamazdı. Şimdi değil. Bu gece olmazdı. Adam çok güçlüydü ve duygusal olarak ona karşı koyabilecek durumda değildi.

"Bay De La Cruz," dedi sesini bulmaya çalışarak, "bugün özellikle zor bir gün geçirdim. Sizinle gerçekten savaşmak istemiyorum."

Sesinin kararlı çıkmasını istiyordu; adam bunu onun zihninden okudu. Onun yerine sesi o kadar bitkin geliyordu ki, kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Onu kollarının arasına almak ve kalbinin yanında barındırmak istedi. "Duydum," diye cevap verdi en yatıştırıcı sesiyle. "Seninle kavga etmeye niyetim yok, querida."

Gözleri artık buz gibi soğuk ve sert değil, öylesine karanlık bir yoğunlukla yanıyordu ki, bakışlarını ona yönelttiğinde sanki gerçekten fiziksel olarak ona dokunuyormuş gibi hissetti. Adamın aksanı kızın duyularının içine işliyor, öyle derinlere gömülüyordu ki kız onu ciğerlerine çekiyordu. Vücudunun ona verdiği tepki dehşet vericiydi. Bakışlarına. Onun sesine. "Tam olarak hangi beceriler?" diye ısrar etti, odanın küçük alanında biriken rahatsız edici elektriği yok etmek için kelimelere ihtiyaç duyuyordu. Aralarında bir elektriklenme ve çatırdama var gibiydi, adamın teninden kadınınkine sıçırıyordu.

Ona gerçekten dokunuyor gibiydi, güçlü parmakları tenini okşuyordu. Elleri gevşekçe, masumca yanlarında sallanıyordu. Bu his o kadar gerçektir ki, kendini çılgınca kızarıırken buldu. "Kadınlara gizlice yaklaşma becerilerin mi?" Kaşlarını sertçe çatmayı dener. Hain ağzı şimdiden kurumuştur. Avuçlarını solmuş kot pantolonunun kenarlarına sürttü, ona bakmaktan özenle kaçınmak için botunun burnuyla bir saman parçasına dokundu. Deprem için harika bir zaman olabilirdi, yer yarılabildi ve onu yutabilirdi.

Kahkahası yumuşak ve davetkârdı. Bir adım daha yaklaşarak Colby'yi aceleyle geri çekilmeye zorladı. "Şimdiye kadar gizlice yaklaşmak zorunda kaldığım tek kadın sensin."

Colby neredeyse duvara dayanana kadar geri çekildi. Rafael rahat bir elle uzandı ve onu metal kancalardan güvenli bir yere çekti.

"Özellikle istediğin bir şey var mıydı yoksa buraya sadece beni kızdırmak için mi geldin?" Korkutucu görünmek için elinden geleni yaparak ona kaşlarını çatı. Adamın kadınlara sinsice yaklaşmak zorunda kalmadığına kolayca inanabilirdi. Herhangi bir kadına. Muhtemelen kendilerini onun üzerine atıyorlardı.

Gülümsemesi genişledi ve inanılmaz beyaz dişleri ortaya çıktı. "Yaptığım şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun, pequena, seni rahatsız ettiğimi mi?" Daha da yaklaştı, bir elini kızın başının yanındaki duvara dayayarak onu adeta hapsetti. "Bana verdiğin tepkiyi bu şekilde tanımlamazdım."

Colby, adamın ağır kaslı vücudu küçük bedenine alaycı bir şekilde yaklaşırken nefesini tuttu. Bacakları güçsüzleşti, göğüsleri sızladı, tüm sinir uçları canlandı ve farkındalıkla karıncalandı. Vücudunun sıcaklığı hayret vericiydi. Oda sıcaklığının birkaç yüz derece artmış olabileceğini düşündü.

Eliyle duvardaki saklama yerinden samanları topladı. Colby bir saman balyasının üzerine oturmak için dönerken hafifçe güldüğüne yemin edebilirdi ama başını kaldırdığında Rafael'in ifadesiz maskesi hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu. "Orada duracak mısın, yoksa bana yardım mı edeceksin?" diye sordu yanındaki samanı okşayarak.

Sanki adamın iki kafası birden çıkmış gibi ona baktı. Elleri deri üzerindeydi, parmakları emin ve becerikliydi. Kadın kalbinin atışlarını sayarak onu izledi. Sonunda, isteksizce de olsa, Colby onu yanına getiren iki adımı attı. "Çırpma işinde bana yardım edecek misin? Bunda ne var, De La Cruz?"

"Sanırım bana Rafael demeye başlamak için iyi bir zaman," dedi sessizce.

Colby bir an tereddüt ettikten sonra vücuduna dokunmamaya dikkat ederek oturdu. Öyle bile olsa, kendisine doğru yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Vücut ısısı. "Rafael, o zaman," diye tekrarladı.

"Ne yakalayacaksın?" Kucağına bıraktığı dizgini yakaladı, dikkatini ondan uzaklaştıracak bir şey yapmak istiyordu.

"Hayat felsefeniz bu mu?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Her zaman bir bit yeniği olmak zorunda mı? Yaşamak için çok ilginç bir yol. Bu bir Amerikan geleneği mi?"

Uzun kirpiklerinin altından bir bakışla onu azarladı. "Böyle bir şey olmadığını çok iyi biliyorsun. Neredeyse her şeyin bir fiyat etiketi olduğunu yıllar içinde birden fazla kez fark ettim."

Kara kaşı havaya kalktı. "Basit arkadaşlık dahil mi?"

Deriyi işlerken ona bakmadı, parmakları emin ve hızlıydı. "Basitliğin ne demek olduğunu bildiğini sanmıyorum. Benden ne istiyorsun De La Cruz?"

"Adımı kullanmak bu kadar zor mu?" diye sordu yumuşak bir sesle, sesinin tınısı kadının içini okşuyor ve midesinin o bölgesinde bir erime hissine neden oluyordu.

"Düşmanla dostluk kurmaya inanmıyorum." Kadın adamın kusursuz hatlarına baktı ve aynı hızla gözlerini kaçırdı. "Düşman sensin, Rafael." Ondan korkmadığını kanıtlamak için bilerek onun adını kullanmıştı. Bu bir hataydı. Küçük odada aralarında daha fazla yakınlık yarattı. "Kız kardeşimi ve erkek kardeşimi istiyorsun. Çiftliği istiyorsun." Gözleri birden onunkilere kilitlendi. "Çoğunlukla eve gitmek istiyorsun ve ben sana engel oluyorum." Sanki ona söylediklerinin ötesinde bir şey arıyormuş gibi dikkatle ona baktı.

Rafael odadaki ani güç dalgalanmasını hissetti. Güçlü ve odaklanmıştı. Kadının zihnindeki bilgilere ulaşmaya çalıştığını, kendisindeki ani değişime cevap aradığını hemen anladı. İçine bir sevinç dalgası yayıldı ama zaferini derinlere gömdü. Bir sonraki ekipmana rahatça uzandı, kolu kasıtlı olarak onun vücuduna değdi. "Bu birkaç gün önce doğruydu. Artık öyle değil."

"Ne değişti?" Sesinde kuşku dolu bir ifade vardı.

"Seninle tanıştım." Bunu yumuşak bir sesle söyledi. Her şey değişmişti. Eve gidiyordu ama onu da yanında götürecekti. Onun için başka hiçbir şeyin önemi yoktu, ne pahasına olursa olsun ona sahip olacaktı. Sadece onu almalı. Onu kaçırıp kendi topraklarına götürecek kadar gücü vardı ama ona karşı olan hisleri bunu yapmasına engel oluyordu. Kız üzgün ve yorgun görünüyordu. Onu kollarının arasına almak, vücuduna yaklaştırmak ve rahatlatmak istiyordu. Rafael bir vampir avcısıydı, hızlı karar veren ve harekete geçen bir adamdı. Bin yıldan fazla bir süre yaşadktan sonra kendini yeni bir bölgede bulmuştu. "Arkadaşın için çok üzgünüm. Sean bana ona karşı çok iyi olduğunuzu söyledi. Üzgünüm, adını bilmiyorum."

"Pete. Pete Jessup." Boğazı düğümlendi ama duygularıyla savaşıarak devam etti. "O benim için çok iyi bir dosttu. Çiftliği onsuz yönetebileceğimden emin değilim. Her zaman iş yapamazdı ama bana çok değerli tavsiyeler verdi. Herkes onun hayırsever biri olduğunu düşünüyordu ama Pete çiftlik işletmek hakkında çok şey biliyordu; hayatı boyunca çiftliklerde çalışmıştı ve bana öğretmeye istekliydi." Pete ona tavsiyelerinin yanı sıra arkadaşlık da etmişti.

Üzerinde çalıştığı dizgini kapattı ve ona bakmamak için başka bir yırtık pırtık parça buldu. Utanmış ve böyle özel bir bilgiyi açıkladığı için biraz da utanmıştı. Rafael De La Cruz onun için tehlikeliydi. Bu kadar yakinken onu rahatlatma, koruma ihtiyacını hissedebiliyordu ve bu onun huzuru için tehlikeliydi.

"Sen bir kadınsın Colby, bir çiftlik işletmek zorunda değilsin." Bunu o kadar sessiz, o kadar nazikçe söylemişti ki, kelimeler neredeyse fark edilmiyordu.

Kelimeler beynine kazınana kadar bir süre onun yanında oturdu. Rafael bunu tekrar hissetti, o hızlı güç dalgası odayı dolduruyordu, duvarlar onu kontrol altına almak için neredeyse dışa doğru şişecekti. Colby öfkesini kontrol etmek için mücadele etti. Bir elini gür saçlarının arasından geçirdi,

Kendisiyle savaşırken birkaç derin nefes aldı. "Sanırım gitsen daha iyi olacak Rafael," diye önerdi sonunda. "Arkadaşlık girişimini takdir ediyorum ama asla arkadaş olamayacağız."

Siyah gözleri ona doğru parlıyordu, derinliği olmayan, binlerce sır barındıran. "Sanırım çok iyi arkadaş olmayı öğreneceğiz." Gülümsemesi açıkçası seksiydi, dişleri bembeyazdı. "Önce omzundaki çipten kurtulman gerekecek."

Her şeye, o korkunç güne, çiftlikle ilgili endişelerine, hatta onun kim olduğuna rağmen, Colby onun seçtiği kelimelere gülümsemek istediğini fark etti. Hem ağabeyi hem de Ben Lassiter onu sık sık aynı şeyle suçluyorlardı. "Omzumda bir çip yok." Adamın siyah gözleri sabit bir şekilde ona bakmaya devam edince omuz silkti. "Tamam, belki seninle ilgili küçük bir sorun olabilir. Senden hoşlanmıyorum."

Kalçası onunkine sürtünecek şekilde ona doğru eğildi. "Bütün erkekleri pohpohlar mısın, yoksa bu kadar ayrıcalıklı olan bir tek ben miyim?"

"Özür dilerim, bu oldukça kabaydı. Genelde kaba biri değilimdir." Alnını ovuşturdu. "En azından öyle olduğumu sanmıyorum. Tamam, belki bazen öyleyimdir. Burada ne yapıyorsun?"

"Sana kur yapıyorum." Sesi çok eski moda geliyordu.

Canlı yeşil gözleri adamın yüzüne fırladı. "Bana kur mu yapıyorsun?"

Ne için?"

Siyah gözlerinin gücünü onun yüzüne çevirdi. Büyüleyici. Hipnotize edici. Günahtan daha seksi gözler. "Erkekler neden genellikle kadınlara kur yapar, Colby? Bence bunu kendin çözebilirsin." Sesi kadife yumuşaklığında ve hafif boğuktu, aksanı ona muazzam bir avantaj sağlıyordu.

Colby derisinin yandığını hissedebiliyordu. Her sinir ucu boyunca küçük alevler yalıyor gibiydi. Uzun kirpiklerinin altından ona hızlı bir azarlama gönderdi. "Sanırım kadınların üzerine düşmesine o kadar alışmışsın ki buna dayanamıyorsun."

Biri yapmadığında. Ben pratik bir insanım, Rafael. Senin gibi erkekler benim gibi kadınlara kur yapmaz."

Kadife bir fısıltı gibi tepeden tırnağa süzülen siyah bakışları tenini tutuşturdu ve yüzüne yavaş yavaş renk gelmeye başladı. "İşte ben de bundan bahsediyorum," diye suçladı. "Hayatını kadınları baştan çıkarmakla geçirdin ve ben erkekleri sadece arkadaş, meslektaş olarak görüyorum. Sen bir kadınla arkadaş olarak nasıl ilişki kuracağını bilemezsin. Ben de beni baştan çıkarmak isteyen biriyle ne yapacağımı bilemem."

Dişleri her zamankinden daha beyazdı, gülümsemesi biraz alaycıydı. "Kendini içinde bulduğun durumu tam olarak anladığını sanmıyorum, pequena. Sana bir erkeğin gelinine yaptığı gibi kur yapıyorum, yatağında birkaç gece geçirecek bir metres aramıyorum. Baştan çıkarma konusunda ne yapacağını bilmek zorunda değilsin. İkimize de yetecek kadar bilgim var."

Nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı ve sessizce dehşete düşmüş bir halde ona bakakaldı. Bir an için sadece ona bakabildi. "Bu saçmalıkları söylerken ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?" Dizginle boynunu sıkmamak için aralarına birkaç ayak koymak üzere sıçradı. "Beni metresin değil de gelinin olarak seçmiş olman bir iltifat mı? Tam olarak kaç tane metresin var? Evlendikten sonra belli bir sayı var mı, yoksa kafana göre mi takılıyorsun?"

O kadar güzel görünüyordu ki adamın nefesini kesiyordu. Küçük, yumuşak bedeninde çelikten bir iplik vardı, zor kazanılmış vahşi bir gurur. Ona baktı ve onun gözlerinden kendini gördü. Hayatı boyunca ne yapmıştı? Onun hakkında, güçlü, zengin playboyların özenle geliştirdikleri imajından başka bir şey bilmiyordu.

Kimi seviyordu? Chevez ailesinin üyeleri yüzyıllardır onunla birlikte yaşamış, gündüz saatlerinde işlerini yürütmüşlerdi; kendi kardeşleri sadece silik anılarla sevilmişti -şimdi bunu hissediyordu, o yoğun, koruyucu duyguyu; ama Colby onu soğuk ve umursamaz görmüştü. Colby, onun

başkalarıyla pek ilgilenmezdi. İnsanlar onun sığırları, malları gibi düşünülürdü. Onları korumak gerekliydi ama bu onun göreviydi, bir onur meselesiydi, başka bir şey değil. Kadınlar baştan çıkarılmalıydı, yemdi aslında, Rafael gibi çekici ve baştan çıkarıcı bir adam için kolay bir avdı. Colby Jansen ona sanki işe yaramaz bir çapkınmış gibi bakıyordu. Onun yakışıklı, seksi ama oldukça soğuk ve acımasız olduğunu düşünüyordu. İşe yaramaz. Adam onun korumasını atlatmayı başardığında zihninde ufak bir küçümseme kıvrımı oluştu. Latin bir aşık. Onun hayatının bitmek bilmeyen partiler ve kadınlarla dolu olduğunu düşünüyordu. Rafael'in uzun parmakları eski deriyi sıkıca kavradı.

Colby şiddetle, tutkuyla, koruyarak sevmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Hiç şikâyet etmeden, değer verdiklerinden başka hiçbir şeyi düşünmeden çok çalışırdı. Rafael, Colby'nin kendisinden saydığı o birkaç kişiden biri olmayı umutsuzca istiyordu. Onu topraklarına götürmek ve sahiplenmek ona gerçek sevgisini kazandırmayacaktı. Onun hayat arkadaşıydı ve bedeni ona bir hayat arkadaşının verebileceği tüm tepkileri veriyordu ama kalbi ve akli onu oldukça işe yaramaz bir birey olarak görüyordu. Onun kendisi hakkındaki değerlendirmelerinden hiç hoşlanmadığını ve daha da önemlisi, onun fikirlerinin kendisi için önemli olduğunu fark etti.

Rafael ve kardeşleri, çalkantılı savaş ve katliam zamanlarında Karpat Dağları'ndan gönderilmişlerdi. Renkli görme ve tüm duyguları hissetme yeteneklerini kaybetmelerinin üzerinden uzun zaman geçmişti ama katı onur kurallarına uygun olarak prenslerine ellerinden gelen en iyi şekilde hizmet etmişlerdi. Sonsuz varoluşun gri, çorak dünyasında onlara kalan tek şey buydu. Ancak uzun, çok uzun yüzyıllar boyunca, anılar solmuş ve karanlık giderek daha fazla üzerlerine çökmüştü.

Colby'nin gözleri aniden ona doğru parladı. "Peki benim talihsiz ebeveynliğimi unuttun mu? Hatırladığım kadarıyla, Chevez ailesinin Armando'yu tekrar aileye kabul etmek için sözde kalplerinde bulamamasının nedeni bendim. Gayrimeşru olduğuma inanıyorum. Bir De La Cruz'un

Benim gibi biriyle, benimle flört etmeyi bırak. Bu senin itibarını zedeleyebilir."

Siyah gözleri simsiyah bir yoğunluktan buz gibi bir soğuğa öyle hızlı dönüştü ki kadın ürperdi. "Böyle bir fikir nereden aklına geldi?" Sesi çok yumuşaktı ama içinde büyük bir tehdit barındırıyordu. Kıpırdamadı ama bir anda çok yakınına gelmiş, kızın tepesinde belirmişti.

Colby yerinden kıpırdamadı ama birdenbire altından kayıyor gibi oldu. "Mektubu okudum. Aile reisinin Armando'ya De La Cruz'un adını lekelemeden önce annemden ve benden kurtulmasını emrettiği mektubu. Annemin çekmecesindeydi. O öldükten sonra buldum."

Uzun bir süre ona baktı ve kızın saklamak için çok uğraştığı acısını duydu. Onun incindiğini hissetti. "Ah, anlıyorum. Bu biraz açıklayıcı oldu. Sadece şunu belirtmek isterim ki, kardeşlerim ve benim kendimize has tuhaf bir şöhretimiz var; başkalarının bizim ya da başkaları hakkında ne dediğini pek umursamayız." Zarif bir şekilde elini salladı ve Colby ona inanmak zorunda kaldı. Başkalarının dedikodu yaparken neler söyleyebileceğini umursamayacak kadar rahat, kibirli ve kendinden emindi. "Yaşlı Chevez toplumdaki konumuna çok önem veren bir adamdı. Bizi utandırırsa ailesine karşı bir şekilde misilleme yapacağımızı düşünüyordu. Ama öyle olmadı."

Rafael iç çekti. "Müdahale etmemiz gereken zamanda müdahale etmedik," diye ağır bir şekilde itiraf etti. Yeni dünyanın yöntemlerini anlamayan gururlu yaşlı bir adam tarafından yazılmış bir mektup bulan o genç kız için içi acıyordu.

Ona bakarken yüz ifadesinde geçici bir şefkat olduğuna yemin edebilirdi. Colby kendinden biraz utanarak, "Nedense o yaşlı adamın seni dinleyeceğini sanmıyorum," diye kabul etti. "Belki baban, ama kesinlikle sen değil."

Zaman dizileri konusunda dikkatli olmayı bir an için unutmuştu. Kardeşlerine her zaman bunu işaret ederdi, geçmişteki şeylerden sanki onlar olmuş gibi bahsetme konusunda dikkatli olmalarını söylerdi.

hepsi oradaydı ve bunu yaşamıştı. Kelimelerini seçti, sesi çok yumuşaktı.

"Boyun eğmeyen bir adamın kendini beğenmiş tavrı yüzünden ailenizin incinmesine üzıldüm. O öldüğünde ve Armando'nun kardeşleri mektubu öğrendiklerinde, bu korkunç yanlışı düzeltmek için bizzat gelene kadar rahat etmediler. Armando'nun evlendiğini ve çocuk sahibi olduğunu bilmiyorlardı. Karısının bir uçak kazasında öldüğünü ya da kendisinin bu kadar ağır yaralandığını bilmiyorlardı. Eğer bilselerdi, ya da kardeşlerim veya ben bilseydik, hemen gelirdik." Bu doğrudu. De La Cruze'lar Armando'yu ailelerinin bir üyesi olarak görüyorlardı. İhtiyacından haberdar olsalardı, tüm güçleriyle gelirlerdi. Bunu bilmeleri, onu uzaktan izleyecek kadar önemsemeleri gerekirdi. Rafael bu bilgiyle yaşamak zorunda kalacaktı.

"Bu beni çok daha iyi hissettirdi, ama yine de mükemmel yabancılar kardeşlerimle kaçtı." Kendi kulaklarına bile meydan okuyormuş gibi geliyordu.

"Avukatın sana gönderdiği mektubun tamamını gerçekten okumadın, değil mi?" diye sordu nazikçe, siyah bakışları onun yüzünde idi.

Umursamazca omuz silkti ve çenesini kaldırdı. "İhtiyacım olduğu kadarını okudum ve geri kalanını gözden geçirdim. Çiftlik benim adıma; anneme aitti. Chevez ailesi bunu biliyor muydu? Yüz yıldır annemin ailesine ait. Onlara teslim etmeyeceğim. Armando yıllar içinde kaybettiği tüm dönümleri geri aldı ve köhne bir mülkü gelişen bir işletmeye dönüştürmeyi başardı. Bu onun çocuklarına mirası ve ben de bunu onlar için korumaya niyetliyim. Onu çok severdim. Sahip olduğundan daha iyisini hak ediyordu."

Rafael yavaşça başını salladı, gözleri onun yüzünden hiç ayrılmıyordu. "Sen de öyle, querida. Chevez ailesi senin Ginny ve Paul'e eşlik etmeni istedi. Onlar akraba Colby ve kaçınmalarının ailenin başına açtığı korkunç trajediden sorumlu değiller. Telafi etmek için ellerinden geleni yapıyorlar." Onun sözlerinde en nazik sitemler vardı.

ses. "Kendi başlarına varlıklı oldukları için bu çiftliğe ihtiyaçları yok. Her birinin mülkü var ve bizim topraklarımızı da yönetiyorlar."

Colby bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Yorgunum ve berbat bir gün geçirdim. Bana çok yardımcı olduğunu ve Pete'in ölümünü aklımdan çıkardığını kabul ediyorum ama gerçekten gitmen gerektiğini düşünüyorum Rafael." Öyle bir noktaya gelmişti ki, odada onun kaslı erkeksi bedeninden başka hiçbir şeyin farkında değildi. Kanı sıcaklık ve ateşle kabarıyor ve çarpıyor gibiydi. Tüm vücudu huzursuz ve yabancıydı. Onun bu yönünü bilmek istemiyordu. Nazik ve kibar tarafını değil. Buzdan bir kalbi olsaydı ona karşı koymak çok daha kolay olurdu.

Karanlık saatinde, yalnız, yorgun ve savunmasızken ona gelmişti. Melodik sesiyle yardım teklif etmişti. Sesi tek başına en ağır kalbi bile yatıştırabilirdi. Onu ya da Chevez ailesini sevmek istemiyordu. Bu, adil ve makul olması gerektiği anlamına geliyordu.

Rafael ondaki yorgunluğu hissedebiliyordu. Vücudu ağrıyor ve yoruluyordu, kasları ağrıyor. Kayıp arkadaşını aramak için çok erken kalkmıştı ve gün bitmek bilmeden uzayıp gitmişti. Parmak uçlarına tutunmuş, kimsenin onu göremeyeceği güvenli bir yere çökmek istiyordu. Yavaşça ayağa kalktı ve her bir raptiye parçasını duvardaki orijinal yerine dikkatlice yerleştirdi.

Ona bakmak için başını çevirdiğinde Colby'nin nefesi kesildi. Gözleri siyah ve açtı. Ham bir ihtiyaçla canlanmıştı. Kadın çaresizce ona baktı, hipnotize olmuş bir tavşan gibi olduğu yerde donup kalmıştı. Hareket edemiyordu. Daha önce hiç bu kadar canlı, bu kadar sıcak ve aç, onu mıknatıs gibi çekerken bile korkutan bir yoğunluğa sahip gözler görmemişti. Onun soğuk olduğunu nasıl düşünebilmişti? Rafael yavaşça uzandı, bileğini kelepçeledi ve onu yavaşça, acımasızca kendi tarafına çekti.

Bir anda elektrik, kıvılcım ve çıtırtı, cızırdayan sıcak oradaydı. Adamın göğsüne kadar zorlukla geldi ve ona yaklaşırken başını eğmek zorunda kaldı. Adam sadece

Eğildi, yaklaştıkça siyah bakışları onun küçük, solgun yüzünden hiç ayrılmıyordu. Uzun kalın kirpiklerini, baştan çıkarıcı ağzını görebiliyordu. Kalbi onunkiyle aynı ritmi tutturarak çılgınca çarpmaya başladı. Adamın eli uzun ve yavaş bir okşayışla kadının sırtına doğru kaydı. Ağzının onunkine yaklaşmasını izledi.

"Bunu yapamam," diye fısıldadı usulca, onun çağıran sıcaklığına yaklaşırken bile. Adam ateşti; kadınsa buz, tıpkı etraflarını saran dağlar gibi. Aynı bütünün iki yarısı. "Bunu yapamam," diye tekrarladı ondan çok kendisi için. Kendini korumak için son bir girişim. Vücudu onunkine karşı eriyordu, kemiksizdi ve uzak durması gerektiğinde sıcak ipek gibi uysaldı, bazı kovboyların onu etiketlediği gibi buz prensesi.

Bunu yapmam gerekiyor. Kelimeler onun zihninde parıldadı, aralarında, kalbinde ve ruhunda, onunkinde parıldadı. Buna soludukları havadan, ona hayat veren kandan daha fazla ihtiyacı vardı. Bunu yapmalısın. Rafael'in avuçları kadının ensesinde kıvrıldı. Parmakları sıcak, güçlü ve sertti, onu amansızca, durmaksızın kendisine yaklaştırıyordu. Onu aralarındaki son birkaç santimlik mesafeye getirdi. Buna ihtiyacım var. Keskin, ham gerçek. Ona güvenmiyordu, çapkına, playboy'a. Daha da kötüsü, onu kardeşini ve çiftliği ele geçirmek için kendisini baştan çıkarmaya çalışan bir adam olarak görüyordu. Onunla ilgili zihnindeki imaj canını acıtıyordu, kabul etmek istediğinden daha fazla acıtıyordu ama o anda ikisi için de bunun bir önemi yoktu.

Bir şeyi istemekle ona umutsuzca ihtiyaç duymak arasında fark vardı. Rafael'in onun ipeksi ağzını ve yumuşak, uysal bedenini hissetmeye ihtiyacı vardı. Ağzını onunkine yapıştırdı, sıcak kadife ve daha da sıcak ipeğin karışımı. Aralarındaki şey her neyse, ikisinden de çok daha güçlü görünüyordu. Erimiş bir sıcaklık kanlarını koyulaştırdı ve kalplerinin çılgınca çarpmasına neden oldu. Yeryüzü ayaklarının altından kayıyor gibiydi ve adam onu daha da yakınına, koruyucu ve sahiplenici bir şekilde kendine doğru çekti.

Kız onun için küçük ve kırılgan ama yaşayan, nefes alan bir alev gibiydi. Her iyi niyeti, akıl sağlığını bir kenara itecek kadar kızgın bir ateşin içine düşüyor gibiydi. Ağız onunkinin üzerinde geziniyor, hükmediyor, keşfediyor, ikisini de çığ bir cinsellik dünyasına sürüklüyordu. Onun tatlılığıyla besleniyor, onu yutmak, kendi bedenine almak ve onu sonsuza dek ruhuna hapsetmek istiyordu. Tutkulu bir doğası vardı ve kendini saf erotik zevke bıraktı.

Elleri vücudunda sahiplenici bir şekilde geziniyor, teninin her santimini içine çekme ihtiyacı duyuyordu. Gömleğinin yakasını bir kenara itti, böylece ağız boynu boyunca ateşten bir iz bırakabildi, dilini nabzının cazibesi üzerinde döndürmek için bir an oyalandı. Eli, ince kumaşın altından dar göğüs kafesine doğru ilerleyerek dantelle kaplı göğsünü kavrarırken, ağız da olgunlaşmış sunuyu buldu.

Ağız dantelin içinden sıcak ve nemliydi, dili göğüs ucunu sert bir tepe noktasına kadar kandırıyor, dantel dişleriyle birlikte erotik bir şekilde kazınıyor, alay ediyor, onu çılgına çeviriyor, böylece vücudu korkunç bir ihtiyaçla titreşiyordu. Duygu dalgaları içinde dalgalanırken, kollarıyla başını çevreledi, gözyaşları birbirine yaklaştı. Keskin bir zevk, sıcak bir ihtiyaç, engelleyemediği sırlı sıklam bir sıvı tepkisi. Bu Colby için şok edici ve tamamen beklenmedik bir şeydi. Ve kabul edilemezdi. Korkmuş bir hayvan gibi ses çıkardı, onun kollarında artık düşünen bir insan olmadığı için şok olmuştu. İnançlarını bu kadar kolay bir kenara atabilirdi. Ondan hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmiyordu.

"Rafael." Sesi ihtiyaçtan acıyordu. Nefes nefese ve seksi çıkmıştı, hiç de istediği gibi değildi. "Dur." Kelimeyi çıkarmayı başardı. Tek bir kelime. Vücudu onun durmasını istemiyordu, sonsuza kadar devam etmesini, beyninin uyarılarını bir kenara bırakıp onu alevlerin içine almasını istiyordu. Daha önce hiç böyle bir zevk yaşamamıştı, hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin ona onun hissettirdiği gibi hissettirebileceğini düşünmemişti.

"Durmamı istemiyorsun." Bunu fısıldadı, göğüslerine karşı günahkâr bir cazibe, ağzının sıcaklığı onu baştan çıkarıyordu.

Tanrı yardımcısı olsun, onun durmasını istemiyordu, asla. Colby gücünü topladı ve onu itti. "Durmanı istiyorum. Bunu yapamam." Gömleğini yakaladı ve ağrıyan göğüslerini örtmek için aşağı çekti. Gözyaşları parlıyor, gözlerini derin bir zümrüde dönüştürüyordu. "Özür dilerim, bana ne oldu bilmiyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Gitmek zorundasın." Onunla bir daha asla yüzleşemezdi. Asla.

"Colby." Adını çok yumuşak bir şekilde söyledi. Sesi midesinin derinliklerinde bir yangın başlatmış gibiydi, alevler hızla yayılıyordu. Bu onu dehşete düşürdü. Onu tamamen dehşete düşürmüştü.

Colby ondan uzaklaştı ve sanki Rafael şeytanın ta kendisiymiş gibi dönüp koşmaya başladı. Avluyu koşarak geçip verandanın güvenliğine sığındı.

Kızın erkek ve kız kardeşiyle konuşmasını dinledi. Rafael gölgelerin arasında durdu ve onların içeri girişini izledi.

Karanlıkta tek başına duruyordu. Tek başına. Her zaman yalnız olduğu gibi. O evin içinde renk, hayat, duygular ve tutku vardı. O evin içinde hayat vardı. Onun dünyası. İblislerin ait olduğu karanlıkta durdu, içinde toplanan ve hızla yayılan karanlığı kontrol edip edemeyeceğinden emin değildi. İçi acıyordu, sızlayan bir yaraydı, kendinden emin değildi. Ve onu bu şekilde bırakamayacağını biliyordu.

Bölüm 5

Rafael ev sessizleşene kadar bekledi. Kendini Colby'den ayıramıyordu. Açlık onu öfkeyle döverek doyurulmasını talep etse de, bu çağrıya kulak vermeyi reddetti. Daha sonra beslenecekti. Colby'yi bırakamazdı. Onun yanında giderek daha az kontrol sahibi olduğunu fark etti. Onu istiyordu, bedeni serbest kalmak için öfkeleniyor, ona umutsuzca ihtiyaç duyuyor, onu tamamen kendisine ait kılmak için ayini tamamlamaya ihtiyaç duyuyordu. İçindeki canavarı zincirlemenin tek yolu buydu. Canavar giderek güçleniyor, serbest kalmak için sürekli kükrüyordu. Kendini deliliğin sınırına yakın hissediyor ve neredeyse o uçurumdan düşmek üzere olduğunu biliyordu. Bunu uyanık olduğu her an hissediyordu. Ve kardeşi de bunu hissediyordu. Nicolas onu yakından izliyor, canavar onu sertçe kavradığında ona güç veriyordu.

Pencerelerde parlayan ışıklar birer birer söndü. Yumuşak mırıltılarla söylenen iyi geceler sözlerini duydu ve kendini her zamankinden daha yalnız ve sinirli hissetti. Ev sakinlerinin uyuduğundan emin olunca avludan süzülerek geçti ve Colby'nin açık penceresinden eve girdi.

Neredeyse cansız olan Rafael, gecenin içinde karanlık bir gölge gibi parke zeminde sessizce süzülüyordu. Colby derin bir uykundaydı, uzun saçları yastığının üzerine yayılmıştı, alev alev yanan kırmızı-altın ipekten çileler gibi. Bir eli yumruk şeklinde kıvrılmış, diğer eli ise bir şeye uzanıyormuş gibi dışarı sarkmıştı. Adam onun üzerine eğildi, sıcak bakışları boynundaki işarete odaklandı. Ağırlığını yatağa verdi, elleri onu yorganın altında bulurken bile bile erotik rüyalarını besledi, onu uyandırmak, vücudunu hazırlamak istiyordu, çünkü o

masumdu. Uyan, aşkım, bu gece benimle olmanı istiyorum.

Colby hemen kıpırdandı, uykuluydu, kirpikleri dalgalanıyordu, tam olarak uyanmamıştı. Seksi görünüyordu, baştan çıkarıcı bir kadındı. "Yine mi buradasın? Seni hayal etmeyi bırakmalıyım."

Yalnız benim olduğunu bildiğinde kendine yardım edemezsin. Adamın sesi onu daha fazla rahatsız etmesin diye kelimeler zihninde parıldadı. Başını salladı, hafif bir gülümseme onu selamlıyordu. O kadar güzel görünüyordu ki, adam onu öpmek için eğildi. Colby'nin teni inanılmaz derecede yumuşaktı ve ona dokunmaktan kendini alamadı. Rafael onun yanına uzandı, yavaşça, tembelce, telaşsız bir hareketle. Bütün geceyi onunla geçirmişti. Onu örten yorganın gizli gücünü hemen hissetti. Parmakları sembolleri buldu ve dikkatle izlerini sürdü. Bunlar korumalardı, yorganın desenlerine işlenmiş Karpat korumaları. Böyle bir şeyi nereden edinmişti? Bu bir sanat eseriymiş, koruduğu kadın gibi nadir ve değerliydi.

Rafael yan dönerek Colby'yi incelemeye başladı. Mümkün olduğunca her anını onunla geçirmeye ihtiyacı vardı. O karanlık dünyasında bir ışık huzmesiydi, güneş ışığı ve kahkaha. Uzun zaman önce böyle şeylere dair anılarını bile unutmuştu ama şimdi onun içindeki ışığa tutunuyordu. Daha önce başka birine karşı nazik ya da şefkatli hissedip hissetmediğini bilmiyordu ama ona her baktığında bunlara yakın bir şeyler hissediyordu.

Adını usulca mırıldandı, nefesi Rafael'in boynunu ısıtıyordu. Rafael'in vücudu daha da sertleşti ve kalınlaştı, ta ki yumuşak bir şekilde inleyene kadar, tam olarak kontrol edemediği acil talebe karşı bir protesto. Onu kollarının arasına aldı ve başını onunkine yakın yastığa doğru eğdi. Onu yumuşak teninden ve vücudunun cennetinden sadece ince pijaması ayırıyordu. Seni istiyorum, querida. Seni neredeyse sana ihtiyacım olduğu kadar istiyorum. Onun için yanıp tutuşuyordu, onları sonsuza dek birbirine bağlayacak sözcükler kafasının içinde, dilinin üzerindeydi, öyle ki aldığı her nefeste onları tadıyordu.

Yumuşak ağzında bir gülümseme kıvrıldı, bir davet. Vücudu onunkine karşı huzursuzca hareket etti. Ona ihtiyacı vardı. Hayatında başka hiçbir şey yoktu. Ona ihtiyacı vardı. Bir yeminle kollarını daha sıkı sardı ve vücudunu örten ince kumaşı burnuyla çekerek göğüslerini gecenin serin havasına maruz bıraktı. Onun sıcak, yakıcı bakışlarına. O kadar güzel ve o kadar savunmasızdı ki.

Sana dokunmam gerek, aşkım, sadece birkaç dakikalığına, sana dokunmama izin ver. Sesi ihtiyacından dolayı acıyordu. Açlığıyla acıyordu. Kadife yumuşaklığında bir baştan çıkarma.

Gözleri açıldı, zümrüt yeşili, uykulu, şehvetli, onun siyah aç bakışlarını kendi karanlık tutkusuyla karşıladı. Tek kelime etmeden ona döndü, kollarını ona doladı, bedeni teslimiyetle uysallaştı.

Colby'nin uyanık mı yoksa uykuda mı olduğu, erotik bir rüyanın mı yoksa fantezinin mi ortasında olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu ama gözlerinde yanan çaresizliğe sırtını dönemiyordu. Rüyalarında istediği kişiye sahip olabilir, istediği her şeyi yapabiliirdi, sorumlulukları onu bağlamıyordu. Onu istiyordu. Onun tenini kendi teninin yanında hissetmek istiyordu. Onun ağzını, ellerini üzerinde hissetmek istiyordu. Neredeyse onu gördüğü ilk andan beri onu istiyordu ve rüyalarında, onun kendisini kontrol edeceğinden korkmasına gerek yoktu.

Rafael'in nefesi, yanında yatan, üst kısmı yukarı doğru itilmiş, mükemmel biçimli göğüslerini ortaya çıkaran kadını görünce boğazında düğümlendi. Adamın eli kızın beyaz tenine karşı koyu renk görünüyordu, avucu kızın çıplak karnındaydı ve parmakları genişçe açılmıştı. Kız narin, neredeyse kırılğan görünüyordu, buna karşılık adamın kemikleri ve kasları çok daha iriydi. Yine de Colby kendi tarzında muazzam derecede güçlüydü.

Doğumundan çok önce ona kazınmış olan ritüel bağlayıcı sözler, bedeni yanarken, acı ve rahatsızlık verirken zihninde yanıyordu. Koridorun karşısındaki odada küçük kız kıpırdandı. Elleri Colby'nin göğsünde sahiplenici bir şekilde kapandı. Zihni Ginny'ninkini aradı. Ginny penceresini açıyordu.

gizlice, köpeğe ılık çalmak için başını dışarı çıkardı. Ginny anne babasının ölümüne ve Colby'nin başına bir şey geldiğine dair kâbuslar görüyordu. Rafael köpeğin odaya girdiğini duydu ve hemen ona bir komut göndererek çocuğun yatağında kalmasını, onu rahatlatmasını ama evdeki varlığını fark etmemesini sağladı. Bunu hiçbir şey durduramazdı. Hiçbir şey. Zihni ve bedeni Colby için haykırıyordu ve duramayacağını biliyordu. Hem Paul'ü hem de Ginny'yi uyanmaktan koruyarak derin bir uykuya dalmalarını sağladı.

Başını Colby'nin teninin sıcaklığına doğru eğdi, dili Colby'nin göğsünün üzerinde dönerek ona duyduğu açlığı bastırmaya çalıştı. Colby'nin tepkisini, vücudunun kasılma ve sıkışma şeklini, kanının ısınma ve göllenme şeklini hissetti. Elleri onun üzerinde yavaşça, santim santim hareket etti, vücuduna erişebilmek için giysilerini kenara itti. Onun her santimini tanımak istiyordu, ona dokunmak, onu tatmak, onu içine çekmek istiyordu. Başını eğip kadının göğsünü ele geçirdiğinde ağzı sıcak ve muhtaçtı. Orayı emdi, eli kaburgaları boyunca, düz karnı boyunca kayarak birkaç dakika oyalandı, parmaklarını teninin üzerinde gezdirdi, oradaki bir doğum lekesinin belli belirsiz hatlarını izledi. Diliyle hızlı bir hamle yapmasını gerektirecek kadar ilgi çekiciydi, eli bacaklarının birleştiği yerdeki sıkı bukleleri bulmak için aşağı inerken göğsüne geri döndü. Adam avucunu ona doğru ittiğinde kadın nemli ve sıcaktı. Bir anda kalçaları karşılık olarak ona doğru yükseldi.

Colby, karanlık sevgilisinin vücudunu tahrik ettiğini, ellerinin onun her santimini keşfettiğini, ağzının sıcak ve muhtaç olduğunu, göğüslerini emdiğini, serbest bırakılması için ona yalvarmak isteyene kadar okşadığını ve okşadığını hayal ediyordu. Ağzı her yerdeydi, öpüyor ve okşuyordu, vücudunu onun bildiğinden daha yakından tanıyordu. Onun için yanıyordu, ona ihtiyacı vardı, vücudunun onunkinin derinliklerine gömülmesine ihtiyacı vardı. Ona bakmak için gözlerini tekrar açtı. Gerçek. Katı. Çıplaktı, vücudu güçlüydü, kasları güçle dalgalanıyordu. Uzun siyah saçları kızın ağrıyan hassas göğüslerinde gezinirken, dili

göbek deliğinin etrafında dönüyordu. İki eliyle onu yakaladı.

"Ne yapıyorsun?" Kelimeleri fısıldadı, vücudu alev alev yanıyordu. "Ve neden sana izin veriyorum?" Korku kalbinde ve zihninde gümbürdüyordu. Kendini hiç bu kadar muhtaç, bu kadar acı verici bir şekilde tahrik olmuş hissetmemişti. Çılgılık atması gerekiyordu ama zihnini kaplayan perdeyi bir türlü kaldıramıyordu.

Onun düz karnına karşı gülümsedi. "Sana kur yapıyorum." Dişleri kalçasının kıvrımını ısırды, garip doğum lekesini buldu ve küçük ısırıklarla kazıdı. "Seni ikna ediyorum." Dili ağrıyı hafifletti. Elleri kadının kalçalarını daha da açtı, okşadı, okşadı. Parmağı onun sıcak çekirdeğini buldu, sıvı ateşle ıslanmıştı, parmağını yavaşça vücudunun derinliklerine sokarken kavurucu ve sıkıydı. "Bedenimin senin bedenine gömülmesini istiyorum. Sen de bunu mu istiyorsun, querida? Benim seni istediğim gibi sen de beni istiyor musun?" Kadının narin kasları adamın etrafında kenetlendi. Sıcak. Ateşli. İhtiyaçla nemli. Yüzünü izleyerek parmağını çekti, dikkatlice iki parmağını soktu, onu santim santim biraz daha gerdi. "Beni istediğini söyle Colby. Bunu söylediğini duymam gerek." Onun bunu söylediğini duymaya ihtiyacı vardı çünkü onunla birlikte olmak, bedenini paylaşmak, tenini, kanını ve kemiklerini paylaşmak zorundaydı.

Colby başını salladı, her türlü mantığın ötesinde eziyet çekiyordu.

Evet, onu istiyordu, vücudundaki her hücrenin ona ihtiyacı vardı. Vücudu o kadar gergindi ki, bu baskı dayanılmazdı ve onsuz hayatta kalamayacağını düşünüyordu. Ama adam ondan her şeyini talep ediyordu. Bir parçasını değil, her şeyini.

Ve bana her şeyi vereceksin. Bu bir hırıltıydı. Bir emirdi.

"Hayır." Adam parmaklarını daha derine bastırırken bile bu kelimeyi söyledi, vücudu kasılmış ve milyonlarca parçaya ayrılma tehdidi altındayken bile, kim ve ne olduğunu sağlam tutmak için mücadele etti.

Rafael onun vücudunun tepkisini hissedebiliyordu. Onu istiyordu. Huzursuzca hareket ediyor, başı bir o yana bir bu yana dönüyordu.

boğazından yumuşak bir ses kaçtı. Tekrar itiraz etmeye çalıştı. Yükselen ihtiyaçtan kaçmaya çalışırken içinde kabardığını hissetti. Parmaklarını geri çekti ve yerine ağzını koydu, dili derinlere indi. Kadın irkilerek haykırdı, vücudu yaşamla dalgalandı, parçalandı, patladı, böylece onu sarsan zevk dalgalarının yoğunluğu karşısında şok oldu. Uzaklaşmaya çalıştı, zevk onu paramparça etti, ama adam kolunu kalçalarına sıkıştırdı ve onu hareketsiz tuttu, onu içine çekti. Durmayı reddetti, onu daha da zorladı, ihtiyacının kendi doymak bilmez açlığıyla doğru orantılı olarak artmasını istedi.

Colby, vücuduna eziyet eden, demir atması gerekirken onu alıp götüren hislerin nabız üstüne nabzına karşı mücadele etti. Onun altında çırpınıyor, vücudundaki ateşi nefes alacak kadar bastıramıyordu. Nefesini tutamıyor, sağlıklı düşünemiyordu. Korku onu pençesine almıştı. Çarşaf yumruklarında düğümlendi ve ağzının yaptığı saldırıdan uzaklaşmaya çalıştı, dili sinirleri serbest kalmak için çığlık atana kadar fiske attı ve alay etti.

"Durmalısın," diye soluk soluğa bağırdı. Colby içinden geçen zevk fırtınasında kendini tamamen kaybediyordu. Adam onu ele geçiriyordu. Onun ağzından ve dilinden kurtulamıyordu. Vücudu gittikçe daha sıkı sarılıyor, patlayacağını bilene kadar daha sıcak ve daha sıcak yanıyordu. Daha da kötüsü, şehvet yükseliyordu, keskin ve ölümcül, ihtiyaç o kadar güçlüydü ki onu dehşete düşürüyordu.

Kendini kurtarmak için bile tek bir düşünceyi bile tutamıyordu. Zevk acıya dönüşüyordu, baskı giderek artıyordu. Onun durmasını hiç istemedi, milyonlarca parçaya ayrılmak istedi. Neye ihtiyacı varsa o olmak, nereye götürürse oraya gitmek istiyordu. Adamın dili ritmi artırıp vücudunun derinliklerine doğru ilerlerken, kadının ağzından dehşet dolu bir çığlık kaçtı. Açgözlüydü, vücudu onun altında kıvrılıp bükülürken onu acımasızca uçurumun kenarına sürüklüyordu. Bir kez değil, iki kez, üç kez, bir orgazm bitene kadar

zihni çözüldü ve vücudu parçalandı.

Adam onun üzerinde yükseldi, uyluklarını iterek ayırdı ve onu tamamen kendisine açtı. Ereksiyonu kalın, ağır ve korkutucuydu, kaygan girişine bastırırken gözleri çakmaktaşı gibiydi. Tüm vücudu gerildiğinde, hayal kırıklığına uğradığında, nabız gibi attığında ve ihtiyaçla zonkladığında onun orada olduğunu, onu gerdiğini, sadece beklediğini hissedebiliyordu. Kendini onun üzerine bırakmak için çılgınca bir arzu duyuyordu ama adam sert elleriyle kalçalarını sabit tuttu. İfadesi çığ bir açlık, ağzı acımasız bir kesikti. "Bana yine hayır mı diyeceksin Colby? Gerçekten benim olanı benden esirgeyecek misin?" Sesi kaba ve sertti, öfkesi ikisinin de üzerinde dönüyordu.

Küçük, acı dolu bir çığlık attı. Ona kendini kurtarması için son bir şans mı veriyordu? Şu anda ona ihtiyacı varken, içindeki her şey onun bedeninin derinliklerinde olmasını isterken nasıl hayır diyebilirdi?

"Öyle misin?" diye ısrar etti.

Colby başını salladı. Konuşamıyor, nefes alamıyor, vücudu alev alev yanıyor, olacakları düşündükçe korku damarlarında lav gibi akıyordu. Onu paramparça ediyor ve yeniden inşa ediyordu, böylece her zaman onu arzulayacak, her zaman ona ihtiyaç duyacaktı. Bir parçası bunun farkındaydı ama içinde uyandırdığı karanlık açlığa engel olamıyordu.

Bir daha asla. Sıkıdığı dişlerinin arasından ısırarak çıkardığı bir karardı bu.

Rafael sert bir hamleyle kızın derinliklerine doğru ilerliyor, kızın yaptığı şey için fazla masum olduğunu biliyor ama kendini durduramıyordu. İçinde yüzyılların açlığı vardı, karanlık, doymak bilmez bir açlık içinden taşıyor, çılgınca vuruşların ateşine dönüşüyordu. Kadın sıcak ve sıkıydı ve onu neredeyse çıldırtacak bir ateşle kavırıyordu.

"Bu çok fazla. Bu çok fazla," diye haykırdı Colby, umutsuzca onu üzerinden itmeye çalışarak. Onu öldürecek, vücudunu o kadar yükseğe çıkarıyordu, hisler o kadar elektrikliydi ki kendini tamamen kaybediyordu.

Bileklerini bir mengeneyle yakaladı, başının iki yanında yatağa sabitledi, ağzı onunkini aldı, kalçaları daha sert, daha derin iterken dili derinlere indi, daha fazlasını istedi, daha fazlasını aldı.

Çağrı şimdi onun üzerindeydi, vahşi ve ilkel, onları sonsuza dek bir araya getirecek zaman kadar eski bir ihtiyaç. Hayat arkadaşı. Diğer yarısı. Dünya alevler içinde kalırken ve kontrolden çıkarken, kendini onun sıcak, ateşli kılıfına derinlemesine gömerken, kelimeler ruhundan yükselerek onu dövüyordu. Nefes nefese sesler çıkarıyordu ve sadece doymak bilmez açlığını besleyen vurucu bir tempoya geçerken kaslarının sıkılaştığını, kenetlendiğini hissedebiliyordu.

Onun tadına bakma ihtiyacı gittikçe güçlendi, ağzı onunkinden ayrılıp boynunun sıcaklığına inene, dişlerini kalbinin baştan çıkarıcı atışına sürtmek için aşağıya doğru erotik bir yol izleyene kadar daha da talepkâr oldu. Vücudu sıkıştı, terden sıırılsıklam oldu ve kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. İblis serbest bırakılması için kükreyerek onu teşvik etti. Öyle bir ihtiyaçla titriyordu ki tüm vücudunun kendiliğinden yanarak patlayabileceğini düşündü. Rafael bir iniltiyle teslim oldu ve dişlerini derinlere gömdü.

Colby yüksek sesle inerken, beyaz şimşekler vücudunda dans ediyor gibiydi. Rafael onu sakinleştirdi, akli artık sıkıca onunkinin içindeydi. Rafael, iştahını kabartırken ve vücudu onunkine derinlemesine, çılgınca dalmışken, onu sahiplenerek hareketsiz tuttu. Kızın tadı sıcak baharat ve ılık bal gibiydi. Hiç durmak istemedi; yüzyıllardır peşini bırakmayan o korkunç açlık ilk kez onun tarafından doyurulmuştu. Colby. Damarlarındaki kan. Onun hayatı. Onun dünyası.

İblis daha fazlası için kükredi, hepsi için, iddiasını ortaya koyması için ısrar etti. Bir kalp atışı kadar bir süre boyunca ritüel sözcükleri kabardı, dökülmek için çaresizce çırpındı. Bu bir içgüdüydü, derinlerde bir yerde

Onu ilerlemeye teşvik ediyor, ritüeli öğretiyordu. Bir anda etrafına küçük kıvılcımlar sıçradı, koyu mavi ve gümüş renkleri, küçük yıldızlar yorgandan yükselerek ışıltılı bir azarlamayla etrafına sıçradı. Söylenmesi gereken, onu sahiplenmesini talep eden sözcükler onu dövüyordu ama Rafael tereddüt etti, küçük yıldızlar gözlerini kamaştırıyordu. Adam yerin altında olacaktı ve kadın gün ışığında çiftliği yönetecek, kalbi ve ruhu, akli onu çağırdığında ona dokunamayacaktı. O yerin derinliklerinde uyurken kadın cehennemde olacak, delirme noktasına gelecekti.

Rafael hemen dilini kızın göğsündeki iğne izlerinin üzerinde gezdirdi ve başını kaldırdı, nefes nefese kalmıştı, kontrolü ele almak için savaşıırken dişleri sıkılmıştı. Emrini yumuşak bir sesle ona ilette, artık büyülenmişti. Ağzı neredeyse göğsüne değene kadar vücudunu alçalttı, gerçek bir değişim için yeterince kan almasını istiyordu. Göğsünde bir yara açtı ve aldığı kanı yenilemek için kızın ağzını yarığa bastırdı, kaçamaması için başının arkasını tuttu, vücudu kızinkini altına sıkıştırdı. Dudakları adamın tenine değdiği anda adam ürperdi ve kadının vücudu sıkılaştı, sonsuz bir sarmal onu kavradı, adamı kavradı. Kafasının içinde küçük çekiçler çalışıyor gibiydi. Ateş kanını tüketti. Kadının içine daha sert ve daha hızlı girdi, vücudu terden ve zevkten kayganlaşmıştı.

Küçük bir lanetle dişlerini sıkarak kelimelerin ağzından kaçmasını önledi ve kadının beslenmesini engelledi. Göğsündeki yarayı kapattı, ağzını ele geçirmek için eğildi, onu büyüden kurtardı, böylece ağzı onunkine hükmedebilir, ipeksi iç kısımdan tadının her izini süpürebilirdi. Kadının içine daha sert bir şekilde daldı, bir piston gibi hareket etti, türünün gerektirdiği gibi onu alamadığında bedenine sahip oldu.

Colby onunla savaşmaya başladı; içgüdüsel, neredeyse akılsızca bir savaştı bu, o kadar yoğun bir zevkti ki yaşayamayacağını hissetti. Vücudunun nasıl olup da

Kontrolden çıkmıştı, kalçaları umutsuzca onunkilerle buluşmak için kalkıyor, hıçkırıklarla ona yalvarıyordu. Ne için? Daha fazlası için mi? Hep daha fazlası için. Adam onu zevkten parçalara ayırıyordu. Vücudunun onunkinin etrafında sıkılaştığını, kaslarının bir çığlık yükselene kadar kenetlendiğini hissedebiliyordu. Orgazm onun üzerinde patladı, sonsuz, akılsız, onu silip süpürdü, böylece Rafael'siz bir Colby kalmadı. Elleri kalçalarını sertçe kavrayıncaya ve Rafael sıkı, kaygan kıvrımlara doğru sertçe itinceye kadar onun daha da kalınlaştığını hissetti, tekrar tekrar, vücudunun derinliklerine doğru patlarken onu başka bir orgazma yuvarladı.

Rafael onun üzerine uzanmış, damarları heyecandan, yücelikten şarkı söylüyordu. O an için doymuş olabilirdi ama daha fazlasını istiyordu. Ona tekrar tekrar sahip olmak, vücudunun onunkinin etrafında parçalandığını hissetmek için yaşayacak ve nefes alacaktı. Yüzünü onun boynunun sıcaklığına gömdü, vücudunun titrediğini, artçı şokların etrafındaki kaslarını sıkılaştırdığını hissetti. Zor nefes alıyordu, kalbi hızla çarpıyordu. Kollarıyla kendini destekledi ve vücudunu dikkatlice onunkinden kaldırdı. Ondan ayrılırken kadının kaygan sıcaklığının üzerine dökülme şekli kanının yeniden hızla akmasına neden oldu.

Colby dilini geçici olarak şişmiş dudaklarına dokundurdu. Göğüsleri ağrıyordu. Bacaklarının arası ağrıyordu. Ona bakamıyordu. Ondan başka bir yere bakamıyordu. Seks yapmanın böyle bir şey olabileceğini hiç düşünmemişti, o kadar derin bir zevk ki aslında acının sınırındaydı. Deliliğe varacak kadar güçlü bir açlık.

Parmak uçları yüzünü, boynunu okşadı, göğüslerinin üzerinde gezindi. Meme uçları gerildi ve bacaklarının arasında anında zonklayan bir tepki hissetti. Colby kızın yüzünü ondan uzaklaştırdı. "Ne yaptın sen?" Karanlığa şükrederek fısıldadı. "Bana ne yaptın sen?" Gözyaşları göz kapaklarının ardında yandı. Onun cinsel ağından asla kurtulamayacaktı. Her zaman özgür olan, her zaman kontrolü elinde tutan Colby, bu adamın vücuduna yapabileceği şeylere sonsuza dek bağımlı olacaktı. Ve bu onu dehşete düşürüyordu.

Dili göğsünün alt tarafını törpüledi, göbek deliğine daldı ve doğum lekesini bir kez daha yavaş bir gezintiyle izledi. Vücudunu onunkinin üzerinde sıkıca tuttu. Kadın yorgun ve acılıydı ama Colby her şeyi deneyebilirdi. Onun korkusunu hissedebiliyordu, canlıydı ve odada onunla birlikte nefes alıyordu. "Sana benim olduğunu söylemiştim."

"Bunu anlamıyorum." Sesinde gözyaşları vardı. "Buraya nasıl geldin? Bunun olmasına nasıl izin verdim?"

Başını kaldırdı, tembel görüntüsü gitmişti. "Ağlama." Deus. Eğer bunu yaparsa, onu parçalara ayırırdı. Sesini yumuşattı. "Benden neden bu kadar korktuğunu söyle."

"Bunu bana nasıl sorarsın? Kendi yatak odamda seninle çıplaktım ve sen sanki ona sahipmişsin gibi bedenimde gezindin. Bir şekilde beni kontrol altına alıyorsun. Senden kaçamıyorum." Onunla mücadele etmiyordu. Onun altında bir kurban, bir adak gibi yatıyordu. Savaşacak enerjiyi toplamayı bile başaramadı çünkü bunun bir önemi olmayacağını biliyordu. Asla kazanamayacaktı. Rafael çok güçlüydü ve onun bedenine, hatta belki de ruhuna sahipti. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Kadının sesindeki umutsuzluk Rafael'in içini tırmaladı. Rafael onun zihnine dokunmuştu. Colby'nin aklında doğru adamı beklemekle ilgili düşünceler vardı. İlk seferinin sevdiği biriyle olmasını istiyordu. Şefkatli, romantik bir birliktelik hayal ediyordu.

Elleri kızın yüzünü çevreledi. "Sert davrandığımı biliyorum, küçük hanım. Ama ben senin için doğru erkeğim. Zevkini hissettim. Zevk içinde boğuluyordun." Öyle de olmuştu. Adam cinsel açıdan çok sert olduğu için mi hayal kırıklığına uğramıştı? Kahretsin, ona zevk verdiğinden kesinlikle emindi. Neden onu asla onun gibi tatmin edemeyecek uysal bir adamın hayalini kursun ki? Eğer başını eğip göğsünü ağzına alırsa, ihtiyaçtan titreyecekti. Açlık anında alevlenirdi. Bunu biliyordu. O neden bilmiyordu? İsteddiği diğer adam kimdi? Rafael azı dişlerinin patlamak üzere olduğunu hissediyordu ama anlamakta zorlanarak bu dürtüye karşı koydu. Kadının üzüntüsü onu dövüyordu.

Onu sevmesi bu kadar imkânsız mıydı? Paul ve Ginny'yi seviyordu. Üvey babasını sevmiştı. Ben'i bile sevmiştı. Ben'den nefret etmeye başlamıştı.

"Boğuluyordum," dedi sesi kısık bir şekilde. "Benim rızam olmadan beni ele geçirdin Rafael. Gururum kalmadı, çıkış yolum yok. Bana hiçbir şey bırakmadın."

Öfkeye hazırlıklıydı ama bu sessiz umutsuzluğa değil. Colby bir savaşıydı. Öfkeyi cinsel ihtiyaca dönüştürebilirdi. Kadın tavana bakarak yatarken onunla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu, kalbi o kadar ağırdı ki içi sızladı.

Genç bir Karpatyalı olarak sık sık hayat arkadaşının nasıl biri olacağını düşünmüştü. Daha sonra, kendi kadınına sahip olmayı hayal etmişti. Sonsuz yüzyıllar geçtikçe, bir kadına sahip olma umudunu yitirmişti. Colby beklenmedik ve değerli bir armağandı ama yine de onun hissettiklerini hissetmiyordu. Onu sevmesi gerekiyordu. Onu istemesi gerekiyordu. Bir yanı öfkeyle kıpırdandı, içindeki hayvan bir eş talep ediyordu. Adam neyin yanlış olduğunu anlamaya çalıştı. Kadın ona aitti. Akıllara durgunluk veren inanılmaz bir seksi paylaşmışlardı, vücutları o kadar uyumluydu ki daha iyisini hayal bile edemiyordu. Şimdiden daha fazlası için can atıyordu ama kadın zihninde ondan çok uzaktaydı. Adamın onun bedenine sahip olabileceğine inanıyordu ama kalbine asla dokunamayacağına kararlıydı. Bununla mücadele etmek için hiçbir yolu yoktu.

Neyi yanlış yapıyordu? "Bana ne söylediğinizi anlamıyorum. Birleştik. Bunu hissettim. Hissettiğini biliyorum. Bu seni hiçbir şeyle bıraktığım anlamına nasıl gelebilir?"

Colby ondan uzaklaşmak istedi. Ne yapacağına karar vermek için yalnız kalmak istiyordu. Kaçmak yoktu. Bu olmamış ya da bir daha olmayacakmış gibi davranmak yoktu. "Başka seçeneğim yok. Bana başka seçenek bırakmadın."

Üzüntüsü ona vuruyordu. Onun öfkesini tercih ederdi.

Sadece başını sallayarak onaylayabildi. Elbette ona başka seçenek bırakmamıştı. İkisi için de başka seçenek yoktu. Kadın onun için doğmuştu. "Dokunuşuma itiraz etmiyorsun."

"Tabii ki dokunuşuna itiraz ediyorum." Öfke midesinin derinliklerinde yanmaya başlamıştı. Gözlerini kararttı ve küçük kıvılcımlar yorganın etrafına sıçradı.

Isı anında alevlendi, çenesi gerildi. "Hem kendine hem de bana yalan söylüyorsun." Eli sahiplenici bir şekilde göğsünün üzerinde kaydı, meme ucunu çekiştirdi. Başını eğdi, onun yüzünü, bakışlarındaki çaresiz arzuyu izledi, vücudunun ağzına doğru yaylandığını hissetti. Kasıtlı olarak elini bacaklarının arasına kaydırды ve nemli olduğunu gördü. Ona bakmak için başını kaldırdı. "Vücudun yalan söylemiyor."

Yüzüne olabildiğince sert bir tokat attı. İyi bir açısı ya da çok fazla hareket alanı yoktu ama ses odadan duyuluyordu. "Bana yaptığın şey tecavüzle aynı şeydi. Kendine ne kadar yalan söylediğin umurumda değil ama öyleydi. Ve bunu tekrar tekrar yapabilirsin, ama benim rızam olmadıkça, ki yok, bana dokunman tecavüzdür. Senden nefret ediyorum. Bana yapabileceklerinden nefret ediyorum. Bunu istemiyorum. Bırakın vücuduma dokunmanı istemeyi, senden hoşlanmıyorum bile."

Öfke sıcak ve çirkindi, karnında çalkalanıyor, ona meydan okumaya, ona vurmaya, en kötüsü de ona tecavüzcü demeye cüret ettiği için bir pınar gibi kabarıyordu. Vampirden sonra aklına gelebilecek en kötü kınamaydı bu. Kadının bileklerini çarşafıya çarptı, üzerine çıktı, ağzı kadınınkine sertçe indi. Bunu bir ceza olarak yapmıştı ama ona dokunduğu an, dili ağzının içinde gezindiği an, aynı zamanda zihninin de içinde gezinmişti.

Çok acı vardı. Terk edilmişti. Ondan hoşlanmıyordu, ona güvenmiyordu. Rafael'in ona karşı beslediği hayat arkadaşı olma duygusu onda yoktu. Şok geçiren Rafael ondan uzaklaştı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirerek doğrulup oturdu. Ciddiydi. Ona yalan söylemiyordu. Vücudu karşılık verdi,

Ama bu sadece onun bedeniydi. Tecrübesiz olduğunu bilerek, bir araya geldiklerinde rahatsız olmayacağını düşünerek onu tahrik etmişti. İlk birlikteliklerinin onun için acı verici olmasını istememişti ama kadın bunu hiç istememişti. Onu hiç istememişti. Parmak uçlarını şakaklarına bastırdı.

O ne yapmıştı? Hayat arkadaşlarının sonsuza dek birlikte olması gerekirdi. Onun tepkileri ona hiçbir anlam ifade etmiyordu. Varlığının her anında onu düşünüyordu. Onun hayatından çıkmasını istiyordu.

Rafael. Ağlıyorsun.

Nicolas'ın sesi içinden geçerek göğsündeki yanmanın farkına varmasını sağladı. Rafael yanağına dokundu ve kan kırmızısı bir gözyaşı buldu. Ağlamadı. O bir erkekti. Bir Karpatyalı. Bir vampir avcısı. Bunların hiçbirini anlamıyorum. Hissettiğim onun acısı. Ondandır değerli bir şey aldım.

Bekareti sana aitti. Nicolas bu konuda pragmatikti. Seni kabul etmekten başka çaresi yok. Onu dönüştür, eve getir, eninde sonunda yola gelecektir.

Rafael irkildi. Bu onun bekâretinin alınması değil, seçme hakkının alınmasıydı. İki elini de saçlarının arasında gezdirdi. Bir canavara dönüşmeye o kadar yakın mıydı ki şimdiden öyle davranmaya başlamıştı? Bu mu Nicolas? İkimiz de onurlu bir şekilde davranamayacak kadar dönüşmeye yakın mıyız? Eğer durum buysa, artık bu dünyaya ait değiliz demektir.

Colby ondan uzaklaştı, sırtı ona dönüktü. Vücudu zonkluyor, yanıyor ve onu arzulamaktan midesi bulanıyordu. Gecenin geri kalanını nasıl atlatacak? Hayatının geri kalanını? Onun tadını ağzında hissedebiliyordu. Onu teninde hissediyordu. Uyluklarının arası onun için acıyordu. Onu istemiyor olabilirdi ama bir bağımlının uyuşturucuya ihtiyaç duyduğu gibi ona ihtiyaç duyuyordu. Vücudundaki korkunç baskı onsuz asla geçmeyecekti. Hangi erkeğe yöneldiğinin bir önemi yoktu, Rafael'in onu ele geçirmesi her an peşini bırakmayacaktı.

ilişki. Yandı. Bunun için başka bir kelime yoktu. Orada yatmış ağlıyordu, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu, onu küçümsüyordu, kendini küçümsüyordu, ama onun vücudunun derinliklerine gömülmesini istiyordu, sert ve sıcak ve onu kendi başına gidebileceği her yerin ötesine götürüyordu. Onu kendi fahişesi yapmıştı, saf ve basit.

"Sen benim fahişem değilsin." Rafael bu düşüncenin aklına gelmiş olmasından dolayı dehşete düşmüştü. "Bu düşünceler nereden geliyor?" Elini yavaşça Colby'nin sırtına koydu, parmaklarını iki yana açtı. "Özür dilerim Colby. Bana ne söylediğini anlamadım. Sana olan ihtiyacımın ötesini düşünemedim." Sebep olduğu acı için, onu izinsiz aldığı için üzgündü ama ne yaparsa yapsın, ona sahip olduğu için üzgün olamazdı. İçi acıyordu. Hatasını düzeltmenin bir yolunu bulmak istiyordu ama kızın ona neden fiziksel olarak karşılık vermediğini bilmeden bunu yapmasının hiçbir yolu yoktu. Onun fiziksel sevgisinden daha fazlasını istiyordu. O onun hayat arkadaşıydı ve onu bütünüyle sevmesi gerekiyordu.

Rahatlatmak için avuç içi sırtında bir delik açtı. Kan dolaşımına cızırdayan bir elektrik gönderdi. Vücudu onun için ağrıyordu. Yumuşak, çaresiz bir protesto çılgılığıyla yüzünü yastığının serinliğine gömdü.

"Colby," diye yumuşakça ikna etti, "bana bak."

"Ağlayamıyorum. Ağlamadan duramıyorum. Git başımdan." Sözleri boşuktu.

"Seni bu şekilde bırakmamın imkânsız olduğunu biliyorsun. Bana ihtiyacın var. Sana yardım etmeme izin ver." Saçlarını ensesinden süpürdü ve oraya bir öpücük kondurdu. Kız gözyaşları içindeyken ve vücudu onun için çılgılık atarken gidemezdi. Sahip olduğu her içgüdü onun ihtiyaçlarını görmesini gerektiriyordu. Kadının omurgasından sırtının alt kısmına doğru bir öpücük kondurdu. "İzin ver seninle ilgileneyim."

"Sana bir daha asla bakamam. Bu geceden sonra seni bir daha asla görmek istemiyorum." Colby arkasını döndü, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ciddiyim. Eğer seninle yüzleşmek zorunda kalırsam

bunu yapmanı istiyorum". Ona ihtiyacı vardı. Onun kendisine dokunmasına izin vermekten korkuyordu. Dokunduğu anda kaybolacaktı. Bunu biliyordu. Bundan emindi.

Rafael onun kararını tam olarak vermesini beklemedi. Her iki durumda da zaten lanetlenmişti. Onu cinsel açıdan hayal kırıklığına uğratırsa ondan nefret edecek, tatmin ederse de ondan nefret edecekti. Vücudu zaten sert ve sıcaktı ve kendi taleplerini dile getiriyordu.

"Colby, ben nazik bir adam değilim." Onu uyarabilmesinin tek yolu buydu. Konu seks olduğunda, istediği zaman bile duygularını gösteremiyordu. Baskın ve tutkuluydu ve kızın da onu izlemesini istiyordu. Elini kızın dudaklarından göğüslerine doğru götürdü ve kızın tepkiyle titremesine neden oldu.

"Bilmediğim bir haber var," diye fısıldadı ve adam eğilip onun sivri meme ucunu ağzına alırken gözlerini kapattı.

Hemen başını kaldırıp bakışlarıyla onu kıstırdı. "Gözlerini benden kaçırma. Bunun sadece benim seni almam olmadığını bilmelisin, querida. Senin rızan olmadan olmaz." Kadının üzüntüsü onu öldürüyordu. İçi acıyordu. Bu korkunç bir duyguydu, pençeler kalbini ve ciğerlerini içten dışa doğru tırmalıyordu. Kirpiklerindeki bir gözyaşına dokundu, onu ağzına götürdü.

Bu bile şehvetliydi. Onunla ilgili her şey, gözleri, ağzı, için için yanan ifadesi. Vücudunun canlanması için ona dokunmasına gerek yoktu. "Bütün gururumu alıyorsun, Rafael," dedi.

Kadının sesindeki hüznü küçümsedi. Kendi çığlığını duydu, zihninin derinliklerinde, umutsuzluğu onunkiyle birleşirken acı ve keder dolu bir çığlık. "Beni aşağılık bir şeyle suçladın, aşkım. Sen benim için hayatımda sahip olabileceğim tek kadınsın. Bunun aramızda karşılıklı bir duygu olduğunu sanıyordum." Yaşadığı şok onu hâlâ sarsıyordu.

Konuşurken elleri onun üzerinde sahiplenici bir şekilde hareket ediyordu. Göğüslerini kavrayan ve meme uçlarını okşayan büyük, güçlü eller. Karnının üzerinde küçük daireler çiziyordu.

ve kalçalarının arasına kaydı. Colby teslim oldu çünkü başka seçeneği yoktu. Onun vücuduna karşı çaresizdi. İçindeki korkunç açlığı yatıştırmazsa ne yapacağını bilmiyordu.

"Bana nasıl böyle hissettirebilirsin, Rafael? Çok korkuyorum, ama sensiz daha da kötü."

Boğazını öptü, saçları hassaslaşmış teninin üzerinde kayarak kadının zevkle titremesine neden oldu. "Asla bensiz olmak zorunda değilsin Colby. Hayat arkadaşlığı sonsuza kadardır. Bu gece benim kanunlarımla benim dünyamda ol. Senin her türlü mutluluğunu sağlamaktan başka bir şey yapamam. Sağlığın, ihtiyaçların ve arzuların sonsuza dek benim olacak." Göğüslerinin arasındaki vadiden aşağıya doğru öptü. "Sen bana hayatımı geri verene kadar dünyam karanlıktı. Senin benim için her şey olduğunu kesinlikle biliyorum. Her zaman da her şeyim olacaksın. Yatakta sana hükmedebilirim"-dilini onun sevgili göbek deliğinin etrafında döndürdü

-"Ama diğer her şeyde bana emrediyorsun."

Sesi başlı başına yumuşak bir baştan çıkarıcıydı. "Seni başka hiçbir erkeğin götüremeyeceği yerlere götürebilirim ve seni her zaman güvende tutarım. Hiçbir erkek seni daha fazla isteyemez. Hiç kimse seni benim kadar arzulayamaz ya da sana benim kadar ihtiyaç duyamaz. Ben de en az senin hissettiğin kadar tutsağım. Seninle birlikte olma ihtiyacım, senin benimle birlikte olma ihtiyacın kadar derin ve temel. Beni biraz sevmenin bir yolunu bul, Colby."

Dili okşadı, kıvrıldı, teninin üzerinde gezindi, dişleri sıyırdı, sadece zevkini artıran küçük bir acı ısırığı ekledi. Elleri vücudunu şekillendirdi, parmak uçları her hassas noktayı buldu, böylece kadın zıpladı ve onun altında kıvranarak canlandı. Kanı bir tür sıvı ateşle akıyordu. Adam onun her santimini incelerken, her santimini tadarken, vücudu hakkında çok kapsamlı ve mahrem bir bilgi edinirken, orada yatmaktan başka bir şey yapacak gücü bulamadı. Adamın sesindeki acı yüzünden gözleri yaşardı. Ses tonunda dürüstlük, hatta saflık vardı. Söylediği şeylerde ciddiye. Sözleri, mutlak güvencesi onu korkuttu, ama onu ona çekti, ona yaklaştırdı.

ateş. Düşünceye tutunmaya, anlamaya çalıştı ama adamın elleri ve ağzı onu mahvediyordu, bu yüzden tek bir düşünceyi bile tutmak imkansızdı.

Isı vücudunu kavurdu, alevler teninin üzerinde dans etti, tekrar tekrar haykırana kadar her santimini yaladı. Onun adını. Onun için. Ona ihtiyaç duyuyordu. Onun ipeksi saçlarını yumruklarında ezdi, yüzü üzerinde şehvetli bir gravürdü. Adam her yerdeydi. Etrafında, üzerinde ve Tanrı yardımcısı olsun, onu içinde istiyordu. Adam kendisine sıkıca bastırırken kalçalarından yakaladı ve onun istilasını hissetti. Bu sefer yavaştı. Onu inanılmaz bir ateşle geriyordu. Adam onun yüzünü izledi, onu bedenine alışını, dar kıvrımlarını itişini, daha da derinlere inişini izledi. Yüzündeki ifadeden, sert şehvetten büyülenmişti. Ham tutku. Adam o kadar sıkı yerleşene kadar kadının içine battı ki kadın kendini çok dolu, çok gergin hissetti.

Kaslarının onun etrafında sıkılaşmasına engel olamadı. Bu hareket onun zevkini daha da artırdı ama Colby'nin nefesi kesildi ve kalçalarını kavradı. "Çok gerginsin Colby. Seni bu şekilde aldığımda hissettiklerimi sen de hisset." Zihnini onunkiyle birleştirdi ve kız onun öfkeli ateşini hissetti. Onun kendisine boyun eğme ihtiyacını, yumuşak teninin sert bedenine sürtünme ihtiyacını hissetti. Ondan kopardığı küçük çığlıklar, kendinden geçme hissine ekleniyordu.

Geriye çekildi, sertçe daldı. Colby onun adının zihninde yankılandığını duydu. Yüksek sesle değil ama daha içten haykırdı.

"Daha fazla. Bana daha fazlasını ver," diye emretti ve onun içine girmeye başladı.

İtaat etmekten başka çaresi yoktu. Vücudunun kendine ait bir iradesi vardı, kalçalarını kavislendirdi, kaslarını sıkılaştırdı, böylece onun etrafında titreşti. Adamın kolu kadının kalçalarını kavrayıp onu aşağıda tutarken, adam kabaca kadının içine girerek vücudunda şok dalgaları yarattı. Gerilim yayılıyor, büyüyor, sıcaklık artıyor, artıyor ve hiç dinmiyordu. Acımasızdı, serbest bırakılması için yalvardığında bile, yalvardığında bile

onu. Her çılgınca itiş, zihnindeki garip bulanıklığı hissedene kadar vücudunu daha da sıkı sarıyordu. Bu işkence dolu zevki yaşayamayacaktı.

"Rafael." Şehvet ve açlık fırtınasında tek sığınağı oydu. Buna dayanamadı, hayatta kalamadı. Duygular vücudunu ele geçirdi ve içinde azgın bir cehennem inşa etti. Vücudu onunkinin etrafında sıkılaştı, orgazm onu parçaladı, onu aştı, serbest bırakılmasıyla ıglık atana kadar vücudunu yırttı. Sonsuza dek sürdü, onu esareti altında tuttu, kendini boşalttığını hissettiğinde dalgalar gibi onu kırdı, onu sıcak salınımıyla doldurdu.

Gözyaşları gözlerinin arkasında yandı. Yüksek sesle ıglık atmamak için yumruğunu ağzına sıkıştırdı. Onu zihninde duymuş olması yeterince kötüydü.

"Tekrar ediyorum Colby, adımı söyle. Kim olduğumu bil. Vücudunun derinliklerinde kimin bedeninin gömülü olduğunu bil." Kelimeleri göğsünün kabarıklığına doğru fısıldadı.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi.

"Ve biliyorsun ki ben aşağılık bir tecavüzcü değilim. Ben buraya, senin içine, tam kalbine, zihnine ve bedenine aitim. Senden asla vazgeçmeyeceğim. Bana bak aşkım, sana doğruyu söylediğimi bil. Senden asla vazgeçmeyeceğim. Birbimize ait olduğumuz gerçeğini kabullenmelisin."

Gözleri şiddetle yanıyordu, evine, bedenine, hayatına aldığı bir yırtıcı olduğunu hatırlatan karanlık bir şeydi. İç çekti, vücudu tekrar tekrar sallanıyordu, kontrol edemediğı küçük artçı sarsıntılar. Söylediğı şeyler mantıklı gelmiyordu ama yine de doğruluklarını hissediyordu. Odasına girdiğinde onun da kendisi gibi hissettiğine inanıyordu. Gerçekte bilmediğı, halkına ait bir yasa onu ele geçirmeye itmişti.

"Rafael." Adını mırıldandı, vücudu o kadar bitkin düşmüştü ki zar zor düşünebiliyordu. "Bunların hiçbirini anlamıyorum. Bu şeylere neden inandığını ya da bedenime neden doğru geldiğini bilmiyorum. Yine de deneyeceğim. Söz verebileceğim tek şey bu. Deneyeceğim.

anlamaya çalışırdım. Ama bu gece olmaz. Çok yorgunum." Başını ondan yana çevirdi, adam yavaşça bedenlerinin ayrılmasına izin verirken sürükleniyordu. Adamın ağzını göğsünde, ellerini de poposunda hissetti. Emerken her güçlü çekiş, vücudunda dans eden daha fazla şok dalgası gönderdi, ama bu sefer sessizce uzanmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu, vücutlarının ayrılmasına izin vermeden önce vücuduna doğru öpüşürken uykuya daldı. Garip bir şekilde, enerjisi olsaydı itiraz edebilirdi. Bunun yerine onun bedeninin korumasına sokuldu ve uyudu.

Rafael, gri ışık yatak odasının penceresinden içeri sızana kadar onun yanında yattı ve avını avlamak için daha fazla bekleyemeyeceğini anladı. İsteksizce yatağından kayarak onun yorgun bedenini çok daha rahat bir pozisyona getirdi. Koruyucu yorganını onun etrafına sardı.

Rafael bir kez daha kızın boynuna eğildi, izinin kızın üzerinde taze kalmasını, dünyanın geri kalanının görebileceği bir damga olmasını istiyordu. Onun görmesi için. Kadim kanı damarlarında sıcak bir şekilde akarak onu çağırarak, kokusu ona yapışacaktı. Aralarındaki zihin birleşmesi her zamankinden daha güçlü olacaktı. Her an onun nerede olduğunu bilecekti. Onu bulamayacağı hiçbir yer yoktu.

Rafael, kardeşlerinin güvenliğini sağlamadan önce onları birbirine mühürleyerek kendi şerefini lekelememek için onu av avlamaya bıraktı. Kendini kontrol edebilmesi için bir an önce beslenmesi gerekiyordu. Kadına geri dönüp onu zorla kendine almamak için mümkün olduğunca erken yere inmeye çalışacaktı.

Dışarı adımını atıp geceyi içine çektiği anda rahatsızlığı hissetti. İnce bir şeydi. Havaya küçük bir güç beslemesi. Bir arayış. O kadar hafifti ki yönünü kestiremedi ama kötülüğün kokusunu hissetti. Hemen kardeşine doğru uzandı.

Bir vampir, Nicolas. Güçlü, kadim bir vampir. Neredeyse şafak sökecek ama o hala yere inmedi ve burada olduğumuzu biliyor.

onun yakınında. Gücü ince, av için bir yön bulamıyorum.

Kadının onu çekiyor. Onu döndürmeli ve evimize geri götürmelisin.

Nicolas'ın sesinde bir bıkkınlık vardı, sanki karanlıkla mücadelesi çok fazla olmaya başlamıştı, çok uzun sürüyordu ve yavaş yavaş yenik düşüyordu.

Rafael, gücünüzü beni karanlıktan uzak tutmak için kullandığınızı tahmin etti.

Çok yaklaştınız. Seninle savaşarak yardımcı olmuyor. Kadını al ve burayı terk edip ait olduğumuz yere dönelim. Sen kadını korurken ben vampiri avlayacağım.

Rafael teklifi zihninde evirip çevirdi. Her cinayetle birlikte karanlık ruhlarını boyuyor, kim olduklarına ve neyi temsil ettiklerine dair hiçbir şey kalmayana kadar onları ele geçiriyordu. Nicolas çok boştu, çok uzun zamandır tesellisizdi. Rafael'in bir dayanağı vardı. Colby'yi ele geçirip sonsuza kadar kendisine bağlarsa, vampiri güvenle avlayabilir ve bölgeyi tehlikeden kurtarabilirdi. Nicolas ve o, ölümsüzlerin hayatını benimseme tehlikesinden kurtulmuş olacaktı.

Bunu avlayacağım. Nicolas. Güçlü ve saklanıyor ama kokusunu aldım ve halkımızın adaletinden kaçamayacak. Normal davranmıyor. Öldürme yok, açıklanamayan ölüm yok. Öldürülen adam bir insan tarafından öldürüldü, bir vampir tarafından değil. Ve psişik yeteneği olan bir kadınla tanıştım, güçlü bir telepat. Benim ne olduğumu biliyordu. Burada anlamadığım bir şeyler oluyor.

Bana ihtiyacın olursa gelirim.

Rafael, Nicolas'ı av tehlikesinden uzak tutmak istedi. Yardıma ihtiyacım olursa ararım. Kardeşiyle olan bağlantısını kopardı ve çiftlikten hızla uzaklaşarak vampiri, ölümsüzlerin inini ele verecek boş bir noktayı aramaya başladı. Kötülük burun deliklerindeydi, pis ve kirli kokuyordu ama havaya sinen şeyin peşinden gidemiyordu. Hiçbir yön yoktu. Bir iz tanımlayacak hiçbir şey yoktu. Orada

sadece güçlü bir vampirin bölgede olduğu kesin bilgisiydi. Herkes tehlikedeydi.

Küçük kasabada yiyecek bir şeyler buldu ve gücünü yenilemek için kana kana içti. Önümüzdeki günlerde buna çok ihtiyacı olacaktı. Ve Colby'nin hayatını sonsuza dek değiştirdikten sonra onunla yüzleşmek için tüm cesaretine ihtiyacı olacaktı.

Bölüm 6

Colby huzursuzca kıpırdandı, bir ses ısrarlı bir alarm gibi rüyalarına girip çıkıyordu. Yüzeye çıkmak için mücadele etmesi biraz zaman aldı, başı zonkluyordu, ağzında hafif bir bakır tadı vardı. Vücudu yabancı, ağır, ağırlı ve sızılıydı, iyice kullanılmıştı. Ama onu seksin neden olduğu uykusundan neyin uyandırdığını hemen anladı. Aniden uyandığında içgüdüleri ona çığlık atmıştı. Çok uzaklardan gelen ve yankılanan bir gürültüyle rahatsız edici bir şekilde yankılanan tiz bir çığlık onu ayağa kaldırdı, yorgani üzerinden attı ve atılmış pijamalarını sürükledi. "Paul! Ginny!" Koşuyordu, çıplak ayakları yerdeki tahtaya hafifçe vuruyordu.

Duyuma ve koku alma yeteneği on kat artmış gibiydi. Baş dönüyor, titriyor ve ağzı kuruyordu. Dehşet onu sardı. Ön kapıyı yırtarak açtıktan sonra verandada durdu ve dehşet içinde ahır olan cehenneme baktı. "Paul! Atlar!" Acı dolu çığlığı kardeşini kanatlandırdı, öyle ki neredeyse onu engebeli zeminde dövecekti.

Avluda duman çoktan yükselmiş, alevler gökyüzüne yükselmiş, kıvılcımlar her yöne uçuşmaya başlamıştı. Colby korku içinde hıçkırarak ağlıyor, atların panikle attığı çığlıkların etkisiyle ahır kapısını kilitleyen metal çubuğu çıplak elleriyle tutuyordu. Kendi acı dolu çığlığını duydu, zihninde Rafael'in sesinin yankısını hissetti ama acı önemli değildi, atlar önemliydi. Alevler kapı pervazını aklıkla yalıyor, çatıda dans ediyor, duvarları kasıp kavuruyordu. Fıskiye sistemi böyle bir cehennem karşısında güçsüz görünüyordu. Yangın alarmına ne olmuştu? "Ginny, çağır

geri çekil, buna yaklaşma!" Küçük kız kardeşi koşarak yanına gelirken keskin bir emir verdi.

"Colby! Hayır!" Paul onun kolunu tutarak duman ve alevlerden oluşan cehenneme girmesini engelledi. Yüzlerindeki ve tenlerindeki sıcaklık neredeyse dayanılmazdı.

Sakin olmaya çalışarak etrafında döndü. Yoğun dumanı ciğerlerine çekmeden derin, sakinleştirici bir nefes almanın hiçbir yolu yoktu. "Ginny, dokuz-bir-bir'i ara, sonra Sean Everett'i." Everett çiftliği en yakın komşu çiftlikti. "Paul, bu girişe su tut ama geride dur. Ciddiyim. Ahır her an çökebilir. Ne olursa olsun sakın içeri gireyim deme. Bu bir emirdir." Döndü ve yanan binanın girişine doğru koştu.

"Hayır!" Paul bağırdı ama Colby çoktan ortadan kaybolmuş, ağgözlü duman kocaman siyah bir pelerin gibi etrafında dönerek onu ağzının içine almıştı.

Kabinlerin kapılarına odaklandı, zihnini çalıştırmaya, onları açmaya çalıştı. Kapılar baskı altında kımıldamayı reddediyordu. Çaresizliğinden mi, hayvanların çığlıklarının doğru düzgün odaklanmasını engellemesinden mi bilmiyordu ama içeri girmekten başka çaresi yoktu.

On dokuz. Ahırlarda on dokuz atı vardı. Colby uyuşmuş zihnini konsantre olmaya zorladı. Gözleri dumandan yanıyordu ve ateş kulaklarında kükrüyordu. Boğucu, yoğun ve tehlikeli siyah dumanın içinde hiçbir şey görmek mümkün değildi. Isı yoğun, gürültü yüksek ve korkutucuydu. Atlar mantığın ötesinde, tehlikeli, çaresiz hayvanlardı.

Colby uzun ahır sırasına doğru ilerledi. Teker teker ahır kapılarını açtı, nefesini tutmaya çalışırken gözleri doldu. Ciğerleri yanıyor ve korkunç bir şekilde öksürüyordu. Kafası karışmaya başlamıştı. Domino belirdi, gözleri çılgınca dönüyordu. Colby onu yatıştıramayacak kadar çok boğuluyordu. Şaha kalktı, kesik toynakları Colby'nin yüzüne birkaç santim uzaklıktaydı. Colby

geriye savruldu, ayağı takıldı ve düştü. Domino gürleyerek yanından geçti ve ona basmaktan kıl payı kurtuldu. Sol arka toynağı koşarken kızın kalçasında bir yara açtı.

Yere yakın hava biraz daha iyiydi ve acıdan sızlayan ciğerleri havayı yutkundu. Titreyen bacaklarını altına almayı başardı ve kendini yukarı iterek ilerledi. Kollarını sallayarak, kısık sesle bağırarak Colby, paniğe kapılmış atlara doğru koştu. Dönerek girişe doğru koştu. Açık kapı da yanıyordu ama duvarlar kadar yoğun değildi. Colby peşlerinden tökezledi, öksürerek ve öğürerek yere düştü.

Sert eller onu yakaladı, belini ısırdı, girişten güvenli kollara çekti. Rafael onu duman ve alevlerin arasından sürükleyerek kurtardı. Kalçasındaki acı verici yaradan akan kanın kokusunu aldı ve içindeki çirkin ve şeytani bir şey başını kaldırıp intikam için kükredi.

Çatının bir kısmı çöktü ve öfkeli cehennemin derinliklerinde bir yerde bir hayvan acı içinde öyle bir çığlık attı ki avluda ölü bir sessizlik oldu. İlk tepki veren Colby oldu, Rafael'in elinden kurtulup doğruca ahırın alevlerindeki girişine doğru koştu. "Paul, tüfek!"

Rafael, avludaki adamlara bağırarak emir verirken, önsöz söylemeden onu yakaladı. Onu verandaya koydu ve dehşete düşmüş gözlerine baktı. "Tam burada kal. Kımıldama, beni duyuyor musun?" Rafael, Juan Chevez tarafından kendisine fırlatılan tüfeğı yakaladı ve ahır açgözlülükle yutan alevlerin arasında kayboldu.

Paul, Colby'nin yanında diz çöktü. Colby şaşkın ve şokta görünüyordu. Rafael'in etkinliğine hayran kalmaktan kendini alamıyordu -taşıma için helikopterler, korkmuş, yaralı hayvanlarla ilgilenen adamlar. Bu iyi koordine edilmiş operasyonu Rafael'in yönettiğı çok açıktı. Tek eliyle tüfeğı havadan almış ve sakince hızla parçalanmakta olan bir binaya girmişti.

Bir el silah sesi duyuldu ve acıklı çığlıklar aniden kesildi. Nefesini tuttuğunun farkında olan Paul yavaşça nefesini bıraktı ve sundurmanın direğine yaslanmış olan Colby'nin üzerine dikkatle eğildi. Yüzü siyah duman ve gözyaşlarıyla kaplıydı. Alnının yukarısında bir morluk vardı ve kaburgalarında da birkaç morluk... Paul üstünün durumundan, muhtemelen atların çarpmasından kaynaklandığını tahmin etti. Pijamasının altı yırtılmış ve yanmıştı. Kalçasının üst kısmına kan bulaşmıştı. Her iki avucu da çirkin kabarcıklarla doluydu. Ciğerlerinin derinliklerine işlemiş olan korkunç duman yüzünden nefes almakta zorlanıyordu. Paul beceriksizce onu teselli etmeye çalıştı, koluyla ince omuzlarını sardı.

O sırada Rafael oradaydı, üzerlerine eğilmiş, Colby'yi büyük bir özenle kollarının arasına almıştı. Paul'e yumuşak bir sesle, "Küçük kız kardeşine göz kulak ol," diye emretti. "O çok korkmuş durumda. Ben Colby'yle ilgileneceğim." Sean Everett'in ustabaşına işaret ederek ekipleri ahır kurtarmaya yönlendirdi. Colby onun kollarında sersemlemiş bir halde yatıyor, olanların büyüklüğünü kavrayamıyordu. Onu dumandan ve hareketlilikten güvenli bir mesafeye taşıdı ve yaralarını incelemek için çimlerin üzerine yatırdı. Vücuğuyla onu meraklı gözlerden koruyan Rafael, morlukları incelemek için siyah lekeli yüzünü yukarı kaldırdı. "Özür dilerim, küçük hanım. Atı kurtaramadım, acı çekmesine de izin veremezdim." Konuşurken bile elini kadının kalçasındaki yaranın üzerine koydu. Garip bir şekilde zonklama ve yanma hemen kesildi. Eli hafifçe kayarak kadının boğazından geçti, çarpan şakaklarına dokundu. Sonra avucu başındaki çürüğe gitti. "Uyandığını duyar duymaz geldim."

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı Colby kısık sesle, ağlamaktan korkuyordu, ağlarsa asla duramayacağından korkuyordu.

Rafael nazik parmaklarıyla onun saçlarını geriye doğru taradı. Birkaç küçük yanığı, şişliğı ve yarası vardı ama onu asıl endişelendiren metal ubuğı kavradığı elleriydi. Ellerini yukarı kaldırırken ona usulca mırıldandı

Ağzının iyileştirici sıcaklığıyla. Dili duyusal bir hareketle dönerek iyileştirici maddenin her kabarcık ve yanık izini yıkamasını sağladı. Acıtması gereken yerde, sadece yatıştıran karıncalı bir sıcaklık hissetti. Onun içine sürünmek ve güvenli bir yere saklanmak istedi.

"Yardım etmeliyim," dedi ellerini ondan çekmeye çalışarak. Zar zor nefes alabiliyordu, duman ciğerlerinin derinliklerinde sıkışmıştı. Göğsü yanıyordu ve temiz hava almak için soluk soluğa kalmıştı.

Rafael, Juan Chevez'e ateşten çıkan kıvılcımlara dikkat etmesini ve ana eve doğru sıçramasını işaret etti. Chevez kardeşlerin kendisi için endişelendiklerini biliyordu, çünkü sabahın ilk ışıklarıyla yere inmesi gerekiyordu. Gerekirse sabah saatlerine kadar dayanabilirdi ama gücü yavaş yavaş azalıyordu ve sonunda türünün sınırlamalarına yenik düşecekti. Güneş şimdiden tenini yakmaya başlamış, onu su toplayan bir kütleye dönüştürmüştü ve gözleri ışıktan akıyordu. Rafael onu korumak için bulutları başının üzerinde tutuyordu ama güneş ona zarar vermeye başlamıştı. Chevez kardeşler, vücudunun kurşuna dönüşmesine ve tamamen savunmasız kalmasına çok az zaman kaldığını biliyorlardı.

Rafael Colby'ye doğru eğildi. "Bana bak, querida, bu sefer bana gerçekten bakmalısın." Siyah gözleri mıknatıs gibiydi, görmezden gelinmesi imkânsızdı ve Colby çaresizce baktı, karanlık havuzlara düştüğünü biliyor ama kendini durduracak gücü toplayamıyordu. Rafael Colby'nin ağzını ele geçirdi, bedenine doğru nefes alıp vererek havasını boğmaya çalışan siyah katran dumanını dışarı itti. Elleri vücudunun üzerinde geziniyor, kaburgalarındaki çürüklere dokunuyor, bir yandan da onların varlığını meraklı gözlerden gizliyordu.

Başını isteksizce kaldırdı, siyah bakışları hâlâ onu tutsak tutuyordu. Halkının yöntemiyle odaklanarak, ruhunu bedeninden ayırana, saf enerji olana kadar konsantre olarak, dumanı dışarı atmasına, yaraları ve yanıkları iyileştirmesine yardımcı olması için kadının bedenine girdi. O

Her yaranın tedavi edildiğinden ve enfeksiyon tehlikesi olmadığından emin olana kadar onu esir tuttu. Ciğerleri için tehlike yoktu. Yavaşça, isteksizce onu serbest bıraktı. Daha şimdiden, zihniyle, çeşitli ekip şeflerini ve daha fazla yardım çağrısı yapılırken gelenleri yönlendiriyordu.

"Her şey kontrolümüz altında Colby," diye mırıldandı usulca. "Arkamı döndüğümde kendini tehlikeye attığını görmek istemiyorum. Ahıra girmek cesurca ama çok aptalcaydı. Bir daha asla böyle bir şey yapma. Senin için böyle bir tehlikeye tahammül edemem."

Bir an için daha ona sarıldı, onun sert gücünü ve tam bir güven havasını takdir etti. Onun etkili tavrına ve tam otoritesine hayran olmak için kendi duygularını bilmesine gerek yoktu. Adam kesinlikle işlerin nasıl halledileceğini biliyordu.

Sonraki birkaç saat tam bir kâbustu; Colby ve Paul dehşete düşmüş atların yanıklarını tedavi ederken, adamlar yangının eve ve diğer müstemilata sıçramasını önlemek için mücadele ediyorlardı. Bazen başını kaldırdığında Rafael'in yoğun siyah bakışlarıyla kendisine baktığını görüyordu. Rafael her yerdeydi sanki, sabahın erken saatlerinde yorulmadan çalışan bir makine gibiydi.

Sonunda, yangın parlayan közlere ve duman kuyruklarına dönüştüğünde ve hayvanların hepsinin bakımı yapıldığında, Paul ve Ginny teselli için ona gittiler - cevaplar için. Yırtık pırtık, yanık pijamaları ve dumanla kararmış yüzüyle Colby yıkımı inceledi. "Bu nasıl olmuş olabilir?"

Çaresizlik içinde hafifçe inledi. "Ahırları kurtarmak için hiç şansımız yoktu. Yangın her yerdeydi, tamamen kontrolden çıkmıştı. Hiçbir alarm çalmadı, fiskiyeler çalışmadı." Buna inanamayarak başını salladı.

Colby yıkılmıştı. Rafael'in uyuttuğu at da dahil olmak üzere ahırda bulunan atlardan on dördü ona ait değildi. Onlara bakıyor ve eğitiyordu. Sahipleri için paha biçilmezdi, belirli amaçlar için yetiştirilmişlerdi.

Şimdi travma geçirmiş ve yanmışlardı, kesikler ve çürüklerle kaplıydılar ve duman solumaktan acı çekiyorlardı ve Colby onların yaralanmalarından sorumlu tutulacaktı.

Paul kolunu ona doladı, gözleri otomatik olarak kaotik durumun kontrolünü elinde tutuyor gibi görünen tek kişiye gitse de beceriksizce bir destek hareketiydi bu. Rafael ve Chevez kardeşler, Sean Everett'in çiftlik çalışanları ve orman departmanı ile birlikte tüm çiftliğin alevler içinde kalmasını önlemek için uzun ve zorlu bir mücadele vermişlerdi. Paul amcalarının onu sevdiği evden uzakta yabancı bir ülkeye sürüklemesini istemiyordu ve Rafael De La Cruz'dan çok korkuyordu ama onlar olmasa her şeylerini kaybedeceklerini de inkâr edemezdi.

Rafael, Paul'ün genç yüzündeki çaresiz yakarışı okudu ve hemen konuştuğu küçük adam grubuna bir şeyler söyleyerek kolayca özür diledi. Colby'nin koluna girerek onu nazikçe bahçeden geçirdi ve merdivenlerden çiftlik evinin verandasına çıkardı. Onu nazikçe ama sıkıca salıncağa iterek, Ginny'nin yangına müdahale eden adamlar için özenle doldurduğu sürahidene ona bir bardak su doldurdu. Colby şaşkın görünüyordu.

Çaresizce ona baktı, kafası karışmış ve korkmuştu. "Duman alarmları nasıl çalışmaz? Birkaç tane var, nasıl olur da hepsi birden arızalanır?" diye mırıldandı. "Ve fıskiyeleler. Fıskiyeleleri daha yeni kontrol ettirdim. Bütün ahır nasıl bu kadar hızlı havaya uçabilir? Anlamıyorum."

"Öğreneceğiz, aşkım." Rafael, Ginny'den bir fincan sıcak, tatlı çay alıp Colby'nin ellerine tutuştururken nazikti. "Şoktasın, pequena, bunu içmeni istiyorum. Yardımcı olacaktır." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Gazyağı ile başlamış gibi görünüyor. Burada gazyağı depoluyor musunuz?"

"Ahırda mı?" Colby inanmaz bir tavırla söyledi. Huzursuzca ayağa fırladı. Rafael'in iri gövdesini iterek mutfığa girdi. "Ahırda asla gazyağı bulundurmam. Gerçekten aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

Çok kırılgandı, gözyaşlarına çok yakındı. Rafael onun zihnindeydi, duygu karmaşasını, olanların dehşetini, gelecekle yüzleşme korkularını ve ne olmuş olabileceğini keşfetmek için parçaları bir araya getirmeye yönelik çılgınca çabalarını okuyordu. Sessiz bir orman kedisi gibi sabırla onu takip etti. "Senden istediğim bu değil, querida. Size bu yangının çıkarıldığını düşündüğümü söylüyorum. Sanırım itfaiye şefi de durumun böyle olduğuna inanıyor. Sigortanız var mı?"

Colby kıpırdamadan durdu ve yarı dönerek ona baktı. "Böyle mi düşünüyorsun? Sigorta parası için kendi ahırlarımı içinde atlarla birlikte yakacağımı mı? Bunu mu ima ediyorsun?" Bir elini sallayarak komşularıyla dolu avluyu içine aldı. "Herkes böyle mi düşünüyor? Kendi parasal çıkarlarım için hayvanlara zarar verebileceğimi mi?"

Yeşil gözleri tehlikeli bir şekilde yanmaya başladı. "Belki de sen ve Chevez kardeşler herkesin buna inanmasını istiyorsunuz. Böyle bir vahşeti yapabileceğime. Hapse atılsaydım, bu kesinlikle davanıza yardımcı olurdu, değil mi? Çocukları almanıza kimse engel olamazdı."

"Yeter." Kelimeyi sıkılmış beyaz dişlerinin arasından sessizce söyledi. Siyah gözleri yine buz gibiydi, ağzı acımasız bir kesikti. Oldukça zalim ve acımasız görünüyordu, bu yüzden kız ondan geri çekildi, kalbi ani korkusuyla çarpıyordu. "Çok üzgünsün ve ne söylediğini bilmiyorsun. Asılsız suçlamalarda bulunmaktansa sessiz kalmak daha iyidir. Kız kardeşini korkutuyorsun Colby."

Kontrolünü kaybetmesinden utanan Colby başını salladı ve Rafael'in delici bakışlarından kaçınmak için pencereden dışarı baktı. Rafael'in zihninin anahtarını çoktan keşfettiğini bilmesine imkân yoktu ve canlı hayvanlarla dolu kendi ahırında yangın çıkarmak gibi haince bir eylemden aciz olduğunu gayet iyi biliyordu.

Rafael Ginny'nin yanına çöktü, sesi çok yumuşaktı. "Her şey yoluna girecek, menininha. Colby hakkında böyle bir şeye kimse inanmaz. O kadar korkmuş görünme."

"Çiftliği kaybedecek miyiz?" Ginny endişeyle patladı. "Bizi Colby'den alıp çiftliğimizi o korkunç adama mı teslim edeceksin?" Gözyaşları küçük yüzündeki dumanın arasından bir yol açıyordu.

Rafael çocuğa baktı ve kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Bir insanı sevginin gözünden görmek eşsiz bir deneyimdi. Colby'nin zihniyle bağlantılı olduğu için küçük kıza ve onun korkularına karşı muazzam bir duygu hissetti.

"Hayır, sevgilim." Colby'nin sesi olağanüstü nazikti. "Merak etme Ginny, daha kötülerini de gördük ve atlattık. Sen ve Paul hayattasınız ve zarar görmediniz, önemli olan tek şey bu." Sıkıntı içindeyken bile güven vericiydi.

"Hangi korkunç adam, Ginny?" Rafael sordu, siyah bakışları çocuğu arıyor ve buluyordu, ona cevap vermesi için kesin bir zorlama vardı.

"Her şey yolunda," diye araya girdi Colby, sesi kendi kulaklarına bile yorgun geliyordu. Rafael'in bakışlarındaki kilidi kırmak için Ginny'ye uzandı.

Rafael hareket ediyormuş gibi görünmeden süzüldü ve vücudunu Colby ile Ginny'nin arasına soktu. Küçük kız ona güvenle baktı. "Çiftliğimizi elimizden almak istiyor. Sürekli buraya geliyor ve Colby'ye ona para vermesini söylüyor." Gizlice daha yakına eğildi. "Onunla evlenmek istiyor. Onunla işbirliği yaparsa çiftliği kaybetmeyeceğimizi söylediğini duydum."

"Ginny!" Colby kastettiğinden çok daha sert bir sesle konuştu, yeniden aşağılanmıştı. Rafael De La Cruz onların işlerini bilmesi gereken son kişiydi. Bir an için elleriyle yüzünü kapattı. Onunla yatmıştı. Onunla yatmıştı. Birlikte yaptıkları şey için bu doğru kelimeler bile değildi. Sanal bir yabancının kendisine dokunmasına, onu yemesine izin vermişti. Onu vücudunun içine almıştı. Kendini çıplak ve savunmasız hissetti ve yavaşça

Siyah gözleriyle buluşmak için ellerini uzattı. Adam ona sahip olmuş, onu işaretlemişti ve kadın onun bedenine, dokunuşuna o kadar istekliydi ki. Onun için her şeyi yapardı. Tanrım, ona yalvarmıştı. Zihninde defalarca onun adını haykırmıştı. Onun nesi vardı?

Rafael çocuğu esaretinden kurtardı, bakışları Colby'nin yüzünde düşünceli bir şekilde duruyordu. Kızın gözleri gururla parlıyordu ama Rafael onun zihninde bir gölgeydi ve kızın aşağılanmışlığını ve korkusunu okuyabiliyordu. Güçlü kavrayışıyla Colby'nin narin bileğini çevreledi, muazzam gücünü dizginlemeye dikkat ediyordu. "Kim bu adam ve seni bu şekilde tehdit etmek için elinde ne var?" Bunu yumuşak bir sesle söyledi, dişleri bembeyazdı ve neredeyse kurt gibiydi. Zamanın elinden kayıp gittiğinin farkındaydı. Colby'yle birlikte olabilmek için tahammül sınırlarını normalin çok ötesinde zorlamıştı.

"Bu seni ilgilendirmez." Colby kıvrılarak kurtulmaya çalıştı ve adamın bunu fark etmediğini görünce kendini aptal gibi hissetti. "Şu anda bir sorgulamayla başa çıkamayacak kadar üzgünüm," diye mırıldandı isyankâr bir şekilde, gözyaşlarına karşı koyarak. Rafael daha önce onunla ilgilendiğinden beri çeşitli yaralarının acımadığını fark etmek ruh haline yardımcı olmadı.

Rafael'in nefesi yavaş bir tıslamayla çıktı. "Bana cevap vereceksin, Colby." Bu bir emirdi, sesi o kadar alçak, o kadar kadifeydi ki Colby onu duymak yerine hissetti. Bütün bunlara rağmen, katıksız bir tehditti. Parıldayan siyah gözleri bir kez bile kırpışmadı.

"Pekâlâ o zaman." Tahammül sınırlarını zorlayan, her zamanki kontrolü paramparça olmuş Colby ona ters ters baktı. "Babam hastayken büyük bir hata yaptım. Paraya ihtiyacımız vardı. Herkes onun hasta olduğunu biliyordu, banka bize borç vermedi. Çiftlik işlerine yetişemiyordum çünkü bana ihtiyacı vardı. Çok fazla fatura vardı. Çocukların okul için kıyafete ihtiyacı vardı." Çenesi kavgacı bir tavırla kalkmıştı. "Daha on dokuz yaşındaydım, kimse bana borç para verme riskini göze almazdı ve banka başka bir

Hastane masrafları ve babamın felci yüzünden çiftliği ipotek ettirdim. Bu oldukça yaygın bir bilgiydi." Bileğini tekrar salladı. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum."

Ona söylemesine gerek yoktu, zihnindeki anıları "görebiliyordu". Armando Chevez'i çocuklarına duyduğu aynı şiddetli sadakat ve tutkuyla sevmiştir. Colby için Armando Chevez, kan bağı olsun ya da olmasın, onun babasıydı. Annesi öldüğünde büyük bir kedere kapılmıştı ama yine de felçli babasına, iki çocuğuna ve devasa çiftliğe bakmak gibi ürkütücü bir görevi üstlenmişti. Gidecek hiçbir yeri olmadığı ve herkes ona bağlı olduğu için çok korkmuştu.

Rafael onun için yanıp tutuşuyor, gözleri alışılmadık bir duyguyla yanıyordu. Kadının direnen bedeni kendi koruyucu barınağına yaklaşıp kadar bileğini çekti. Onu rahatlatmaya Colby'nin ihtiyaç duyduğundan çok daha fazla ihtiyacı vardı. Colby kendini kurtardı ve mutfağın kapısını sarsarak açtı. Onunla birlikte bir dans partneri gibi hareket etti, zarif, akıcı, saf bir enerji. Karo döşeli zeminde hiç ses çıkarmadı.

Colby ona baktı, kendini kapana kısılmış ve çok savunmasız hissediyordu. "Parayı bir komşumdan ödünç aldım. Onun nasıl biri olduğunu biliyordum ama paraya ihtiyacımız vardı. Mektubu önce Chevez ailesine gönderdim, onlar bizim son umudumuzdu ama cevap gelmedi. Clinton Daniels'a gittim ve devam etmek için ihtiyacımız olan parayı borç aldım." Adam ona bakmaya devam edince omuz silkti. "Aptal değildim, çiftliği onun istediğini biliyordum ve bankanın beni geri çevirmesinden onun sorumlu olduğunu biliyordum. Benimle bir şansı olabileceğini düşünürse bize zaman tanıyacağını da biliyordum." Yeşil gözleri dalgalandı, içlerine utanç doldu. "Parayı aldım ve o zamandan beri her ay ödeme yapmayı başardım, ancak vadesi gelen bir balon ödememiz var. Arazimizin bir kısmını hemen satamazsam çiftliği kaybedeceğiz. Ne yazık ki çiftlik bir vakfın parçası olduğunda bu o kadar kolay olmuyor."

Paul kendine bir fincan kahve doldurma bahanesiyle onları mutfağa kadar takip etmişti. Colby'nin tanımadığı bir adama böylesine kişisel ayrıntılarını açabilmesi için sabahki olayların etkisiyle sarsılmış olması gerekirdi. Şok geçiriyor olmalıydı. Etrafında dönerek durumu düzeltmeye hazırlandı. "Sanki kendini satıyormuş gibi konuşuyor. Tek yaptığı, babam öldükten sonra ailemiz bizimle iletişime geçme zahmetine bile girmeden bizi ayakta tutmaktı. Bizi borçtan kurtarmak için çok çalıştı, herhangi iki erkeğin yapabileceğinden fazlasını yaptı! Utanacak hiçbir şeyi yok!"

"Kız kardeşinin bir katır kadar inatçı olduğunun farkındayım," dedi Rafael acımasızca, "ama senin için daha iyisini düşünmüştüm, evlat. Kız kardeşinin kendini yerden yere vurmasına izin vermek yerine bunu hemen bana ya da amcalarına söylemeliydin." Sesi çok alçaktı ama içinde bir kırbaç vardı.

"Sakin onunla böyle konuşayım deme!" Colby canlandı, yeşil gözleri parlıyordu. Öfke saçıyordu, yumrukları gerçekten de iki yanında sıkılmıştı. Rafael'e doğru bir adım bile attı.

Havada titreşen güç dalgasını hissetti. O kadar güçlüydü ki, kancalara asılı birkaç tencere sallandı, birbirine çarptı ve kadın telaşla onlara baktı. Cildi is tabakasının altında soldu ve kendini sakinleştirmek için hemen derin bir nefes aldı.

Eğlence Rafael'in gözlerini ısıttı. "Bana saldırmadan önce iki kere düşün, küçük hanım. Eğer bana zarar verirsen, çeki nasıl imzalayacağım?"

"Bize borç para mı vereceksin?" Paul hevesle soluk soluğa kaldı.

"Hayatta olmaz Paul, kesinlikle olmaz." Colby bu fikre öfkelenildi. "Ruhumu şeytana satmayacağım, çiftliği elimde tutmak için bile. Ne pahasına olursa olsun!" Kendini bir fahişe gibi hissedecekti ve bunu Paul'e ya da Ginny'ye nasıl açıklayabilirdi?

"Sende zerre kadar terbiye yok." Rafael'in alçak sesi birdenbire kadife kaplı çelik gibi oldu. Çenesi boyunca bir kas gerildi. "Gerçek şu ki şeytanla çoktan bir anlaşma yaptın ve hoşuna gitse de gitmese de yardıma ihtiyacın var."

Çenesi ona doğru kalktı, yeşil gözleri gururla parlıyordu. "Senden ya da Chevez ailesinden değil. Bize yardım etme şansınız vardı ve babamızın tek başına ölmesine izin verdiniz."

Paul'ün beyninde uyarı zilleri çalmaya başladı. Colby, De La Cruz'u kulağından tutup dışarı atmaya çalışacak kadar yetenekliydi. Rafael'i düşman edinmeyi göze alamazlardı. "Dur bakalım Colby, adamı bir dinlemek istiyorum. Ne tür şartlar öneriyorsun?"

Colby kardeşine ters ters baktı. "Şartlar ne olursa olsun, bunları karşılayamayız. Paul, benim hatalarımdan ders almadın mı?"

Paul inatla, "Onları dinlemek istiyorum," diye ısrar etti ve durum gerektirdiğinde tıpkı ablası gibi davranabileceğini kanıtladı. "Gecede yaklaşık dört saat uyuduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Şu haline bak Colby, gittikçe zayıflıyorsun."

"Çok teşekkür ederim," diye tersledi, yeniden aşağılanmıştı. "Siz ikiniz bana izin vererseniz duş almam gerekiyor." Colby Rafael'in yanından geçerken ince vücudu onaylamamaktan kaskatı kesilmişti. "Duş" dediğinde, Rafael'in dikkati bir anda vücudunun üzerindeyken ona bakmadı. Bakışlarının ağırlığını üzerinde hissedebiliyor, ağzının nasıl hissettirdiğini hatırlayabiliyordu. Rafael'in elleri onun her yerinde, içindeydi. Ağzı, dili, vücudu. Adını haykırmış, ona yalvarmış, daha fazla sahip olması için yalvarmıştı. Tekrar tekrar. Bütün gece onun için yanıyordu. Hâlâ onun için yanıyordu.

Sıcak su ellerini yaktı, kollarında ve bacaklarında daha önce fark etmediği küçük yanıklar oluştu. Suyun yüzündeki istenmeyen gözyaşlarını yıkaması için yüzünü yukarı çevirdi. Çok yorgundu, sabahın yarısı çoktan geçmişti ve ev işleri onu bekliyordu. Her şey bekliyordu. Saçlarındaki dumanı yıkarken bir yandan da kontrolsüzce titriyordu. Neden De La Cruz'a ipotekten bahsetmişti ki? Bu ona karşı kullanabileceği, giderek büyüyen cephaneliğindeki silahlardan sadece biriydi. Peki o ne demişti?

Yangını biri mi çıkarmış? Atlar ahırın içindeyken, biri yangını kasten mi çıkarmış?

Yavaşça kurulandı ve olayı zihninde evirip çevirdi. İnanması zor bir şeydi ama yine de Rafael'in bu konuda yalan söyleyeceğinden şüpheliydi. Kundaklamadan şüpheleniliyorsa, geniş çaplı bir soruşturma yapılacağı açıktı. Bir numaralı baş şüpheli o olacaktı. Herkes onun paraya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Colby hafifçe inledi ve temiz, soluk bir çift Levi's çekti. Neden biri onun ahırını yakmak istesin ki? Sigortadan alacağı para, bırakın başkasına bir faydası olmasını, zararının tamamını bile karşılamazdı.

Yapmış mıydı? Colby yavaşça yatağına çöktü. Bunu yapmış olabilir miydi? Bilmeden yangını başlatmış olabilir miydi? Bu mümkün müydü? Akşamın erken saatlerinde Rafael'le birlikte ahırdıydı. Vücudundan bir ateş topu gibi geçen güç dalgasını hatırlıyordu. Gücü odayı doldurmuştu. Bütün gece boyunca onun için yanmıştı. Çok fazla güç ve enerji. Colby titreyen elini ağzına bastırdı.

Şimdi gerçekten aptallık ediyorsun, querida. Bunu yaptım. Yangını güçleriniz başlatmış olsaydı, kendiliğinden yanma olurdu, duvarlara sızan gazyağı değil. Bu kasıtlıydı. Canavarların ne olduğunu biliyorum Colby ve sen onlardan biri değilsin. Buraya gel ve beni bu çocuklardan kurtar. Korkuyorlar ve senin için çok cesur olmaya çalışıyorlar. Senin güvencene ihtiyaçları var.

Colby doğrulup aynadaki yansımasını buldu. Gözleri kocaman, şoktan canlı yeşil renkteydi. Rafael De La Cruz muazzam bir yeteneğe sahipti. Aralarında bir bağ olduğunu artık inkâr edemezdi. Güçlü bir bağ. Onun kendisiyle zihninden zihnine konuştuğunu duymuyormuş gibi davranamazdı. Onun kendisine her yaklaştığında, bir kriz anında bile, vücudunun ona tepki verdiğini iddia edemezdi. Birdenbire, aynada, gözleri şok içinde genişledi. Adam onun düşüncelerini okuyabiliyordu. Onunla sadece konuşmuyordu.

düşüncelerine cevap veriyordu. Ve onunla aynı odada bile değildi!

Colby kıpırdamadan oturuyor, hareket etmekten korkuyordu. Yatak odasının küçük sınırları içinde kalbinin yüksek sesle attığını duyabiliyordu. İşte o zaman kalbinden çok daha fazlasını duyduğunu fark etti. Avludaki adamları, onların konuşmalarını, atların huzursuzca sürekli tepinmelerini duyabiliyordu. Böceklerin vızıltılarını duyabiliyordu. Daha da kötüsü, ahırların yakınındaki itfaiyecilerin fısıltılarını duyabiliyordu. Ellerini kulaklarına bastırdı, aniden aklını kaybettiğinden korktu.

Bu kez onu hissetti, zihninde bir gölgenin kıpırdanışını. İçine dolan sıcaklık, rahatlık, yansıttığı yatıştırıcı huzur. Bu da diğerleri gibi bir armağan. Birkaç dakika onunla çalış. Sesi zihninle kontrol edebilirsin, Colby. Korkacak bir şey yok. Rahatlayana kadar kıs.

Bu neden oluyor? Soru zihninde parıldıyordu, dünyasının deliliğinde yardım için bir yalvarış. Sadece duruşma değil. Hissettiği her şey. Ona duyduğu çekim bile tuhaftı. Buna güvenmiyordu. Ondan hoşlanmadığı halde çok şiddetli, çok tutkuluydu. Ayrıca onun zihnine dokunuyor ve korkunç yorgunluğunu hissediyordu. Vücudunun tüm hareketlerini durdurma ihtiyacını. Cildi acıyla yanıyor ve gözleri sanki sıcak iğneler batıyormuş gibi acıyordu. Ne oluyor sana böyle? Neden bu kadar acı çekiyorsun? Birden onun için çok ama çok korktu.

"Colby?" Paul tereddütle kapıyı çaldı. "İyi misin?" Kapıyı başını içeri sokacak kadar iterek açtı.

Onun genç ve endişeli yüzüne, kendisi için duyduğu çıplak endişeye bakan Colby, gücünün ve kararlılığının her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri geldiğini hissetti. "Oraya geliyorum Paulo," diye yumuşak bir sesle ona güvence verdi, "ya sen?" Cevap ver bana. Rafael'in iyi olacağını bilmeseye çığlık atabilirdi. Yanmış mıydı?

"Sanırım bu gece ya da yarın beni vuracak. Hâlâ şoktayım." Paul saçlarını geriye itmek için kadının bulunduğu yere doğru yürüdü.

alından. "Her yerinde çürükler var." Kot pantolonlu kalçasını gösterdi. "Kesik kötü müydü? Çok fazla kan vardı," diye sevgisini göstermek için beceriksizce bir girişimde bulundu.

Ben iyiyim. Önemsemen güzel.

"Ben güçlüyüm Paul, atlar tarafından tekmelendim ve yere bundan çok daha sert vurdum. Peki ya Ginny? O nasıl?" Rafael haklıydı, eğer konsantre olursa Colby işitme duyusunun sesini kısabilir ve duyularına yapılan saldırı azalabilirdi. Onu düşünmeden edemiyor, zihninin kendini onunkine ayarlamaya çalışmasına engel olamıyordu.

Paul, "Ginny askerler için yiyecek ve içecek hazırladı," dedi. Boğazını temizledi. "Sanırım buraya gelsen iyi olur. İtfaiye şefi seninle konuşmak istiyor. Sean Everett bilmeniz gereken bazı şeyler buldu. Ahırın içinde kararmış gazyağı kapları var."

Colby başını salladı ve sessizce ağabeyini mutfağa kadar takip etti. Kontrolünü kaybetmemek için derin bir nefes aldı. "O zaman biri ayarlamış." Test etmek için kelimeleri yüksek sesle söyledi. İnanması imkânsız bir şeydi bu. "Kim böyle bir şey yapar ki?"

Sean başını salladı. "Bilmiyorum Colby, ama alarm sistemi tamamen sökülmüş ve fıskiyelerle oynanmış. Bunu her kim yaptıysa çok profesyoneldi, çok titizdi. Ahır ve ek binaları kurtardığımız için şanslıyız." İşte oldu a uzun Sessizlik ise Colby sindirilmiş sözlerinin iması. Başını kaldırarak odanın içinde asık suratlı adamlardan oluşan çembere, Paul'ün solgun yüz hatlarına ve bir köşede belirsizce büzülmüş küçük Ginny'ye baktı.

Rafael onun yanında dimdik durmuş, vücudunu genç kıızı odadaki erkeklerin gözlerinden koruyacak şekilde siper etmişti.

Colby anında kendinden utanarak Ginny'yi kendine çekti ve kız kardeşinin kirli alnına güven verici bir öpücük kondurdu. "Sanırım senin için yeterince heyecan oldu, tatlım," dedi kararlılıkla. "Tüm yardımların, herkese kahve ve yemek getirdiğin için teşekkür ederim. Hiç aklıma gelmezdi

Bunun. Bir duş al ve birkaç saatliğine yatağına geri dön. Her şeyi onarmak için çok çalışmak gerekecek." Colby başını kaldırıp Rafael'e baktı. Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim.

Bir anda parmaklarının yüzüne değdiğini hissetti, en ufak bir okşama bile yoktu ama Rafael hareket etmemiş, ona fiziksel olarak dokunmamıştı. Yüzüne kazınmış yorgunluğu görebiliyordu. Gözleri kalın siyah gözlüklerle kaplıydı, camlar o kadar koyu renkti ki içlerini göremiyordu. Colby onun ne kadar yorgun ve bitkin olduğunu, ne kadar acı çektiğini hâlâ hissedebiliyordu ama yine de gerçek acısını hissetmemesi için bir bariyer oluşturduğunu hissetti. Chevez kardeşlerin onun için endişelendiklerini görebiliyordu. Pencerenin önünde sımsıkı bir düğüm halinde durmuşlar, Rafael'i izlerken yüzlerinde endişe okunuyordu.

"Ne yapabiliriz?" Ginny yalvarıyordu. "Çiftliği kaybetmeyeceğiz."

"Hayır, küçük bülbül." Colby'nin bakışları küçük kızın başının üzerinde Rafael'in bakışlarıyla buluştu. "Evimizi kaybetmeyeceğiz. Şimdi git, ben hemen gelip seni yatıracağım."

Ginny rahatlamış bir halde koridordan geçerek yatak odasına doğru ilerledi. Paul kötü haberlerden ya da şoklardan yalıtılmış bir şekilde yatağına gönderilemezdi. Son derece zekiydi ve sorumluluk duygusunu neredeyse yaptığı her şeyde gösteriyordu.

"Colby," diye başladı Ben, konuşmadan onu durdurmak için elini kaldırdı. "Kimse yangını senin çıkardığını düşünmüyor. Seni hayatın boyunca tanıdım. Yeterince kızgın olsaydın kendi ahırını yakabilirdin ama sigorta parası için ve içinde atlar varken değil. Yine de biri yaptı. Kimin işine yarar?"

"Hiç düşmanınız var mı?" Rafael sessizce sordu.

Yeşil bakışları adamın yüzüne sıçradı, çenesi kavgacı bir şekilde kalktı. Yakın zamana kadar değildi. Rafael geceyi onunla birlikte çiftlikte geçirmişti. Uyandığında orada değildi. Bu düşünce hiç istemediği halde aklına gelmişti.

Geri alamayacağı şeyler söylerken çok dikkatli ol, aşkım. Kardeşinin aklını amcalarına ya da bana karşı

zehirleme. Sen daha iyi bilirsin.

Bir yanı aklını kaçıırıyor olabileceğini hissetti. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Sean düşünceli bir şekilde burnunun kenarını ovuşturdu. "Buradaki eğitim işinin yüzde doksanını ele geçirdin. Atlarla çalışmak isteyen herkesin şansı yok."

"Çoğu çiftçi kendi atlarını eğitir ve yetiştirir. Zaten çiftliklerin çoğu sığır çiftliği. Binmek ya da eğitmek için at alarak nasıl ayak bağı olabileceğimi anlamıyorum. Bunu yıllardır yapıyorum."

"Peki ya Ginny'nin bana bahsettiği şu Daniels denen adam?" Rafael lavaboya rahatça yaslandığı yerden doğruldu, zarif ve güçlü bir hareketti bu. "Çiftlikten bir çıkarı var mı?"

"Clinton Daniels belki de dünyanın en büyük sürüngeni ama o zengin bir adam. Bu çiftliğe sahip olup olmaması umurunda değil. Keşke bu kadar basit olsaydı."

Julio Chevez boğazını temizledi. "Don Rafael, güneş doğdu ve siz bütün gece ayaktaydınız. Belki de siz Senyor Everett'le birlikte helikopterle dönerken Juan ve ben burada kalıp işleri denetlemeliyiz," diye öneride bulundu.

Colby ona baktı ve kardeşi Armando Chevez'e olan benzerliğini ilk kez gerçekten fark etti. Ayrıca onun gergin, çok gergin olduğunu ve bunun Rafael De La Cruz'la bir ilgisi olduğunu fark etti. Chevez kardeşleri inceledi. Armando gibi yakışıklı adamlardı, Paul de kesinlikle öyle olacaktı. Belli ki kendi hallerinde varlıklı ve çok eğitimliydi. İkisi de Rafael'i dikkatle izliyordu ve ikisi de kesinlikle gergindi.

Rafael herkesin önünde elini uzattı, avucu kadının ensesinde sahiplenici bir şekilde kıvrıldı. "Bu kadının ve çocukların benim korumam altında olduğunu bilmenizi isterim. Onlara herhangi bir zarar gelmesi halinde, sorumlu kişinin yakalanması için elimden geleni yapacağım." Bu sözleri sanki anlamadığı bir ritüelmiş gibi neredeyse resmi bir şekilde söylemişti. Ama o anlamadıysa bile, Chevez kardeşler anlamıştı. Chevez kardeşler

Birbirlerine tedirginlikle baktılar ve biri haç işareti yaptı, diğeryse onun sözlerini başıyla onayladı.

Rafael ona doğru eğildi. "Querida, yasal evraklarla ilgilenip mümkün olan en kısa sürede döneceğim. Sen bir şeyler yemeye çalışmalısın." Koyu renk gözlüklerinin ardından bile onun delici, büyüleyici bakışlarını hissedebiliyordu. Ne kadar yorgun olursa olsun, Colby öne düşmekten ve Rafael'in güçlü kişiliğinde boğulmaktan korkuyordu. Rafael başını çevirmeden usulca ekledi: "Paul, Ginny'ye sebze çorbası yapmasını ve Colby'nin yemesi için ısrar etmesini söyle. Ben yokken hiçbiriniz evden fazla uzaklaşmamalısınız. Juan ve Julio bugünkü işinizde size yardımcı olacaklar."

Colby başını sallamaya çalıştı. "Buna gerek kalmayacak."

Başparmağı uzun ve yavaş bir okşayışla kadının nabzının üzerinde gezinerek kanını hızlandırdı. "Kendimi korumaktan başka bir şey yapamayacağım için bu gerekli, aşkım." Aniden onu serbest bıraktı, siyah bakışları Chevez kardeşleri bulup sabitledi. "Benimle helikoptere kadar yürüyeceksin." Rafael yanık alanının etrafında dönmüş, insani duyulardan daha fazlasıyla incelemişti. Yaşayan ölülerin lekesi oradaydı ama yangını başlatan vampir değildi. Arkasındaki irade o olabilirdi ama asıl işi o yapmamıştı. Rafael'in kundakçının kokusunu almasına imkân yoktu çünkü yangınla mücadele etmek için çok sayıda gönüllü gelmişti. Çeşitli çiftliklerden ve kasabadan gelen adamlar her yerdeydi. Sadece bir sonraki seferi bekleyebilirdi ve Rafael bir sonraki seferin olacağından emindi. Kendisi çaresiz, toprağa gömülmüş olabilirdi ama Colby uyurken onun korunmasını sağlayacaktı.

Paul, helikoptere doğru yürüyen grubu izlerken kaşları havaya kalktı; Sean itfaiye şefiyle ciddiyetle konuşuyordu, Rafael ve Chevez kardeşler biraz uzaktaydı. Rafael kolunu şefkatle Julio'nun omuzlarına dolamıştı ama belli ki onlara emirler yağıdırıyordu. "Kendiminkini korumak mı? Bu ne demek Colby?"

İşitme duyusunun sesini tekrar açmıştı, artık onu kullanışlı bir araç olarak görüyordu. "Şşş, bir dakika." Kaptanın Sean Everett'e yangını Colby'nin çıkarmadığından emin olduğunu söylediğini ve yardımları için teşekkür ettiğini duyabiliyordu. Ama Rafael'in Chevez kardeşlere söylediği hiçbir şeyi duyamıyordu. Ve garip bir şekilde, onların da kendisine söylediklerini duyamıyordu. Ama Paul, Ginny ve kendisi hakkında konuşuyorlardı. Bundan çok emindi. "Ona güveniyor musun Paul, çiftliği onun ellerine bırakacak kadar? Çünkü o parayı ondan ödünç alırsak, tam olarak bunu yapmış oluruz."

Rafael De La Cruz koyu renk gözlüklerini çıkardı ve başını çevirerek parıldayan acımasız gözlerle doğrudan ona baktı. Ürperdi ve korunmak için kardeşine yaklaştı. Helikopterin sesi çok yüksekti ama Paul'e sorduğu soruyu duyduğunu biliyordu. Colby çenesini kaldırarak ona baktı ve korkmamış gibi davrandı. Ama korkmuştu. Chevez kardeşler hizmetçi değildi. Zengin işadamları, gururlu ve güçlü adamlardı. Sığırları tanıyorlardı ve çiftliklerinde çalıştıkları belliydi. Yine de Rafael'le konuşurken korkuya çok yakın belirtiler göstermişlerdi. O kim oluyordu da onlar üzerinde böyle bir etki yaratabiliyordu?

Paul, "Bana belirttiği şartlarla geri dönerse sorun yok," dedi. "Başka bir ülkeye geri dönmek zorunda kalacağımızı söylemedi; bu doğrudan bir krediydi. Tabii ki her şeyi dikkatle gözden geçirmeniz gerekecek, başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

"Haklısın Paulo, her şey o kadar berbat ki. Ve o sana karşılıksız bir şey veren bir adam değil." Onunla birlikte yatmış, elleri vücudunda gezinirken, adam onu tekrar tekrar ele geçirmişti. "Ona güvenmiyorum." Adamın elleri kadının her yerindeydi, vücudu kadının derinliklerine gömülmüştü. "İpotek için bize borç verse bile, yeni bir ahırı nereden bulacağız? Atların hepsi berbat durumda, sahipleri üzülecek ve haklı olarak üzülecek. Ya Shorty, ona ne diyeceğim? Butane onun

buzağı kementçiliği için gelecek vaat ediyordu. Şimdi o öldü. Shorty yangının kasıtlı olarak çıkarıldığı konusunda pek anlayışlı olmayacaktır." Saçmalıyordu ve bunun farkındaydı. Normalde Paul'ü korkularından korurdu ama konuşmaya, yüksek sesle düşünmeye ihtiyacı vardı. Zihnini sanal bir yabancıyla geçirdiği şok edici geceden uzak tutmak için. Birinin onlardan atlarla dolu bir ahır yakacak kadar nefret ettiğini düşünmemek için. Pete'in vahşi cinayeti üzerinde durmamak için.

"Bize her zaman söylediğin gibi: her şey sırayla," diye hatırlattı ona. "Annemin ölümünü atlattık. Babamın yatağa mahkum olmasını da atlattık. Sonra o öldüğünde de üstesinden geldik. Bunu da yapabiliriz Colby. Sen sadece yorgunsun."

Sabah güneşi pırıl pırıl parlıyor, karanlığı bir gün daha uzakta tutuyordu. Ne olursa olsun çiftlik hayatının devam ettiğini bildiği için biraz gülümsedi. Hayvanların beslenmesi ve sulanması gerekiyordu. Colby Jansen yorgun ve depresif olduğu için dünya dönmeyi bırakmamıştı. Dünyanın küçük köşesi felaketin eşiğinde sallanıp durduğu için bile.

Uzakta küçük bir leke haline gelene kadar helikopterin havalanışını izledi, sonra dönüp ahırının için için yanan kalıntılarına baktı. Neredeyse kavrayamayacağı kadar çok şey vardı. Colby yavaşça verandadaki salıncağa uzandı, dizlerini yukarı çekti ve kollarını bacaklarının üzerine koydu. Onlardan kim bu kadar nefret edebilirdi? Kim böyle bir şey yapmış olabilirdi? Önce Pete, şimdi de bu. Hafifçe inleyerek yüzünü ellerinin arasına gömdü. Bir ahıra sahip olmalıydı. Banka kredisi mi? Parayı Rafael'den alırlarsa ve mevcut borç temizlenirse... ?

Paul onun ince omzuna bir el koydu. "Burada oturup ona bakmayı bırak, çıldıracaksın. İçeri gel ve bir şeyler ye ya da en azından bir iki saat uyu. Rafael o iki adamı bıraktı, benim..." Sözüünü yarıda kesti.

"Amcalar," diye ekledi sertçe. "Onları tanımak için zaman ayırabiliriz." Sesi yumuşadı. "Babama çok benziyorlar." Ve Rafael gitmişti. Onun görüş alanından.

Gitmişti. Vücudu ağrıyordu, bilmediğı yerleri ağrıyordu ve sürekli olarak ona sahip olduğunu hatırlatıyordu. Kalbi kulaklarında, boğazında bir davul gibi çarpıyordu. Keder kabarmış, göğsünde sıkı bir baskı oluşturmıştı. Bunun yanan ahıra, bir hayvanın kaybına duyduğu keder olduğuna inanmak istiyordu ama Rafael De La Cruz'dan ayrılışından kaynaklandığından korkuyordu.

Bölüm 7

Paul elini yüzüne sürdü ve parmaklarında kalan siyah izlere baktı. "Önce duş alacağım. Eğer akrabalarımınla vakit geçireceksem, bunu biraz düzgün görünerek yapmayı tercih ederim. Babamın ayrıntılar konusunda nasıl olduğunu bilirsin."

"Küçük şeyleri asla unutma." İkisi birlikte bu sözü tekrarladılar ve sonra güldüler. Yıkık ahırlarının dumanlı kokusu arasında çıkan ses şaşırtıcıydı.

"O kadar endişelenme." Paul eğildi ve beklenmedik bir şekilde kızın başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Her şeyi yendiğimiz gibi bunu da yeneceğiz."

Colby onun evin içinde kayboluşunu izledi, kalbi ona duyduğu sevgiyle doluydu. Her iki olayın da çiftlikteki etkilerini fark etmemişti. Kaybolan aletler gibi tüm küçük can sıkıcı şeyler küçük hırsızlıklara ya da yanlış yerleştirilmiş aletlere indirgenebilirdi. Kırık kapı ve devrilmiş çitler eski oldukları için olabilirdi. Her şeyi tesadüf diye geçiştirebilirdi. Ama Pete'in öldürülmesi ve birinin ahırlarını yakıp kül etmesi o kadar kolay geçiştirilemezdi. Bir şekilde birbirleriyle bağlantılıydılar. Bu da Paul ve Ginny'nin tehlikede olabileceği anlamına geliyordu.

Merdivenlerden inerken bakışları Brezilyalı kardeşlerin üzerindeydi. Birbirleriyle sessizce konuşuyorlardı, hâlâ biraz uzaktaydılar. Rafael'in koruması olmadan onları net bir şekilde duyabiliyordu ve utanmadan kulak misafiri oldu. Bu adamlar Paul ve Ginny'ye sahip çıkmak, çiftliği ele geçirmek için binlerce kilometre uzaktan gelmişlerdi. Bir kadının böyle bir işi yürütmesi gerektiğine inanmıyorlardı. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve mülkünde işlenen korkunç vahşeti yapabilecek kapasitede olup olmadıklarını sadece Tanrı biliyordu.

İkisi de Portekizce konuşuyordu ama Colby bu dili üvey babasından öğrenmişti.

Konuşan Juan adında biriydi. "Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Başka biriyle değil. Nicolas ve Rafael vatanımızdan uzun süre ayrı kalmaya asla tahammül edemezler. Yardımlarım için bana teşekkür etti. Kolunu omuzlarıma doladı. Hayatım boyunca böyle bir şey yaptığı tek bir örnek bile hatırlamıyorum."

"O da bana aynısını yaptı," diye cevap verdi Julio. "Burada farklı bir şeyler var ve bence bu Colby. Bu doğru değil, Juan. Bu kadar çok insandan uzakta, yağmur ormanlarının özgürlüğüne ihtiyaçları var. Nicolas yalnız kalmak için çiftliğe gitti ama Rafael artık gitmeyecek." Julio'nun sesi endişesini ele veriyordu.

"Neler olduğunu bilmiyorum ama o burada farklı. O kadar soğuk değil ama yine de daha tehlikeli. Ve sanırım Colby de öyle. Bu iş çözülmezse kan ve ölüm olacak. Artık gece gündüz tetikte olmalıyız," diye ekledi Juan.

Colby basamaklarda durakladı, parmakları parmak eklemleri beyazlaşana kadar korkuluğa sıkıca sarıldı. Kan ve ölüm mü? Rafael'den mi bahsediyorlardı? Kan ve ölüm getirebilecek kadar yetenekli miydi ki açıkça endişeleniyorlardı? Nefesini yavaşça dışarı verdi. Rafael de tıpkı kendisi gibi beklenmedik yeteneklerle lanetlenmişti. Bu özel yetenekleri kontrol etmek her zaman kolay değildi, özellikle de etrafta çok fazla insan varken. Duygular muazzam bir rol oynuyordu. Daha önce, çok daha gençken de "bir şeyler" yapmıştı. Sadece bir şeye öfkeyle uzun süre bakarak birden fazla kez üzölmüş ve yangın çıkarmıştı. Madenin girişini kapatan ve onu saatlerce mahsur bırakan korkunç toprak kaymasından o sorumluydu. Kazalar, hatalar olmuştu ve bunlar gerçekten korkutucuydu.

Colby, Rafael'in neden insanların etrafında olmak istemediğini ve neden vahşi doğanın özgürlüğünü tercih ettiğini anlayabiliyordu.

Yükselen duyular üzerinde sürekli koku ve ses bombardımanı zor ve yıpratıcıydı. Dağları seviyordu ve onların tesellisine ihtiyacı vardı. Kardeşi Nicolas da aynı yeteneklere sahip olmalıydı. İkisiyle de ilk tanıştığında oldukça soğuk ve acımasız görünüyorlardı. Nicolas'tan hoşlanmıyordu ama Rafael... Atları incelemek için yürüdü. Kalbi küçük bir takla attı. Vücudunu bir sıcaklık kapladı. Onun hakkında henüz karar vermemişti.

Onun gözlerinin kendisine nasıl yoğun bir açlıkla baktığını düşündü. O zaman hiç de soğuk görünmüyordu. Bir de Ginny'ye karşı davranışları vardı. Nazik ve şefkatli. Hatta koruyucuydu. Rafael'in iyileştirme yetenekleri vardı. O öldükten sonra hayvanlar üzerinde çalışmıştı. Elleri hızlı ve emindi, onlara fısıldarken atlar onun etrafında sakindi. Ama yine de Rafael buz gibi soğuk, avını takip eden bir orman kedisi kadar korkutucu görünebilirdi.

Colby atları tekrar muayene etti. Yanıklar daha iyi görünüyordu ve atlar daha az huzursuzdu. Hepsi hâlâ travma belirtileri gösteriyor, titriyor, terliyordu ama hiçbirinde duman soluma belirtisi yoktu. Onlarla bir saat geçirdi, yaralarına baktı ve onları yatıştırdı. Enfeksiyon tehlikesi yüksekti ve hepsinin iyi olduğundan emin olmak için veterineri ikinci kez çağırmayı aklına not etti. Hayvanlar ona alışkındı ve ona güveniyorlardı. Onun varlığıyla rahatladıkları çok açıktı.

Colby, Chevez kardeşlerin hayvanları yemlemek ve sulamak için çalıştıklarının farkındaydı. Çok çalışkanlardı, verandada asık suratla oturmuyorlardı çünkü kalıp çocuklara göz kulak olmaları emredilmişti. Kendi başlarına güçlü görünüyorlardı ama yine de Rafael ne emrederse onu yapıyorlardı. Neden onun dediklerini yapmayı seçmişlerdi? Kendi özgür iradeleriyle mi? Ondandır korkuyorlar mıydı?

Colby iş atlarından birini eyerlemek için ağıla gitti. Bunu uzun bir alıştırmamanın verdiği rahatlıkla yaptı ama o kadar yorgundu ki, eğer Chevez

kardeşleri onu bu kadar yakından gözlemlememişti. Juan ağırlığını rahatça kapıya yaslamak için yaklaştı. Yakından bakınca Armando'ya o kadar benziyordu ki, ona bakarsa ağlayabileceğinden korktu. Tamamen fazla duygusal olmaya başlamıştı. Bu güvenli değildi.

"Sizin için ne yapabilirim?" Gözlerinin onunkilerle buluşmasına izin vermedi. "Hangi atı kullanayım?" Nazikçe sordu.

Aksanı ve sesi üvey babasınıninkine çok benziyordu. Gözlerini ondan ayırıp atının sırtından gölgeli dağ eteklerine doğru baktı. Güneş parlarken bile karanlıktılar. "Beni takip etmeyi mi planlıyorsun?"

"Sim, senhorita-evet. Ata binmek güvenli olmayabilir. Don Rafael onun koruması altında olduğunuzu söyledi. Bu küçük bir şey değil. Her halükarda, kardeşimin ailesi benim ailemdir. Güvenliğinizi sağlamak istiyorum."

Colby karşı çıkmayı düşündü ama adamın yüz hatlarına bir kez bakınca bunun bir şey değiştirmeyeceğini, sadece onu takip edeceğini anladı. Ayrıca merak ediyordu. Boyalı bir atı işaret etti. "Sağlam bir attır ve ahırda kullanabileceğin bir eyer var." Babasının eyeriydi ama bunu ona söylememişti. Ginny'nin özel yapım eyeri de dahil olmak üzere kaybettikleri bütün o takımları hiç düşünmemişti. Ginny tek kelime etmemişti. Colby o eyerin yerini nasıl dolduracaktı?

Colby acı ve üzüntüyle patlama isteğini bastırdı. Bunu kim yapmıştı? Rafael de onunla birlikte takım odasındaydı. Ve King, Ginny'nin köpeği. Neden havlamamıştı? Onu uyuması için ahıra göndermişti. Sabah erken saatlerde onu itfaiyecileri izlerken görmüştü. Rafael onu ziyarete geldiğinde de havlamamıştı. Bunu çok net hatırlıyordu. Dikkatle şapkasını gözlerinin üzerine indirdi ve Julio'ya hızlıca bir göz attı. Muhtemelen çocuklara bakmak için kalıyordu. Ona güveniyor muydu?

Juan boyayı eyerlerken, o da aşağı indi ve avludan hızla geçerek eve döndü. Paul ve Ginny

King yatağına dönmüş ve Ginny'nin yatağına kıvrılmış uyuyordu. Colby köpeğe onları koruması için kesin bir emir verdi. Border Collie iyi eğitimliydi ve Julio eve yaklaşırsa onları uyaracağını biliyordu. Son dakikada, çitleri sürerken sık sık kullandığı kılıfı taktı. Bazen sığırlar yer sincaplarının açtığı çukurlara basıp bacaklarını kırıyor, bazen de çingiraklı yılanlar onları ısıırıyordu. Acil durumlar için silahını taşıması gerekiyordu. Tüfeğini kaptığı gibi aceleyle atının yanına döndü. Bu kez Juan hazırda ve eyerdaydı. Ata binmek için doğmuş gibiydi, kolay, doğal, akıcı bir binici. Tüfeğini görünce kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

"Ağabeyim mükemmel bir at binicisiydi," dedi, eyerdeki hareketlerini izlerken gözlerindeki hüznü kolayca okuyarak. "Genç bir adamken bile çoğumuzu geride bırakabilirdi."

Colby boğazındaki yumruyu yutarak gözlerini hızla ondan kaçırdı. "Ben daha küçük bir çocukken beni önüne bindirirdi ve çiftliğin her yerine birlikte giderdik. Bana ata binmeyi o öğretti."

"Atına binmeden önce her zaman yaptığı gibi aynı ritüeli gerçekleştiriyorsun." Juan hatırlayarak gülümsedi. "Eskiden bu konuda onunla dalga geçerdik. Her zaman atın boynunu okşar, elini göğsünde ve ön bacaklarında gezdirir, ikinci kez okşar, sonra da çoğu zaman üzengileri bile kullanmadan ata binerdi."

Colby anılarının canlandığını hissetti, canlı ve acı vericiydi. Armando harika bir biniciydi ve hayvanları çok severdi. Colby'ye de aynı sevgiyi aşlamıştı. "Atlarla arası inanılmazdı," dedi Colby. "Daha iyisini görmedim."

"Çocuklarının ailesini tanımasını isterdi," dedi Juan, sesi nazikti.

Colby bir kapıyı açmak için eğildi. "Ne bekliyordun, kardeşlerimi sana öylece teslim edeceğimi mi? Tamamen yabancılar mı? Yabancılar izin vermemem çok mu yanlış?

ailemi yabancı bir ülkeye sürüklemek için? Söyleyin bana, siz böyle yapar müydünüz?"

Juan  apkas n  kafasında daha da geriye itti. "Hayır, senhorita, ailemi tanımad ğ m kişilere asla teslim etmem. Armando  l m d  eğ nde ken bize çocukları için gelmemizi yazdı. Bütün  ocuklarını. Bize gelmeniz onun son arzusuydu. Kardeşim sizi kızı ve varisi olarak gördüğünü açıkça belirtti. Hepiniz için geldik."

"Beş yıl çok geç geldin. Kaza olduğ nda aileme mektup yazdım ama kimse cevap vermedi. Ve    yıl önce ölüm d  eğ nde ken tekrar mektup yazdım. İçinde benimle ilgili tek bir cümle bile yoktu." Yeşil gözleri adamın yüzüne değ  ve kayarak uzaklaştı. Mektupta bir şeyler olmasını diliyordu ama Armando'nun ona yazdırd ğ  gibi kelimesi kelimesine yazmıştı. Juan'ın, Armando tarafından evlat edinilmediğ  için ya ad ğ  hayal kırıkl ğ n  ya da Juan'ın yalan söylemesine duyduğ  öfkenin şeffaf yüzüne yansıd ğ n  görmesini istemiyordu.

G ne , dağları örten kalın bulut kümesinin arasından kendine yol açmaya ba lamı tı ve nedense Colby'nin gözleri aşırı hassasla mı tı. Işık ona öyle batıyordu ki  apkasının kenarını yüzünü gölgeleyecek şekilde aşağıya çekti. Yine de gözleri acıyor, sabah g ne inde yanıyordu.

Juan kapıyı arkalarından kapattı. "Armando mektuba bir şeyler eklemi  olmalı. Eli titriyordu ve armas  olmasaydı bunu bilemezdik."

"Yapamazdı. Sonunda güçlükle hareket edebildi." Colby bunu sert bir şekilde, ona bakmadan s ylemi tı. Üvey babası ondan mektubu komodinin üzerine bırakmasını istemi tı, böylece söylenecek başka bir şey olursa bakabilecekti. Ertesi sabah mektup düzgünce katlanmı tı ve Colby onu zarfın içine koyup g ndermi tı. Juan'ın doğruyu söylemesini istiyordu, ama Armando'nun ona

onu dahil etmeseydi kalbi kırılırdı ve eğer etseydi, gözyaşlarından bir nehir ağlayabilirdi.

"Armando'nun sana yalan söylediğini hiç gördün mü?" Juan, eyerlerinin derisi gıcırdarken ve atların toynakları kayaya çarparak çınlarken sessizce sordu. Yatıştırıcı bulduğu bir melodi, üvey babasıyla geçirdiği çocukluğundan hatırladığı bir melodi.

Colby sessizce başını salladı.

"Ben de size yalan söyleyerek kardeşimin anısına leke sürmem."

Colby birkaç dakika sessizce atını sürdü ve bu bilgiyi zihninde evirip çevirdi. "Büyükbaban bu yüzden ona cevap vermeyi reddetti, değil mi?" diye kurnazca tahmin etti. "Bunu mektuba kendim yazmamı istemedi, çünkü ailenin benim yüzümden onu reddettiğini bilmemi istemedi."

"Bunun bir familia olduğunu sanmayın."

O zaman ona baktı, yeşil gözleri şiddetli bir gururla canlandı. "De La Cruz ailesi o zaman? İsimsizliğimle lekesiz itibarlarını mahvetmemi istemediler mi?"

Juan usulca içini çekti. "De La Cruz kardeşler böyle şeylerle ilgilenmezler. Başkalarının hayatlarıyla ilgilenmezler. Bu sadece benim avo'mun sorumluluğunda. Armando'nun mektuplarından ne babama ne de bize bahsetti. Söyleseydi, hemen gelirdik. Bunun ailemize ne kadar üzüntü verdiğini size anlatamam."

"Armando annemle mutluydu," dedi Colby ona, sığırlarının çoğunun yayıldığı düzlüklere açılan dar bir kanyondan geçerken. Doğruca samanların depolandığı küçük ahıra gitti ve bineğini içeri çağırdı. Güneş artık gözlerini gerçekten rahatsız ediyordu ve ahırın gölgeleri biraz rahatlama sağladı. Yangında farkına varmadan bir miktar zarar görmüş olmalıydı. Cildi bile aşırı hassas görünüyor, güneş ışığının dokunduğu her yerde şiddetle yanıyordu.

Juan onu takip etti ve sessizce büyükbabasının züppeliğine lanet okudu. "Öyle olduğuna eminim. Daha iyi bir şey bulmasaydı asla ailesinden uzakta başka bir ülkede kalmazdı."

Colby attan indi, kısa boylu olmasına rağmen hareketi hızlı ve akıcıydı. Hiç boşa hareket etmeden, verimli bir şekilde hareket ediyordu. Saman tanelerini savurmaya başladığında Juan onun yeteneklerini takdir etmek zorunda kaldı. "De La Cruz ailesi tüm bunların neresinde?" Colby bunu çalışılmış bir rahatlıkla sordu.

Küçük, anlamlı bir sessizlik oldu. Colby, adamın onun yanında çalışırken kelimelerini dikkatle seçtiğini biliyordu. "Onların ailesi de bizimki gibi çok eski. İki aile yüzlerce yıldır iç içe geçmiş durumda. Ne kadar geriye gittiğini kim bilebilir? Biz onların mülklerine göz kulak oluruz, onlar da bize. O kadar uzun zamandır bu şekilde var olduk ki tek bir aile haline geldik."

"Ama sizin kendi paranız ve arazileriniz var."

"Bu doğru, ancak ailelerimiz arasında simbiyotik bir ilişki var. De La Cruz için iyi olan bizim için de iyidir. Onların özel yetenekleri var ve biz de onlara diğer alanlarda yardımcı oluyoruz."

Ona bir şey söylüyordu ama hiçbir şey söylemiyordu. Bilinmeyen bir nedenden ötürü, sesindeki bir şey Colby'nin omurgasında bir ürperti yarattı. "Neye benziyorlar?"

"Beş De La Cruz kardeş var. Diğerlerinin hepsi Rafael ve Nicolas'a çok benziyor." Juan bir an durakladı. "Bu işi her gün tek başına mı yapıyorsun?"

Sesinde bir miktar kınama vardı ama bunu belli etmemeye çalıştığını söyleyebilirdi. "Kardeşim bana yardım ediyor ve Pete Jessup adında bir adam benim için çalışıyor."

Juan dirgenine yaslandı. "Ölü bulunan adam." Saygıyla haç işareti yaptı. "Tek başına at sürmek için iyi bir yer değildi."

Colby umursamazca omuz silkti. "Bunu her zaman yapıyorum. Biri yapmak zorunda."

Başını iki yana salladı. "Güvenli değil. Orası iyi bir yer değil. Sanki... " İkinci kez haç işareti yaptı. "Bana şeytani geldi. Senhor Everett'in atlısı ve ben orada olup izlemeseydik, o adamların gitmenize izin vereceklerini sanmıyorum."

Colby doğruyu söylediğinden emin olmadan, "Onları halledebilirdim," dedi.

"Bu böyle devam edemez. Yaptığınız şeyler çok tehlikeli."

Bir elini sabırsızca saçlarının arasından geçirdi. "Şanslıyım ki kimseye hesap vermek zorunda değilim." Sesinde tam bir meydan okuma ve açık bir meydan okuma vardı. "Bu çiftliği ben işletiyorum Bay Chevez. Bu da her yere at sürmem ve bir erkek gibi çalışmam gerektiği anlamına geliyor."

Juan sabırla, "Ama sen bir erkek değilsin," dedi. "Don Rafael bunun devam etmesine izin vermeyecektir. O kendi bildiğini okuyan bir adam ve ona karşı çıkmak iyi bir şey değil. Aksi yönde karar verirse, ona karşı gelmeye kalkışmayın."

Colby çalışmayı bıraktı ve ilk kez doğrudan ona baktı. Yeşil gözleri ona alev alev parlıyordu. "Rafael De La Cruz senin olduğun yerde büyük bir adam olabilir, ama burada, benim çiftliğimde, dünyanın benim küçük köşemde, onun fikri şu anlama geliyor." Parmaklarını şıklattı. "Beni, kardeşimi ya da kız kardeşimi yönetemez."

Juan başını yavaşça salladı. "Don Rafael'i tanımıyorsunuz, senhorita; o diğer erkekler gibi değildir. Siz Armando'nun kızısınız ve bu nedenle minha sobrinha, yani benim yeğenimsiniz. Bu ilişkiyi sahiplenmek istemezsiniz ama size onun istediği gibi bakmalıyım. Bu adamı sinamani istemiyorum."

Adamın sesindeki belli belirsiz korku sesini yine duymuş muydu? "Neden endişeleniyorsun ki? Rafael De La Cruz'un benimle hiçbir ilgisi yok. Umarım çok yakında gitmiş olur." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, neredeyse dehşete varan bir korku kapladı içini. Bu düşünce dayanılmazdı. Bu düşünce dayanılmazdı.

Keder, teselli edilemez bir keder. Boynundaki iz zonkluyor ve protesto için yanıyordu.

"Don Rafael çok etkili ve güçlü bir adam. Diğer erkekler gibi değil." Juan belli ki doğru kelimeleri arıyordu. "De La Cruz kardeşler bizim gibi değiller. Onlar zorlu rakipler ve sert, amansız düşmanlar."

Colby gülümsemesini kendine sakladı. Belli ki Juan, Rafael ve kardeşlerinin eşsiz yeteneklere sahip olduğunu biliyordu ve o da bu yetenekleri kendi dokunuşlarıyla keşfetmeye başlamıştı. Bir güvene ihanet etmek istemiyordu ama yine de onu uyarmaya çalışıyordu. Bunu oldukça tatlı bulmuştu. "Rafael'i düşmanım yapacak kadar beni fark etmesini sağlayacak bir şey yapabileceğimden şüpheliyim. Onu iş başında gördüm. Tam bir kadın avcısı." Bu sözleri söylemek bile acı veriyor gibiydi ama Colby bunun nedenini çok yakından incelemek istemedi.

"Onu yanlış anladın, Colby," dedi Juan. "Don Rafael onurlu bir adamdır. Ve sana ilgi göstermeye başladığından beri onda farklı bir şeyler var. Onu küçük kızla gördüm. Ona karşı çok nazik ve koruyucuydu. Don Rafael hiçbir zaman çocuklara fazla ilgi göstermemiştir. Gerektiğinde onları kurtarırdı ama görev icabı, kız kardeşinize davrandığı gibi değil. Bu alışılmadık davranışı onda hiç görmedim. Bana karşı da farklı, duygularını daha açık ifade ediyor."

Rafael hakkında çok fazla düşünmek istemiyordu. Gözlerini ovuşturdu ve ciddi şekilde şişmeye başladıklarını fark etti. Gözyaşları artık kontrolsüzce yüzünden aşağı akıyordu ve onları durduramıyordu. "Sanırım yangın bir şekilde gözlerime zarar verdi," diye mırıldandı açıklama olarak. "Sen eve gidersen, Rafael de eve gider. İki kardeşin de buradan hemen ayrılmak istedikleri izlenimine kapıldım?"

Juan ona yakından baktı, gözleri boynundaki tuhaf işarete takılmıştı. "Korkarım artık çok geç.

Bu," dedi uğursuzca. Çok endişeli görünüyordu, bakışları lekede kalmıştı, hepsi aynı anda spekülâtifti.

Colby derin bir iç çekti ve utanmış bir ergen gibi izini kapatmamak için yemliklere bir saman tanesi daha ekledi. "Açık açık söyleyin Bay Chevez. Her iki şekilde de yapamazsınız, biliyorsunuz. Bir dakika önce onun üzerinde iyi bir etkim olduğunu ima ederken, bir dakika sonra bir şekilde bana zarar vermeye çalışıyor olabileceğini söyleyemezsiniz. Eğer Rafael De La Cruz yüzünden tehlikede olduğumu düşünmen için bir neden varsa, bunu bana söyleyebilirsin." Bakışları onun yüzüne yerleşti. "Ondan korkmuyorum." Bu korkunç bir yalandı ama yine de ısrar etti, Juan'ı itiraf etmeye zorlamaya çalıştı. "Beni bir şekilde tehdit etti mi? Ahırın başına gelenlerden onun sorumlu olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Ona meydan okurcasına bakacaktı ama gözleri çok şişmişti. Ve yorgundu. Kolları ve bacakları kurşun gibiydi. Samanların üzerine uzanıp uyumak istiyordu.

"Don Rafael asla böyle bir şey yapmaz." Juan bu öneriden bile dehşete düşmüş gibiydi. Ama dehşete düşmüş gibi görünmüyordu; endişeli görünüyordu. "Sanırım eve dönmeliyiz; iyi değilsin."

Zihninde bir protesto başladı ama kendini çok kötü hissediyordu, yüzündeki ve kollarındaki deri şimdiden şiddetle yanıyordu. Gözlerine kızgın iğneler batıyormuş gibi hissediyordu. Ahırın sığınağında bile ışığın saldırmaya hazır olduğunu hissediyordu. Daha da kötüsü, sürekli Rafael'i düşünüyordu. Rafael, aklına gelen tüm pratik düşünceleri yok edecek kadar zihnini işgal ediyordu. İradesi ne kadar güçlü olursa olsun, onu düşünmekten, onu görme ihtiyacından vazgeçemiyor gibiydi. Colby kendini hiçbir zaman bir erkeğe bu kadar ihtiyaç duyacak, onun için yanıp tutuşacak bir kadın olarak görmemişti ama yine de onun sesini duymayı, ona dokunmayı, hayatta ve iyi olduğunu görmeyi umutsuzca istiyordu.

"Lütfen, senhorita, güneş cildinizi yakıyor. Çok endişeliyim, belki sizi eve geri götürebilirim." Juan

onu geri götürmeye çoktan karar vermişti. Kızın başının dertte olduğunu görebiliyordu ve mümkün olduğunca kibar davranıyordu. Eğer ona bir şey olursa, Rafael bundan onu sorumlu tutacaktı. Çok endişeliydi. Colby'nin cildi güneşte kabarıyordu ve gözleri ışığa karşı çok hassastı. De La Cruz kardeşlerin başına gelenlere çok benziyordu. Juan bu fenomeni bir insanda hiç görmemişti. Şimdi gerçekten telaşlanmıştı ve Julio ile konuşmak istiyordu.

Colby, "Çocukları kontrol etmeliyim," diye teslim oldu, "ve atları kontrol etmesi için veterineri tekrar çağırmalıyım." Çiftlik evinin serinliğinin verdiği rahatlamayı özlemle bekliyordu. Ginny ve Paul'ü kollarının arasına almak ve her şeyin yeniden normale dönmesini istiyordu. Bütün bunların ötesinde, Rafael'i görmeye, ona dokunmaya umutsuzca ihtiyacı vardı. Onun hayatta olduğunu bilmek istiyordu. Neredesin?

Rafael toprağın derinliklerine gömülmüştü. Etrafını saran gençleştirici toprak, amansız güneşin vurduğu kollarında ve yüzünde oluşan korkunç yanıklara rahatlatıcı bir teselli sunuyordu. Colby'ye yönelik tehlikenin geçtiğinden emin olana kadar onu terk edememişti, bu yüzden sabah saatlerinde daha önce hiç olmadığı kadar uzun süre kalmıştı. Toprakta yatarken bile gözleri güneş ışığından yanıyor ve ağlıyordu. Yoğun bulut örtüsü tarafından gizlense bile, onunla birlikte olmak için büyük bir bedel ödemişti.

Neden vampirin kokusu ahırın yakınında olmasına rağmen yangının sebebi bir insandı? Vampir Colby'yi yok etmek için bir kukla, bir insan hizmetçi mi kullanıyordu? Nicolas haklıydı, onu her zaman koruyabileceği kendi dünyasına getirmekten başka çaresi yoktu.

Bu düşüncenin üzerine çok daha tatsız bir düşünce daha geldi. Colby tehlikeyle karşı karşıyayken onun koruması olmadan çaresizce toprağın altında yatmak zordu. Toprağın derinliklerinde onun yanında yatarken küçük Ginny tehlikede ya da ihtiyaç içinde olsaydı ne hissederdi? Kalbi garip bir şekilde çarptı. Mesele ilk başta düşündüğünden çok daha karmaşıktı. Eğer sadece Ginny'yi düşünseydi çok daha basit olurdu.

Kendisi, kendi ihtiyaçları ve arzuları. Vahşı bir öfke ruhunu yakıp kavuruyor gibiydi. Colby toprağın altında solup gidecek, nazik ve şefkatli ruhu küçük kardeşleriyle arasındaki ayrılık yüzünden harap olacaktı. Onları kendi çocuklarıymış gibi severdi. Varlığının her zerresiyle şiddetli, koruyucu bir sevgi. Onun kendisini sevmesini istediğı gibi.

Küfürleri belagatliydi, kelimeler zihninde sert bir şekilde yankılanıyordu. Onun için ve hayatı için ne anlama geleceğini hiç düşünmeden onu kısmen kendi dünyasına getirmişti. Hayallerini. Onun için neyin önemli olduğunu. Onsuz rahatsızdı, huzursuzdu ve güneş yükselmeye başlamıştı. Colby bağımsız bir kadındı, ondan hoşlandığından bile emin değildi. Onu istemekten kendini alamaması, onun zihnine dokunma, güvende olduğunu bilme ihtiyacı kafasını karıştırıyordu. Rafael, Colby'nin sıkıntısına katkıda bulunduğunu bildiğı için çaresizce toprağın altında yatmaktan başka bir şey yapamıyordu. Hayır, bundan daha fazlasıydı; onun sıkıntısından doğrudan sorumluydu.

Colby'nin çiftlik evinin yakınına gitmişti, ona yönelik tehlikenin ilk titreşimlerini daha iyi hissedebilmek için. Bir gece önce yatakta onun yanında yatarken, nefes alışını dinlerken kendini ona çok yakın hissetmişti. O kadar güzeldi ki. Sadece bedeni değil, kalbi ve ruhu da. İçten dışa doğru parlıyor gibiydi. Onu tanıyan itfaiyecilerden biri bile, çiftlik sahiplerinden biri bile, yangını sigorta parası için çıkarmış olabileceğı fikrini aklından geçirmemişti. Colby'de insanları mıknatıs gibi çeken bir şey vardı. Ve ona inanmalarını sağlıyordu.

Vücudu ölü gibi yatıyor, karşı karşıya olduğu sorunları düşünürken tek bir kasını bile oynatamıyordu. Colby'nin onu koruyamayacağı bir yerde olmasını istemiyordu. Onunla birlikte olmak istiyordu. İstemek değil, onunla birlikte olmaya ihtiyacı vardı. Onu kaybetme korkusuyla halkının şifalı uykusunu uyuyamayacağı bir gün daha geçiremezdi. Bunu yapmayacaktı. Ritüeli tamamlayacak ve onu

tekmeleyerek ve ılık atarak onun dünyasına soktu. Sonuçlara lanet olsun. Kız ona aitti. Onun için yaratılmıştı, onun diğerk yarısı. Onun üzerinde hakkı vardı. Brezilya'da bir kez telafi edebilir, onun sevgisini kazanabilirdi. Kız sonsuza dek ona kilitli kalacaktı. Sonsuza kadar. Onu terk edemeyecekti ve kaderini kabullenmeyi öğrenmesi gerekecekti.

Rafael kendini kapatmak ve muazzam gücünü yeniden kazanmak için zihnini ondan uzaklaştırmaya çalıştı. Onun kalp atışlarını duyabiliyordu. Onu yeryüzünün üzerinde hissedebiliyordu, kalbi onunkinin güvencesini arıyordu. Zihninin onunkini bulmak için kendini ayarladığını hissedebiliyordu. İki kan değişimi yapmayı başarmıştı. Kız zaten kısmen onun dnyasındaydı. Alarm ona sertçe çarptı. Cildi güneşe karşı hassaslaşacak, gözleri sulanacak ve yanacaktı.

Colby sert güneş işığına alışkındı, kendini korumayı düşünmezdi. Yoğun bir çaba harcadı ve kısmen onun sıkıntısını hafifletmek, kısmen de kendi sıkıntısını hafifletmek için ona dokundu. Hemen onun acısını, cildinin ve gözlerinin yanışını hissetti. Acıkmıştı ama yine de yemek yemekte zorlanıyordu. Ona sık sık dokunma ihtiyaı duyuyordu ve bu alışılmadık ihtiyaç yüzünden kafası fena halde karışmıştı. Kısık bir ses çıktı, bir çaresizlik iniltisi. Nasıl bu kadar bencil olabilmişti? Sadece kendi ihtiyaçlarını, kendi arzularını düşünmüştü. Onun başına gelecekleri düşünmek için durmamıştı. Colby bugün çok acı çekecekti ve bunun nedeni kendi bencilliğiydi. O anda kendinden nefret etti.

Rafael artık başka seçeneği olmadığını biliyordu, onu Brezilya'ya geri götürmek zorundaydı, orada onu yeterince koruyabilirdi ama yine de Ginny ve Paul olmadan mutlu olamazdı. Küçük kardeşleri olmadan onu asla mutlu edemezdi. Bu düşünce hiç beklenmedik bir anda aklına girdi ve orada kaldı. Bir diken. Gerçek. Sonra onun sesini duydu, kalbinin yumuşak çığlığını. Neredesin sen? Güneşin tepeye tırmandığı o saatte türünün felç ve uyuşukluğunun üstesinden gelmesi için muazzam bir g ve irade gerekiyordu.

Kalbi ve aklıyla ona ulaştı. Colby mi? En hafif dokunuşlar. Bir sorgulama.

Colby gözlerindeki korkunç ağrıya ve başını mengeneye sıkıştırdığını hissedecek kadar amansız olan kör edici baş ağrısına karşı savaşmaya çalıştı. Gözleri akıyor, şişiyor ve o kadar çok acıyordu ki güneşin saldırısına karşı çoğu zaman onları kapalı tutuyordu. Kolları kıpkırmızıydı ve küçük kabarcıklar oluşmaya başlamıştı. Colby kızıl saçlıydı ama cildi güneşe alışalı çok olmuştu. Bu kadar hassas olduğuna inanamıyordu. Bineğini hızlanması için teşvik etti ve bir eliyle gözlerini kapattı, neredeyse hayvanı yönlendiremiyordu. Juan sessizce uzanıp dizginleri tuttu ve onu çiftlik evine geri götürdü.

Zihninde usulca kıpırdanan bir ses duydu, zihninin duvarlarına sürtünen bir kelebek kanadı çırpıntısı. Rafael. Sesi inanılmaz derecede büyüleyiciydi ve kalbi hemen ona kilitlendi. Ona korkunç bir şey olmasından neden bu kadar korkmuştu ki? Bu onu aşağı çeken, doğru düzgün düşünemeyene kadar ezen bir taş olmuştu.

Rafael! İçindeki rahatlamayı ne sesinden ne de zihninden uzak tutabildi.

Dinleniyorum. Bu akşam sana geleceğim. Uyu ve Juan ile Julio'nun Paul'e bu günkü işlerinde yardım etmelerine izin ver. Sesine hafif bir "it" sesi kattı ama gücü çoktan tükenmişti, kendisinden uzaklaşıp kadının zihnine doğru akıyordu.

Colby onda bir sorun olduğunu biliyordu, bunu hissedebiliyordu, dinlenmeye, iyileşmeye ihtiyacı vardı. Yaralanmışsın. Zihnindeki acıyı hissedebiliyorum.

Bu senin acın.

Bana yalan söyleme.

Hayat arkadaşları birbirlerine yalan söylemezler. Acını kendi acım gibi hissediyorum. Küçük bir iç çekti. Güneş beni çok etkiledi.

İyi. Çabuk iyileşirim. Uyumalısın, querida.

Colby yaralarını değerlendirmek için zihnini daha fazla araştırmaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Vazgeçti, azalan gücü karşısında bu görev çok zordu. Sanırım ikimizin de uykuya ihtiyacı var, Rafael. Onunla iletişim kurmanın bu kadar kolay hale gelmesine çok şaşırmıştı. Ne kadar doğru hissettiriyordu. Sanki birbirlerine aitlermiş gibi, aynı bütünün iki yarısı gibi. Beynimi yıkadın.

Göğsündeki o korkunç baskı yok olmuştu ve bir anda kendini çok daha mutlu hissetti. Gözleri açılmayacak kadar acıyordu, cildi yanıyordu ve ahır gitmişti ama yine de onun sesini duymaktan açıklanamayacak kadar mutluydu. Onun düşüncelerini okuduğunu ve muhtemelen kendini beğenmiş hissettiğini bildiğinden, ona son bir mesaj gönderdi. Ne kadar iğrenç biriyim.

Colby güneşten korunmak için ahıra girdiyse de, karanlık içeride bile gözlerini açamadığını fark etti. Attan inmeyi başardı ama Juan dizginleri tutarak hayvanı sabitleyene kadar kör bir şekilde atına tutunmak zorunda kaldı. "Sen içeri gir, ben atla ilgilenirim."

"Colby!" Paul ahıra koştu ve kız kardeşinin attan inerken sendelediğini gördü. "Ne oldu?" Kolunu kızın küçük bedenine saran amcasına ters ters baktı. "Ona ne yaptın?" Sesi kavgacı ve şüphe doluydu.

"Paul..." Colby'nin sesi nazik bir uyarıydı. "Gözlerim acıyor. Çok iyi göremiyorum. Daha önceki yangında zarar görmüş olmalılar. Amcan sadece bana yardım etmeye çalışıyordu." Ona doğru eğildi, kendisini eve sokması için ona güveniyordu. "Kabalık etme." Yüzünü onun gömleğine gömdü ve avludan çiftlik evine doğru körlemesine ona doğru tökezledi. Gözlerini açmaya cesaret edemedi. Artık evde olduğu için gözleri daha da acıyor gibiydi.

Ginny hemen onun yanına koştu. "Ne oldu? Güneşten yanmışsın Colby, gerçekten çok kötü." Hemen bir havluyu soğuk suyla ıslattı ve kız kardeşinin ellerine bastırdı.

Colby serin havluyu şişmiş gözlerine tuttu. Bir sandalyeye çöktü. "Bu kadar acıdığına inanamıyorum. Evde olduğum için hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Paul, "Seni kasabaya doktora götürebilirim," diye teklif etti.

Colby derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Sanırım bir saat kadar uzanmak istiyorum." Kendini bitkin hissediyordu, uyku ihtiyacı içinde o kadar güçlüydü ki mutfakta yenik düşmekten korkuyordu. Çarpan şakaklarını ovuşturdu. "Yapacak çok işim var."

"Veterineri aradım," diye gönüllü oldu Ginny; "bu öğleden sonra tekrar gelecek. Tavuklara yem verildi ve bahçe sulandı. İtfaiye müdürü yangını araştırmak için birini gönderdi. Paul bütün at sahiplerini aradı. Shorty hariç." Ginny bir an duraksadı ve kardeşine baktı. Colby hiç hasta olmazdı. Birçok kez yaralanmıştı ama gün içinde nadiren yatağa düşerdi, uzun ve zorlu bir buzağılamadan sonra bile. "Oh, Tanya Everett'i aradım ve annesiyle birlikte öğleden sonra yerine bu akşam gelip gelemeyeceklerini sordum." Başını eğdi, gözleri Paul'ünkilerden uzaklaştı. "Tamamen iptal edecektim ama sesi çok yalnız geliyordu ve belki ağılda onunla birlikte gezebilirim diye düşündüm. Eğer onu ertelememi istiyorsan, erteleyeceğim Colby."

"Hayır, tabii ki hayır, civcivim." Colby serinletici bezi daha da yaklaştırmak çaresizce cildindeki ve gözlerindeki ısıyı almaya çalıştı. "Çok yorgunum, gerçekten birkaç saat dinlenmeye ihtiyacım var. Beni sonra uyandırır mısın?"

"Gel bakalım." Paul onun kalkmasına yardım etti ve koridordan geçerek odasına götürdü. "Hiçbir şey için endişelenme, ben halledebilirim."

Colby gözlerindeki bezi çıkararak kardeşine baktı. Pencereden süzülen ışık ona endişe verici bir parlaklıkla vurdu. Hemen gözlerini tekrar sıkıca kapadı ve nemli, rahatlatıcı beze saklandı. "Perdeyi kapat Paulo."

Ona itaat etti ve odayı karartmak için ağır perdeleri açıklığın üzerine çekti. "Seni doktora götürmemem gerektiğine emin misin, Colby? Belki de yangında gözlerin yanmıştır." Sesi çok genç ve korkmuş geliyordu.

"Sanırım sadece hassaslar Paul ve ben çok yorgunum." Yatağına uzandı ve elini ona doğru uzattı. "Seninle Juan ve Julio Chevez hakkında konuşmam gerek. Sana yardım etmek için buradalar ve babamızın kardeşleri oldukları için saygılı olman gerektiğini düşünüyorum. Öte yandan, buralarda olan onca garip şeyden sonra, bence onlara göz kulak olmalısın. Ciddiyim Paul. Sadece sen ve Ginny'nin güvende olduğunuzdan emin ol." Paul uzanıp yan kılıfının kayışını çözene kadar rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Colby çarşaflarında ve yastığında hâlâ Rafael'in kokusunu alabiliyordu. Yüzünü pamuğa bastırıp içine çekmek istedi.

"Yatağı silahla girmenin bu yıl moda olduğunu sanmıyorum. Tüfeğini nerede bıraktın?" Paul aniden sordu. Kız kardeşi birdenbire çok kırılgan göründü.

"Kınında. Sanırım Juan atın eyerini çözüyordu. Onu silahlığa geri koy Paul ve boşaltmayı unutma." Ginny telaşla içeri girdi ve küçük kalçasıyla Paul'ü kenara itti. "Biraz aloe vera getirdim. Şuraya uzan ve sana sürmeme izin ver." Endişeyle Paul'e baktı. "Her zaman çok yorgun, Paul. Sence hasta mı? Dün ve bu sabah bütün gün bir şey yemedi. Bir fincan çay bile içmedi."

Colby'nin ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Ben buradayım, Ginny. Benim hakkımda üçüncü şahıs gibi konuşmana gerek yok."

"Biliyorsun Colby," dedi Paul kararlı bir şekilde, Ginny'nin endişelenmesini istemiyordu, "avlanmak için birkaç saat erken kalkıyor..." Pete Jessup'ın tehlikeli bir konu olduğunun farkındaydı. "Ona göz kulak ol Ginny ve evde onunla kal. King'i de yanında tut." Birden iki kız kardeşine karşı muazzam bir sorumluluk hissederek hoyratça konuştu.

Adam elinde Colby'nin kılıfıyla salına salına dışarı çıkarken Ginny gözlerini devirdi. "O salağa güç vermekle büyük hata ettin Colby. Bir bakmışsın onunla yaşamak imkânsız hale gelmiş." Colby'nin saçlarını topladı, Colby'nin hiç hareket etmemesine şaşırdı. Ginny daha yakına eğildi. Colby çoktan uykuya dalmıştı. Ginny yatağın kenarına oturmuş, dikkatle kız kardeşine bakıyor, parmakları otomatik olarak kalın saç tellerini gevşek bir örgü haline getiriyordu. Colby'de farklı bir şeyler vardı. O kadar inceydi ki, Ginny bunun tam olarak ne olduğunu anlayamadı. Korkunç güneş yanığına rağmen, Colby daha farklı, daha... her şeyiyle farklı görünüyordu. Ginny Colby'nin yanında otururken kendini rahatlamış hissetti, ama kız kardeşinin bu kadar çabuk uyumamış olmasını diledi. Onunla konuşmaya ihtiyacı vardı.

Ginny çok yakınına eğildi. "Hepsi benim hatam Colby. Keşke beni duyabilseydin." Sözlerini kız kardeşinin boynuna, tenini damgalayan tuhaf ize doğru fısıldadı. "Ben yaptım, Colby."

Colby kıpırdamadan yatıyordu, nefes alış veriş i düzgün ve düzenliydi, uykusunda bir melek gibi görünüyordu. Ginny'nin gözünden bir damla yaş süzüldü ve yanağından aşağı süzülerek Colby'nin boynuna, belirgin işaretin üzerine düştü. Colby hemen hareketlendi, eli Ginny'ninkini bulana kadar uzandı. "Böyle bir şeyi asla yapamazdın." Sesi yumuşak ve uykuluydu. Ses tonunda belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Ginny biraz burnunu çekerek, "Ben başlatmadım," diye itiraf etti. "Ama King'i ben çağırdım. Sen uyuyana kadar bekledim ve onu odama çağırıp kapıyı kapattım. Onsuz uyumaktan nefret ediyorum. Hâlâ annemle babamın ölümüyle ilgili kâbuslar görüyorum. Senin ölmenle ilgili. Sana bir şey olmasını istemiyorum. Asla."

Colby kıpırdanmak için büyük bir çaba harcadı. Kendini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti, vücudu kurşun gibi ağırlaşmıştı. Parmaklarını Ginny'nin parmaklarının arasından daha da sıkı geçirmeyi başardı. "Bebeğim, bu seni neden sorumlu yapsın ki? Muhtemelen onun hayatını kurtardın. O yangını kim çıkardıysa, içeride kilitli olan atları düşünmemiş. Onlar da

Eğer bizi uyarmaya çalışsaydı köpeğimizi öldürmekte tereddüt ederdim." Çok yorgun olduğu için Colby normalde yapacağı gibi sözlerini sansürlemiyordu.

"Onu çağırmamalıydım, o zaman Shorty'nin atı ölmezdi." Ginny yüzünü Colby'nin boynuna daha da gömdü, böylece iz bir kalp atışı gibi zonkluyordu.

Colby kendini daha da toparlayarak kolunu Ginny'ye doladı. "O kadar korkma tatlım, evimizi kaybetmeyeceğiz. Kimse bizi ayıramayacak. Seni ve Paul'ü seviyorum. Bu senin hatan değildi."

"Annem ve babam gittiler." Ginny gözyaşlarına boğuldu.

"Biliyorum tatlım. Babam elinden geldiğince bizimle kalmaya çalıştı. Senin için zor olduğunu biliyorum ama kimse bizi ayıramayacak."

"Ya o insanlar seni mahkemeye verir ve bizi de onlarla birlikte Brezilya'ya gitmek zorunda bırakırlarsa?" Ginny'nin küçük bedeni titriyordu.

Colby yorganı onun üzerine çekti, sıcaklığı ve yatıştırıcı özellikleriyle ikisini de sardı. "Yapacaklarını sanmıyorum, Ginny. Ama yapsalar bile kazanacaklarını sanmıyorum. Ve eğer bir şekilde kazanmayı başarırlarsa, bugün Juan'la konuştum. O senin amcan, babamın kardeşi ve benim de gelmemi istediklerini söyledi. Ben de gitmeden seni götürmelerine asla izin vermem."

"Rafael De La Cruz'la evlenebilirsin," dedi Ginny birden. "Eğer evlenirsen bizi asla ayıramazlar çünkü patron o."

Alarm Colby'nin içine yayıldı, vücudu gerildi. Rafael De La Cruz'la evli olma düşüncesi ürkütücüydü. Ona kesinlikle hükmedecekti. Bunu yüzündeki kibir damgasından, ağır ağır kapanan için için yanan gözlerindeki sıcaklıktan anlayabiliyordu. Onun üzerindeki hâkimiyetine karşı koymanın hiçbir yolu yoktu. Colby hâlâ gözlerini açmamıştı ve açmak da istemiyordu. "Seninle konuştu mu?"

"Sadece bu sabah mutfakta herkes bana bakarken ve ben çok korkmuşken. Bana iyi davrandı. Babamdan ve babamın küçüklüğünden bahsetti ve senin çok kötü yaralanmadığını ve endişelenmemen gerektiğini, her şeyin bir şekilde yoluna girdiğini söyledi. Senin çok güzel olduğunu söyledi." Ginny Colby'nin elini sıkıca kavradı. "Kendimi güvende hissetmemi sağladı ve ağladığımda kimse görmesin diye önümde durdu."

"Bu onun için çok hoştu. Rafael bu sabah her yerde görünüyordu. Yangınla mücadele etti, atları iyileştirdi, bana yardım etti ve şimdi de sana göz kulak olduğunu duydum." Colby'nin sesi sanki yeniden uykuya dalıyormuş gibi uzaklardan geliyordu. Yüzünü yastığın serinliğine çevirdi, Rafael'in kokusunu içine çekti ve boynundaki izi avucuyla kapatarak tenini okşar gibi tuttu.

Ginny, "Benim hatam olmadığını ve bu konuda seninle konuşmamı söyledi," diye ısrar etti.

"O haklıydı bebeğim, senin hatan değildi. Dün gece köpeği çağırdığına sevindim. Bundan sonra King'e ihtiyacın olursa her gece onu çağırabilirsin. Ginny? Çok yorgunum tatlım, uyumam gerek."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Kim gibi?" Colby bir rüyanın içine daha da dalarak sordu. "Rafael. Ondan hoşlanıyor musun?"

Colby yine gülümsedi. "Hayır." Sesi yumuşak ve duyguluydu.

Ginny daha da sokuldu, yüzünde memnun bir gülümseme vardı. "Evet, seviyorsun, sesinden anlayabiliyorum."

Bölüm 8

Güneş yavaş yavaş dağın arkasına doğru batmaya başladı ve kara uğursuz bulutlar gökyüzünde süzölmeye başladı. Gökyüzü turuncu ve kırmızı tonlarla canlanmış gibiydi, sanki tüm gökler yanıyordu. Yerin derinliklerinde tek bir kalp atmaya başladı ve Rafael uyandı, gözleri şak diye açıldı, ilk nefesi uzun ve yavaş bir öfke tıslamasıyla verildi. Yukarıda bir yerlerde Colby'nin sıkıntısı onu gençleştirici uykusundan uyandırmıştı. Gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu, zihni karmakarışık ve korku doluydu.

Rafael yüzeyi yarmadan önce tamamen yalnız olduğundan emin olmak için bölgeyi taradı, çamur bir gayzer gibi havaya püskürdü. Havaya yükseldi, bunu yaparken şekil değıştirdi, güçlü ve kuvvetli harpi kartalının tanıdık formunu seçti. Kanatlarını açarak daha da yükseğe tırmandı, hassas gözlerini koruyan kalınlaşan bulut örtüsüne minnettar oldu. Çiftliğin üzerinde süzölerek bölgeyi yakından inceledi ve potansiyel bir sorun olup olmadığına baktı.

Çiftlik yeterince sessiz görünüyordu ama Juan'ın korkunç bir şekilde parçalanmış bir öküz bulunduğunu biliyordu, hayvan yakın zamanda öldürölmüştü. Bu vahşi ve acımasız bir eylemdi ve öküz su kuyusuna bırakılmıştı. Bu bilgiyi Colby'nin zihninden almıştı. Çocuk verandanın gölgesinde durmuş kan kırmızısı gün batımını izlerken ve kız kardeşiyle konuşurken Paul'ün zihnini okumuştı. Rafael, kuşun bedeninde gittikçe daha yükseğe uçuyor, altında gerçekleşen konuşmanın her kelimesini utanmadan dinliyor, keskin gözleri yerdeki her hareketi alıyor, hayat arkadaşı için gizli bir tehlike bulmaya çalışıyordu.

"Öküzü bulduğunda Juan'la birlikte miydin?" Colby ısrar etti. "Gözünüzün önünden ne kadar süre kayboldu?" Kadın hâlâ

Uykunun etkileriyle savaşmak, uyanık olmak ve üzücü haberlerin her ayrıntısını dinlemek için yoğun bir çaba sarf etmek.

"Çit tarlanın yanındaydı, Colby," dedi Paul, genç sesi yorgun çıkmıştı. "Juan'a kendi başıma halledebileceğimi söyledim. Hızlı çalışırlar ve ne yaptıklarını bilirler. Senin uyuyabilmeni istedim. Ayrılırsak daha çok iş yaparız diye düşündüm. Bana ikisine de göz kulak olmamı söylediğini biliyorum ama günün büyük bölümünde onlarla çalıştım ve ben..." Sözüünü yarıda kesti. "Özür dilerim Colby."

Uzanıp şapkasını gözlerinin üzerine indirdi, onu rahatlatmak için sevgi dolu bir jestti bu. "Ama sen onları sevdin," diye bitirdi. "Öküzü Juan'ın öldürdüğünü sanmıyorum Paul. Bir öküzü öldürmek, su kuyusuna sürüklemek ve sonra da sırf onu geri alabilmek için 'bulmak' mantıklı olmaz. Hayvanın su deliğini kirletmesi için bir süre orada kalması gerekir. Tahminimce bunu her kim yaptıysa niyeti buydu ve Juan bunu çok erken fark etti."

"Ama o yapmış olabilir."

Colby içini çekti. "Olabilir. İzlere baktın mı? Kıyafetlerine baktınız mı? Bıçağına?"

Paul'ün yüzü hafifçe renklendi. "Yapmalıydım. Onu suyun içinde bırakmadı. Peşimden gelmeden önce leşi çıkardı." Paul amcalarını severdi, her ikisini de. Çok çalışkan ve bilgiliydiler. Ona eşitmiş gibi davranıyorlardı ve ona babasını hatırlatıyorlardı. Paul her iki amcasına da sevgi ve büyük saygı duymaya başlamıştı ve onların da kendisi için aynı şeyleri hissetmelerini istiyordu. İkisinden birinin sorumlu olabileceğı aklına gelmediğı için kanıt ya da iz aramamıştı ama şimdi kafası karışmıştı.

Colby başını salladı. "İkimiz de sudan bir leş çıkarabilirdik. Bunun için onu suçlayamayız." Başını iki yana salladı. "Çok endişeliyim; birileri kesinlikle bizi kapatmaya çalışıyor. Zaten çok düşük bir mali marjla çalışıyoruz." Ginny'nin yakınlarda olmadığından emin olmak için etrafına bakındı ve sesini bir kademe daha alçalttı. "Sen küçük bir

Artık kime güvenebileceğimizi ve kimden korkmamız gerektiğini bilmiyorum. Ama biri Pete'i öldürdü. Bu bir kaza değildi. Parası yoktu, onu soymaya çalışmak için bir neden yoktu, birisi ahırımızı yaktı ve şimdi de öküzlerimizden birini öldürdüler ve kasıtlı olarak kirletmek için bir su kuyusuna bıraktılar."

"Ben ne dedi?" Paul şapkasını çıkardı ve bir elini saçlarında gezdirdi.

"Onu aradım tabii ki, her an gelebilir. Everett'ler de binicilik dersi için geliyorlar." Paul kıs kıs gülünce Colby ona ters ters baktı. "Senden en iyi şekilde davranmanı bekliyorum. Bu Ginny için çok önemli, bir arkadaş istiyor. İkimiz de bunun onun için ne kadar zor olduğunu unutuyoruz. Sen arkadaşlarını ziyaret edebilirsin ama o burada sıkışıp kaldı."

Paul bir kayayı tekmeledi. "Evet, arkadaşlarımı ziyaret etmek için çok fazla fırsatım var Colby. Gün doğumundan gün batımına kadar çalışıyorum."

"İsteddiğini biliyorum." Colby ağlamamak için kendini zor tutarak gözlerini ondan kaçırdı. Son beş yıldır hayatında güneşin doğuşundan batışına kadar, hatta çoğu zaman gece boyunca çalışmadığı tek bir gün bile hatırlamıyordu. "Veteriner atlar hakkında ne dedi?"

"Harika bir iş çıkardınız. Sen ve De La Cruz. Enfeksiyona karşı onları dikkatle izleyin ve esas olarak yara izleri fiziksel değil duygusal olacak. Travma geçirmişler ve üzerinde çalışılması gerekecek." Ona baktı. "Senin işin Colby, atlarla arası iyi olan sensin. De La Cruz'a nasıl tepki verdiklerini fark ettin mi? Onun yanında sakindiler ve o da ne yaptığını gerçekten biliyor gibiydi. Bu arada avukatı aradı." Sesi çok sıradanlaşmıştı. Colby'nin nasıl sertleştiğini fark etmemeye çalıştı. "Bir kredi için kâğıtlar hazırlamış ve incelememiz için Sean Everett aracılığıyla gönderiyor. De La Cruz bu akşam geç saatlerde burada olacak."

"Muhtemelen oynamayı sevdiği uzun boylu sarışınla eğleniyordur," dedi Colby. Rafael'e karşı bakış açısını koruması gerekiyordu. O tam bir kadın avcısıydı. Sırf ona daha önce hiç hissetmediği şeyleri hissettirdiği için, sırf

Geceleri güzel şeyler fısıldaması, aynı şeyleri başka kadınlara söylemediği ve yapmadığı anlamına gelmiyordu. Colby yakında bir sabah her şey için endişelenen gri saçlarla dolu bir kafayla uyanacağından oldukça emindi.

Kesinlikle tuhaf fikirleriniz var.

Colby'nin parmakları, zihnindeki yakınlık fısıltısıyla verandanın korkuluğuna dolandı. Etrafına dikkatle baktı, onun yakınlarda olduğunu hissediyordu. Vücudu ağrıyordu. Göğüsleri aniden ağrımaya başladı. Onun günahkâr seksi sesiyle kanı ısınmaya başladı. Git başımdan. Şu anda seninle konuşmak istemiyorum. Bu apaçık bir yalandı ama onunla yüzleşmek, geceyi onun bedeninin derinliklerine gömülmüş anısıyla geçirmek istemiyordu. Ona yardım ederken yaptığı suçlamalarla ya da çiftliklerini kurtarmak için onun parasını alacağı gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordu.

Evet, biliyorsun. Ben senin zihnindeyim. Neden hiç zihnime girmeye çalışmıyorsun?

Colby uzun kirpiklerinin altından suçlulukla kardeşine baktı. Kendine engel olamıyordu. Sahip olduğu tüm korkulara rağmen Rafael'e çekilmişti. Onun ailesini elinden almak için orada olduğu gerçeğine rağmen. Tuhaf, eşsiz yeteneklerini uzun süre saklamıştı ve her zaman keşfedilme korkusu vardı. İçinde her zaman boş bir yer vardı. Gecenin bir yarısı öyle bir yalnızlık hissediyordu ki bazen Colby yıldızlara bakıp yok olmayı diliyordu. Ve iş. Bitmek bilmeyen işler. Rafael onu güçlü kollarıyla tutuyordu. Bir kriz anında sorumluluğu üstlenir ve herkesi yönlendirirdi. Sadece gücü bile baştan çıkarıcı bir cazibeydi. Ve vücudu.

Sanırım aklımdan geçenler beni korkutuyor. Bu kadar çok uykuya ihtiyaç duymam için bana bir şey mi yaptın? Bunu düşününce kızardı, gün boyunca ya da uyurken tekrarlamayı durduramadığı karanlık erotik rüyayı, vücudunun ağrımamasını ve ona alışılmadık bir şekilde ihtiyaç duymasını durdurabildiğinden daha fazla durduramıyordu.

Rafael'in sesinde sıcaklık, kahkaha ve tam bir erkek memnuniyeti vardı. Neredeyse mırıldanıyordu. Uyuman için bir sürü şey yaptık.

Kızarıklığın boynundan yüzüne doğru yayıldığını hissedebiliyordu. Onunla bu konuyu açmaması gerektiğini daha iyi bilmeliydi. Onunla konuşmak ya da yüzleşmek, kendisine yapmasına izin verdiği şeyleri düşünmek utanç vericiydi ama yalnız kaldığında onun vücudunu ve kendisini sürekli olarak nasıl hissettirebileceğini düşünüyordu.

"Bana Bay De La Cruz'un kredi koşulları hakkında ne söylediğini sormayacak mısın?" Paul kendini daha fazla tutamayarak patladı. Kız kardeşinin dikkati çok uzaklarda gibiydi, yüzünde tuhaf, neredeyse hülyalı bir ifade vardı. Colby sanki onun orada olduğunu unutmuş gibi irkilmiş görünüyordu. Hatta kızardı bile. "Eee? Bu çiftliği kurtarabilir, Colby."

Çizmesinin ucuyla basamaklardaki çivilerden birinin başına dokundu. "Her şeyimizi kaybedebiliriz Paul. Rafael De La Cruz Birleşik Devletler'e tek bir amaç için geldi. At satın alıyor ve orada burada iş yapıyor olabilirler ama seni ve Ginny'yi Brezilya'ya geri götürmek için geldiler. De La Cruz gibi adamlar öyle ya da böyle istediklerini alırlar. Onlarla iş yaparsan her seferinde kaybedersin." Gözlerini kapattı, adamın ellerinin vücudunda gezindiğini hissediyordu. Onun kendisini baştan çıkarmasına izin vermişti. Tam bir aptal mıydı?

Çok kibar davranmıyorsun, aşkım. Rafael'in sesi her zamankinden daha neşeli geliyordu, onun değerlendirmesinden en ufak bir rahatsızlık duymamıştı.

Gerçek bu değil mi? İsteddiğini alacaksın ve kimse sana engel olamayacak. Göğsü aniden sıkıştı.

Bu doğru, querida, ve ne istediğimi tam olarak biliyorsun.

Biliyor muydu? Colby pek bir şey biliyormuş gibi hissetmiyordu.

"Peki en kötü ne olabilir Colby?" Paul sordu. "Çiftliğimizi alır, değil mi? O en azından aileden sayılır. Eğer Clinton Daniels'ın onu elimizden almasına izin verirsek,

asla geri alamayacağız. Bunu biliyorsun. Eğer ilerinden biri almak zorunda kalsaydı, hangisi daha iyi olurdu?"

Yeşil gözleri aniden, kurnazca adamın yüzüne dikildi. "Bunu sana Juan ya da Julio Chevez söyledi, değil mi?"

Paul omuz silkti, kendini rahatsız hissediyordu. "Bunu kimin düşündüğünün bir önemi var mı? Bu doğru." Yolun aşağısına, sınır köpeğinin öfkeyle havladığı yere baktı. "Everett'ler geliyor."

"Amcalarının yeterli paraları varken neden borç vermediklerini merak ettin mi? Onlar da zengin Paul," dedi Colby. "Neden kendileri yapmak yerine Rafael'in bize borç vermesine izin versinler ki?" Neden vermediler?

Çünkü bana karşı gelmeye cesaret edemezler, pequena. Ve sen de yapmamalısın. Rafael bu sözleri neredeyse kayıtsızca söyledi. Benim işime karışmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlar.

Colby bunu düşünerek bir an sessiz kaldı. Omurgasından aşağı bir ürperti inmişti ve kollarına sıcaklık sürme isteğine karşı koydu. Bu ailenin Chevez'in işi olduğunu düşünürdüm, senin değil.

Bir zamanlar öyleydi ama artık benim işim sizsiniz.

Rafael yakınlardaydı, onu yakında hissediyordu ama avluya yaklaşan kamyonun içinde onu görmemişti. Paul ona cevap vermemek için verandadan indi ve acemi bir ata binme dersi verme tuzağına düşmemek için saman tarlalarına doğru ilerledi. Colby onun avludan geçişini izledi, ona bakarken bile kalbi sıkışıyordu. Çiftliğin yükünü, mali sıkıntılarını ve birilerinin onları yok etmeye çalıştığını bilmek için çok gençti.

Sen de ylesin. Kelimeler zihninde parıldıadı, sıcak nefes ensesini okşadı ve iki güçlü kol arkasından sahiplenici bir şekilde belini sardı.

Colby neredeyse yerinden sıçrayacaktı ama onu kendine yakın tutuyordu, vücudu aynı anda hem koruyucu hem de saldırgandı. Ellerinin arkası kasıtlı olarak göğüslerinin alt tarafına değiyordu. Sert, kalın göğüslerini hissedebiliyordu.

ereksiyonunun uzunluğu ona sıkıca bastıldı. Onun sert gücüne karşı hapsolmuş bir halde, artan duyularıyla erkeksi kokusunu içine çekti. Adam dağlar gibi kokuyordu, vahşı, evcilleşmemiş. "Gördüğüm kadarıyla misafirlerimiz var. Ve seni tamamen kendime istedim." Kelimeleri hınzırca tenine doğru fısıldadı. Ağzı ensesinde gezindi, damgasını buldu, dişleri nazikçe alay etti ve kazıdı.

"Sakin buna cüret etme! Zaten ergen gibi görünüyorum. Paul bunu görürse..." Colby ona ters ters bakmak için başını çevirdi. "Davranışların hakkında sana söyleyecek birkaç şeyim var." Ama ne söylemek istediğini hatırlayamıyordu, onu kendinden uzaklaştıracak korkunç sözler. Onun vücudunun sıcaklığını ve ateşini, ellerinin üzerinde olmasını, ağzının onun üzerinde olmasını istiyordu. Vücudu onunkinin derinliklerine gömülmüştü. Kendini onun bakışlarından kaçarak kızarıırken buldu.

"Kaç yaşındasın sen?" diye sordu aniden. "Bana genç bir delikanlı gibi görünüyorsun." Gözleri kızın yüzünü yutuyordu, siyah ve yoğun, sadece ona baktığında varmış gibi görünen o açlıkla. Şehvetle yanıyordu, bakışları onu yutuyordu. Aralarında çatırdayan elektriği neredeyse hissedebiliyordu. Sıcak alevler tenini yaladı ve derinlerde bir yerde kanı yoğunlaştı.

Colby hareket etmeliydi. Eğer kendini koruma duygusu kaldıysa, beyni çalışıyorsa, kaçabilirdi. Bunun yerine onun kollarında kaldı ve ağzının boynu boyunca köprücük kemiğine doğru alevden bir yol açmasına izin verdi. Ön koluna hafifçe dokundu ve ağzına götürdü. Dilinin kadifemsi sürtünmesini teninde hissetti. Yanıkları acıtmak yerine yatıştırıcı bir his veriyordu. "Ne yapıyorsun?" Beni ateşe vermenin dışında. Neden bana bunu yapmana izin veriyorum? Beni hipnotize mi ettin? Bir yanı ona karşı tepkisini kontrol edememenin verdiği o tanıdık çaresizliği hissederken, diğer yanı heyecanla, beklentiyle alevlendi.

Seni iyileştiriyorum, pequena, kendini yakmışsın. Güneş çıktığında gözlerini korumak için çok koyu gözlükler takmalısın. Ve cildini örtmelisin. Dışarıda kalmanın bir yolunu bulmaya çalış.

doğrudan güneş ışığı. Ağzı kızın cildinde gezinirken, iyileştirici tükürüğünü yanıklarının acısını dindirirken, kasıtlı olarak çok daha samimi bir iletişim yöntemi kullandı. Onu döndürdü ve göz kapaklarını öptü, onu iyileştirme işini tam olarak yaptığından emin olmak için oyalandı.

Colby bir an için onun bedeninin gücü ve sığınağı içinde eriyip gitmesine izin verdi. Sesi başka bir dilde ilahi söylüyordu, Portekizce değil, çok daha eski bir dilde, kelimeler güzel ve yatıştırıcıydı. İlahiyi kulaklarından ziyade zihninde duyabiliyordu. "Bugün güneşte neden yandım?" O biliyordu. Zihinleri birbirine karıştığında, onun düşüncelerinin gölgelerini ve yankılarını yakaladı. Onun anılarını. Hiçbiri ona mantıklı gelmiyordu. Bir çiftlikte yaşıyorum, güneşten uzak duramam ki!

Kamyon avluya giriyordu ve hemen arkasında Ben'in şerif aracı, çiftliklere giden yollarda seyahat etmek için gerekli olan dört tekerlekten çekişli bir araç vardı. Colby, Rafael'in bedeninin sıcaklığından uzaklaşarak ziyaretçilerle yüzleşmek için dik durdu. Rafael güldü, nefesi Colby'nin ensesindeki saç tellerini karıştırıyordu. Kasıtlı olarak onu kendine çekti, ağzını onunkine yapıştırdı, onları birbirine kaynaştırdı, böylece bir an için onun bedeninde eridi. Acele etmedi, dili onunkiyle birleşti, elleri sıcaktı, küçük alevler vücutlarını yalıyordu. Ağzının kontrolünü elinde tutarken kadının gür saçlarını avuçlarının arasında eziyordu. Yavaşça başını kaldırdı, siyah bakışları kadının bedeninde şimşek gibi çakan karanlık bir yoğunlukla parlıyordu.

Colby gözlerini kırıştırtıp kendine gelmeye çalıştı, sonra ona ters ters bakarak verandadan uzaklaştı ama Colby onun yanına rahatça ilerledi ve elini sahiplenici bir tavırla sırtının küçük kısmına koydu. Avuç içi ateş gibi yanıyordu ve kalçalarının arasında vücudu zonkluyor ve ona yalvarıyordu. Adamın ne yaptığını çok iyi biliyordu, kendi dünyasındaki insanların önünde onun üzerinde hak iddia ediyordu. Ve adam ona bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylüyordu.

Joclyn bakışlarında spekülasyonlarla onları izliyordu. Sean'ın yüzünde açık bir sırıtış vardı ama Ben'in ifadesi, cipinin kapısını çarparken bir gök gürültüsü bulutunu andırıyordu. Colby, Joclyn ve küçük kızıyla konuşurken onun onaylamadığının farkındaydı. Rafael, Sean'la rahatça konuşarak, yangını tartışarak, sanki oraya aitmiş gibi davranarak yardımcı olmadı. Ona dokunmak için her fırsatı değerlendiriyor, saçlarını okşuyor, Ben'in birini vuracağını düşünene kadar parmaklarını ensesinde gezdiriyordu.

Rafael'e ters ters bakmak ve ondan uzaklaşmak pek işe yaramamış gibi görünüyordu. Onun yumuşak, alaycı kahkahalarını zihninde duyabiliyordu. Onun tuzağına düşmemeye kararlı olsa bile onu kabul etmek zorunda kalmıştı. Keser misin şunu! Onu uyarmak için gözlerini kısmıştı.

Rafael ona alaycı bir masumiyetle baktı. Ben bir şey yapmıyorum.

Hiçbir şey.

Colby dikkatini Joclyn'in kızı Tanya'ya çevirirken Ginny koşarak geldi ve destek için kolunu Colby'ye doladı. Rafael cesaret verici bir gülümsemeyle elini çocuğun omzuna koydu ve Ginny ona minnetle gülümsedi, belli ki ondan büyülenmişti.

Sana bir şey fırlatacağım. Colby duruma gülmemeye çalıştı ama hayatında ilk kez bir başkasıyla bir şeyler paylaştığını hissetti. Sanki aitmiş gibi. Başka birinin bir parçasıymış gibi. Beyninin ona milyonlarca uyarıda bulunmasının bir önemi yokmuş gibi görünüyordu, onun ilgisinden hoşlanıyordu. Bu onun için yeni bir deneyimdi.

"Yoğun bir programım var, Colby," diye tersledi Ben, dikkatini kendisine çekerek. "Bana burada neler olup bittiğini anlatacak kadar zaman ayırabilirsen." Sesi suçlayıcı geliyordu.

Rafael hemen koluyla Ginny'nin omuzlarını sardı. Ginny ağlamak üzereydi. "Devam et, Colby, yetkiliye rapor ver. Ginny ve ben bunu halledebiliriz, değil mi Ginny?" Sesi alçak ve samimiydi, hepsini birbirine kaynaştırıyordu sanki

tek bir aileydi. Ginny'ye son derece güveniyor gibiydi. "Beni bilirsin Tanya. Ginny ve ben derse başlayacağız ve Colby işini bitirdiğinde o da bize katılacak. Bu senin için uygun mu?" Yüzünde güçlü bir gülümseme belirdi.

Colby Rafael'i izlerken başını salladı. Kesinlikle ait olduğu, ailelerinin bir parçası olduğu izlenimini yaratıyordu. Ben onun kolunu kabaca yakalayarak dikkatini tekrar kendisine çekti. Uyanan, bir rüyadan çıkan biri gibi irkilerek ona baktı.

Havada alçak bir uyarı hırıltısı parıldadı, böylece atlar huzursuzca kıpırdandı ve yetişkinler dikkatle etraflarına baktılar. Hepsi duymuştu; birçoğu bunun Ginny'nin köpeği olabileceğini düşünmüştü; köpek bu ani ilgi karşısında soran gözlerle hepsine bakıyordu. Colby daha iyi biliyordu. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve gizlice Rafael'e bakarak onu uyardı. "Verandaya gel Ben. Sana kahve getireyim mi?"

Patlamadan önce beş adım kadar bekledi. "Bunun ne halt olduğunu bana söylemek ister misin?"

Kızın kaşları havaya kalktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Verandadaki küçük sahneyi inkâr etmeden önce, Colby, sen

aynada boynuna bir bakabilirsin. O adamın her yerinde sen vardın."

Colby gülmemek için dudağını ısırды. Gülmezse ağlayabilirdi. Rafael'e karşı davranışı tamamen karakterinin dışındaydı. Bunu o da biliyordu, Ben de. "Neden beni suçluyorsun? Tesadüfe bakın ki o da benim üzerimdeydi," diye düzeltti. Belki de şehirdeki en güzel kadın değildi, bu Rafael'in ondan etkilenemeyeceği anlamına mı geliyordu? "Ne kadar tuhaf görünse de bazı erkekler benden etkileniyor, Ben. Onlara her zaman saldırmak zorunda değilim."

"Bu tam sana göre, yanlış adamı seçiyorsun. Rafael De La Cruz gibi bir adam seni yer ve tükürür! Ateşle oynuyorsun. Onun gibi biriyle bunu yapamazsın.

Lanet olsun Colby, neden Joe Vargas gibi düzgün bir adamla yuva kurmuyorsun?"

"Joe Vargas! Sheesh! Herkesin zavallı Joe'yla derdi ne? Benimle evli olmaktan nefret ederdi."

"Akli başında herkes seninle evli olmaktan nefret ederdi." Onu verandaya, gölgelerin derinliklerine doğru sürükledi, parmakları kollarının üst kısmında dolaşarak onu biraz salladı. "Bu parayla mı ilgili? Neyin peşindesin?"

"Ben, bırak beni, canımı acıtıyorsun." Colby kolunu saran parmakları çekiştirdi. "Ne kadar güçlü olduğunu hep unutuyorsun."

"Bırak onu şimdi." Ses çok yumuşak, çok tehditkârdı. Kötü niyetin kırbacı, karanlık bir misilleme vaadi. Colby daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. Rafael bir şekilde aralarındaki mesafeyi kapatmış, geniş avluyu boydan boya geçmiş ve gölgelerin arasına karışmıştı, öyle ki iri gövdesi neredeyse hiç görünmüyordu ama siyah gözleri karanlıkta inanılmaz bir tehditle parlıyordu.

Omurgasından aşağı bir korku ürpermesi geçti ve eli koruyucu bir şekilde boğazına gitti. Rafael merhametsiz, acımasız, her santimi yırtıcı görünüyordu. O anda tamamen insan gibi görünmüyordu. Onda vahşi, tehlikeli, evcilleşmemiş bir hayvan niteliği vardı.

Ben kollarını indirdi ve ondan uzaklaşacaktı, içgüdüleri devreye girdiğinde eli silahına kayacaktı ama Colby iki adamın arasında sıkıca durdu. "Ben'i üç yaşımdan beri tanırım, Rafael. O benim için bir kardeş gibidir. Bana asla zarar vermez, asla. Eminim sertleşiyor gibi görünmüştür ama hiç de öyle değil. O sadece, şey... " Bir an bocaladı, kalbi boğazında çarpıyordu. Tehdit ve ölüm hissi o kadar güçlüydü ki, bir an için gerçekten dehşete kapıldığını hissetti. Ben için dehşete düşmüştü.

İlk hareket eden Rafael oldu, kolunu uzattı, parmakları bileğini çevreleyerek onu nazıkçe kendine çekti. "O zaman ben

Diğer ülkelerdeki kadın ve erkek ilişkilerini anlamadığım için özür dilemeliyim." Adamın kolları kadının ince bedenini çevreledi ve onu koruyucu bir şekilde kendine doğru yaklaştırdı. Şşşt, aşkım, kalbin çok hızlı atıyor. Benimkinin ritmini dinle.

Ben sessizce durmuş, Colby'nin üzerine sahiplenici bir tavırla eğilen diğer adamı izliyordu. Colby'yi tutarken vücudunda koruyucu bir duruş vardı, muazzam gücüne rağmen elleri nazikti. Rafael güç ve tehdit yayıyordu, uzun zamandır başkalarına tam bir otoriteyle hükmetmeye alışmış birinin kibri. Her zaman istediğini elde eden bir adama benziyordu ve Ben, Rafael De La Cruz'un Colby Jansen'i istediğini açıkça görebiliyordu. De La Cruz bir erkekti, bir çocuk değil ve Colby onun yanında genç ve savunmasız görünüyordu. Kendini hazırlıksız olduğu bir durumun içinde bulmuş gibi biraz korkmuş ve kafası karışmış görünüyordu. Ve Ben Colby'yi tanıyordu, onun Rafael De La Cruz gibi bir adama karşı asla hazırlıklı olamayacağını biliyordu.

"Colby'ye asla zarar vermem," dedi Ben sakince. "Biz eski arkadaşız ve sanırım onunla biraz sert oynamaya alışkınım."

Rafael parıldayan beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Gülümsemesinde mizah yoktu, daha ziyade ince bir uyarı vardı. "Belki de böyle şeyler için fazla yaşılanıyordur." Sesi her zamankinden daha yumuşaktı ve Colby'nin nabzını yeniden hızlandırdı. Sesi ölümcül geliyordu.

Colby derin bir nefes alıp verdi, durumun kontrolünü tekrar ele almaya kararlıydı. "Benim için endişelendiğin için teşekkür ederim Rafael, ama gördüğün gibi gayet iyiyim. Ben'le konuşmam gereken çok şey var, o yüzden bize izin verirsiniz..."

Rafael, modern dünyadan çoktan silinmiş, eski dünyaya özgü bir zarafetle eğildi. Bakışları Ben'in yüzünden hiç ayrılmadı, gözlerinin siyah derinlikleri buz gibi soğuktu. Ben, adamın eğilip başının üst kısmına bir öpücük kondurmasını izledi.

Colby'nin ipeksi saçları arasından süzülerek avludan Everett'lere ve Ginny'ye doğru uzaklaştı.

Ben gözlerini dikmiş Colby'ye bakıyordu, yüz hatları sabit ve ayıktı. "Onu kontrol edebileceğini düşünmek için deli olmalısın. O tehlikeli biri, Colby. Çıplak elleriyle kalbimi yerinden sökebilirdi. Böyle biriyle ilişkiye girmemen gerektiğini bilmelisin."

Colby orada durmuş, çaresizce ona bakıyordu. Rafael'le bir ilişkisi olup olmadığını bilmiyordu. Rafael'e yakın olduğu zamanlarda hayatındaki her şey sanki kontrolden çıkıyormuş gibi geliyordu. Başını iki yana salladı ve verandadaki salıncağa çöktü, dizleri aniden lastik gibi olmuştu. "Bana ya da çiftliğe ne olduğunu bilmiyorum, dünya şu anda çok tepetaklak olmuş durumda, Ben."

Onun sesini ilk kez bu kadar kaybolmuş duyuyordu. Hemen salıncağın yanına çömeldi, elini dizine koyarak onu rahatlatmaya çalıştı. "Beni dinle tatlım. Burada ruhunu satmana gerek yok. İhtiyacın olursa param var. Biraz birikmiş, büyük bir şey değil." Derin bir nefes aldı, nihai fedakârlığı yaparken yüzü erkekçe ifadesizdi. "Ve eğer seninle evlenmemi istiyorsan, sanırım bunu da yapabiliriz."

Colby beş saniye kadar ona baktıktan sonra kollarını onun boynuna doladı ve usulca gülerek ona sarıldı. "Sensiz ne yapardım, Ben?"

Rafael tüm konuşmayı duydu, kanı vücudunda öylesine güçlü bir şekilde dalgalanıyordu ki iblisin serbest kalmasından korkarak kendini tamamen hareketsiz tuttu. Kardeşi zihninde kıpırdanıyor, içinden akan öfkeyi sorguluyordu. Rafael Colby'nin dizine dokunan ele baktı, kendini diğer adamın kollarına atmasını izledi, yumuşak kahkahasını, birbirini uzun zamandır tanıyan bir kadın ve erkeğin dostluğunu duydu.

İblisin başını kaldırdığını, kükrediğini, elde etmek için çok çalıştığı ince nezaket kaplamasının altındaki hayvani tepkiyi hissetti. Dişleri ağzında patladı ve

Gözleri vahşice yanıyordu. Beynini kırmızı bir sis kaplamış gibiydi.

Ona seslen. Nicolas'tı. Sakin. Emredici. Doğasının karanlık çağrısı onu tüketirken mantığın sesi. Rafael. Nicolas onu felaketin kıyısından geri çağırmak için kasten kardeşinin adını kullandı. Şimdi ona seslen.

Canavar rakibinin hayat arkadaşını kucakladığını görebiliyordu. Rahatsız olacağından korktuğu için onları birbirine bağlamamıştı, şimdi canavar ona sıkıca tutunmuştu.

Ona seslen. Aklından geçen, mantığın serin rüzgârıydı. Rafael, kardeşinin sağladığı akıl sağlığı şeridine tutundu.

Colby. Derhal ondan uzaklaş. Benim için. Bunu benim için yap.

Normalde yumuşak olan ses, zihninde bir tehdide dönüşmüştü. Şimdiye kadar karşılaştığı tüm vahşi hayvanlardan daha tehlikeliydi. Tehdit oradaydı, tıpkı büyük bir dağ aslanına öldürdükten hemen sonra rastladığı zamanki gibi. Colby'nin kendisini dinlemeyeceğinden, tehlikeyi görmeyeceğinden korktuğunu hissetmişti ama Colby vahşi hayvanları okuma konusunda onun sandığından çok daha becerikliydı. Ve onun zihnine dokunmak için o anı seçti.

Colby Ben'den uzaklaştı ve ayağa fırlayarak hızla ondan uzaklaştı, zihni iki seviyede çalışıyordu. Ben'e normal görünmek istiyordu ama bir yandan da Rafael'in içinde dönüp duran karanlık ve şiddetli duygu kazanını paylaşıyordu. "Benimle evli olmaktan nefret edersin, bunu sen de biliyorsun." Kollarını kavuşturdu ve titremesini engellemeye çalıştı. Karanlığın içinde bir yerlerde güçlü ve tehditkâr bir şey vardı. Çok yakınına çömelmiş, bir kaplanın gözlerini kırpmadan onları izliyordu. "Seni çıldırtırdım Ben, bunu sen de biliyorsun. Ama teklif etmen çok hoştu. Eminim bu gece cennete girmeyi hak etmişsindir."

Ben yavaşça ayağa kalktı, bir kurşundan kurtulmuş gibi görünmemeye çalışıyordu. "Bana ihtiyacın olursa yapacağımı biliyorsun. Sadece yapma."

umutsuz bir şey, Colby."

Verandanın basamaklarından indi ve avluya gelişigüzel bir göz attı. Tehlikeyi yaşayan, nefes alan bir varlık gibi hissediyordu. Ne oldu, Rafael? Sen de hissediyor musun? Rafael miydi? Yoksa sadece tehlikeye mi ayarlanmıştı? Rafael onu tehdit mi ediyordu?

Sana asla zarar veremem, querida, asla. Sana ya da sana karşı bir tehlike yok, bunu biliyorum. Sadece kıskanç bir adam olduğumu hissediyorsunuz. Sesi her zamanki sakinliğindeydi. Ginny, Tanya'nın atını geniş bir daire çizerek dolaştırırken, onu hiçbir şey olmamış gibi ağılın yanında durmuş, Sean ve Joclyn ile sessizce konuşurken gördü.

Kıskançlık mı? Bu kıskançlık mıydı? Colby uzun süre ona baktı. Tamamen normal görünüyordu, yakışıklı, çekici bir yabancıydı ve çok çekiciydi. Tamamen deliriyor muydu? Ne düşünüyordu? Onun bir erkekten fazlası olduğunu mu? Onun da tıpkı kendisinin sahip olduğu gibi bir gücü vardı; kontrolü kaybetmek çok kolaydı. Bunu herkesten daha iyi anlıyordu. Yine de öfkeli bir canavar görmüştü, insan değil, çok daha tehlikeli bir şey.

Sadece kıskanç olduğunuzda bu kadar tehlike yansıtabilir misiniz? Ve çok iyi bir sebepten dolayı olmadığını da eklemeliyim. Ona sormak zorundaydı. Yalan söylemesini mi yoksa doğruyu mu söylemesini istediğini bilmiyordu. Ama ona sormak zorundaydı.

Yalnız kaldığımızda ve seni kollarıma alabildiğimde konuşuruz. Sözler yumuşak bir okşayış gibi söylenmiş, çıplak teninde gezinerek kendi koluna dokunmuştu. Şaşkınlıkla yere baktı. Kabarcıklar ve kızarıklık gitmişti. Cildi pürüzsüz ve güneşten lekesizdi. Korkunç güneş yanığını iyileştirmişti.

"Benimle konuşacak mısın yoksa bütün gece o yabancıya mı bakacaksın?" Ben arkasından yaklaşarak sordu. "Burada başka bir sorunun olduğunu sanıyordum." Sesi neredeyse kavgacı geliyordu ve Colby yüzünü ona döndü.

"Biliyor musun Ben, erkekleri bir milyon yıl geçse de anlayacağımı sanmıyorum. Denedikleri gibi hiç de mantıklı değiller.

Kadınların beyinlerini yıkayarak öyle olduklarını düşünmelerini sağlayın." Colby ondan uzaklaşarak kararan gökyüzüne baktı. "Paul saman tarlasında. Sorunu henüz kontrol etmedim, Ben. Öküzü bulan Juan Chevez'di ve Paul onu gördü. Seni oraya götürebilir ama hava çok hızlı kararıyor. Zamanın var mı bilmiyorum."

"Sen ve çocuklar burada tek başınıza olduğunuz için endişelenmeye başladım. Zaman kazanıyorum Colby, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Omzunun üzerinden ona gülümsedi, saçları parlak bir çağlayan halinde sırtından aşağı dökülüyordu. O kadar güzel görünüyordu ki Ben biraz şaşırdı. Neredeyse ruhani, unutulmaz derecede seksi ve biraz da gizemli görünüyordu. Neredeyse tüm hayatı boyunca onu küçük kız kardeşi olarak görmüştü. Ben'in Colby hakkındaki duyguları çok karışıktı ve onu bu şekilde görmek istemiyordu. Birbirlerine hiç uygun değillerdi. Birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca onun çekici ve seksi göründüğünü bir kez bile fark etmemişti.

Ben karanlık yabancıya baktı ve adamın kendisine baktığını fark etti. Rafael başka tarafa bakmadı, için için yanan gözleri azalan ışıpta tuhaftı. Ben'e bir kedinin gözlerini hatırlatıyordu, gündüzden çok gece görüşüne uygundu. Gözler kırpışmadı ve Ben gözlerini kaçırdı, bu niyetli, tüyleri diken diken eden bakıştan hoşlanmamıştı. Rafael De La Cruz, Colby'nin başka bir erkeğe yasak olduğunu açıkça belirtiyordu. Ben ona güvenmiyor, bu sakın dış görünüşün altında şiddetli ve tehlikeli bir şeylerin kaynadığını hissediyordu. De La Cruz da kadınları kolayca elde eden ve aynı hızla bir kenara atan bir playboy tipine benziyordu. Colby tek gecelik bir ilişki için yaratılmamıştı. Sevdiği birine kendini tamamen verebilecek bir kadındı. Ben, bu kişinin De La Cruz gibi bir adam olmasını istemiyordu.

Şapkasını kafasına geçirdi. "Ben Paul'ü bulup Chevez'le konuşacağım ama Colby, sen çocukları yanından ayırma ve tek başına dolaşma."

"İşletmem gereken bir çiftliğim var, Ben," dedi sessizce. "Birinin beni korkutup kaçırmasına izin vermeyeceğim."

"Öküzü Juan Chevez'in bulduğunu söylemişsiniz. Çiftliğinizde ne işi vardı?" Ben'in sesi rahattı, ama Colby onu çok uzun zamandır tanıdığı için hiç de aldanmamıştı.

"Yangından sonra Rafael burada yalnız kalmamızı istemedi. Bizimle kalamayacağı için Juan ve Julio'dan bize yardım etmelerini istedi." Zayıflığını ona itiraf etmekten utanarak ellerine baktı. "Kalmaları iyi oldu. Öğleden sonra hastaydım ve günün çoğunu uyuyarak geçirdim."

"Bu yüzden De La Cruz onlara kalmalarını emretti."

"Kalmak istediler, Ben. Ne de olsa onlar Paul ve Ginny'nin amcaları. Onların iyiliği için endişeleniyorlar."

Soluk mavi gözlerini ona çevirdi. "Colby Jansen'in bu tuzaktan en ufak bir şüphesi olmadığına beni inandırmaya mı çalışıyorsun? Bu insanların durup dururken ortaya çıkıp kardeşlerini sahiplendiklerine ve çiftliğin onlar için tutulmasını istediklerine mi? İş ortakları olmaları ve tüm ekibi eski mahkûmlardan oluşan komşunuz Sean Everett ile birlikte kalmaları? Ve onların gelmesiyle aynı anda, her türlü Çiftliğinizde "kazalar" mı olmaya başladı? Bunların hepsi tesadüf mü Colby? Ve şimdi Juan Chevez, De La Cruz'un emriyle 'sizi izlerken' parçalanmış ölü bir öküz buluyor. Bana biraz zorlama geliyor."

"Bu konuşmayı daha önce yapmamış mıydık ve sana bunları söyleyen ben değil miydim? Bana inatçı olduğumu ve bunu aşmamı söyledin. Sana çiftlikte ters giden şeylerin kaza olmadığını söylemeye çalıştığımda bana şapkamla konuştuğumu söyledin."

"Evet, Pete'in ölümü tesadüf değildi Colby, Chevez ve Everett'in atlılarının blöfte olması da tesadüf değildi. Clinton Daniels ve Harris denen pisliğin de orada olması tesadüf değildi, yeni eli Ernie Carter'la birlikte. İşte gerçek bir kazanan. Orada tek başına ne halt ediyordun?"

"Ben" -koluna yatıştırıcı bir el koydu- "herkesin bana karşı komplo kurduğunu söylemiyorsun, değil mi?"

Ben, kendisine kötü niyetle bakan o tuhaf gözlerin ağırlığını hissetti. Görmek için başını kaldırmadı; içgüdüsel olarak De La Cruz'un tüm dikkatinin onların üzerinde olduğunu biliyordu ve bunun nedeninin Colby'ye sesini yükseltmesi ve Colby'nin ona dokunması olduğunu biliyordu. "Bence büyük bir tehlike içindesin Colby, sadece çiftliği kaybetme tehlikesi değil bu. Ben böyle düşünüyorum ve beni ciddiye alsan iyi edersin."

Colby küçük bir iç çekişle, "Yapacağım, Ben," dedi. "Ben de endişeliyim. Ne düşüneceğimi bilmiyorum ama Paul ya da Ginny'ye bir şey olmasını istemiyorum. Dikkatli olacağıma söz veriyorum." Adam ona bakmaya devam edince tekrar iç çekti. "Çok, çok dikkatli."

"Ve kimseye çok fazla güvenme," diye tembihledi.

"Ve kimseye çok fazla güvenmeyeceğim," diye ekledi itaatkâr bir şekilde.

Ben samanlığa doğru yürüdü ve Ben'in iri gövdesi büyük ahırın yan tarafında kaybolana kadar onu izledi. Kadın şaşkınlıkla ahıra baktı. Kundakçının ahır yakması daha mantıklı olurdu. Evden daha uzaktaydı ve dahili fıskiyeleleri yoktu. Ahır, içindeki samanlarla birlikte hızla havaya uçabilirdi. Neden ahır seçmediler?

"Colby!" Ginny seslendi, sesinde kızgınlık vardı. Umutsuzca iyi bir izlenim bırakmak istiyordu. Tanya çok hoş biriydi ve Colby'nin ona çok ilgi göstermesini istiyordu, böylece geri gelmek isteyecekti.

Colby, Rafael'in sıcak bakışlarını görmezden gelerek ve tamamen Joclyn ve Tanya'ya konsantre olarak aceleyle yanına geldi. Talimatları verdiği süre boyunca Rafael'in onu dikkatle izlediğinin farkındaydı ama ona bakmamak için kendini zorladı. Ona bakmak istiyordu. Hatta ona bakmaya ihtiyacı vardı. Zihninin sürekli olarak onunkine ulaştığını hissedebiliyordu. Bu hissi daha önce de hissetmişti; şimdi farkına varmıştı. Ve adam sık sık zihnine dokunuyordu. Bir gölge gibi. Neredeyse

güvence. Joclyn ona dokunduğu anda yeniden rahatlamış, nefes alabilmişti. Joclyn'e gülümsedi ve normal bir şekilde konuştu. Ginny'ye sık sık sarılıyor, onun konuşmalarıyla ilgileniyormuş ve heyecanlanıyormuş gibi yapıyordu. Tanya'ya ilgi gösterdi ama bu sırada Rafael'in yoğun bir şekilde farkındaydı. Bekliyordu. İzliyordu.

Sean ayrılmadan hemen önce kamyonetin açık penceresinden Rafael'e bir zarf uzattı ve Ginny'ye birkaç gün içinde döneceklerine dair söz verdi. Colby, Rafael'in zarfı gelişigüzel gömleğinin cebine sokmasını izledi. O zaman ona gerçekten baktı, kendine bu lüksü tanıdı. Ağıldaki atların yanıklarını kontrol etmesine ve binicilik dersine yardım etmesine rağmen giysileri tertemizdi. Sanki çiftliğin kiri ve tozu bile herkesin üzerine yapıştığı gibi onun üzerine yapışmaya cesaret edememiş gibiydi. Ayrıca her zaman çok güzel kokardı.

Rafael, Ginny'nin başının üstünden bakışlarıyla buluştu ve ona gülümsedi. Fazla bir şey yapmadan onun nefesini kesebilirdi. Colby başını eğdi ve Ginny ile birlikte eve doğru yürümeye başladı. "Ee, ne düşünüyorsun civciv, Tanya'yı sevdin mi?"

"Gerçekten çok hoş biri Colby," dedi Ginny heyecanla. "Paul en azından tanışmak için gelmeliydi."

"Gerçekten mi?" Colby'nin kaşları havaya kalktı. "Öyle mi düşündün? Korkunç bir şey söyleyip bizi küçük düşürebileceğini düşündüm - Paul'ü bilirsin."

Ginny bunu düşündü, sonra başını salladı. "Kızlar onun sevimli olduğunu düşünüyor. Onlardan birkaçıyla telefonda konuşuyor ve her zaman önce onu arıyorlar. O onları hiç aramıyor. Geceleri sen çalışırken o mutfakta telefonla konuşuyor."

"Ablan çalışırken kardeşin kızlarla telefonda mı konuşuyor?" Rafael sessizce sordu. Sesinde gerçek bir ifade yoktu, her zamanki gibi yumuşak ve sakindi ama yine de içinde bir tehdit barındırıyordu.

Colby ona baktı ve bunu nasıl yapabildiğini, sesini yükseltmeden ya da tonlamasını değiştirmeden nasıl bu kadar korkutucu konuşabildiğini merak etti. "Paul çok genç, Rafael. Daha on altı yaşında."

"Armando kaza geçirdiğinde ve seni çiftliği işletip ona bakman için bıraktığında kaç yaşındaydın? On yedi mi?" Siyah gözleri düşünceli bir şekilde kızın yüzünde gezindi.

Arka verandanın basamaklarını hızla çıktı, birden ona kızdı. "Paul çok yardımcı oluyor Rafael ve zaten bu seni ilgilendirmez."

Sessiz bir şekilde onun yanında süzülerek onu daha da sinirlendirdi. Adamın eli tam onunkiyle aynı anda mutfağın kapısına uzandı. Colby, adamın parmakları onunkilere dokununca elini geri çekti. "O çocuğun üzerine titremenin onu adam edeceğini mi sanıyorsun Colby? Eninde sonunda çiftliği yönetmek zorunda. Çiftliğin çocuklar için kalması babanın hayaliydi, ama senin kendini yerin dibine sokmanı istemezdi."

Colby, Ginny'nin birinden diğerine bakan, aniden büyümüş gözlerinin farkındaydı. "O benim de rüyamdı." Colby'nin sesi kendi kulaklarına bile meydan okur gibiydi. Odanın öbür ucundaki buzdolabına doğru yürüdü ve içine baktı.

Rafael'in gülümsemesi çok nazikti. Elini onun omzuna koydu. Aklına girdim, pequena. Böyle bir anı görmedim.

O da onun bedenindeydi. Söylenmemiş kelimeler havada parıldadı. Döndü ve ona ters ters baktı. "O zaman sen de onu aramıyordun," diye tersledi, adamın cebinde ne olduğunu bildiği ve onun sadakasını kabul etmekten başka çaresi olmadığı için nefret ediyordu. Adamın parasını alacaktı ve onunla yatmıştı. "Çiftliği ben de istiyordum. İstiyordum. İstiyorum."

O anı orada değil, querida, ve bunun doğru olduğunu benden çok sen biliyorsun. Böyle bir anı hiç olmadı, çünkü böyle bir arzunuz ya da hayaliniz yoktu.

Bölüm 9

Paul, yarı büyümüş bir köpek yavrusu gibi mutfak kapısından içeri dalarken, "Ben'in canı fena halde sikkın," diye selam verdi. Doğruca lavaboya gitti ve ellerini yıkadı. Colby temizlik konusunda ölümcüldü. "Sana söylemeliyim ki, onun gittiğini gördüğüme sevindim. Neden bu kadar sinirli? Ona ne dedin, Colby?"

Etrafında dönerek ona ters ters baktı. "Ona mı dedin?" diye yineledi usulca. "Neden ona bir şey söylediğimi düşündün ki? Ben bir erkek." Bunu ayıp bir kelimeymiş gibi söylemişti. "Bu sana her şeyi anlatmalı."

Paul nefesinin altında kısık bir ısıklık çaldı. "Beni arayan oldu mu?" diye sordu umutla. Colby erkeklere saldıracak durumdayken kimse ona bulaşmazdı. Biri ya da bir şey onu kızdırmıştı ve bunun kendisi olmamasını umuyordu.

"Hayır, ama Ben'i kaybolması için orada bırakacağını umuyordum."

Paul'ün kaşları Colby'nin ruh hali karşısında havaya kalktı ve sonra spekülatif bir ifadeyle kız kardeşinden Rafael'e baktı. "Sanırım kredi kâğıtlarını getirdin. Colby onları gördü mü?" Kız kardeşinin yüzündeki ifadeyi gördükten sonra bu onun için iyi bir tahmindir.

Rafael kâğıtları çıkarıp Colby'ye uzattı. "Hayır, henüz değil. Belki biz birbirimizi daha iyi tanırken o da bunlara göz atabilir." Colby'ye daha fazla mahremiyet sağlamak için Paul ve Ginny'yi önüne katarak oturma odasını işaret etti.

Colby dondu kaldı, kalbinin sesi kulaklarında yankılanıyordu. "Bekle!" Sesi tamamen paniğe kapılmış gibiydi. Tamamen paniğe kapılmış hissediyordu. Ağabeyi ve kız kardeşinin odadan çıkıp Rafael'le yalnız kalmalarını engellemek için elini uzattı.

Rafael dönüp ona baktı, siyah gözleri sert bir otoriteyle kızın yüzünde gezinirken kız ondan uzaklaştı. "Ne oldu aşkım?" Sesi kadife bir okşayışa benziyordu ama kadın yine de ürperdi. Adam için için yanıyordu. Yanıyordu. Onun içinde dönen yanardağın birbirlerine ne kadar bağlı olduklarını hissedebiliyordu. Gözleri onun üzerindeydi, kasvetli ve soğuktu ama yine de korkunç bir şiddetle yanıyordu. Ateş ve buz. İşte yine oldu. Paradoks. Onu anlamıyordu. Kendisini de anlamıyordu. Ama her şeyden önce, neye ihtiyacı olursa olsun, ne isterse istesin ya da ne hisse derse hissetsin, Ginny ve Paul'ün her türlü zarardan uzak olduğunu bilmek zorundaydı. Rafael zihninde bir gölgeydi ve onun korkusunu görüyordu.

"Colby?" Paul'ün sesinde büyük bir endişe vardı. "Ne oldu?"

Çocuğa ne söylediğine çok dikkat et, pequena; senin benden korktuğun gibi onun da benden gereksiz yere korkmasını istemiyorum. Kelimeler zihninde mırıldandı, yatıştırıcı bir tehdit.

Colby'nin eli koruyucu bir hareketle boğazına gitti ve boynunda çılgınca zonklayan izi örtmek için hareket etti. Beni delirtiyor musun? Artık neyin gerçek olup neyin olmadığını bilmiyormuşum gibi hissediyorum. Ben farklıyım. Farklı olduğumu biliyorum. Kelimeleri haykırıyor, suçlamalarıyla onu uzaklaştırmaya çalışırken bile onun tesellisine ihtiyaç duyuyordu.

Yakında yalnız kalacağız Colby, bu korkuya hiç gerek yok. Sen ve çocuklar benim korumam altındasınız. Bu küçük bir şey değil. Bana inanmıyorsan Armando'ya inan. Aileyi o çağırdı. Onlar onurlu insanlar. Sana zarar vereceğime inansalar, sence böyle bir şeye izin verirler miydi?

Bilmiyorum. Sana çok sadıklar. Bilmiyordu. Gerçekten bilmiyordu. Güvenmediği birinden nasıl bu kadar etkilenebilirdi? Vücuduna yaptığı şeyleri yapmasına nasıl izin vermiş ve hala daha fazlasını arzulamıştı? Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu. Ve Chevez kardeşler ondan korkuyordu. Chevez kardeşler ondan korkuyordu.

Konuşma Rafael'e döndü. Colby gibi eşsiz yeteneklere sahip bir adamdan çok daha fazlasıydı. Çok daha güçlüydü. Ve içinde sık sık gözüne çarpan bir karanlık vardı. Rafael'i ne kadar çekici buluyorsa, kendini koruma duygusu güçlü bir şekilde devreye girdiğinden, ondan o kadar da tiksiniyordu. Onu yavaş yavaş, hücre hücre ele geçiriyordu. Kalbini. Ciğerlerini. Sanki onsuz nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. Başka hiç kimse ona o yakıcı aç bakışlarla bakmamıştı. Kimse ona böyle bir emirle, böyle bir ihtiyaçla dokunmamıştı. Her yönden baskındı ve içinde kontrol edemediği bir şey ona tepki veriyor, ona ihtiyaç duyuyor, onu arzuluyordu, kim ya da ne olduğundan emin olmasa bile.

"Kâğıtların üzerinden geç Colby." Rafael'in sesi şefkatliydi. "Biz diğer odada olacağız. Ginny vejetaryen çorba tarifleriyle ilgileniyor ve ben de bu konuda oldukça iyiyim."

Colby karar vermekten neredeyse korkarak Rafael'e baktı. Yapmayacaksın... aslında bir suçlamada bulunamıyordu. Ya zihinlerini zararlı bir şey yapmaya yönlendirmişse? Bunu yapmış olabilir miydi?

Siyah gözleri bir an için öfkeyle parladı. Evet, yapabilirdim ama yapmadım. Topuklarının üzerinde döndü ve odadan dışarı çıktı.

Paul kolunu Ginny'nin omuzlarına doladı. "İkinizin arasında neler olduğunu biliyormuş gibi davranmayacağım ama bize neredeyse hiçbir şey almadan büyük bir kredi teklif etti Colby ve yakında para bulamazsak çiftliği kaybedeceğiz."

Colby omuz silkti. "Belki de fazla güveniyorsun Paul. Bir şeyi karşılıksız elde edemeyeceğini şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi. Bu işler asla böyle yürümez."

"Belki öyle Colby ama Daniels'a borç alacak kadar güvenen de sendin," diye çıkıştı Paul.

Colby sanki ona vurmuş gibi irkildi. Şok olmuştu, gözleri gerçekten de yaşlarla dolmuştu. Ginny ona doğru koştu ve

belini koruyucu kollarla sarmış, kardeşine açık açık bakıyordu.

"Kız kardeşinle bir daha böyle konuştuğunu duymayayım, Paul." Rafael'in iri gövdesi kapı aralığını dolduruyordu. Her zaman birdenbire ortaya çıkıyor, görünmeden ve sessizce hareket ederek görünüp kontrolü ele alıyor gibiydi. Doğrudan gence baktı. "Tüm gerçeklere sahip olmadığın halde suçlamalarda bulunmak için çok yaşlısın. Colby senden çok daha fazla saygıyı hak ediyor." Sesinin sessiz gücünde bir kırbaç vardı. "Konuşmadan önce düşün evlat. Seni görgü kurallarıyla tanıştırma konusunda oldukça yetenekliyim." Rafael, Paul'ün kendisinden önce gelmesine izin vermek için bir adım geri çekildi, bakışları çelik gibiydi.

Paul bir an için meydan okur gibi baktı, yüzü yavaş yavaş kızarmaya başlamıştı. Ginny önce davranarak Rafael'in yanından hızla diğer odaya geçti ve kardeşine kızgın bir bakış atacak kadar durakladı. Colby bir kez olsun Paul'e yardım etmedi, sanki ona bakmaya dayanamıyormuş gibi çizmelerinin aşınmış parmaklarına baktı. Sanki suçlamasıyla onu o kadar derinden yaralamıştı ki ne onunla ne de bir başkasıyla yüzleşebiliyordu.

"Colby." Adını usulca söyledi, ona saldırdığı için çoktan özür dilemişti. Bunu neden yaptığından bile emin değildi, sadece Rafael'in Colby'ye bakışından ya da Colby'nin ona bakışından hoşlanmamıştı.

Başını kaldırmadan salladı. Paul, Ginny'yi oturma odasına kadar takip etti. Colby isteksizce kâğıtları açtı ve rahatsız edici belgeyi mutfak masasının üzerine yaydı. Kesinlikle ticari, yasal ve çok adil bir belgeydi. Bunda hiçbir hata bulamadı. Rafael ona hiçbir çıkış yolu bırakmamıştı, onu reddetmesi için hiçbir mantıklı neden yoktu. Bu meblağ Daniels'ın borcunu ödemesi için gereken paranın yanı sıra yeniden inşa etmek ve hatta yeni ekipmanlar eklemek için de yeterliydi. Colby'nin Daniels ya da De La Cruz kadar parası yoktu ve hiçbir zaman da olmayacaktı.

"Bütün gün kaşlarını çatarak bakmayı mı planlıyorsun yoksa imzalayıp bu işi **bitirelim** mi?" Rafael onun düşüncelerini böldü,

kapının pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Yüzünde hafif bir kaş çatmayla ona baktı. "Okuyorum, gizli tuzaklar arıyorum."

"İşe yaramayacak, biliyorsun," dedi, sesi alçaktı. "Neyin işe yaramayacağını?" diye karşılık verdi.

"Benimle kavga etmeye çalışıyorsun. Bu beni kaçırtmayacak. Beni vatanıma geri döndürmeyi düşünüyorsun. Bunun için çok geç olduğunu hâlâ anlamadın mı?"

Colby bir elini saçlarının arasından geçirdi ve ciddi gözlerle ona baktı. "Konuşmamız gerektiğini biliyorum, Rafael."

Zarif bir el hareketiyle kâğıtları gösterdi. "Karar vermek gerçekten bu kadar zor mu? Benim karar vermemi mi sana ve çocuklara sırtımı mı döndüm? Bu sadece para. Ben sana verirdim ama sen almazdın. Para benim için hiçbir şey ifade etmiyor, hiçbir zaman da etmedi." Adam içini çekti, siyah bakışları kadının çok anlamlı yüzüne sabitlenmişti. "Parayı teklif ettiğim gerçeğinden nefret ediyorsun, ama gerçekten, querida, her iki şekilde de bana sahiptin. Eğer teklif etmeseydim, nasıl bir adam olurum?" Sesinde hiçbir kınama notası yoktu, sadece bir gerçeği ifade ediyordu.

Colby anında utandı. Bu doğrudu. Her halükârda ona tamamen içermemişti. Ve onun nedenlerine de güvenmiyordu. Rafael cebinden altın bir kalem çıkardı ve karanlık gözleri anlamlı bir şekilde ona uzattı. Colby yaptığı şeyin aptalca olduğunu düşünerek başını salladı ama kalemi aldı. Parmakları onunkilere değdi ve Colby'nin omurgasında bir farkındalık hissi uyandırdı. Bunu yapabiliyordu, ama bu basit bir kimya mıydı? Colby ondan neden bu kadar etkilendiğini bilmiyordu. Onun soğuk olduğunu düşünüyordu ama bazen öylesine yoğun bir şekilde yanıyordu ki Colby onun yanında eriyordu. Gerçek Rafael hangisiydi? Onun bencil ve kibirli olduğunu düşünüyordu ama yine de bir kriz anında çiftlikte ilk yardıma koşan oydu. Krizin ortasında Ginny'nin aşırı derecede rahatsız olmasına rağmen onu korumuştı. Ve daha fazla para teklif ediyordu.

Çiftliğı ellerinde tutabilmek için makul şartlardan daha fazlasını kabul etti. Onun hakkında o kadar yanılmış mıydı?

Hayır, pequena, benim hakkımda o kadar da yanılmamışsın. Bu sözler zihninde neredeyse şefkatle yankılanıyordu.

Colby irkilerek ona baktı. Adamın onun her düşüncesini okuması rahatsız ediciydi. "Sanırım konuşmamız gerekiyor. Bana aramızda neler olup bittiğini açıklamalısın, çünkü ne olduğunu bilmiyorum." Onu oyalamayacaktı. Adam onunla konuşacağına söz vermişti ve o da bunu yerine getirecekti.

"Bu çiftlikteki sorunlarla bir ilgim olduğuna gerçekten inanıyor musun?" Rafael ilk kez kıpırdandı, bir orman kedisini andıran tembel ve rahat bir hareketle doğruldu ve ona doğru ilerleyerek tüm mutfağı varlığıyla doldurdu.

Telefon gürültüyle çaldı. Paul ve Ginny'nin cevap vermek için yarıştıklarını duyabiliyorlardı. Colby paravan kapıyı iterek açtı. Gece havasına, geniş açık alanlara ihtiyacı vardı. Başını çevirmedi ve Rafael'in yürüdüğünü duymadı ama onun tam arkasında yürüdüğünü hissetti.

Avluda yürürlerken, adamın eli kadınıninkine değdi. Kalbi bir anda çıldırdı ve engel olamadan çılgınca çarpmaya başladı. Uzun kirpiklerinin altından ona baktı, elini gizlice arkasına götürdü. "Buraya neden geldin, Rafael? Neden buradasın ki? Buraya ait değilsin, değil mi?"

"Kardeşlerim ve ben nadiren seyahat ederiz. Yağmur ormanlarının yakınında kalmayı tercih ediyoruz." Çiftliğı gölgeleyen yüksek sıradağlara baktı. "Vahşi doğaya ihtiyacımız var. Birlikte olsak bile her zaman yalnızdık."

Sesi çok sessizdi, neredeyse hipnotize ediciydi. Colby de bakışlarını dağlarda buldu. Her şey çok daha yoğun görünüyordu. Gecenin canlı renkleri, esinti ona daha önce hiç deneyimlemediği kokuları ve sesleri getiriyordu. Derin derin soluyarak hepsini ciğerlerine çekti. "Senden hoşlanmadığım halde neden seninle birlikte olmak istiyorum?" O yapmadı

soruyu sorduğunda ona baktı. "Nedenini biliyorsun, değil mi?" Bir şeyler biliyordu; her zaman bir şeyler biliyordu. Aralarında ne olursa olsun ona yalan söylemeyeceğini biliyordu.

Rafael sessizce onun yanında ilerledi, vücudu akıcı ve güçlüydü. Onun gücünü hissedebiliyordu. Bakımı için çok uğraştığı büyük bahçenin önünden geçtiler. Dalgınlıkla Paul'ün bahçeyi sulamayı unuttuğunu fark etti. Bu bilgi zihninde parıldadığı anda Rafael elini salladı ve su sulama hortumlarına akmaya başladı. Bunu gelişigüzel yapmıştı, sanki yaptığının farkında değilmiş gibi.

"Hayatımda hiçbir zaman bir erkeğe ihtiyaç duymamışken, neden senin zihnine kendi zihnimle dokunmam, seni görmem gerekiyor?"

Eli tekrar onunkine değdi ve bu kez parmakları birbirine dolandı. "Sorularının cevaplarını gerçekten istiyor musun Colby? İstedığinin bu olduğundan çok emin olmalısın. Alacağın cevaplar beklediğin gibi olmayacak."

Yürümeyi bıraktı, vücudu onunkine çok yakındı. Ona bakabilmek için başını eğmek zorunda kaldı. Colby bir an düşündü. Adamın muazzam, dehşet verici bir şey açıklayacağını hissetti. Bunu kaldırabilecek kadar güçlü müydü? Colby'nin bunu bilmesi gerekiyordu. Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Sanırım şu anda hayatımda bu olmadan da yeterince gizem var. Bana gerçeği söyle."

Eli yüzünü çevreledi, parmak uçları yüzünü okşarken inanılmaz derecede nazikti. "Sana bakıyorum Colby ve yeryüzündeki en güzel kadını görüyorum. İçten ve dıştan çok güzelsin. Seni kimsenin tanıyamayacağı kadar iyi tanıyorum, çünkü düşüncelerini görebiliyor ve anılarını okuyabiliyorum. İçindeki ışık, muazzam sevgi kapasiten beni alçaltıyor."

Kara, kara gözlerinin derinliklerinde boğulmamaya çalışarak ona sabit bir şekilde baktı. Adamın gözlerindeki yoğunluğa, açlığa bakınca söylediklerine inanmamak imkânsızdı ve sözleri onun nefesini kesmiş, odaklanma yeteneğini elinden almıştı. Adamın büyüünden kurtulmak için başını salladı.

"Bana hayatından bahset." Nefesini tuttuğunu fark etti; Rafael ve diğer kadınlar hakkında bir şeyler duymak istemiyordu. Onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu. Kim olduğunu, ne düşündüğünü, onun için neyin önemli olduğunu.

"Sen benim için önemlisin. Ginny ve Paul benim için önemli. Onur önemli." Adamın kara ve düşünceli gözleri kızın yüzünde gezindi. Parmakları, onu isteksizce bırakmadan önce ipeksi saç perdesinden aşağı süzüldü. "Sen hayatıma girmeden önce bana kalan tek şey onurdu Colby." Gözlerini ondan kaçırarak etraflarını çevreleyen yüksek, gölgeli tepelere baktı. "Ben yağmur ormanlarına, dağlara, insanlardan uzak, onlar için çok daha güvenli olan yerlere aitim... ve benim için."

Colby gerçeği öğrenmeye kararlı bir şekilde gözlerini onun yüzünden ayırmadı. Onda gerçekten yalnız bir şey vardı, kalbine dokunacak kadar yalnız bir şey. Onu kollarının arasına alıp rahatlatmak için karşı konulmaz bir istek duyuyordu. "Kendi alanına ihtiyaç duymanın nesi bu kadar yanlış anlamıyorum. Bazen üzerime öyle bir bilgi bombardımanı geliyor ki zar zor dayanabiliyorum. Benden çok daha hassas olduğunuzu söyleyebilirim. Eğer zihinleri okuyorsanız, duygular bunaltıcı olmalı."

Düşünceli bir şekilde burnunun kenarını ovuşturdu ve başını salladı. "Doğal olarak davranışım için makul bir neden göstereceksiniz. Ama öyle değil, pequena, duygu bombardımanına tutulmak gibi bir mazeretim yok. Doğrusu, zihinleri okuyabilsem de, sizinle tanışana kadar hiçbir şey hissetmedim."

Colby yürümeye devam etti. Yumuşak esinti rahatlatıcıydı, Rafael'in ona ne söylediğini anlamakta zorlanırken huzur için mükemmel bir zemin oluşturunuyordu. "Anlamıyorum. Nasıl olur da hiçbir şey hissetmezsin? Yani hiç aşık olmadın mı? Ne demek bu? Bu ne anlama geliyor?"

"Bunu gerçek anlamda söylüyorum Colby," diye nazikçe devam etti. "Zihnime dokun, anılarıma bak." Sesi utanmış gibi gelmiyordu, sesi gerçek gibiydi.

Her gün günahlarını tartıştı, ruhunu ona taşıyormuş gibi değil, sanki kalbini söküp ona veriyormuş gibi.

Artık onsuz devam edemeyeceğini biliyordu. Hayatına son veremeyecek kadar bencil olduğunu biliyordu ve her halükarda onu kendisine bağlamıştı. Ayrırlırlarsa bunun onun için ne gibi sonuçlar doğuracağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Onları ritüel kelimelerle resmen bağlamamıştı ama onunla iki kez kan alışverişinde bulunmuştu. Kız kısmen onun dünyasındaydı. Ve ona ihtiyacı vardı. Çok sevdiği ailesinin ortasında yalnızdı. Ve onu, cömert, şefkatli doğasını ve eşsiz yeteneklerini kullanıyorlardı. Bu yetenekler olmasaydı, Colby'nin çiftliği son birkaç yıldır yaptığı gibi kusurlu ekipmanlarla yönetmesi mümkün olmazdı.

Bölgede bir vampir vardı, muhtemelen psişik yeteneğini kullanarak onu kendine çekmişti. Ve Nicolas vardı, dönüşmeye o kadar yakındı ki dehşet vericiydi. Ve Rafael onu sahiplenmeden daha ne kadar dayanabileceğini gerçekten bilmiyordu. Tüm bu nedenlerin ötesinde, Rafael uzun yıllar boyunca kendisi için hiçbir şey istemediğini biliyordu. Colby'yi istiyordu ve ondan vazgeçmeyecekti.

Ona uzandı ve ilk kez ifadesiz maskesinin ötesini gerçekten gördü. Onu gerçekten incelediğinde yakışıklı yüzü farklıydı. Şehvetli yüz hatlarına daha önce olmayan çizgiler kazınmıştı. Gözlerinin derinliklerinde sanki acı çekiyormuş gibi bir keder vardı. Bir anda kalbi eridi ve Colby onun kolunu daha sıkı kavradı.

"Bana söylemek istemediğin şey nedir, Rafael? Açıkça söylemenin daha iyi olacağını düşünmüyor musun?"

Colby. Doğrudan, konuya girerek. Kızıl altın rengi saçlarının kalın ipeksi tellerini küçük kulağının arkasına sıkıştırdı. "Burada çok şey var Colby. Sevdiklerine kendinden çok şey vermeye hazırsın. Beni sevmeni istiyorum. Ben senin sevgini hak etmiyorum. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığım gibi

hayatını daha da zorlaştırdı. Sana ihtiyacım var. Her zaman birlikte olmanın kolay olmayacağını biliyorum. Ben çok baskın bir adamım, cinsel olarak ve başka türlü. Benim olmanı istiyorum. Tamamen benim." Kelimeleri süslemeden, tamamen savunmasız bir şekilde, tek bir kelimeyle, tek bir bakışla onu kolayca ezebileceğinin farkında olarak söyledi. "Ama beni sevmeni istiyorum, beni sevmene ihtiyacım var."

Colby'nin içindeki her şey onun yalvarışındaki açıklığa karşılık veriyordu. Çok yalnız görünüyordu, uzun ve dikti, siyah gözleri korkunç bir iç acısıyla canlıydı. "Neden? Seni sevmem için neden bana ihtiyacın var, Rafael? Sen her şeye sahipsin." Rafael onu romantik sevecenliklerle bunaltmıyordu, hatta onu ikna etmek için aralarındaki son derece yüklü cinsel kimyayı bile kullanmıyordu ve bu, her şeyden çok, onun tüm dikkatini çekmişti.

"Sensiz hiçbir şeyim yok. Buraya gelmeden önce Colby, hayatım birbiri ardına gelen sonsuz kasvetli anlardan ibaretti. Senin yanındayken hayattayım. Duyguları hissedebiliyorum, Chevez ailesini önemseydiğimi biliyorum, onlara şefkat duyuyorum, onlara ne olacağını önemsiyorum. Kardeşlerim, halkım için hissediyorum. Çorak bir dünyaya dönmek istemiyorum, dönemem." Adamın siyah gözleri karamsar bir şekilde kızın kalkık yüzünde gezindi. "Sen bir mucizesin ve bunun farkında bile değilsin."

Colby ona sessizce, "Ben mucize olacak hiçbir şey yapmadım," diye hatırlattı. Karanlıkta kaçınılmaz olarak gelecek olan şeyi bekledi. Başka bir şey daha olduğunu biliyordu, ona söylemek istemediği bir şey.

"Senin var olman benim için bir mucize, Colby." Eliyle geniş bir daireyi içine alan uzun ve yavaş bir hareket yaptı. "Bu benim dünyam Colby, gece. Uzun zamandır yalnız yaşıyorum ve artık bunu yapamam." Sonsuz bir yorgunluk içindeymiş gibi başını eğdi. "Benden uzaklaşmana izin verecek kadar güçlü olabileceğimi düşünmüştüm. Bunu uzun uzun düşündüm ama yapamam." O zaman doğrudan ona baktı, başı yukarı kalktı, uzun ve güçlü durdu, siyah gözleri kadının zihnini dağladı. "Yapamam Colby."

"Rafael, bilmece gibi konuşmayı bırak. Ne oldu?" Kendi kalbinin çılginca attığını duyabiliyordu. Zihnindeki ve bedenindeki çaresizliği hissedebiliyordu çünkü her bir hücresi onu rahatlatmak ve güven vermek istiyordu. Ama onun hayatını değiştiriyordu. Bunu içgüdüsel olarak biliyordu, onun kendisini rahatlatmak yerine uyardığını biliyordu. Söylemediği şey her neyse korkunç bir şeydi. Bu yüzden orada öylece durup ona baktı. Bekliyordu.

Rafael bir an merakla savunmasız bir şekilde dururken, bir an sonra ifadesi sert ve kararlıydı. Katıksız bir kibir. Onu kollarının arasına aldı ve kendi ağzıyla ağzını ele geçirdi. Umutsuz bir ihtiyaç, korkunç bir açlık ve çok daha korkutucu bir şey tattı. Kendini ona teslim etti, ona yapıştı, öpücüğündeki açlığa karşılık verdi, onu nereye götürdüğünden korksa bile ona güven verdi. Elleri onun boynuna doğru uzandı ve saçlarını parmaklarının arasına aldı.

"Söyle bana Rafael, seni ne kadar çok istediğimi hissedemiyor musun?" Ona söyleme cesareti vermek istiyordu, kendisine de dinleme cesareti vermek istiyordu. Kelimeleri onun ağzına, dudaklarına doğru fısıldadı, bedenini onunkine çok yakın tuttu.

Sonra başını kaldırdı, siyah gözleri ona doğru parlıyordu. Her santimiyle uzun boylu, karanlık bir yırtıcıya benziyordu. "Beni sadece isteyemezsin Colby, beni sevmek zorundasın." Sözlerinde bir kesinlik vardı, sesinde onu tehlikede olduğu konusunda uyaran bir şey vardı.

Sessizliğin içinde durdu, rüzgârın ona fısıldadıklarını dinledi, yüzünde ve bedeninde hissetti. Yüzü hareketsizdi ve tam olarak anlayamadığı derin bir kederle kazanmıştı. Sevgili dağları kadar yalnız görünüyordu. Colby bir elini dudaklarına götürdü, parmakları nazikçe çizgileri yumuşattı. "Ne oldu Rafael? Yüksek sesle söyle, burada, sadece ikimizin olduğu bu gecede, birbirimize aitken söyle. Hemen şimdi."

Gözlerinin karanlık derinliklerinde küçük kırmızı alevler titriyordu. Parmakları kızın narin bileğini hafifçe, gevşekçe, sanki

Kendisinden kaçmasını beklerken onu kendisine zincirledi. "Ben gecedenim Colby, rüzgârdan ve topraktan. Kartal gibi süzülebilir ya da bir orman kedisi şekline bürünebilirim. Benim halkım zamanın kendisi kadar eskidir. Ben insan değilim."

Bir an için zihni tamamen hareketsiz kaldı, anlamadı, söylediklerini almak istemedi. Kelimeler zihnine yerleşirken gözlerini kırıştıtararak ona baktı. Bakışları adamın gözlerindeki alevlere sabitlendi. "Eğer insan değilsen, Rafael, nesen sen?" Ona inanmamalıydı ama içindeki tehlikeyi, yırtıcılığı, farklılıklarını hissetmişti. Chevez kardeşlerin davranışları birdenbire çok mantıklı gelmişti. Onun farklı olduğunu biliyorlardı. Ve ondan korkuyorlardı.

Ondan kaçmıyordu, uzaklaşmaya bile çalışmadı ama kalbinin çarpışını duydu ve gözlerinde biriken endişeyi gördü.

"Ben Karpatlıyım. Asıl vatanım Karpat Dağları'dır. On üçüncü yüzyılda prensimiz, dünyayı yayılan kötülüklerden korumak için uzak diyarlara gidecek gönüllüler istedi. Kardeşlerim ve ben zaten çok deneyimli savaşçılardık ve çağrıya cevap verdik."

Çok ama çok hareketsiz durdu. "On üçüncü yüzyıl" kelimeleri zihninde yankılandı.

"Yaşamımızın ilk yıllarında daha ziyade normal insan çocukları gibiyizdir. Ergenlik çağına geldiğimizde armağanlarımız ve yeteneklerimiz ortaya çıkmaya başlar. Büyüklerimiz bize şekil değiştirmeyi, yeteneklerimizi kullanmayı öğretir. İşte o zaman güneş bizim için bir sorun haline gelmeye başlar."

Nefesini sertçe içine çekti, gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadı. "Tıpkı benim için olduğu gibi. Ateş yüzünden değil, değil mi?" Şekil değiştirme. Bu terimi on üçüncü yüzyıldan bahsettiği gibi gelişigüzel kullanmıştı. Adam deli değildi ve Colby de öyle olmasını diliyordu. İstemsizce geriye doğru bir adım attı, eli boynunda zonklayan izi örtmek için yukarı kalktı.

Başını yavaşça salladı. "Hayır Colby, güneşe karşı duyarlılığın ateş yüzünden değil. Seni kısmen dünyama getirdim ve tamamen dünyama getirmekten başka seçeneğim yok." Bunu çok sessiz, amansızca, geri dönülmez bir şekilde söyledi. Siyah gözleri onu dikkatle izledi. Onu zihninde hissetti, aynı dikkatli durgunluk, tepkisini değerlendiriyordu.

Yerinde durdu ve ona kararlı bir şekilde baktı. "Beni ele geçirmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Sözleri gece rüzgârı gibi yumuşaktı ama bu bir tehditti, Colby'nin hayatında yaptığı ilk gerçek tehditti. "Kardeşlerimi seviyorum; beni onlardan almana asla izin vermeyeceğim. Umarım birbirimizi anlarız."

Başını salladı, gözleri simsiyah, bomboştu. "Güçlü yeteneklerin var Colby, ama benim gücüm hakkında hiçbir fikrin yok. Başka seçeneğim yok dediğimde ciddiyim. Karanlığın çekiciliğinin ne kadar güçlü olduğunu, gücün sinsi fısıltısını bilmiyorsun. Hissetme çağrısı. Sadece hissetmek. İnsanların hafife aldığı çok küçük bir şey. Daha kötüsü yoktur sanıyordum ama öyle değilmiş. Duygular beni bombardımana tutuyor; yeryüzünün tesellisini arayamıyorum çünkü sen yer üstündesin ve ruhum senin için ağlıyor. Dayanağım yok. Daha fazla dayanamayacağım. Risk altında olan çok şey var."

Çenesini kaldırdı. "Neden bahsettiğini tam olarak bilmiyorum Rafael, kabul ediyorum, ama bunun bir önemi yok, bunu görmüyor musun? Benim bir önemim yok, senin bir önemin yok, sadece Paul ve Ginny'nin bir önemi var."

Beyaz dişleri karanlıkta bir yırtıcının uyarısı gibi parlıyordu. "Hayatlarımızı onlarınkiyle takas etmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Sesi çok ama çok kısıktı.

Kalbi acıyla çarptı ve bir an için zorlukla nefes alabildi. Gerçekten de kardeşlerini tehdit mi ediyordu? Orada, karanlıkta yenilmez görünüyordu ve onun ne olduğunu, neler yapabileceğini bile bilmiyordu. Onun gücünü hissetti, gücünün ona yapıştığını, etrafındaki havada titreştiğini hissetti. "Ne diyorsun Rafael? Bilmeceleri sevmem."

Eli yüzünü şekillendirmek için yukarı doğru hareket etti. Colby, parmakları onun tenini sıyrıp geçmeden, dokunuşu onu baştan çıkarıp kabullenmesini sağlayamadan ondan uzaklaştı. Eli yanına düştü. "O çocuklara zarar vermekten acizim," dedi yumuşak bir sesle, sesi kırbaç gibiydi. "Onlar senin bir parçan. Onlara korumamı teklif ettim. Etrafınız gerçek düşmanla çevriliyken beni düşmanınız olarak görmekte ısrar ediyorsunuz."

Rüzgâr saçlarını karıştırırken ve kalbi bir taş kadar ağırken sessizce durdu. Onun acısı mı yoksa kendisinininki mi? Colby ikisinin aynı şey olup olmadığından emin değildi. "Özür dilerim Rafael." Titreyen elini ipeksi saçlarının arasından geçirdi. "Zemin altımdan kayıyor gibi görünüyor ve dürüst olmak gerekirse ne düşüneceğimi bilmiyorum." Etraflarını saran dağları içine almak için bir elini salladı. "Burası benim dünyam. Bu çiftlik, çocuklar. Benim tüm dünyam. Aramızda olanlar korkutucu. Senin yanında farklı davranıyorum. Bu ben değilim. Bunu anlamak zorundasın. Ben senin istediğin kişi değilim."

Ona gülümsedi. Nazikçe. Şefkatle. "Colby." Onun adı gecenin karanlığında yumuşak bir sızı gibiydi. "Senin için iki bin yıla yakın bekledim. Sadece seni. Umut olmadan, renk ya da duygu olmadan. Çorak bir dünyaya geri dönemem. Burada, önümdesin ve zamanımız geldi. Parmaklarımızın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. Sensiz nasıl bir canavara dönüşebileceğimi hayal bile edemezsin. Gizlendiğini, izlediğini, hatta beklediğini hissediyorsun ama potansiyelinin farkında değilsin."

"Sesinizle büyüleme yeteneğine sahipsiniz."

"İnkâr etmek için bir neden göremiyorum. Seni sesimle baştan çıkarmadım. Sen benim diğer yarımısın, bunu hissediyorsun, biliyorsun. Ben senin içinde yaşıyorum ve senin ihtiyacın da benim ihtiyacım kadar güçlü." Sonra hareket etti, süzüldü, sessiz bir avcı gibi, kolları onu vücuduna doğru çekti ve karanlık başı ağzı onunkini alana kadar alçaldı. Sıcak. Baskın. Aç. Acil bir talep.

Adamın ağzı Colby'ninkine yapıştığı anda, Colby alevlerin derisini, derisinin içini, vücudunun derinliklerini yaladığını hissetti. Sıcaklık arttı, kanını alev alev yakan bir cehenneme

dönüştü.

Vücudunun derinliklerinde biriken erimiş bir sıvıya dönüştü ve zihnini asla kaçamayacağı karanlık bir arzuyla tüketti. Vücudunda dolaştı, kötücül, günahkâr, hain bir arzu derinleştirdi ve yayıldı, ta ki ona dokunma, onu tatma ihtiyacıyla tükenene kadar. Ona her şeyini vermek için. İnkârları yok olmuş, onun sıcak ağzının ve sert vücudunun ateşinde kaybolmuştu.

Ağzının onunkine kaynaklanmış olması yeterli değildi, her kası, her girintiyi keşfeden parmaklarının altında teninin sıcaklığını hissetmesi gerekiyordu. Aralarında hiçbir şey istemiyordu, ona olan ihtiyacının kalın ve sert kanıtını yumuşatacak ince bir kumaş tabakası bile. Güç dalgası havada titreşti, böylece elektrik çatırdadı ve koptu. Elleri pantolonunun bağını bulurken gömleği yere doğru süzüldü. Sabırsızlıkla rahatsız edici kot pantolonu itti, yoldan çekilmelerini, gitmelerini istiyordu. Hava bir kez daha çatırdadı ve adam ay ışığında çıplak kaldı, gümüşü ışınlar vücudunun sert düzlemlerini aydınlatıyordu. Muhteşem bir erkeğe benziyordu, saf cinsel zevke adanmış erkeksi bir heykel. Bunun için yaratılmıştı. Buna ihtiyacı vardı.

Colby huşu içinde soluk soluğa kalmış, ellerini onun üzerinde gezdirirken, derinlerde bir yerde sızlayan ihtiyaç, onu ısırarak ve vücudu ona öfke duyana kadar pençeleyen vahşi bir açlığa dönüşmüştü. Onun zihnini paylaşıyordu, ikisinin de kontrolden çıktığını biliyordu ama bu onun için önemli değildi. Ona, onun siyah, acımasız gözlerine baktı; açlık ve arzuyla, saplantıya varan doyumsuz bir şehvetle dolu gözlerine. Anlıyordu; o da aynı şeyi hissediyordu.

Rafael pamuklu bluzunun iplerini ayırdı, böylece düğmeler her yöne uçtu. Elleri yukarı doğru hareket ederek saçındaki tokayı gevşetti ve küçük yuvarlak düğmelerin yanında istenmeyen bir şekilde durması için bir kenara attı. Elleri göğüs kafesini sıyrarak göğüslerine yerleşti ve başını eğerek yumuşak, kremi etyle ziyafet çekti. Ağzı meme ucunun üzerine kapandığında Colby'nin yumuşak çığlığı boğuldu, ıslak

Sıcak ve güçlü bir şekilde emiyordu. Cevap veren sıvılaşmış ısı zonkluyor ve içinde derinlerde yanıyordu, erimiş bir beklenti havuzu.

Rafael'in elleri kalçalarının kıvrımları üzerinde kayarak kot pantolonunu bedeninden sıyırdı ve onu aç bakışlarına açık bıraktı. Ayakkabılarını çıkarıp giysilerini bir kenara iterek vücudunun onunkilerle ten tene olmasını sağladığında güç dalgası yeniden geldi. "Dokun bana, Colby," diye yumuşak bir sesle emretti, dişleri hassas teniyle dalga geçip kazırken. "Ellerinin üzerimde olmasına ihtiyacım var. Dokun bana."

Elleri kalçalarında, kalça kemiklerini, keskin kenarları, belirgin kasları izliyordu. Vücudu daha dolgun, daha ağır hale geldikçe, teninin ona sürtünmesiyle inledi. "Sana dokunmak istiyorum Rafael," diye cevap verdi dürüstçe. Adamın zihnini onun zihnine sokuşunu, erotik resimlerin çok canlı, çok grafik olmasını seviyordu.

Göğsündeki ağzı zihnini uyuşturuyor, bedenini sıvı bir ısıya dönüştürüyordu, öyle enfes bir ateşti ki kontrolden çıkıp yanmak istiyordu, ancak kontrolden çıkıp yanabilirdi. Kasıtlı olarak parmaklarını adamın sert ve kalın boyu boyunca gezdirdi, adamın ağırlığını avucunun içine aldı, ciğerlerindeki hava boşalana ve adam hayvani bir zevkle yumuşak bir hırıltıyla başını kaldırıana kadar hafifçe sıktı.

Bu yeterli değildi, onu dize getirmek istiyordu, bu karanlık güç yaratığını, damgasını onun içinde derinlere bırakmış bir baştan çıkarma ustasını, böylece başka hiç kimse onun yerini alamazdı. Onun da kendisine hissettirdiği gibi hissetmesini istiyordu. İçinde yandığı ateşe o kadar yakındı ki. Colby onun kalçalarından yakaladı, nefesinin sıcaklığıyla dişlerini birbirine geçirecek kadar kendisine yaklaştırdı. Dili onun tadına baktı, yavaş, baştan çıkarıcı bir girdap, kasıtlı olarak samimi, pürüzsüz kadife yumuşaklığındaki hatları takip ediyor, dişleri bir ısırık alacakmış gibi kemirirken kalın topuzu keşfediyordu. Ne yapacağına dair gerçek bir fikri yoktu ama adamın zihnindeki talimatları takip edebiliyordu ve

Ellerinin rehberliğinde. Aldığı her hırıltılı nefes onu cesaretlendiriyordu.

Elleri saçlarında dolaştı, hırıltısı boğazında derinleşti. Onu bu şekilde, şiddetin sınırında, hiçbir kısıtlama olmadan, gecenin içinde, tepesinde yıldızlar saçılırken ve güçlü vücudu onun yüzünden titrerken istiyordu. Ağzının ipeksi sıcaklığı yüzünden, sıkı ve nemli, onu vücudunun alacağı şekilde alıyordu. Derinlerde bir yerde, onun kendisine yaptığı gibi emiyordu. Vücudu ona aitti, onun zevki için, onu ateşin doruğuna çıkarmak için, gırtlaktan gelen hırıltıları ondan sürükleyebilmek ve vücudunun çaresizce ona doğru itildiğini hissetmek için. Yumrukları saçlarında sıkılaştı, başını ona yaklaştıtırırken, onu kasıtlı olarak kontrolün sınırına doğru sürükledi.

Bir şeyler söyledi, sıcak ve erotik bir şeyler, başını yukarı sürükleyerek ağzını kendi ağzıyla buluşturdu. Elini salladı ve onu sert vücuduyla takip ederek tekrar yere iterken altında kalın çimenlerden bir örtü uzandı. Kadının bacaklarını kavrayarak onu kendine doğru çekti, böylece bacakları iyice açılmış ve kendisine karşı savunmasız kalmıştı. Diz çökmüştü ve bacaklarını geniş omuzlarının üzerine çekip, sondalı diliyle onun sıcak, ıslak çekirdeğini bulmak için eğildi.

Colby'nin bedeni patladı, parçalandı, ellerinde sallandı ve sarsıldı. Haykırdı, parmakları bir şeye, tutunacak herhangi bir şeye tutunmak için çim saplarına yapıştı.

"Yeterince iyi değil," dedi yumuşakça, sabırsızca. "Tekrar Colby, tekrar ve tekrar ve bir dahaki sefere adımı söyle. Kim olduğumu bil. Söyle." Bu bir emirdi, bir tehdit. Ağzı tekrar onu buldu, derinlere gömüldü, okşadı, okşadı, alay etti. Çok bilinçli bir şekilde parmağını onun üzerinde, içinde kaydırıldı. Bir anda vücudu tekrar tepki verdi, kontrolden çıktı, öyle ki merhamet için nefesi kesildi, bir çapa için çimlere tırmandı.

Parmağını kadının derinliklerinde bıraktı, avucunu kadının girişinin sıcaklığına bastıracak şekilde daha da itti. O

Eğilip düz karnını öptü, dişleri ısırıldı, dili tuhaf doğum lekesinin üzerinde dönüp durdu. Kızın kasları adamın parmağının etrafında sıkıca kenetlendi. "Hissetmem gereken şey bu aşkım, bana daha fazla ihtiyaç duymanı istiyorum. Daha da fazla." Kadının yüzüne bakarak ikinci bir parmağını soktu, kadının sıkı kılıfını gerdi, başını ona doğru baştan çıkarıcı bir şekilde iten göğsüne doğru eğerken daha derinlere bastırdı. Kızın bedeni cevap olarak titredi, parmaklarını sıcak bir kremle yıkadı, sıktı ve sıkılaştı, hayatla dalgalandı.

"Rafael," diye soluk soluğa adını söyledi. Ağrıyordu. İhtiyaç duyuyordu. Yanıyordu.

Hafifçe göğsüne vurdu, etini emdi, parmaklarını derine soktu, geri çekti, tekrar soktu. Hareketleri daha da vahşi bir salıvermeyi tetiklediğinde çığlığında memnuniyet vardı. Vücudu adamın eline çarparken neredeyse hıçkırıyordu.

Rafael onun üzerine eğildi, zonklayan vücudunu ona doğru bastırdı, kalın ve sertti, onu hissetmesini istiyordu. "Henüz değil, Colby. Kimim ben? Adımı söyle, söyle bana. Benden ne istediğini söyle. Sadece benden. Başka kimse yok, sadece ben." Sesi karanlık bir büyücünün aletiydi, kadife yumuşaklığında, duyuları baştan çıkaran, kendi karanlık açlığıyla boğuk. Dili göğüs ucunda gezindi, dişleri nabzının üzerinde gezindi, parmakları onu daha da gererken, çekirdeğinin derinliklerine gömülürken bile okşadı.

Gözlerinde yaşlar yüzüyordu. "Bunu yapamam, daha fazla dayanamam. Bu çok fazla." Vücudu binlerce sinir ucuyla canlıydı, küçük zevk noktaları onu acı noktasına kadar batırıyordu.

"Evet, yapabilirsin." Dişleri Colby'nin boynundaki nabzı yokluyor, nefesi kulağını ısıtıyordu. "Bırak, kendini bana ver, sonuna kadar, Colby, her şeyini istiyorum, senin olan her şeyi. Senden daha azını kabul etmeyeceğim. Her şeyini. Beni istiyorsun. Benim sana ihtiyacım olduğu gibi senin de bana ihtiyacın var. Vücudunun benimkine ihtiyacı var."

Nefesi boğazında düğümlendi ve adamın ağzını teninde hissetmek neredeyse dayanamayacağı bir şeydi. "Evet,

Rafael, Şimdi." Vücutu dalgalanıp titrerken ve tekrar kontrolden çıkarken kelimeleri boğuk bir şekilde çıkardı.

Bacaklarını beline getirdi, kalçalarını ona doğru itti, sıcak, ıslak, davetkâr kılıfına bastırırken daha büyük bedenine uyum sağlamak için uyluklarını geniş tuttu. Adam içine doğru ilerlerken boğazından yumuşak bir ses çıktı. Parmakları onu hazırlarken, gererken bile, vücutu sıkıydı ve kalın sert uzunluğuna karşı direniyordu. "Her şeyimi, querida, her şeyimi al," diye ısrarla, yumuşak bir şekilde ısrar etti. Güzel sesi ihtiyacından boğuklaşmıştı, yüzü arzu ve açlıkla dağlanmıştı, gözleri şiddetle yanıyordu.

Adam vuruşunu derinleştirip bedenlerini birleştirirken, kadın haykırdı, sesi gökyüzüne dağıldı. Bu onun adıydı, zihni onunla doluydu ve bedenini ele geçirirken ruhu onun tarafından sahiplenildi. Serbest bırakma hızlı ve vahşiydi, nefesini alamadan onu bir yük treni gibi solladı.

Rafael hiç acımadı, ileri atıldı, ateşli sürtünme tekrar tekrar artarken kendini derinlere gömdü, yoğun ve sıcak, ikisini de tüketen bir ateş fırtınası. Onun her şeyine ihtiyacı vardı, onun özü kan dolaşımını dolduruyordu ve kasıtlı olarak öne eğildi, gözlerinin yüzünde olduğunu biliyordu, onun kim olduğunu görmesini, ne olduğunu bilmesini istiyordu.

Bölüm 10

Colby, Rafael'in gözlerindeki açlığı okudu, yırtıcı alev hayata sıçradı. Başı yavaşça Colby'nin vücuduna doğru inerken, güzel ağzındaki dişlerin uzamasını, beyaz dişlerinin parlamasını izlemek çaresiz bir hayranlık uyandırıyor. Kalçaları hareket etti; dişleri nabzını yoklarken bile kadının nefesini kesen sert ve uzun bir vuruştı bu. Kalbi yerinden fırladı, vücudu onunkinin etrafında sıkıştı, kasları kenetlendi. Nefesi kesilmiş gibiydi. Vücudu alevler içinde kalmış gibiydi.

Dişleri kızın içine battı, beyaz bir acı ve zevk mızrağı, vücudunda dans eden bir şimşek kırbacı, duyularını arttırdı, o kadar erotikti ki vücudunun küçük küçük parçalara ayrılacağını düşündü. Saçları ipeksi diller gibi tenini okşuyor, vücudu çılgınca onunkini kavırıyor, sürtünme öylesine enfes oluyordu ki gözlerinden yaşlar süzülüyor ve kadın sadece onun altına uzanabiliyor, kalçaları her çılgınca hamleyi karşılamak için yükseliyordu.

O anda onun için her şeydi, ona aitti, bedeni, zihni, kalbi ve ruhu. Onu başka hiç kimsenin kabul edemeyeceği şekilde kabul etmişti. Saf yırtıcı olan vahşi ve evcilleşmemiş yanını, medeniyetin ince örtüsünü giyen adamı, hayatta kalmak için kana sahip olması gereken gecenin yaratığını. Ve onu, kardeşlerine bakmasını, çiftliğin sorumluluğunu üstlenmesini isteyen doğasını, garip farklılıklarını, telekinezisini, gençliğinde geçirdiği kazaları, yangın çıkarmasını, kendi üzerindeki katı kontrolünü kabul ediyordu. Tam, koşulsuz kabul.

Dili küçük iğneciklerin üzerinde gezindi ve ağzını onunkinin üzerine kapattı, onun egzotik tadını paylaştı, paylaştı

Alevler kontrolden çıkmaya, üzerlerinde, içlerinde yanmaya başladığında, onun ihtiyacı. Onun sıkılaştığını, kenetlendiğini hissetti ve kendi salıverilişiyile kükredi, vücudu tüm kontrolün, tüm mantığın sınırını aşarken elleri onu sahiplenici bir şekilde kavradı. Tüm akıl sağlığını.

Colby onun altında yatıyordu ve kalplerinin aynı ritimde attığının farkındaydı. Altında daha önce olmayan yeşil çimlerin kalın halısının farkındaydı. Tepesinde bir mücevher örtüsü gibi parıldayan yıldızların farkındaydı. Hâlâ onunkiyile birleşmiş olan sert vücudunun farkındaydı. Hareket edemiyordu, vücudu öylesine doymuş, enerjisi öylesine tükenmişti ki, bir araya gelişlerinin şiddetinin ortasında huzurlu ve dingindi. Colby, dünyayı sarsan sekse ve o kadar rahatça yaptığı ifşaatlara rağmen rahatlamıştı.

İlk yer değiştiren Rafael oldu, bedenini onunkinden kurtardı ve ağırlığını onun üzerinden kaldırdı. Elleri kızın yüzünü çevreliyor, karanlık başını kızinkine doğru eğerken onu sabit tutuyordu. Onu nazikçe, şefkatle öptü. Adamın içindeki açlığın tadını aldı. Yumuşak ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Beni öldürmeden önce git buradan."

"Tekrar," dedi Rafael usulca, bir talep. Bir emir. Onu kendi dünyasına getirme ihtiyacı zihninde ve bedeninde yaşayan, nefes alan bir canavardı. Onun kendisini kabul etmesini istediğini biliyordu ama kabul etmezse, ikna çabaları işe yaramazsa, kendisine ait olanı alacak ve sonuçlarına katlanacaktı. "Seni tekrar istiyorum."

Colby ondan uzaklaştı ve kalkmak için yumuşak çim halı üzerinde elleri ve dizleri üzerinde doğrulmaya çalıştı. "Beni öldürüyorsun, yapamıyorum, hareket edemiyorum." Vücudu artçı şoklarla sarsılıyor, göğüsleri ağrıyor, ağzı onun öpücükleriyle şişiyordu.

Kör edici bir hızla hareket ediyordu, büyük bir orman kedisi avını yere seriyordu, vücudu onunkini örtüyordu, kolu onun dar belini sarıyor, kalçalarını kendine doğru çekiyordu. Poposunun sıkı kasları adamınkilere sıkıca bastırılmıştı.

ağır ereksiyon böylece daha da sertleşti. "Gelecek uzun yüzyıllar boyunca sana asla doymayacağım." Başını onun sırtının pürüzsüz çizgisine doğru eğdi ve omurgası boyunca öpücükler bıraktı.

"Bu her zaman için, querida, bunu hissedebiliyor musun? Ne kadar doğru olduğunu? Birbirimize ne kadar mükemmel uyduğumuzu." Rafael gözlerini kapadı ve yavaş yavaş, santim santim kadının içine girdi. Kadının bu kadar sıkı olması, bu kadar sıcak olması, kaslarının bu kadar narin olmasına rağmen onu kavrayarak vücudunu gerçek bir hayat arkadaşının uzmanlığıyla sağması onu şaşırttı.

Colby kendini tamamen verdi, hiçbir engelleme olmadan onunla birlikte hareket etti, her güçlü dalgalanmayı ve itiş kendi itişile karşıladı. Sadece saf duygulara yer varken düşünmek, aklında herhangi bir şey tutmak imkânsızdı. Vücudu onunla birlikte kendi zihnine sahipti, şimşekler dans edip cızırdarken ve içinden elektrik fışkırırken mükemmel bir ritimle hareket ediyordu. Hayatında ilk kez tamamen kontrolden çıkmış, kendini ona teslim etmiş, her şeyini ona, onun için, kendisi için dökmüştü. Vücudunun onunkinin etrafında sıkılaştığını hissetti, dünyayı sarsan serbest bırakma, bedeni ve ruhu parçalayan uzun ve sonsuz bir şoklar dizisiydi. Tek güvenli dayanak Rafael'in kollarıydı, onu sıkıca kendine sarmış, bedeni ve ruhu onunkiyle birlikte yükseliyordu.

Colby öne doğru, yüzüstü yığıldı, bitkin bir haldeydi, hareket edemiyordu, parmakları çimen halısını yumrukluyordu. "Çok ama çok yaşlı olduğunuza göre, bu sağlığınız için iyi olamaz." Başını hafifçe çevirip ona baktı, gözleri kahkahalarla dans ediyordu. "Çok fazla cinsel aktiviteden dolayı kayıtlara geçen bir ölüm oldu mu hiç?"

Adam onun üzerine uzandı, başı onunkinin yanındaydı. Siyah gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Böyle bir olay hatırladığımı sanmıyorum ama istersen deneyebiliriz."

Kirpikleri dalgalandı. "Hareket edemiyorum. Sanırım burada, bu var olmayan çimenlerin içinde kalacağım, ki bu arada

Harika. Ön bahçemi, o çirkin kahverengimsi yamayı bu hale getirebilir misin?" Sıkıttığı elleriyle çimleri sıvazladı.

Omzunu öptü, onun küçük, yumuşak bedeninin altında hissettiklerinin, sıkı poposunun, dar belinin izlerinin tadını çıkardı. Sonsuza dek onun içinde, bedeninin altında yaşayabilirdi. "Yeryüzüne senin için hareket etmesini emredebilirim ya da ihtiyacın olursa yağmur yağdırabilirim."

"Önce samanımı alayım," dedi pragmatik bir şekilde. Ona bakmak için başını çevirdi. "Nesin sen Rafael, vampir misin?"

Ağırlığını kaydırarak sessizce yanına uzandı, kolları onu kendisine kilitledi. Aklında hiç korku yoktu. Adam kasıtlı olarak onun kendisini gerçek yırtıcı doğasıyla görmesine izin vermişti ama yine de onun ne olabileceğinden korkmuyordu. Adam onun boynuna sokuldu. "Ben ölümsüz değilim Colby; ben Karpatyalıyım ve sana bağlandıktan sonra böyle kötü bir yaratığa dönüşme şansım yok."

"Tanrı'ya karşı dürüst bir vampir olabileceğini mi düşünüyorsun?" Adamın yüzünü incelemek için gözlerini daha da açtı ama çaba gösteremeyecek kadar yorgun olduğundan kılını bile kıpırdatmadı.

"Böyle bir canavar var. Erkeklerimiz vampire dönüşebilir ve insan ırkını ve kendi türümüzü avlayabilir. Onlar tamamen şeytani ve yok edilmeleri gerekiyor. Her diyarda avcılarımız var." Eli kızın poposunu buldu, ona kendi dünyasını anlatırken ona dokunma ihtiyacı duyuyordu. Parmakları yavaş, yatıştırıcı bir masaja başladı. "Bu bölgede yakınlarda bir yerde bir vampir var. Hayatım boyunca onları avladım ve onu hissediyorum. Cinayet işleyebiliyorlar ve en aşağılık eylemleri gerçekleştirebiliyorlar."

"Pete?" Nefesini tutmuş, bekliyordu. Rafael'in dişlerinin uzadığını görmeseydi, aklından geçenleri okumasaydı, ikisinin de deli olduğunu düşünecekti.

Başını eğdi ve yumuşak et parçasını öyle bir ısırıldı ki, kız keskin dişlerinin altında sıçradı. "Pete değil. Bir vampir onu farklı şekilde öldürürdü. Ama vampir bir şeylerin peşinde. Nicolas, kardeşim, bu ava izin vermek için dönüşmeye çok yakın. Geri dönmesi gerekiyor."

Yağmur ormanlarında, diğer kardeşlerimin yanında, birbirimize yardım edebileceğimiz bir yerde."

"Neden dönüşmeye yakın olsun ki? Vampire dönüşmekten mi bahsediyorsun?" Colby, Nicolas'ın soğuk gözleri ve acımasız yüz ifadesiyle aniden zihnini işgal etmesine engel olamadı. Zihinlerinin birbirine dokunduğu o anda, Nicolas De La Cruz'un bir ölüm makinesine hiç olmadığı kadar yakın olduğunu biliyordu. Kalbi acı içinde göğsüne çarptı. Rafael'in zihnine dokunmuştu ve onun da büyük bir kısmı Nicolas ile aynıydı.

"Colby," dedi nazikçe, "bunları sana korkularını arttırmak için değil, hafifletmek için anlatıyorum. Erkeklerimiz iki yüz yıl sonra duygularını ve renklerini kaybederler. Biz varız ama yaşamıyoruz. Ben vampiri öldürmek için gönderildim ama her öldürdüğümüzde karanlığın fısıltısı bizi daha büyük bir aciliyetle çağırıyor. Öldürme işlemi kan alma sırasında yapıldığında, hissederiz. Duyguları olan biri için bu hiçbir şeydir, ama yüzyıllar sonra hiçbir şey hissetmediğinizde, bu her şeydir. Nicolas'ın bir cinayet işlemesini istemiyorum."

"Peki ya sen, Rafael?"

"Sen benim çapamsın. Dönmemi engelleyeceksin. Bu benim için Nicolas için olduğundan çok daha güvenli." Onun üzerine eğildi. "Neden bana bu kadar kolay inanıyorsun? Sana söylediğim şeyleri nasıl korkmadan bu kadar kolay kabul edebiliyorsun?"

"Çünkü sana dokundum, Rafael. Zihnine baktım ve anılarına dokundum. Zihnimi paylaşıırken bu kadar yoğun bir şeyi benden saklayamazsın. Dokunduğum her şeyi anlamadığımı kabul ediyorum ama sen bir insan katili değilsin. Ve güçlüsün - yapabildiğin şeyler benim yapabildiklerimden çok daha aşırı." Başını kollarına yasladı. "Bir bakıma, bu çok rahatlatıcı." Ellerin poposunda gezinmesi, parmaklarının kaslarına masaj yapması, içinde biriken sıcaklık günahkârca kötü hissettirirken bile lezzetli bir şekilde ağrıyan vücudunu yatıştırdı. Çok rahatlamıştı, umursamayacak kadar doymuştu.

Yıldızların altında, üzerinde tek bir giysi bile olmadan, vücudunun her santiminde onun parmak izleri ve sahip olduğunun işaretleri varken uzanmak boğucu, ilkel bir tatmin duygusu uyandırıyor. Adamın gözlerinin ağırlığını, içindeki o korkunç boşluğu dolduran yakıcı yoğunluğu hissedebiliyordu. Bir an için o gittikten, kendi topraklarına döndükten sonra hayatının nasıl olacağını düşündü ve kalbi neredeyse duracaktı. Nefes ciğerlerini korkunç bir telaşa terk etti. Kıpırdamadan durdu. Bu gece sonsuza dek sürecekti.

Eli kızın saçlarına dolandı. "Bu gece sana kendi dünyamı göstermek istiyorum, böylece yapmam gereken şeyleri yapmaktan başka neden seçeneğim olmadığını anlayacaksın."

Ses tonu onu uyarıyordu. Yumuşak bir kadife, ama içinde çelik vardı. Amansız, kımıldamaz bir şey.

"Neden bundan hoşlanmayacağım hissine kapılıyorum?" Büyük bir çaba sarf etti ve başının üzerine serpilmiş ışıltılı yıldızlara bakabilmek için arkasını döndü. Adam elini onunkine uzattığında, parmaklarını birbirine doladı. "Güneşin altında duramazsın, değil mi Rafael? Bu sabah yangınla mücadeleye yardıma geldiğinde Chevez kardeşlerin endişelendiği şey de buydu, güneş doğmuştu." Ağzıyla omzunu okşamak için yaklaştı. "Kalıp beni rahatlatmak için acı çektin, değil mi?"

"Seninle olmak zorundaydım Colby." Sesi boğuktu ve vücudu gibi onun da derinliklerine dokunuyordu. "Senin mutsuzluğuna katlanamam. Ve eğer tehlikedeysen, güvenliğini sağlamaktan başka bir şey yapamam. Acı hayatın bir parçasıdır; yüzyıllarca yaşayarak çok şey öğrenirsin. Acı anlıktır, ama her an kısır bir varoluşa katlanmak dayanılmazdır. Böyle bir şeye geri dönemem. Dönüşmeye sandığımdan daha yakınmışım. Bunu biliyorum çünkü şimdi kardeşim Nicolas'ta hissediyorum. Onda hissettin. Sana bu kadar yakınken onun karanlığını. Seni korkuttu, onunla karşılaşma anını okudum."

Colby ona duyduğundan ve anladığından çok daha fazlasını söylediğini biliyordu. Ona dokunmadı

Beyninin bilgiyi kendi hızında işlemesine izin vermeyi tercih etti. Vücudu binlerce hisle titreşirken, hayatında hiç olmadığı kadar rahat ve mutluyken ondan korkmak istemiyordu. "Bir daha asla söylemesem de Rafael, bu gece için teşekkür ederim. Çiftliği kurtarmak için bize borç para verecek kadar değer verdiğin için teşekkür ederim. Ve beni olduğum gibi kabul ettiğin, bana kabul edildiğimi hissettirdiğin için teşekkür ederim."

"Sanki bana veda ediyormuşsun gibi konuşuyorsun, Colby." Sesi nazikti. "Cildinin güneşte neden yandığını merak etmeyi düşündün mü? Gözlerinin neden bu kadar hassas olduğunu? Neden gün ortasında uyuma ihtiyacı duyduğunu?"

Ayağa kalktı, avucunu adamın sahip olduğu koyu renkli damganın üzerine koydu. Gecenin sessizliğinde kalbinin ani atışını duyabiliyordu. Sanki onun olduğu şeye dönüşüyor gibiydi. "Kanımı almak ne işe yarar? Ne demek istiyorsun?" Paniği bastırdı, sakın kalmak için savaştı. Adamın siyah gözlerinin vücudunda gezinmesinde dehşet verici bir şey vardı. Kıyafetlerini aradı, birden kendini her zamankinden daha savunmasız hissetti.

"Kanınızı almak sizi o kadar etkilemez. Biz başkalarının kanıyla var oluruz. Birlikte yattığımı düşündüğün kadınlar benim için av olmaktan başka bir şey ifade etmiyor." Kelimeleri sertçe söyledi ve onun tepkisini yakından izledi. "Eğer benim zihnimde olsaydın, insanlardan beslendiğimi bilirdin."

Her zamankinden daha fazla tehdit altında hissederek gömleğine uzandı. Adamın eli bileğini yakaladı ve onu sabit tuttu. Bakışları çok doğrudan, çok siyahtı ve düşünceli bir şekilde yüzünde geziniyordu. "Sen bana aitsin Colby. Bu gece ikimize de bunu kanıtladı."

Kavrayışında muazzam bir güç vardı. Parmaklarının mengeneye benzeyen kelepçesinden çok, sanki bir sevgili değil de bir mahkûmmuş gibi bir kısıtlama hissi vardı. İçine dolan korku düğümünü yuttu. "Bırak beni."

"Birkaç dakika önce gece için bana teşekkür ediyordun, şimdi ise benden korkuyorsun."

"Senden korkmak için nedenlerim var," diye belirtti ve onun bunu inkâr etmesini bekledi.

Bakışları onun yüzünü terk etmedi. "Beni ilk gördüğünde bunu biliyordun ama bu beni istemene engel olmadı. Kendine hiç neden diye sordun mu?"

Mücadele etmek gibi bir hata yaptı. Colby bunu neden yaptığını bilmiyordu. Rafael boğuşmaya agresif bir şekilde karşılık verecek türden bir adamdı ve çok daha güçlüydü. Kendini kalın otların arasında uzanmış, Rafael'in taştan oyulmuş yüzüne bakarken buldu. Adamın boğazında bir hırıltı duyduğuna yemin etti ve gözleri ateşle parlıyordu.

"Yapma bunu," diye tısladı. Elini boğazına götürdü ve başını yavaşça eğerek ağzının kenarına bir öpücük kondurdu. "Sana asla zarar vermem Colby. Asla. Sana zarar vermekten acizim."

Bir nefes aldı. Bıraktı. Zihnini panikten uzaklaştırdı. "Seni kabul ettim, Rafael. Senin ne olduğunu kabul ettim. Neden beni kasıtlı olarak bu şekilde korkutuyorsun? Benden daha ne istiyorsun? Karşıma çıkan her erkekle tarlada yattığımı mı sanıyorsun? Seninle hiç düşünmediğim şeyler yaptım. Başka bir erkekle yapmayı asla düşünmediğim şeyleri bana yapmana izin verdim. Kanımı almana bile izin verdim. Dişlerinin ağzında uzamasını izledim ve onları içime batırmana izin verdim."

Ağız kadının boynundaki noktaya gitti. Dili orada dönüp durdu. "Ve bu erotikti, değil mi?" Başını göğsünün üzerindeki işarete doğru eğdi. "Ben senin her şeyini istiyorum. Bana sadece bir parçanı veriyorsun ve ben bunu kabul etmeyi reddediyorum."

"Sana verebileceklerimin hepsi bu. Senin için yeterli olmadığı için üzgünüm ama bu işe girerken sorumluluklarım olduğunu biliyordun. Sana Ginny ve Paul'un geleceğini hiçbir şeye değişmeyeceğimi söylemiştim."

Dili onun üzerindeki izinin üzerinde gezindi. Başını kaldırdı, siyah gözleri parlıyordu. "Peki sence bir vampir Ginny ve Paul'e ne yapar?"

Nedense, hiç beklenmedik bir anda, yaşayan, nefes alan bir canavarla birlikte madende mahsur kaldığı anı aklına geldi. O da en az kendisi kadar kapana kısılmıştı, molozların altında sıkışmıştı ama ona ulaşmak için toprağı tırmalıyordu. Tıslama ve guruldama sesini, madenin karanlığında şeytani bir şekilde parlayan gözlerini hatırlıyordu. Koku korkunçtu, kötölük maden kuyusuna öyle bir sinmişti ki, midesi bulanmıştı. İstemeden o şeyi yakmıştı, korkusu alevlerin kapana kısılmış bedenini yalamasına neden olmuş, böylece korkunç çığlıklar atmıştı. Hâlâ kâbuslarla uyanıyor, terden sıırıslam oluyor ve o çığlıkların yankılarını duyuyordu. Bu bir vampir miydi? Gençliğinde bir vampirle karşılaşmış olabilir miydi? Ginny ve Paul böyle bir yaratıktan asla kurtulamazlardı.

"Onları koruyacağım," diye fısıldadı şiddetle. "Senden, kardeşinden, Chevez kardeşlerden ve gerekirse bir vampirden. Bırak beni, Rafael. Ciddiyim."

Hareket etmedi, geniş omuzları gökyüzünü kapatıyordu, ağır kasları tenine sürünerek vücudundaki her sinir ucunun canlanmasına neden oluyordu. Eğer mümkünse, gözleri daha da karardı ve kadının nefesini kesti. "Aramızda olanlara gözlerini kapatamazsın. Sana her şeye sahip olacağımı söyledim ve bunda ciddiydim. Şu anda seni öpsem ve bedenini alsam, korktuğunda ve bana kızdığında, bana izin verirsin çünkü beni istiyorsun. Benim sana ihtiyacım olduğu gibi senin de bana ihtiyacın var." Nefesi ağzına degecek kadar yakınına eğildi. "Bensiz tam değilsin. Bu yüzden vücuduna sahip olmama izin veriyorsun Colby. Tek sebep bu. Bana ihtiyacın var. Seksin yeterli olmasını istedin ama yeterli değil ve asla yeterli olmayacak."

"Sonra ne olacak?" Soruyu sessizce sordu, meydan okuyan bakışlarında teslimiyet yoktu. Çocukları kendi hayatına değişmezdi. İstedığı her neyse, bedeli çok yüksekti.

"Seni tamamen kendi dünyama getireceğim."

Colby bunu bekliyor olabilirdi. Kısa bir süre Colby'nin kendisine sorabileceğini düşünmüştü ama Colby'nin sert, amansız kararlılığıyla bunu söyleyiş biçimi dehşet vericiydi. Kelimelerin yüksek sesle söylendiğini duymak, bu fikri kısa bir süre de olsa kendi zihninde evirip çevirmekten çok farklıydı. Bir an için felç oldu, onun altında bir kurban gibi yattı. Vücudu ona uzun zaman önce ihanet etmişti, yumuşak ve uysaldı, ona aitti, ellerinin altında, vücudunun altında canlıydı, onu esir tutarken bile onun için hazırды.

"Bana ne yaptınız?" Kendini bile tanımıyordu. Onu tam orada, korkusunun ortasında, kalbi parçalanırken alabilirdi ve bundan zevk alırdı. "Bu aşk değil, Rafael. Ne düşünürsen düşün, bu aşk değil."

"Benim için aşk bu." Elleri kızın çıplak teninde geziniyor, kıvrımlarını şekillendiriyor, kendisine verdiği tepkiyi hissediyordu. "Sen benim bedenime ve ruhuma sahipsin. Her şeyeime sahipsin. Ben senin her şeyini istiyorum. Daha azını kabul etmeyeceğim."

"Ne yaptın sen?" diye tekrarladı, histeriye teslim olmayı reddederek.

"Bir insan hayat arkadaşını tamamen dünyamıza getirmek için üç kan değişimi gerekir. Kadın psişik olmalı, ki sen öylesin."

Kadın dehşet içinde ona baktı. "Benimle kan mı değiş tokuşu yaptın?"

"Elbette. Sen benim hayat arkadaşımsın. Bu çok doğal. Benim senin damarlarındaki kanım gibi sen de benim damarlarımdaki kanın ta kendisi olacaksın."

Onu engellemek için gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Bana kanını mı verdin?" Bu bir fısıltıydı, hatta belki de bir yalvarış. Bunun doğru olmasını istemiyordu ama yine de gözleri güneş ışığında yanmış ve derisi su toplamıştı. Zihninin onun zihninin dokunuşuna ihtiyacı vardı ve hâlâ da vardı. "Lanet olsun sana Rafael, bana kanını vermeye hakkın yoktu. İşletmem gereken bir çiftliğim olduğunu biliyorsun. Benim adıma keyfi kararlar verme hakkına sahip değilsin. Ne olduğun umurumda değil, benim de haklarım var ve sen onları çiğnedin. Kaç kere? Bunu kaç kere yaptın?"

"Beni kendi insani standartlarıyla yargılama Colby."

Adamın göğsünün duvarını itti. "Çekil üstümden. Bırak beni yoksa biri duyup koşarak gelene kadar çığlık atacağım." Öfkeliydi, ondan korkmaktan çok daha öfkeliydi.

"Birinin seni benden almasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Ben insandan çok hayvanım. Gardiyandan çok canavarım. Aklınızın alamayacağı şeyler yapabilirim."

"Ve bunu bana söylemenin davayı nasıl ilerlettiğini düşünüyorsun?" Tekrar itti. "Bırak beni!"

Eliyle bileklerini birbirine kenetledi ve kollarını başının üzerine çekti. "Öp beni, Colby."

"Cehenneme git, Rafael. Bana ne yapacağın umurumda değil. Hiçbir şey fark etmeyecek. Kaderime ben karar veririm, sen değil."

Başını onun ağzına doğru eğdi. Colby başını çevirdi ve adamın omzunu sertçe ısırdı. Aralarındaki sıcaklık bir anda alevlendi. Ateş vücudunu sarmıştı. Çıldırıcı ve sapkıncaydı ama buna boyun eğmek istemiyordu. Adam onun boğazından göğsüne doğru öptü. Ağız sıkı ve sıcaktı ve dişlerini hassas teninde gezdirerek zevke acı kattı. Vücudu daha fazla sıcaklıkla tepki verdi. Daha fazla ateşle. Acil taleplerle. İçindeki basınç hızla ve keskin bir şekilde artıyor, serbest bırakılması gerekiyordu.

Rafael ona vermeyi reddetti, sıcak ağızıyla göğüsleriyle ilgilendi, elleriyle masaj yaptı, dişleriyle küçük ısırıklar aldı ve diliyle yaladı. Kadın sırtını pençelerken, kalçaları rahatlamak için çılgınca onun vücuduyla aynı hizaya gelmeye çalışırken Rafael onu kolayca bastırdı. Kasıtlı olarak zihnindeki cinsel çılgınlığı besliyor, onun zevkini artırıyor, kendi zevkini paylaşıyordu. Kadının teninin kendi tenine değmesi, onun altında saten ve ipek gibi hareket etmesi nasıl bir histi. Onun göğsünü ağzına almak, onun için haykırana kadar vücudunu okşamak nasıl bir histi. Onu altında tutmanın, onun bedeniyle, kendisine ait olan bir bedenle dilediğini yapmanın verdiği hissi paylaştı. Onu hissetmenin ona ne yaptığını paylaştı.

Tırnakları teninde, elleri saçlarında, onu istiyor, daha fazlasını istiyor.

Karnından aşağıya doğru öptü, elleri göğüslerine masaj yaptı, kalçası onu yerinde tuttu. Adam parmaklarını ıslak göbeğinin derinliklerine daldırırken kadın hıçkırarak ağladı. Ellerine karşı hareket etti ama adam serbest kalmasına izin vermeyi reddetti. Ona küfretti, çekiştirdi ama adam başını salladı, ona her baktığında içindeki korkunç açlığın nasıl bir şey olduğunu bilmesini istiyordu. Sertleşip kalınlaştığında ve onun bedenine ihtiyaç duyduğunda deliliğe varan karanlık ve yoğun ihtiyaçları. Onun talepkâr doğasının farkında olmadan kendisine gelmesini istemiyordu. Ona karşı şefkatli olmayı öğrenmeye çalışacaktı ama nasıl biri olduğunu ve ondan ne isteyeceğini çok iyi biliyordu.

"Kendini bana ver," diye fısıldadı, bacaklarını omuzlarına dolayarak. Gözleri onunkilerle buluştuğunda siyah obsidyen gibi parlıyordu. Sonra başını onun sıcak, bekleyen çekirdeğine doğru indirdi.

Çığlık attı, adamın sırtını tirmaladı, saçlarını çekti. "Yaptım. Yaptım," diye yalvardı, adam her seferinde durduğunda, onu serbest bırakmanın eşiğinde tuttu.

"Benim olanı alıyorum," diye cevap verdi. "Arada bir fark var."

"Piçlik yapıyorsun," diye işaret etti ve adam kasten saldırısını yenilediğinde tekrar çığlık attı.

Kadın hıçkırarak hıçkırarak ağlarken, daha fazla dayanamayacağından emin olunca, adam bacaklarını daha da yukarı kaldırdı ve ayak bileklerinden sıkıca tutarak sertçe içine girdi. Derin ve uzun bir sahiplenme darbesi. Kendini onun içine gömdü, hiç olmadığı kadar derine, onu her şeyini almaya zorladı. Onu doldurdu, yumuşak, şişmiş kıvrımların arasından itti, hoşgeldin ile kaygan, ihtiyaçla sıcak. Adamın onu tuttuğu pozisyonda hareket edemiyor, sadece kalçalarını kaldırarak adamın sert, derin itişlerini karşılamaya çalışıyordu. Karnında ateş alevlendi, karnını yaktı. Kafasının içinde gök gürlüyordu. O kadar sıcak ve sıkıydı ki patlayacağını düşündü. Vücudu artık kendisine ait değildi,

Ama onun bir parçasıydı ve güçlü birleşmelerinin verdiği zevk ve acıyla titriyordu.

"Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum." Kelimeleri ısırdı, yüksek sesle soludu, tekrar tekrar, tekrar tekrar, asla durmak istemeden onun dar kanalına daldı. Şiddetli yangın kontrolden çıkmış, içinde bir fırtına gibi yayılıyordu. "Ben sana aidim. Hayatımı senin için sunuyorum. Sana korumamı, bağlılığımı, kalbimi, ruhumu ve bedenimi veriyorum. Senin olan her şeyi kendime alıyorum."

Onu zevkten öldürüyordu. Dalgalar halinde üzerine çöküyor, içinden geçiyordu. O kadar çok ve o kadar sert bir şekilde doruğa ulaştı ki, hisler içini parçaladıkça sarsıldı. O konuşurken kalbinde tuhaf bir burkulma hissetti. Ruhunda. Sanki içinde bir şey onları birbirine dokuyordu. Sanki onun vahşi sevişmesi ve sözleri birleşerek onları tek bir kişi haline getiriyordu. "Dur!" Panik içindeydi. Ayak bileklerini sıkıca tuttu, onu kendisine açık tuttu, onu paramparça etti, parçalara ayırdı ve bir daha asla eskisi gibi olamayacağı şekilde yeniden yarattı.

Acımasızca, tekrar tekrar, her biri onu daha derine götürmek, onu mümkün olan her şekilde kendisine bağlamak için tasarlanmış acımasız, sıcak, sert vuruşlarla içine girdi. "Senin hayatın, mutluluğun ve refahın her zaman benimkinden üstün tutulacak ve el üstünde tutulacak. Sen benim hayat arkadaşımsın, sonsuza kadar bana bağlısın ve her zaman benim gözetimimdesin."

Adamın yüzünü, derinlere kazınmış şehvetli çizgileri, inancı ve amansız kararlılığını gördü ve korkunç bir şey yaptığını anladı. Bunu hissetmişti. Bunu biliyordu. Gözlerinin parlayan siyahında, onu zevkten aklını başından alırken bile ifadesinin sertliğinde gördü. Adamın vücudunun sertleştiğini ve içinde kalınlaştığını hissetti. Başını geriye attı ve adam boğuk bir sesle haykırarak pompalarken beyaz dişlerinin parıltısını yakaladı

İçine girdi, onu doldurdu, vücudunu vahşi bir orgazma gönderdi ve tüm vücudunu milyonlarca parçaya ayırdı.

Bir süre sonra çimenlerin üzerinde bacaklarını açmış, havada yattığını, adamın parmaklarının ayak bileklerini siper gibi sardığını fark etti. Kurtulmak için çekiştirdi. Adamın nefes alış verişini onunkine uyacak şekilde düzensizdi. Adam yavaşça onu tutuşunu gevşetti ve bacaklarını yere indirdikten sonra üzerine yığıldı.

Colby, Rafael'in altında yatıyordu. Kalbi öyle bir çarptı ki göğsünü delip geçeceğinden korktu. Vücudu artçı şoklarla dalgalanmaya devam etti, zevk onu paramparça etti, böylece hareket edemedi, ancak cinsel ihtiyaçlarının içinde yarattığı korkunç özlemden korkarak çimlere yayıldı. Bedenine ve ruhuna bunu yapabilecek birini asla bulamazdı. Geceleri nasıl uyanık kalabilir ve onun ellerini vücudunda hissetmezdi? İkisi de merhamet çılgınlıkları atana kadar tekrar tekrar içine girdiğini hissetmeden? Gözyaşları akıyordu ama bunun kendinden geçmekten mi yoksa sadece Rafael'in yatıştırabileceği derin bir açlıktan mı kaynaklandığını bilmiyordu.

"Seni incittim mi?" Bir daha ayağa kalkacak gücü kendinde bulabileceğini sanmıyordu. Parmakları hafifçe gözyaşlarına dokundu.

"Bilmiyorum. Birkaç saat daha bilemeyeceğim." Gökyüzündeki renkler, yıldızlar, ay ve daha önce hiç fark etmediği çeşitlilikler gözlerini kamaştırdı. Vücudu hâlâ çılgınca birleşmelerinin etkisinde şarkı söylüyordu.

Başını onun göğsünden kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Sen çok inatçı bir kadınsın."

"Sen çok dik kafalı bir adamsın." İpeksi siyah saç tellerini adamın yüzünün etrafından itti. "Kimsenin sana hayır demesinden hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Küçük bir gülümseme ağzını kavislendirdi. "Bana hayır demen için hiçbir neden yok. Özellikle de senin bana hayır demeni istemiyorum. Sen benim kadınımsın. Hayat arkadaşımınsın."

"Ama bu sahiplik anlamına gelmiyor," dedi ona. Parmak uçları onun yüzünde nazikti. "Beni zorlayamazsın

Seni seviyorum, Rafael. Senin hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyor. Zihnini görüyorum ve bana mantıklı gelmeyen şeyler var."

"Zihnimde gördükleriniz hiçbir şeyi değiştirmemeli, querida."

Colby kıpırdandı, vücudunu itti, onun kibrinden rahatsız oldu. "Çok ağırsın, Rafael. Kimilda." Dişlerini geri çekmemiştir ve Colby yeniden gerginleşmeye başlamıştı.

Boğazını öptü ve oturmak için ondan uzaklaştı. "Bunun tek nedeni çok küçük olman. Yemek yemen gerek daha fazla."

Kirpiklerinin altından ona baktı. "Son zamanlarda hiçbir şey yiyemiyorum. Bunun seninle bir ilgisi var mı?"

"Evet." İnsan hayat arkadaşına yalan söylemez.

Onu al. Onu senin yap ki buradan ayrılıp eve dönebilelim. Nicolas av avlıyordu. Sesi Rafael'in zihnine fısıldıyordu. Kardeşinin neden kadını kendi emirlerini yerine getirmeye zorlamadığını anlamadığı açıktı.

Karmaşık bir durum.

Nicolas iç çekti. Kim ve ne olduğunu unutuyorsun. Vampirin onu öldürmesini mi istiyorsun? Bu çiftlikteki insanları yok etmesini mi? Eğer bu isyanın devam etmesine izin verirsen, o hepimizin ölümü olacak. Onursuz olacağız.

Colby bluzunu bulmayı başarmıştı ama sütyeninin nerede olduğunu bilmiyordu. "Seninle mi konuşuyor?"

"Kardeşim mi? Evet."

Kollarını gömleğin içine soktu ve biraz irkildi. Adamın parmaklarının gücü yüzünden acı çekiyordu. Vücudu hâlâ onun sahip olduğu damgayı taşıyordu. "Bana ne söyledin? Söylediğin o sözler neydi? Şüpheli bir şekilde bir tür ayine benziyorlardı." Dikkatsizce atılmış kot pantolonuna doğru sürünürken ona dikkatli bir bakış attı. "Tam olarak ne yaptın?" Bluzunun düğmeleri yoktu, bu yüzden kuyruklarını göğüslerinin altında birbirine düğümledi.

"Bizi halkımın yolunda birbirimize bağladım."

Sesi kendini beğenmiş geliyordu. Hatta kibirliydi. Colby külotunu avucunda sıktı ve ona doğru fırlattı. "Bunları yırtmışsın."

"Onlara ihtiyacın yok." Kolları onu sardı ve kot pantolonunun içine girmeye çalışırken onu göğsüne doğru çekti. Dişleri boynunu ısırды ve tırmaladı. "Asla kıyafet giymemelisin."

"Bu dünyanın geri kalanında büyük yankı uyandıracak. Ne ritüeli?" Kot pantolonunu poposunun üzerinden çekerken destek almak için ona yaslandı. İçi ve dışı, her yeri hassas bir şekilde acıyordu. Ve elbette, adamın elleri doğrudan göğüslerine gitmiş, bluzunun kenarlarındaki boşluktan ağırlığını avuçlarının içine almıştı. "Bu sana hiç yetiyor mu?"

"Görünüşe göre değil. Belki de henüz giyinmemelisin."

Yüzünü onun boğazına doğru çevirdi ve kollarında olmanın tadını çıkararak ona yaslandı. Birkaç saat sonra durmaksızın çalışması gerekecekti ama geceyi onunla geçirecekti. Tek yapması gereken onu artık ısırmamaya ikna etmektir. "Bu haliyle yürüyebileceğimden emin değilim." Ayağa kalktı, bacaklarını test ederken onun omzunu dayanak olarak kullandı. Ona bakmak, ona, onunla birlikte yaptığı şeyleri bilmek, adını haykırdığını, daha fazlası için yalvardığını, onu tüketmesi için yalvardığını bilmek ve yine de en ufak bir utanç hissetmemek gariptir.

Rafael tek bir hareketle ayağa kalktı ve halkının tarzına uygun bir şekilde giyindi. Küçük bir nefes verdi ve geri adım attı. "Bunu nasıl yaptın? Saçların bile temiz ve taranmış görünüyor." Kaşlarını çatarak bir elini kendi saçlarına götürdü. "Korkarım biraz kullanılmış görünüyorum. Bir duş ve kuaföre ihtiyacım var."

"Çok güzel görünüyorsun, Colby. Her zaman güzelsin, özellikle de altımda çığlık atarken." Sesinde büyük bir memnuniyet vardı. Kolunu kızın önünde uzattı, bakışları kızın yüzündeydi. Teni dalgalandı ve

Bir kanat geliştikçe tüyler fışkırdı, harpy kartalınıninkine çok benzeyen devasa bir kanat genişliği.

Colby nefesini içine çekti. "O sendin. Evime girmene ben izin verdim."

"Yatak odana." Tüyler kayboldu, geride kas ve sinir bıraktı. Ona doğru eğildi, dişleri iyice belirginleşmişti. "Vücuduna. Kalbini  alıyorum."

Çünkü onun ruhuna zaten sahipti. Artık garip bir kesinlikle biliyordu, her şeyi bildiği gibi, bedeninin ve ruhunun sahibi O'ydu. İşi bitmemiş ya da tatmin olmamıştı. Onun kalbini ve aklını istiyordu. Colby başını salladı. "Düzgün d ş nemiyorsun, Rafael. Beyninle düşün, anatominin aşırı aktif kısımlarıyla değil. Gerçekçi olmak gerekirse, sence bu iş nasıl bitecek?" Kolunu  iftliği ve yüksek dağ zirvelerini kapsayacak şekilde salladı. "Brezilya'yı ve yağmur ormanlarını seviyorsun. Sen ve kardeşin geri dönmek istiyorsunuz. Geri dönmeniz gerek. Burası benim evim. Bildiğim tek şey bu. Paul ve Ginny'ye emanet etmek zorundayım. Hayatımın büyük bir bölümünde bu  iftliği ayakta tutmak için savaştım. Birlikte harika seks yapıyoruz diye burayı bırakıp hiç tanımadığım bir adamla ka acağımı mı sanıyorsun? Bir  iftlik kızı olabilirim ama kafamın içinde beynim var."

Ona bir adım daha yaklaştı, vücut duruşu aniden agresifleşmişti. "Gerçekçi düşün Colby. Bu dünyada benimle ruhumu kaybetmek arasında duran tek şeyi bırakıp gideceğimi mi sanıyorsun? Benimle mutlak karanlık arasında duran? Canavar her yükselişte bana kükrüyor. Gecenin bir yarısı bana fısıldıyor, avlandığımda ve avımdan kan aldığımda beni çağırıyor. Senden asla vazgeçmeyeceğim. Vatanıma döndüğümde seni de yanımda götüreceğim. Kabul etsen de etmesen de hayat arkadaşım olarak benimle geleceksin."

Ona ters ters baktı. " ok kibirli bir vahşisin. Brezilya'daki erkekler kadınlarını bu şekilde mi elde ediyor?"

"Hayır, Karpat erkekleri kadınlarını bu şekilde elde eder. Onları bağlayacak ritüel sözcükler doğmadan önce üzerlerine basılır. Bir kez bulduğunda, kadın mantıklı düşünmeyi reddettiğinde onu bağlayabilir. Erkeklerimizi koruyan ve türümüzü hayatta tutan şey budur."

Ağzında korkunun tadını aldı. Adam ciddiye. Ve daha yakındaydı. Onun hareket ettiğini görmemişti ama oradaydı, bir nefes uzaktaydı ve gözlerinde korkunç bir şey vardı. Ondan gözlerini ayıramadı, kişiliğinin katıksız gücü karşısında büyülenmişti. Sertçe yutkundu ve başını salladı. "Yapma, Rafael. Sakın deneme. Seninle dövüşürüm ve yıkıcı olabilirim. Birimiz incinebilir ve paylaştıklarımızdan sonra bunu istemem. Senin sahip olduğun kontrol bende yok."

Parmakları zarif bir yumuşaklıkla kadının ensesinde kıvrıldı. Muazzam bir güçle. İsterse boynunu kırabileceğini biliyordu. "O zaman benimle dövüşme, aşkım."

Omurgasından aşağı bir huzursuzluk sızısı indi. Ağzı kurudu ve kalbi kontrolden çıktı. Bir adım geri çekildi. Adam onunla birlikte süzülüyor, neredeyse dans ediyor, onun her hareketine uyuyordu.

"Rafael." Kulaklarındaki ani uğultunun arasından onun itirazını duydu.

Vücudu sarsıldı. Gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. Onu kendisinden öyle bir güçle uzaklaştırdı ki, kadın kelimenin tam anlamıyla havaya kalktı ve geriye doğru uçtu. Adamın göğsünden fışkıran kanı gördü. Colby'nin çılgılığı o kadar sert bir şekilde yere düşmesiyle kesildi ki nefesi kesildi. Colby'den birkaç metre uzağa uzanmış, yüzünü ona dönerken dehşet içinde bakıyordu. Sırtındaki açık deliği ve kan nehrini gördü. Silah sesi duymamıştı ve böyle bir şey yapmadığından emindi.

Bölüm 11

"İyi akşamlar, Rafael."

Mırıldanan sesteki ipeksi kötülük Colby'nin nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oldu. Başını çevirip açıklığın kenarında duran canavara dehşet içinde baktı. "Paul!" Paul'ün yaratığın önünde bir kalkan gibi durduğunu görünce kısık bir çığlık attı.

Kardeşinin gözleri korkudan çılgına dönmüştü, nefesi dehşet içinde kesiliyordu. Yüzünde morluklar ve parmak eklemlerinde kesikler vardı. Gömleği yırtılmıştı ve göğsündeki izleri görebiliyordu. Çelik gibi tendonlarla bağlanmış güçlü bir el, adamın boğazını kırılmaz bir şekilde kavramıştı. Uzun ve keskin tırnaklarından biri Paul'ün şahdamarına bastırıyordu ve Colby uzaktan bile Paul'ün boynundan aşağı akan kanı görebiliyordu.

Rafael! Tanrım, bu da ne? Hayatı boyunca hiç bu kadar açık bir şekilde şeytani bir şey görmemişti. Bir insana ya da bir zamanlar insan olan bir şeye benziyordu ama kafatasına yapışan sıkı, benekli mor et canlıdan çok ölü gibi görünüyordu. Kırmızı gözler iğrenç yüzünde yanan kömürler gibi parlıyordu ve uzun korkunç dişler yaratığın korkunç ağzının dudaksız yarıklarında parlıyordu. Düzinelerce yılan canavarın uzuvlarının etrafına dolanmış, etinden çıkıyor gibi görünüyordu. Sıra sıra dizilmiş keskin, pirana benzeri dişler yılanların açık çenelerini dolduruyor ve açık bir tehditle tıslayıp dalgalanıyorlardı.

Canavarın kolundan tamamen uzanan yılanlardan biri yavaşça efendisine doğru geri çekiliyordu. Yılanın korkunç kafasını parlak kırmızı kan kaplamıştı ve Colby'nin sersemlemiş zihni bağlantıyı kurdu. Mutasyona uğramış yılan

Rafael'e saldırdı, jilet gibi dişleri sırtındaki eti yararak doğrudan kalbine doğru ilerledi.

Bu bir vampir. Rafael'in sesinde acı vardı.
Ne kadar kötü yaralandın?

Onun sorusunu duymazdan geldi. Dikkatini çekmeyin.

Bu uyarıyı söylerken bile vampirin Paul'ü kavrayışı sıkılaştı. Kardeşi haykırdı ve Colby elini kaldırdı, zamanın durmasını, dünyasının birkaç dakika önceki haline dönmesini istiyordu. "Yapma." Ayağa kalkarken yumuşak bir sesle yalvardı. Bakışları Rafael'e kaydı. Sırtında kocaman bir delik olan ve vücudundan kanlar akan Rafael'in nasıl olup da hâlâ ayakta durabildiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Sana o kadar odaklanmıştım ki onun varlığını hissetmedim, querida. Gençliğimden beri böyle bir hata yapmamıştım. Sesi yorgun ama sakindi. Arkamda kal, seni net bir şekilde göremeyeceği bir yerde.

"Colby?" Paul'ün sesi genç ve korkmuş geliyordu.

Vampir onu salladı, tırnağını daha derine batırdı ve çocuk dehşet ve acı içinde haykırdı. Daha fazla kan damladı. Colby küçük bir hıçkırıkla ileri atıldı. Rafael onu geçmeye çalışırken yakaladı ve arkasına itti.

Tanrım, Rafael, Ginny ne olacak? Ben seninleyken onlar evde yalnızdılar. Aklında suçluluk ve korku vardı.

Rafael, Ginny'nin güvende olduğunu, köpeği onu korurken yatağında derin bir uykuya daldığını söyledi.

"Siz Kirja Malinov'sunuz." Rafael küçük bir selam verdi.
"Tanışmayalı uzun zaman oldu."

Yaratık sertçe güldü, sesi Colby'nin kulaklarını tırmalıyordu. "Hatırlayacağını biliyordum. Çok dikkatsiz büyümüşsün, Rafael."

Birbirinizi tanıyor musunuz? Colby inanamıyordu, gözlerini kardeşinden ve onu tutan iğrenç vampirden ayıramıyordu.

Bir zamanlar arkadaştık.

"Demek adalet için geldin, Kirja. Bilseydim, başka türlü meşgul olmazdım ve uygun bir karşılama hazırlardım." Rafael'in sesinde tam bir güven vardı. Colby sırtından akan kana baktı ve dehşetle ürperdi.

Sözleri ya da belki de tavırları yarattığı kızdırmışa benziyordu. "Kız kardeşine bak, evlat." Vampir Paul'ü salladı. "O artık onun fahişesi. Onun için her şeyi yapar, hatta onun için hayatını bile feda eder." Yerdeki bir kumaş parçasını işaret etti ve Colby'nin yırtık külotu Paul'ün yüzüne doğru süzüldü. Sütyeni bir çalıdan fırladı ve müstehcen bir şekilde çocuğun koluna dolandı.

Paul yüzünde donmuş bir ifadeyle ipeksi iç çamaşırına baktı.

"Ona her şeyi yaptırabilir. Ona bak, üzerindeki izleri gör, ona ne yaptığını bil. Sana onu kölesi yapacağını söylemişim."

Paul'ün gözlerinde acı ve şok, yüzünde kınama vardı. Colby onun ifadesindeki iğrenme karşısında nefesi kesildi. Acı ve utanç onu ele geçirmeden önce, doğal gücünün bedenine ve beynine dolmasına izin verdi. Paul'ü kurtarmaya, sevgili seçimini savunmaktan daha çok ihtiyacı vardı.

Rafael'in ona söylediğine göre, şeytani olan Paul'ü ikna etmek için sesini kullanıyor. Bu eski bir usta vampir, yenilmesi neredeyse imkânsız. Gücümü seninkiyle hizalayana kadar bekle.

Rafael yüksek sesle iç çekti. "Oyunlarından bıktım, iğrenç herif."

Sana yardım etmem için ne yapmam gerektiğini söyle. Colby onun zihninden zihnine nasıl konuşabildiğine şaşırmişti. Sanki birbirlerine o kadar bağlıydılar ki artık tek bir kişiydiler. Eğer Rafael bir vampir katiliyse, liderliği ona bırakacaktı ama bu çok uzun sürmese iyi olurdu. Öfkelenildiğinde güç birikimini her zaman kontrol edemezdi. Şu anda öfkeye çok yakındı. Şeytani yaratığın Paul'ün boynunun yan tarafını keskin

Pençeler her türlü koruyucu içgüdüyü ve hissedebileceğini bildiğinden daha fazla öfkeyi ortaya çıkardı.

Vampir sivri, kahverengi dişlerinin arasından tısladı. "Büyük Karpatyalı avcı kendi cinsel zevklerine yenildi. Sanırım bunda biraz adalet var." Kan çanağına dönmüş gözleri Colby'ye dik dik baktı. "Hangisini kurtarmak istediğini seçebilirsin. Sevgilini ya da sevdiğini." Adam sanki büyük bir şaka yapmış gibi kıkırdadı ve bu ses Colby'nin tüylerini diken diken etti.

Bulabildiğiniz kadar zengin bir avuç toprak toplayın ve karıştırmak için tükürüğünüzü kullanın. Benim kanım senin damarlarında akıyor, bu yüzden sen de aynı iyileştirici maddeyi taşıyacaksın. Toprağı sırtımdaki yaranın içine doldur ama vampirin ne yaptığını görmesine izin verme. Unutma, gücün eskisinden daha fazla, benim dünyama adım atarak daha da güçlendin. Çocuğu kurtarmamız gerektiğine şüphe yok. Sadece bunu düşün, beni değil.

Rafael'in söylediği hiçbir şey mantıklı gelmedi. Tükürdüğü kiri açık bir yaraya mı sürecekti? Bulaştıracağı bakterileri düşündükçe ürperiyordu. Rafael'in orada soğukkanlı, sakin ve tamamen kontrollü bir şekilde durması değil, yere düşmesi gerekiyordu. Rafael'in zihni onunkine sıkıca yerleşmişti, onu orada hissediyor, dediğini yapmasını emrediyordu. Colby Paul'ü görmemeye çalışarak zihnini öldürmeye hazır o keskin çivinin görüntüsünden uzaklaştırmaya çalıştı.

Başını sallayarak geri çekildi, tökezledi ve gecenin gölgelerinin en derininde düştü, elleri devrilmiş bir kütüğün arkasındaki taze toprağı tırmaladı. Colby başını eğip hasta numarası yaparak topladığı toprağı tükürürken bir hıçkırığın kaçmasına izin verdi. Rafael için dehşete kapılan Colby, vampir korkunç lekeli dişleriyle ona hırlayıp terslerken aceleyle toprağı topladı.

"Ayağı kalk!" diye bağırdı. "Ben senin yerine yapmadan önce kalk ve seçimini yap."

Colby sendeleyerek ayağı kalktı ama ilerlerken Rafael'i kendisiyle kardeşinin görüntüsü arasında tuttu. Gözlerini kapatarak, toprak yığınının açılan deliğin derinliklerine itti.

Rafael'in sırtı. İrkilmedi. Vücuduna yayılmış olması gereken acıyı hiçbir şekilde göstermedi. Bunun yerine ona sıcaklık ve güvence gönderdi.

"Bir seçim söz konusu değil," dedi Rafael sessizce. Sesi güzeldi, berrak ve güçlüydü ve sihirle yoğrulmuştu. "Kimsenin bir çocuğun hayatını kendi hayatımla takas etmesine asla izin vermem." Colby'ye bakmadı ama Colby onun zihninde kıpırdadığını hissetti. Paul'ü onun kollarından zorla alacağım. Saldırının benden gelmesini bekleyecek ama ben seni kullanacağım. Ona bakmaya devam et. Chevez kardeşler ve Nicolas yoldalar, bu yüzden umutsuzluğa kapılma.

Colby'nin paniğe kapılmamasını sağlayan şey onun yaydığı tam güvendi. Onun sesinin her zaman güzel olduğunu düşünmüştü ama vampirle konuştuğunda onu tekrar tekrar dinlemekten kendini alamıyordu. Sesinde bir büyü, bir inanç vardı. Rafael'in tüm hatalarına rağmen, iyi ile kötü arasındaki farka baktığını biliyordu.

"Bu senin yapacağın bir seçim değil. Bakalım kadının seni hayatta tutmayı tercih edecek mi?" diye hırladı vampir. Pençesi Paul'ün boğazının etrafında bir çizgi çizdi ve arkasında ince bir kan izi bıraktı.

Colby haykırdı ve tekrar ona doğru adım attı, güç onun içinden geçiyordu ama Paul yolundaydı ve canı yanacaktı. Misilleme yapmaya cesaret edemedi.

Paul hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve Colby'ye seslenerek ona yardım etmesi için yalvardı.

Colby'nin telaşını anlayan Rafael elini Paul'e doğru salladı. Çocuk hemen sessizleşti, yüzü gevşedi, gözleri donuklaştı. Ne olduğunu bilmiyor, o yüzden korkmasına gerek yok, diye Colby'yi rahatlatmaya çalıştı Rafael.

Onu kurtarma şansımız nedir? Kendini vampirin üzerine atmamak için bütün iradesini kullanması gerekti. Garip bir şekilde, Paul'ü kurtarması için Rafael'e güveniyordu. Onun zihnine girmiş ve kararlılığını, mutlak azmini görmüştü. Kardeşi için hayatını feda edebilirdi. Başını salladı

Ona bakmak için eli boğazına gitti. Bu onun aklındaydı. Her ne planlıyorsa büyük olasılıkla onu öldürtecekti ama Paul'ün yaşamasını istiyordu. İçinden bir itiraz yükseldi.

Ona bakın. Gözlerini ondan ayırma. Emir keskin ve buyurgan, dikte eden ve mutlak itaate alışkın bir varlıktı.

Rafael bir insandan çok daha fazlasıydı ve onun gücünü hissediyordu. Colby bakışlarını vampirin üzerinde sabit tuttu. Ne için bekliyordu? Neden acıyı uzatıyordu?

Terörden ve başkalarının acılarından besleniyorlar. Siz hangimizi öldüreceğini görmek için beklerken, o içinizdeki korkuyu izlediği anın tadını çıkarıyor. Şu anda onu besleyen şey yaşam ve ölümün mutlak gücü, başkalarını kontrol etmek.

Gök gürledi ve şimşekler gece gökyüzünde çatallanarak gözlerini kamaştırdı. Bulutlar tepelerinde karanlık ağlar örüyordu. Teni karıncalandı ve tepelerindeki kayalıklarda bir yerlerde Chevez kardeşlerin olduğunu biliyordu. Sorgulayan bakışlarını Rafael'e doğru kaydırmamak için kendini zor tuttu. Vampire doğrultulmuş yüksek güçlü tüfekleri olduğu bilgisini veren onun zihniydi.

"Seç!" diye hırladı vampir, pençesi Paul'ün boğazına dayanmıştı. Mutasyona uğramış yılanlar hemen telaşlandı, öldürmek için can atıyor, kan istiyor, çirkin başlarını kaldırıyor ve heyecanla dalgalanıyordu.

Yerin altında bir şey hareket etti. Colby ayaklarının altındaki dalgalanmayı hissetti ve vampiri koruyan korkunç yaratıklardan daha fazlasının saldırmaya hazırlandığını hemen anladı. Yumruklarını sıktı. Ne bekliyorsun? O iğrenç şeylerden daha fazlası var, altımızda hareket ettiklerini hissediyorum.

Rafael onu görmezden geldi. "İğrenç olan, bu kadını alıp onunla ruhunu onarmayı mı düşünüyorsun? Bu hiç mantıklı değil. O asla boyun eğmez ve bir gün senin kalbini söküp atar."

Vampir güldü, Rafael'in saf sesinden sonra çirkin ve sert bir sestti. "Benim işime yaramaz. Aradığım yetenek onda yok. Neden senin gibi olmak isteyeyim ki? Onları yönetmen gerekirken başkalarına hizmet ediyorsun?" Küçümseme yüz hatlarını keskinleştirdi ve şeytani görünümünü arttırdı.

"Sen mi? Yetenek mi arıyorsun?" Rafael'in sesinde alaycı bir eğlence vardı. "Bir kadim neden bir insanın yeteneğine ihtiyaç duysun ki? Belli bir ün kazanıyorsunuz ve planlarınızda başarılı olmak için bir insana ihtiyaç duyduğunuz öğrenilirse, ününüz alay konusu olur."

Colby irkildi. Rafael vampiri kasıtlı olarak daha da heyecanlandırıyordu. Ama aynı zamanda zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Avcıların hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Kendilerini daha aşağı varlıklar için boyun eğdiren güç sahiplerine saygı duymuyorum." Vampir elini çiftliği kapsayacak şekilde salladı. "İnsanları yem olarak alırım, onların av olarak kullandığı sığırlar gibi. Onları kullanıyorum ve üzerlerinde hüküm sürüyorum. Ben ne istersem onu yaparlar. Ben nasıl istersem öyle yaşar ya da ölürler. Sen o kadar zayıfsın ki, kendi hayatını, onunkini ve kardeşinin hayatını tehlikeye atarak can yoldaşını bile almıyorsun. Yaşamayı hak etmiyorsun," diye alay etti. "Sana ne oldu, Rafael? Her zaman bir liderdin ama Vlad'ın seni onun emirlerini yerine getirmek için koşturmasına izin verdin."

Keskin dişli yılanlar toprağı yarararak tam ayaklarının dibinde patladı ve Rafael ile Colby'ye muazzam bir güçle saldırdı. Aynı anda, dikenlerle kaplı kalın sarmaşıklar toprağı yarararak saldıran yılanların etrafını sardı. Rafael'in sarmaşıklar aracılığıyla savunma oluşturduğunu hissedebiliyordu. Colby tökezleyerek geri çekildi ama Rafael hala vampirle karşı karşıya, olduğu yerde duruyordu.

Şimdi! Ona emri gönderdi ama bu sadece Colby'ye değildi. Rafael aracılığıyla hem Chevez kardeşlere hem de Nicolas'a bağlandığını fark etti. Sarmaşıklar yüzeyi yarararak aç bir şekilde Paul'e ulaştı, onu vampirden çekip aldı ve kalın bir kozaya sardı. Öfkeli

Yılanlar çocuğa ulaşmak için hevesle bitkileri parçaladı, ancak lifli sapları kırdıkları anda yerlerine daha fazlası geldi, bunlar yılanları kesen ve sarmalların derinliklerine gömülen dikenlerle kaplıydı.

Paul yere düşerken Colby, Rafael ve Nicolas'ın onun gücünü ele geçirdiklerini, acımasızca ondan kopardıklarını ve korkunç bir güçle vampire fırlattıklarını hissetti. Ateş gökyüzünde patladı, Colby tarafından üretilen ve De La Cruz kardeşler tarafından beslenen beyaz ısı ve azgın kırmızı-turuncu alevlerden oluşan bir meşale. Colby kendi çıığığını duydu ve Rafael ile Nicolas'ın Chevez kardeşlere yüksek güçlü tüfekleriyle ateş etmelerini emrettikleri anı bildi.

Ateş yılanlardan birkaçını yakıp kül etti ama vampir çoktan gitmişti, ardında hiçbir şey bırakmamıştı, ne bir buhar izi ne de nereye gittiğini gösteren boş bir nokta. Rafael elini gökyüzüne doğru salladı ve bunu yaparken bir daire çizdi. Colby nefesini tuttuğunu, gelmekte olduğunu bildiği korkunç bir şeyi beklediğini fark etti.

Bulutlar yayılıp Rafael'in emriyle gökyüzüne dev bir perde gerilmiş gibi incelirken şimşekler şiddetli bir gösteriyle çatallandı. Colby birkaç kez gözlerini kırptırarak onun neyle bu kadar ilgilendiğini anlamaya çalıştı. Yerden hızla kendisine doğru kayan yılanlar için endişelenmesi gerektiğini düşündü. Bunun yerine sabırla gökyüzünü izledi. Elleri zarif bir ritimle akmaya devam etti ve sesinin anlamadığı kelimeler fısıldadığını duydu.

Bulutun kenarında bir şey hareket etti, karanlık ve şekilsiz bir şey. Rafael'in şimşeğe komuta ettiğine yemin etti, yerden göğe bir şimşek çaktı ve karanlık noktaya doğru bir mızrak gibi fırladı. Tıslayan bir lanet isabeti işaret ediyordu ama misilleme çabuk oldu. Yer sarsıldı. Colby kaskatı kesildi.

"Rafael, sığırları eziyor." Yılanlar ve sarmaşıklar her yerdeydi ve Paul'le aralarında bir engel oluşturuyordu. Kardeşinin güvende olduğunu, kafese kapatıldığını düşünmüştü.

kalın, lifli sapları kesmeye çalışıyordu ama onlara doğru gürleyen akılsız hayvanlar karşısında çaresizdi.

Rafael dikkatini yere çevirdi, elini sallayarak sarmaşıkların solmasını ve yaratıkların kararmasını sağladı, dumanlar tütüyordu ama hâlâ canlıydılar, avcıya ulaşmak için savaşmaya devam ederken ağızları kocaman açılmış, dişlerini hüsrarla birbirine vuruyorlardı.

Git, querida, onu temizle. Juan, Julio! Colby'ye yardım edin.

Colby sadece bir an tereddüt etti. Rafael zayıftı ama onları kurtarmaya kararlıydı. Onu terk etmekten nefret ediyordu ama Paul'ün bu haliyle sarmaşıkların arasına sıkışmış, akın akın gelen sığırlara karşı hiç şansı yoktu. Sıcaktan içleri dışları kavrulurken bile efendilerine itaat etmeye çalışan sürüngen yılanların etrafından dolanarak ona doğru koştu. Araziyi biliyordu, sığırların toplandıkları yere doğru giden dik vadiden aşağıya doğru ilerlediklerini biliyordu. Şimdi onların korku içinde böğürdüklerini duyabiliyordu ve uzakta, sırtın hemen altında, uğursuz kırmızı-turuncu bir parıltı görebiliyordu. "Paul." Dikenlere aldırmadan sarmaşıkları kardeşinden uzaklaştırmaya başladı.

Saldırı Rafael'in arkasından, bir rüzgâr ve kanat çırpışıyla geldi. Büyük, doğal olmayan yarasarlar gökyüzünü karartmış, Rafael'e doğru koşuyor, uzanmış kanatlarıyla etrafındaki havayı vahşice dövüyor, pençelerini ona doğru uzatıyorlardı.

Colby izleyemiyordu, bu kadar çok yaratığın ağırlığı altında ezilmekten korkuyordu. Rafael'in sakin güvencesine tutundu ve Paul'ü kurtarmaya odaklandı. Rafael kardeşinin büyülenmiş halinden uyanmasına izin vermişti ve o da bitkilerden oluşan hapis haneden çıkmak için kazmaya başlamıştı bile. Sarmaşıklara odaklandı, korkularını bastırdı ve sadece kalın sapları hareket ettirmeyi düşündü. Sarmaşıklar açıldı ve Paul'ün sürünerek çıkması için yeterli alanı sağlayacak şekilde birbirinden ayrıldı. Paul sendeleyerek ayağa kalktı ve Colby'nin onu hızla yaklaşan sığırların yolundan çekmeye çalışan elini yakaladı.

Onlar koşarken Rafael'e yoldan çekilmesi için bağırdı. Ağır toynakların altında zemin titriyordu ve yamacı aşıp dereden aşağı onlara doğru koşarken dehşete kapılmış sığırları görebiliyordu. Korkudan çılgına dönmüş sürünün koşarken her bir hayvanın arasından sıçrayan turuncu-kırmızı alevleri görünce nefesi kesildi ve Paul'ü kayalık bir çıkıntıya iterek Rafael'e doğru geri döndü.

Rafael! Çılgılığı zihnindeydi, yüksek sesle değil. Yerinde duruyordu, keskin pençeli yarasa sürüleri vücuduna birkaç santim uzaklıktaydı, görünmez bir bariyeri aşıp derisini ve kemiklerini parçalayamıyorlardı. Yaratıklara karşı koyarken, sığırların etrafında çıkan yangınları söndürmek için yağmur yağdırırken ve yakınlarda bir yerde saklanan vampirle savaşıırken üzerindeki korkunç baskıyı hissedebiliyordu. Ona doğru bir adım attı, çılgınca nasıl yardım edebileceğini anlamaya çalışıyordu.

Dikkatini dağıtmayın. Nicolas da Rafael kadar sakin, kendinden emin ve otoriterdi. Sesi zihnindeydi, kardeşlerin yakınlığını hatırlatıyordu. Nicolas'ta çok ürpertici bir şey vardı ve yakınlıktan ziyade, sadece etrafında olduğunu hissettiği tehdidi artırıyordu.

"Colby!" Paul onu yakaladı ve sığırlar vadiyi süpürürken onu çıkıntıya doğru sürükledi.

Gözlerini Rafael'den alamıyordu. İzdiham karşısında bile güç ve güven yayıyordu. Vücudu kan kaybından harap olmuş halde elementleri kontrol ederken ifadesi hiç değişmedi. Acıya ya da korkuya bir an bile boyun eğmedi. Onun zihnindeydi, savaşı paylaşıyordu. Ve Nicolas'ın ikisinin de zihnini paylaştığını biliyordu. Onu orada hissedebiliyordu, sarmalanmış, saldırmak için bekliyordu. Rafael aracılığıyla Nicolas'ın onlara doğru hızla ilerlediğini ve havada uçtuğunu biliyordu.

Bulut örtüsünden Rafael'e doğru ışık parlamaları aktı. Beyaz sıcak mızrakları savuşturdu ve kendi saldırısını başlatarak gümüş yıldırım şeritlerinden oluşan bir dolu gönderdi

Vampire doğru roket gibi fırladı. Rafael'in arkasında bir ağaç kökünden sökülmüş, uzanmış kocaman dallarıyla ona doğru düşüyordu.

Colby bir uyarı çığlığı atmaya çalıştıysa da Paul elini kızın ağzının üzerine sertçe kapattı ve neredeyse onu bir kayaya çarpıyordu. Havada dönen alevli bir mızrağın doğrudan kalbini hedef aldığını gördüğünde onu azarlayacak zamanı olmadı. Paul'n onu hareketsiz tutan olağandışı gücüne karşı mücadele ederek geri tekmeledi.

Tehlikede olduğunu fark eden Rafael'in dikkatindeki ani değişimi hissetti. Kendisini vampirlerin yarasa benzeri yaratıklarından koruyan gizli bariyeri hemen onunla yaklaşmakta olan mızrağın arasına gönderdi. Mızrak bariyerden sekti ama anında yarasalar tarafından kuşatıldı, pençeleriyle derisini ve yüzünü deşmeye başladılar.

Colby, Rafael'in yardımına gitmek için çıkıntıdan atlamak niyetiyle dirseğini kardeşinin kaburgalarına sapladı. Sığırın ilki vadiden hızla geçti, diğerkleri de onu takip etti ve böylece dar şerit büyük, ağır bedenlerle doldu. Yer sarsıldıkça kardeşine yakınlaşarak, onlar hızla geçip giderken kardeşini devasa beden yığınının korumaya çalıştı. Yağmur yağıyor, ateşleri söndürüyor ve havaya duman dalgaları gönderiyordu. Paul'n omuzlarını sertçe kavradığını, parmaklarının acımasızca sıkıldığını hissetti. Kız itiraz etmek için haykıramadan Paul onu ayaklarından kaldırdı ve akın eden sürünün ortasına fırlattı.

Colby içgüdüsel olarak sıkı bir top şeklinde kıvrıldı ve uçan toynaklardan korunmak için ellerini başının üzerine koydu. şaşırtıcı bir şekilde, ona hiçbir şey dokunmadı. Yer sarsıldı ama hayvanlar gürleyerek geçerken tek bir hayvan bile ona tekme atmadı. Sesleri duydu ve Chevez kardeşlerin sürüyü çevirdiğini, doğruya doğru yükselen sarp kayalıklara ulaşmadan önce onları sakinleştirmeye çalışıldıklarını biliyordu.

Colby temkinli bir şekilde başını kaldırdı. Nicolas onun yanında duruyordu, yüzü acımasız bir maskeye dönmşt. Uzandı ve sıradan bir güçle onu ayağı kaldırdı. İlk başta bacakları titriyordu,

Onu tutmayı reddetti ama o aldırış etmedi, neredeyse koşarak kardeşine doğru sürükledi.

Rafael ayağa kalktı, ancak ona yapışmış yüzlerce yaratık yüzünden vücudunu göremiyordu, etini pençeliyor, vücudundaki yaraları deşiyordu. Bir çığlık atarak kendini Nicolas'tan uzaklaştırdı ve yüzünü parçalayan tüylü hayvanlardan birine uzandı. O daha dokunamadan Nicolas ellerini çırttı ve bir emir verdi. Yaralar yere düştü ve yakıldı. Zehirli koku Colby'nin öğürmesine neden oldu ama Rafael'e koştı.

Rafael sendeledi. Colby kolunu onun beline doladı. "Seni bir doktora götüreceğim." Bir doktorun ona yardım etmesinin nasıl mümkün olabileceğini anlamamıştı. Derisinin çoğu vücudundan sıyrılmıştı. Daha önce hiç böyle yaralar görmemişti. Hemen bir saldırı bekleyerek çılgınca etrafına bakınıp vampiri aradı. "Nereye gitti? Onu görebiliyor musun?"

"O çoktan gitti," dedi Nicolas. "Hepimizle savaşmayacak." Rafael'e uzanırken elleri nazikti.

Paul koşarak yanlarına geldi ve bir ağaç dalını Rafael'in kafasına doğru salladı.

"Don Nicolas!" Julio Chevez uyarmak için seslendi. Nicolas sopayı yakaladı ve çocuğun elinden kolayca çekip alarak yere yuvarlanmasına neden oldu.

"Çocuk lekeli, Rafael. Vampir kokuyor. O bir insan kuklasından başka bir şey değil. Onu hemen göndereceğim ve kadını senin için dönüştüreceğim. Sen de toprağa girip düzgünce iyileşeceksin." Nicolas'ta mutlak bir kararlılık vardı.

Colby onun Paul'ü çoktan gözden çıkardığını ve en ufak bir pişmanlık duymadan onu öldüreceğini görebiliyordu. Kendini Paul'ün önüne attı. "Sakin buna cüret etme. Sakin ona yaklaşma." Paul ondan daha uzun boyluydu ama kollarını iki yana açtı ve içindeki tüm gücü topladı. Paul'ü korumak istemiyordu, Rafael'e gitmek, onu kurtarmak, ne gerekiyorsa yapmak istiyordu. Rafael bu kadar kırılmışken orada durup kardeşine kalkan olmaktan nefret ediyordu. Hissetti ki

Onun harap olmuş yüzüne bakarken kalbi milyonlarca parçaya ayrılıyordu.

Meu amor, Paul'un akrabalarım tarafından zarar görmesine izin vermem. Sen daha iyi bilirsin. Zihnindeki kıpırtı zayıftı, sanki Rafael onu terk edip gidiyordu.

Korkmuştu, kime koşacağını, kimi koruyacağını bilmiyordu. "Rafael ölüyor, Nicolas," dedi. "İstediğin bu mu, son nefesinde seninle savaşmaya çalışması mı? Sen nasıl bir insansın?"

Rafael'in uzun, kaslı gövdesi çöktü. Dizlerinin üzerinde yere çöktü, bir an sallanıp durdu, yüzüstü yere düşmeden önce gözleri parladı.

Colby onu yakalamak için sıçradığını hatırlamıyordu ama Colby onun altındaydı, düşüşünü hafifletiyor, iri gövdesi onu da kendisiyle birlikte aşağı çekiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, beklediği gibi toprağa çarpmamıştı. Nicolas, Rafael'i nazikçe yere indirdi, vücudu kendi vücuduna çarpmadan hemen önce onu çevirdi, başı kucağında yastıklaştı. Nicolas tepesinde belirlediğinde korkuyla ürpermesine engel olamadı.

Juan ve Julio Paul'ün iki yanına geçtiler. "Don Nicolas, lütfen bizi böyle bir seçim yapmaya zorlamayın. Bu çocuk aileden biri. Colby gibi o da Don Rafael'in koruması altında. Bu koruma sizin de korumanız altında olmalı."

Küçük bir sessizlik oldu. Gece bile nefesini tutmuş gibiydi. Böcekler vahşi seslerini kesti ve sığırlar huzursuz hareketlerini durdurdu.

"Zehir belki vücudundan atılabilir ama kanını almam gerekecek." Nicolas bunu bir tehdit olarak algıladı ve gözlerini Colby'ye dikti.

Ona güvenmiyordu ve Rafael'in tamamen uyanık olup ona ne yapması gerektiğini söylemesini diliyordu. "Rafael bana yalan söyleyemeyeceğini söylüyor, ya sen?"

"Evet ya da hayır de," diye sertçe yanıtladı Nicolas. "Vampirin kanının asidiyle acı çekecek ve insan etinin tadını arzulayacak. İçten dışa çürüyecek ve vampir onu hepimizi yenmek için kullanabilecek."

Paul gözyaşlarına boğuldu, ellerini karnına bastırdı. "İçim yanıyor Colby. Ve kafamın içinde beni deli eden bir uğultu var. Yamyam olacağımı mı söylüyor?"

Colby, "O zaman ne yapman gerekiyorsa yap ama ona zarar verme yoksa seni yakalar ve buz gibi kalbine bir kazık saplarım," diye uyardı.

Nicolas onun tehdidini görmezden geldi ve Rafael'in yanına diz çöktü. Nicolas'ın dişleriyle kendi bileğini yırtıp yarayı Rafael'in ağzına doğru itmesini şaşkınlıkla izledi. Kardeşini eski kanı yutmaya zorlarken boş siyah gözlerle ona baktı. "Sana böyle davranmak yerine seni hemen almalıydı." Sesi sert bir kırbaç gibiydi, Rafael'in başını kucağında tutarken, parmakları Rafael'in uzun ipek saçlarına dolanmışken ve Rafael'in kanı kot pantolonuna bulaşmışken onu kırbaçlıyordu.

"Ben de senden pek hoşlanmıyorum," diye tersledi. "Senin o canavardan ne farkın var? Benim kardeşim masum. O korkunç yaratığın onu kaçırmasını ve ona zehir bulaştırmasını o istemedi. Ben de kardeşinin hayat arkadaşı olmayı istemedim. Burada kendi hayatım, kendi sorumluluklarım var. Neden senin hakların benimkilerden daha önemli olsun ki?"

Nicolas ona doğru eğildi, gözleri düz ve elmas sertliğindeydi. "Çünkü eğer hayat arkadaşını bulamazsan, kesinlikle kötü olacak ve başkalarının ölümü ve acısı için yaşayacak bir canavara dönüşmeyeceksin. Ben dönüşeceğim. Ben insan değilim. Rafael de insan değil. Karanlığa karşı yüzyıllarca savaştık. Onun acısını kolayca dindirebilirdin. Karanlığa yenik düşebileceği o anla asla yüzleşmemesini sağlayabilirdin ama sen ona ihtiyacı olanı veremeyecek kadar inatçı ve bencilsin. Ve bu yüzden aptalca bir şekilde kardeşlerinizin, komşularınızın ve tanımadığınız diğer insanların hayatlarını riske atıyorsunuz. Daha da kötüsü, kardeşimin ruhunu, ailemin ve benim ruhlarımızı riske atıyorsunuz. Sonunda seni ele geçirecek, o yüzden bu riski almak anlamsız. Benim olsaydın seni alırdım.

bitti." Dişlerinde belirgin bir kırılma vardı, sanki eğilip tam orada boynunu ısıracaktı gibi.

Colby'nin kalbi göğsünde daha sert çarpıyordu ama ona karşı dürüst olmaya çalışarak yüzünü ona döndü. Anlamak için çabalıyordu. Onun ölen kardeşine kendi kanını verdiğini gördüğünde anlamak istemişti. Dahası, Rafael'in kendilerine saldıran yaratık gibi iğrenç bir canavara dönüştüğü düşüncesi akıl almazdı. "Senin bakış açısından görebiliyorum. Sen benim açımdan görebiliyor musun? Ben Karpatyalı değilim. Kısa bir süre öncesine kadar senin varlığından bile haberim yoktu. Rafael'i tanımıyorum. Onun hakkında farklı olduğu, muazzam güçlere sahip olduğu ve beni ölümüne korkutacak şekilde kontrol edebildiği dışında pek bir şey bilmiyorum. Sevdiğim bir erkek ve kız kardeşim ve babama ölüm döşeğindeyken onlar için saklayacağıma yemin ettiğim bir çiftliğim var. Anlattığınız sonuçlarla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Yüzyıllar boyunca yaşamadım ve vampirleri filmler dışında tanımadım."

"Şimdi bir tane gördünüz. Artık Rafael'in başına gelecekleri biliyorsun ve söylediklerimin doğru olduğunu biliyorsun. Bu konuda ne yapacaksın?"

"Benden ne yapmamı istediğini bile bilmiyorum Nicolas," diye dürüstçe cevap verdi. "Rafael'i nasıl koruyabilirim? Beni tamamen kendi dünyasına çekeceğinden bahsetti. Bu ne anlama geliyor?"

"Kötü olanın sana saldırdığını anlayamadın mı? Eğer seni öldürmeyi başarırsa, Rafael'i de yok etmiş olacak. Seni öldürmek için çocuğu kullandı," diye belirtti Nicolas.

"Onu öldürmeye çalışmadım," diye inkar etti Paul, yüzü çok solgundu. Nicolas sakince, "Evet, yaptın," dedi. "Ve eğer zehir

sisteminden atılmazsa, başarılı olana kadar tekrar tekrar deneyeceksin. Colby, insan olduğun sürece vampir senin savunmasız olduğunu biliyor ve senin aracılığıyla Rafael'i öldürme şansı var."

"Benim ölümüm Rafael'i nasıl öldürecek?" Bunu sordu ama cevabı kendi korkuları ve kederi sayesinde zaten biliyordu. Kendini tutmaya çalıştı ama eğlenemedi.

Rafael'i kaybetme fikri. Aklı bu olasılığı reddediyordu çünkü kalbi hayatta kalamayacağını biliyordu.

Nicolas yumuşak bir sesle, "Biliyorsun," dedi.

"Bunu aklından bile geçirme, Colby," diye tersledi Paul. Karnını tutarak acı içinde iki büklüm oldu. "Sana bir şey yapmalarına izin verme. Ne olduklarını göremiyor musun?"

Julio kolunu çocuğun omuzlarına doladı. "Onlar büyük adamlar ve bizi vampirden korudular, Paul. Seni içindeki asitten kurtarabilecek tek kişi Nicolas. Hiçbir doktor etkilerini iyileştiremez."

Nicolas, Rafael'in beslenmesini engelleyerek bileğindeki yarayı diliyle bir hamlede kapattı. Colby bu gerçekçi hareket karşısında vücudundan geçen ürpertiye engel olamadı.

"Rafael'i güvende olacağı ve onu iyileştirebileceğim bir yere götürmeliyim," dedi Nicolas. "Seni ona bağladı ve ayrılıktan dolayı büyük acı çekeceksin. Seni dönüştürerek bunu durdurabilirim ama o zaman onunla birlikte toprakta dinlenmek zorunda kalırsın. Şimdi seçimini yap. Acilen bakıma ihtiyacı var."

Colby, "Eğer acil bir seçim yapmam gerekiyorsa, o zaman kardeşim ve kız kardeşimin yanında kalmalı ve onların güvenliğini sağlamalıyım," dedi. Sesinde bir meydan okuma vardı.

"Onun için yas tutacaksınız. Öldüğüne inanacaksınız ve ona katılmak için güçlü bir çağrı hissedeceksin. Ne kadar çaresiz hissedersen hisset, kendi elfine zarar veremezsin. Bana ulaş, gerekli olursa sana yardım edeceğim." Nicolas uzandı ve kardeşini kolayca kollarının arasına aldı.

"Bekle!" Colby çılgınca konuştu. "Paul ne olacak?" Kardeşi artık ayakta duramıyordu ama iki amcasının arasında desteklenmek zorundaydı. İki büklüm olmuş, çaresizce sarkmış, acı içinde inliyordu.

"Zehri ondan almak için geri döneceğim. Şunu bil ki akraba kardeş: Bunu yaptığında, sonsuza dek bana bağlı kalacak."

Colby'ye bir uyarı, hatta belki de bir tehdit gibi geldi. Kendini savunmak için eli boğazına gitti. "Beklemeli miyim?"

Rafael için mi?" Bakışlarını onun üzerinde sabit tuttu, korkutulmayı reddediyor, gerçeği öğrenmek istiyordu.

"Bu sana bağlı." Rafael'i kucağına aldı, sanki kardeşi çok büyük ve tehlikeli bir adam değil de küçük bir çocukmuş gibi.

Colby uzanıp Rafael'in yüzüne dokundu. Soğuk hissetti. Cansız. Zihninden bir çığlık yükseldi ama onu geri bastırdı. "Yaşıyor mu?"

"Onun ölmesine izin vermeyeceğim. Bu gece dönecek miyim?"

Colby ağabeyinin yüzüne baktı, gözlerindeki çarpık nefreti gördü ve ürperdi. Paul'den gözlerini kaçırarak, "Lütfen," diye fısıldadı. "Acele et."

"Hain! Fahişe!" Paul ona doğru atıldı, yumruğu havadaydı ve yüzünde şeytani bir ifade vardı.

Julio onu yakaladı ve kadının yanından uzaklaştırdı. "Onu eve götürelim mi, senhorita?"

Paul amcalarıyla kavga etti, hırladı ve onlara dişlerini gösterdi. Sonra birden sakinleşti, etrafına bakındı ve görüşünü netleştirmek için gözlerini kırptırdı. "Colby?" Sesi genç ve şaşkın geliyordu. "Bana neler oluyor?"

"Sen hastasın, tatlım." Onu teselli etmeye çalıştı ama gözyaşları boğazını tıkıyor ve gözlerinin arkasını yakıyordu. Artık Rafael'in zihnine dokunamıyordu. Kaybını derinden hissediyordu, sanki biri kalbini söküp çıkarmış gibiydi. Düşünmek şöyle dursun, zar zor nefes alabiliyordu. Çığlık atmak ve toprağı tırmalamak, cesedinin yattığı yere kadar kazmak istiyordu. Bunun yerine başını kaldırdığında Chevez kardeşlerin onu şefkatle izlediğini gördü. "Onu eve götürelim," dedi bitkin bir halde.

"Juan sığırlara bakacak," dedi Julio. "Ben sana, Paul'e ve Ginny'ye göz kulak olurum."

Colby onun ardından tökezledi. Karanlıkta her zamankinden daha iyi görebiliyordu ama yine de merkezden uzaklaşmış, kör ve sağır hissediyordu. "Bu tür şeyler sık sık olur mu?" Neydi o korkunç yaratıklar ve ne kadar kötü yaralanmıştı Nicolas? Çok yıpranmıştı, çok şey kaybetmişti.

Kan. Onu öpmemişti. Onu kendine çekmeye çalışmamıştı. Ya Nicolas insandan çok canavarsa?

Ben insandan çok canavarım, diye onayladı Nicolas. Sesi zihninde yumuşaktı, dikkati dağılmıştı. Bir ilahinin tekrarlandığını duyabiliyordu, gücün yatıştırıcı ritmine sahip eski kadim sözler. Onu iyileştiriyorum, ona daha fazla kan veriyorum ve sonra onu iyileşmesi için toprağın kollarına bırakacağım.

Julio, Paul'ü ileri doğru iterken ona tekrar baktı. "Yardıma ihtiyacın var mı Colby?" Kadın başını sallayınca devam etti, "Evet, vampirlerle avcılar arasındaki pek çok savaşa tanık oldum. Bu vampir diğerleri gibi değil. Çok daha güçlü ve kurnaz."

Colby çiftlik evine doğru patika boyunca yürürken kollarını beline doladı. Rafael bu yolu onunla birlikte yürümüş, elini tutmuş, ona dünyanın en güzel ve arzulanan kadını olduğunu hissettirmişti. Ona odaklandığında, başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi görünüyordu. Nicolas'ın dönüşüm hakkında söylediklerini tekrar hatırlamaya çalıştı ama zihni çok dağınıktı.

"Sık sık yaralanırlar mı?" Colby sordu.

Julio başını salladı. "Vampirlerin hepsi farklıdır. Avcılar çok güçlü, çok deneyimli. Rafael harika bir dövüşçüdür; Nicolas'la ya da kardeşlerinden herhangi biriyle birlikte nadiren yaralanırlar. Bu" -başını salladı

- "Buna usta vampir diyorlar, uzun yıllar adaletten kaçmış bir kadim. De La Cruz kardeşlerin en büyüğü olan Zacarias, usta bir vampirin kendi türünden bir kadim olduğunu düşünüyor. Uzun süredir dünyada olan ve savaşta deneyimli biri, sonunda karanlık çağrıya yenik düşer. Efendi ayakta durup savaşmaz ama emirlerini yerine getirmesi için insan kuklalar kullanır. Daha küçük vampirleri yanına çağırır ve onları piyon olarak kullanır. Ve diğer türleri mutasyona uğratarak kötülüğün vücut bulmuş haline dönüştürür. Çalışmalarının bir örneğini gördünüz."

"Çok gerginsin. Bana söylemediğin şey ne?"

Julio karanlık ve endişeli gözlerle ona baktı. "Nicolas kanı alabilir ve acıya yardımcı olabilir, ama vampir

öldüğünde, Paul ona bağlı olacak. Hâlâ Paul'ü kullanmaya çalışabilir. Nicolas, Paul ile vampirin ondan istediği şey arasında duran tek kişi olacaktır. Nicolas güçlü ve kadimdir ama zamanının sonuna çok yaklaştı. Ayrıca gündüz saatlerinde dinlenmesi gerekmektedir. İstediklerini şeyi yapması onun için tehlikeli. Eğer yapmazsa, Paul sonunda ölecek ve siz de minnettar kalacaksınız."

Colby parmaklarını çarpan başına bastırdı. Rafael'in güven verici dokunuşuna ihtiyacı vardı. Toprağın altında güvende. Karnımı doyurdum ve sizinle ahırda buluşacağım. Çocuğun kardeşine yardım etmek için ne yapmamız gerektiğini görmesini istemiyorum. Emin olmalısın. Vampir ona ulaşır ve onu programlarsa sana zarar verebilir ve verecektir. Araya girip acıyı dindirebilirim ama aralarındaki bağı koparamam.

Kardeşini öldürmeyi teklif ediyordu. Sesi o kadar düz ve boştu ki onu hasta etmişti. Rafael'in çorak varlığını daha net hissetmesini sağlıyordu. Neredeyse karanlığın onun içinde süründüğünü, ruhunu lekelediğini, onu ele geçirdiğini görebiliyordu. Gözlerini kapattı ama aklından geçenleri engelleyemedi.

Sen vampiri öldürme şansı bulana kadar ona göz kulak olacağım. Kararını verdi.

Rafael'in cevaplaması gereken çok şey var. Nicolas'ın sesinde bir ısırik vardı.

Rafael bana zaman tanımaya çalıştı. Bu gerçekten o kadar korkunç bir şey mi? Gözyaşları kalbini yaktı. Bütün bunlara o mu sebep olmuştu? Rafael'in toprağın altında bir ölü gibi yatması onun suçu muydu?

Sana olan sevgisini hissediyorum. Beni ayakta tuttu ama yumuşatamadı. Sana olan duygularını paylaşarak bana umut verdi. Duyguları yoğun ve kontrol etmesi zor. Ben de dahil olmak üzere yanında başka erkeklerin bulunmasından rahatsızlık duyuyor, ancak bu tehlikeli duyguları görmezden gelmeye ve ona gelmen için gereken alanı sana tanımaya çalışıyor.

Benim hatam mı? diye ısrar etti.

Ahırın kapısını açıp Nicolas'la ve onun siyah, acımasız bakışlarıyla yüzleştğinde sorusuna sessizlik cevap verdi.

Bölüm 12

Paul köşede sessizce oturuyordu, amcası ona çok yakındı. Colby bu koruyucu duruşa dikkat etmeden edemedi. O anda Julio yürek parçalayıcı bir şekilde üvey babasına benziyordu. Endişeyle eve doğru baktı. "Ginny'yi kontrol etmek istiyorum."

"Kız iyi, huzur içinde uyuyor," dedi Nicolas. "Eğer bu işin yapılmasını istiyorsan, şimdi yapalım."

Onun yıpratıcı tavrı karşısında sinirlenmemeye çalıştı. "Oyalanmıyordum. Gerçekten endişeliyim. Şu ana kadar hayatımın en iyi gecesi değildi. Siz her gün vampirlerle uğraşıyor olabilirsiniz ama onların varlığı bizim için yeni bir şey." Kardeşine doğru güven verici bir gülümseme gönderdi.

Sırıtmayı denedi, aşağı baktı ve şeftali rengi sütyeninin hâlâ koluna sarılı olduğunu gördü. Yüz ifadesi bir anda değişti, karanlık ve çirkin bir hal aldı. Paul dantelli giysiyi çözdü ve herkesin görebileceği şekilde iki parmağıyla yukarı kaldırarak kendisinden uzakta tuttu. Bu durum Colby'nin ince gömleğinin altına hiçbir şey giymediğini ve düğmelerinin eksik olduğunu iyice fark etmesine neden oldu. Yine de, o büyük aşağılanmanın ortasında bile, zihni Rafael'e ulaşmaya çalıştı. Ona dokunamayacağını anladığı an, içinde sadece boşluk ve keder vardı. Korku kalbini sarstı.

Paul sütyenini sanki bakmaya dayanamayacağı kadar iğrenç bir şeymiş gibi fırlatıp atarken sütyeninin hareketini takip etti. Aniden Julio'dan uzaklaştı ve bir dirgen kaparak tek bir hareketle Colby'ye doğru hamle yaptı.

Colby Nicolas'ın kıpırdadığını görmedi ama Nicolas onun önündeydi, Paul'ün elinden silahı almış ve onu korkunç kucağına sürüklüyordu. Colby'nin ciğerlerindeki hava hızla boşalırken

dişlerinin uzadığını gördü ve önsöz söylemeden dişlerini Paul'ün boynuna geçirdi, kardeşi zihninin etkisi altında kıpırdamadan duruyordu. Sanki o keskin dişler kendi boynuna giriyormuş gibi hissederek ürperdi. O anda Nicolas'tan nefret etti. Kendisinden nefret etti. Rafael'den nefret etti. Hiç tanımadığı bir yaratık kardeşinin kanını böylesine soğuk bir şekilde alırken nasıl orada öylece durabilirdi?

Ne yapıyor bu? Rafael zayıftı, çok zayıftı. Zihninde kıpırdandıkça yaşam kanının düşük nabzını hissedebiliyordu.

Alarmı Paul için değildi. Kendi kardeşi içindi, Nicolas için. Bunu sanki kendi alarmıymış gibi hissetti. Yüzyıllara yayılan bir sevgi ve sıcaklık dalgası hissetti. Vücuduna doldu, kalbini ve ruhunu ele geçirdi, öyle ki Nicolas'a ulaşmak, onu durdurmak istedi. Yaptığı şey Nicolas için tehlikeliydi, Paul için değil. Nicolas her gün her dakika ruhunu lekeleyen ve üstünlük için savaşılan canavara karşı savaşıırken bile bile vampir kanı içiyordu.

"Bekle!" Colby iki kardeş arasında seçim yapamıyordu. Kendisinininki ya da Rafael'inki. İç içe geçmişlerdi, şimdi ikisi de zihninde birbirine bağlıydı. Paul'ün hayatına karşı Nicolas'ın ruhu. Bu korkunç bir seçimdi.

İkiniz de endişelerinizi benim için harcamayın. Nicolas'ın sesi zihninin duvarlarına çarptı. Senin iyiliğin için dayanacağım ve kardeşlerimize döneceğim, Rafael. Bu kadın ve bu çocuk için hissettiğin duyguları benimle paylaşıyorsun. Evimize ulaşana kadar devam etmem için bu yeterli. Uyu Rafael ve toprağın seni iyileştirmesine izin ver.

Aslında Nicolas'ın kardeşine olan sevgisini Rafael'le olan bağı aracılığıyla hissediyordu. Bu garip bir ortak yoldu. İlk kez onu, kardeşini kollarından koparmaya çalışan soğuk kalpli canavardan başka bir şey olarak görebiliyordu. Nicolas onun için gerçektir. Onu Rafael'in kalbinin içinden görebiliyordu. Nicolas'la ilgili anıları canlandı ve bunun Rafael tarafından kasıtlı olarak yapıldığını biliyordu.

Hayatını ve ruhunu riske atarak kaç kez insanlarla ölüm arasına girmişti? Kaç kez Rafael'i ve küçük kardeşlerini korkunç savaşlardan korumaya çalışmıştı? Sayısız kez yaralanmıştı. Sayısız kez öldürmüş, her seferinde ruhundan parçalar koparmıştı.

Colby gözlerini kapattı. Onu görmek istemiyordu, onu ilk başta düşündüğü duygusuz yırtıcıdan başka bir şey olarak görmek istemiyordu. Zaten kafası yeterince karışık. Nicolas giderek daha fazla kan alırken Paul kucağında duruyordu, ta ki Paul'ün yüzü solana ve avcının kollarına yığılana kadar, başı dönmüş ve güçsüz ama yine de Nicolas'ın ondan istediğı şeyi yapmaya doğal olmayan bir şekilde istekli.

Rafael'in dinlenme ve iyileşme ihtiyacına yenik düştüğü anı tam olarak hissetti. Zihninden çekildi ve onu yapayalnız bıraktı. Bir saman balyasının üzerine çöktü ve Nicolas'ı bir kez daha kardeşiyle birlikte izlerken iki elini de çalkalanan midesine bastırdı. Dilini Paul'ün boynunda gezdirdi ve iğne izlerini sanki hiç olmamışlar gibi kapattı. Hiçbir iz yoktu. Hem de hiç. Eli, boynundaki hiç solmayan, hiç geçmeyen ize doğru kaydı.

İstersek bir iz bırakabiliriz, ama istersek kanıt bırakmayız. Nicolas onun düşüncelerini Rafael kadar kolay okuyordu; ama Rafael'de bu bir samimiyetken, Nicolas'ta istilacı görünüyordu. Soğuk siyah gözler onun üzerinde geziniyordu, Rafael'den çok farklıydı. O kadar yalnız ve etrafında olup biten her şeyden kopuktu ki. Rafael hem uyarısı hem de bağlılığı olarak iz bırakmayı seçer. Toprağın altında dinleniyor olması gerekirken bile sizi koruyacaktır.

Hafifçe kınandığını fark etti, ama ilk kez bunun ötesine geçip Nicolas'ın taşıdığı korkunç yüke bakabildi. "Şimdi ne yapman gerekiyor, Nicolas?" diye sordu.

"Zehri gözeneklerimden geçir ve bedenimi vampirin lekesinden kurtar." Kardeşi hâlâ onun

büyülenme. Nicolas onun ahırın zeminine oturmasına yardım etti. "Vampir kanı asit gibi yakar. Çocuk çok uzun süre dayanamazdı. Burada daha önce hiç karşılaşmadığım bir şey var." Nicolas'ın gözleri kapandı ve Paul'e bulaşan ve şimdi kendi damarlarında yaşayan bileşiği parçalamak için kendi vücudunun içinde aramaya başladı. "Burada başka bir şey var, olmaması gereken küçük bir parazit. Mutasyona uğramış, tıpkı vampirin Rafael'e saldırmak için kullandığı yılan gibi."

"Vampir nereden geldi?" Colby, Nicolas'ın derisinin gözeneklerinden boncuk boncuk kan akmaya başladığında midesi bulanarak sordu. Bu asla unutamayacağı, aklından asla çıkaramayacağı bir manzaraydı. Kan ahırın zeminine sızıp samanları koyu kırmızıya boyarken çığlık atmamak için düşüncelerini dağıtmaya çalıştı. Midesi bulanmıyordu -bir çiftlikte büyümüştü- ama yine de midesi bulanıyordu.

"Bakma," dedi Nicolas sert bir sesle. "Rafael'i tekrar uykusundan uyandıracaksın ve yarası derin. İyileşmesi için ona zaman verilmeli."

"Özür dilerim. Hiç böyle bir şey görmemiştim." Rafael'e dokunmaya ihtiyacı vardı. Bu sadece istediği bir şey değildi. İçindeki her şey ona doğru uzanıyordu ama yine de sadece boşluk vardı. Ondan uzak kalmaya dayanabileceğinden tam olarak emin değildi ve bu endişe vericiydi, özellikle de Nicolas ona yarasının ciddi olduğunu ve iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu söylerken. Bencil bir insan değildi ama yine de onu rahatsız etmek, zihninin fırçasını kendi zihninde hissedebilmek için ona seslenmek çok zorunlu görünüyordu.

Nicolas içini çekti. "Seni dönüştürmeli ve katlanmak zorunda kalacağın cehennemden kurtarmalıydı. Kendine zarar vermemelisin."

"Ben o tiplerden değilim," dedi Colby ama bunun doğru olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. "Canın acıyor mu?" Paul'ün böyle bir şey yaşamak zorunda kaldığını hayal bile edemiyordu.

"Evet." Sesinde herhangi bir tonlama yoktu. Kana bulanmış samanları işaret etti ve Julio hemen dokunulmamış her şeyi fırçaladı, ortada kanlı samanlarla çıplak tahtadan bir daire bıraktı. Nicolas ahırın kapısını iterek açtı ve gökyüzüne baktı. Bir anda şimşek çatallandı.

Colby'yi dehşete düşüren turuncu-kırmızı bir top Nicolas tarafından çekilerek onlara doğru fırlatıldı. Vampir kanını yakıp kül etti, bir an için alev alev yandı ve sonra sanki hiç var olmamış gibi kayboldu. Halüsinasyon görmediğinden emin olmak için birkaç kez gözlerini kırptırdı.

"Bu benim için çok tuhaf" Nicolas'tan uzaklaştı. "Paul şimdi iyi olacak mı? Onu yatırabilir miyim?"

"Onu iyileştirmeye çalışmak istiyorum. Vampir ona kendi kanını bulaştırdı ve iç organları sanki biri ona kaynak makinesi tutmuş gibi hissedecek," diye cevap verdi Nicolas.

Colby onun ne kadar solgun ve yorgun olduğunu görebiliyordu. Yüzündeki çizgiler her zamankinden daha derin ve gözleri buz gibi soğuktu. Kadın ürperdi. "Beslenmen gerek."

"Evet."

Colby çaresizce Julio'ya baktı. Nicolas'ın Paul için yaptıklarından sonra, bu teklifi yapmaktan başka çaresi olmadığını hissetti ve bu yapmak istediği son şeydi.

Julio başını salladı. "Sen genç Paul'ü yatırırken ben de Don Nicolas'a kan vereceğim. Sonra da Juan'a sığırın aldığı yaralarla ilgilenmesi için yardım edeceğim."

"Julio, sen ve Juan burada kalmalısınız," diye buyurdu Nicolas. "Çocuğa göz kulak olun, özellikle de gündüz saatlerinde. Dinlenmem gerekiyor ve onu izleyemeyeceğim."

Colby, Paul'e uzanırken durakladı. "Bu da ne demek oluyor? Az önce vampirin kanını ondan almadın mı?"

"Vampir ölene kadar, Paul her zaman ona bağlı kalacak."

Colby daha fazla soru sormak istedi ama Nicolas Paul'ü büyülenmişlikten kurtardı. Kardeşi dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve Colby'yi kolunu ona dolayarak ahırdan çıkmasına yardım etmeye zorladı.

Paul ağır bir şekilde ona yaslandı. "Kendimi çok kötü hissediyorum, Colby." "Biliyorum tatlım, uyumaya ihtiyacın var."

Kadın onu eve ve odasına götürürken Colby ona sarıldı. "Gerçekten korkuyorum Colby. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Ben de öyle. Ama bize yardım edecek Rafael, Nicolas, Juan ve Julio var. Güvende oluruz. Botlarını çıkarayım Paul. Sen yatağa uzan ve uyu."

Başını yastığa koyar koymaz gözlerini kapattı, kadın botlarını ve çoraplarını çıkarırken bile kıpırdamadı. Solgun görünüyordu, koyu renk saçları teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. Alnındaki saç tellerini nazik parmaklarıyla fırçaladı ve eğilerek başının tepesine kısa bir öpücük kondurdu. Paul kıpırdandı ve onun bileğine dokundu. "Seni seviyorum Colby."

Onun bunu söylediğini yıllardır duymamıştı. "Ben de seni seviyorum Paulo," diye mırıldandı, onun için içi sızlıyordu.

Colby ahıra döndüğünde Nicolas'ı Julio'yu nazikçe duvara yaslariken buldu. "O iyi mi?"

Nicolas dönüp ona baktı, bakışları onun üzerinde öyle bir gezindi ki, kadın ürpermek için kendini zor tuttu. "Evet, elbette. Julio benim ailemden, benim korumam altında. Normalde insan yoldaşlarımızın kanını almayız. İhtiyaç büyük olduğunda bunu teklif etme cömertliğini gösterdi."

"Nicolas, Rafael vampiri tanıyordu. Ve vampir ona ismiyle seslendi. Rafael'de üzüntü hissettim, kavga ettikleri zamanki üzüntüden daha fazlasını."

Nicolas ilk kez ona soğuk ifadesinin ötesinde bir bakışla baktı. Gözlerinde Rafael'i anımsatan belli belirsiz bir ifade vardı, sanki onların dünyasını anlamaya çabalayarak onun tarafından daha fazla kabul görmüştü.

"Birbirimizi Karpāt Dağları'nda çocukken tanırdık." Nicolas Julio'nun yanına oturdu, Julio'nun yaptığını gördüğü ilk insani hareketti bu. Tuhaftı - Rafael'i insan olarak düşünmekten kendini alamıyordu ama Nicolas'ı asla insani terimlerle düşünmemişti. Adamın Julio'nun bileğini tutup nabzını kontrol edişini izledi.

"Ben iyiyim, Don Nicolas," diye itiraz etti

Julio. "Bol bol su içmeli ve uyumalısınız."

"Yapacak işlerim var," diye itiraz etti Julio. "Çocuğa göz kulak olmalıyım."

"Juan çocuğa bakabilir," dedi Nicolas. "Sen yatmaya git."

"Merak etme Julio," diye onayladı Colby, "Paul'e bakmaya yardım edebilirim. I

Tehlikeli olabileceğini biliyorum ve dikkatli olacağım."

"Juan ne derse onu yapmalısın," diye talimat verdi Julio.

Julio konuşurken Juan ahıra girdi ve hemen kardeşinin kalkmasına yardım etti. "Onu eve götüreceğim."

"Misafir odası ortadaki yatak odası," dedi Colby. Daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Daha fazlasını öğrenmeye ihtiyacı vardı ve Nicolas'ın varlığı bir şekilde onu zaman zaman bunaltan kederini hafifletmeye yardımcı oluyordu. Chevez kardeşlerin ahırdan çıkışlarını izledi. "Onlar iyi adamlar."

Nicolas, "Evet, öyleler ve bu küçük bir iltifat değil," dedi. "Onların düşüncelerini okuyabiliyorum ve bu adamların içinde yaşayan onur ve dürüstlüğü biliyorum."

"Bana vampirden bahset. Kim o?"

"Kimdi o?" daha iyi bir soru. Bir avcı olarak öğrendiğiniz ilk şey, bir arkadaş olarak tanıdığınız ve sevdiğiniz adamı, sizi öldürme niyetiyle sizinle savaşan canavardan ayırmaktır. Kirja böyle bir adamdı. Onun kardeşleri ve ben çok iyi arkadaştık. Bizim toplumumuzda kardeşlerin bu kadar yakın olması alışılmadık bir durumdur, ancak bizim iki ailemiz de öyleydi. Ebeveynlerimiz arkadaştı ve birbirimize çok benzer şekilde yetiştirildik." Yumuşak bir iç çekti. "Çok rekabetçiydik, toplumumuzun kurallarına karşı biraz daha sert ve meydan okuyucuyduk, bu yüzden birbirimize bağlıydık. Kirja ve Rafael özellikle çok iyidiler.

Arkadaşlar. Her zaman zor durumlara düşerler ve bir şeyi ilk kimin yapabileceğini görmek için yarışarlardı. Her ne kadar anılarım solsa da güzel zamanlardı. Rafael ve Riordan bu anıları geri kalanımız için canlı tuttular." Nicolas başını ellerinin arasına aldı ve şakaklarını ovuşturdu.

Nicolas. Rafael'in sesi bir kez daha ortak zihinlerinde yankılandı. Çok yoruldu. Dinlenmelisin.

"Sesi çok zayıf geliyor, bizden çok uzakta." Colby'nin kalbi alarmla çarpıyordu.

Nicolas başını kaldırdı, sırtını duvara yasladı. Doğru düzgün dinlenmiyorsun. Sana uyumanı emredebim mi, Rafael? Ölümcül bir yara aldığını bildiğin halde neden bu kadar hafif uyumakta ısrar ediyorsun? Nicolas'ın sesindeki ısırik geri dönmüştü ve Colby'nin irkilmesine neden oldu.

Sevdiklerim yer üstünde savunmasızlar ve bana ihtiyaçları olup olmadığını duymak istiyorum. Hayat arkadaşımın hayatını benimkine adamakta neden isteksiz olduğunu anlamaya başladım. Sevdikleriniz tehlikedeyken toprağın altında çaresizce yatmak bir tür cehennemdir. Rafael'in sesi bir ses dizisiydi ama sakın, neredeyse huzurluydu.

Git dinlen Rafael, yoksa benden yapmamamı istediğin tek şeyi yapar ve sana verdiğim sözü bozarım.

Colby, Nicolas'ın yüzüne derinlemesine kazınmış çizgilere baktı. Onu Rafael'in gözlerinden görmüştü ve şimdi o çizgileri rozet olarak görüyordu; onurla bağlı bir adam, kaderi tarafından harap edilmiş ama sevdiği insanları anılar aracılığıyla korumaya devam etmeye kararlı bir adam.

Onun yükünü hafifletiyorsun, querida. Sırf bu yüzden seni hep seveceğim.

Colby onun sesinin tadını çıkarmak için gözlerini kapattı, zihnindeki okşama bedeninden geçip kalbini sardı. Ona dokunmak için can atıyordu. Onun iyi olduğundan emin olmak için. Şu anda bile, korkunç yaralarına rağmen, onun zihnini ve bedenini okşuyor, onu yatıştırmak için uzanıyor, kardeşine uzanıyordu.

Gözyaşlarını geri kırıptı. Ona aşık olmaya başlamıştı. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu; o, kendisinin bakmasına asla izin vereceği türden bir adam değildi.

Ben senin için tek erkeğim.

Çok hükmedicisiniz. Kadınlarınızın sizin dikte ettiğiniz her şeye evet demesini istiyorsunuz.

Sadece seks söz konusu olduğunda. Ve ben haklı olduğumda.

Nicolas'ın nefesi yavaş bir tıslamayla çıktı. "Zihnini tamamen onunkiyle birleştir." Bu bir emirden daha fazlasıydı; bir meydan okumaydı.

Colby düşünüp geri adım atacak zaman bulamadan zihnini tamamen Rafael'inkiyle birleştirdi. Anında acıyla doldu, içini, derisini, hatta zihnini tırmalayan büyük bir acı. Bundan daha fazlasını gördü; küçük bir çocuğun arkadaşıyla tepelerde koştuğu, şekil değiştirmeye çalıştığı ve ağaç dallarından düşüp birlikte güldüğü çocukluk anılarını gördü. O arkadaşını öldürmek, kalbini göğsünden sökmek zorunda kalacağını bilmenin korkunç yükünü hissetti, o çocukluk gülümsemesinin ve yüzyılların akrabalığının anısı ona ağırlık veriyordu.

Küçük bir çığlık atarak Rafael'in zihninden çıktı, sendeleyerek geri döndü ve destek almak için arkasına uzandı. Nicolas oradaydı ama hareket ettiğini görmemişti, onu bir saman balyasının üzerine yatırdı.

Colby! Rafael'in çığlığı onunkiyle yankılandı.

Bu kadar acı çektiğini bilmiyordum. Hemen uyu. Ciddiyim Rafael. Bir insan böyle bir yarayla nasıl yaşayabilir? Elini kalbine bastırdı. Vampir, yılanın güçlü çenesini ve jilet gibi dişlerini kullanarak organı Rafael'in vücudundan geriye doğru çekmeye çalışmıştı.

"Sana bunu yapmanı söylememeliydim," dedi Nicolas. "Bazı şeylerden pişmanlık duyuyorum ama bu bana yakışmazdı. Kardeşim misilleme yapacaktır."

"Bu ne anlama geliyor?"

Nicolas'ın ağızında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve kayboldu. "Az önce beni sert bir şekilde azarladı ve bu senin kulaklarına uygun değildi." Onun yanına çöktü. "Doğrusu yıllardır Karpat Dağları'nı düşünmemiştim. Güney Amerika evimiz haline geldi. Halkımızın şu anki prensinin neye benzediğini bile hatırlamıyorum. Biz vampir avına gönderildiğimizde o çok gençti."

"Kirja da mı gönderildi?"

Nicolas başını salladı. "Vlad Dubrinsky o zamanlar prensti. Büyük bir hükümdardı ve hepimiz ona saygı duyardık. Beşimizi de Güney Amerika'ya, Malinov ailesini de Asya'ya gönderdi."

"Beş kişi mi?"

Nicolas başıyla onayladı.

"Beşi de vampire mi dönüştü?" Colby sordu. De La Cruz kardeşler karanlık gücün fısıltısına karşı yüzyıllarca direnirken Malinov kardeşler neden yenik düşmüştü?

"Onların çoktan öldüğünü sanıyordum. Yüzyıllardır onlardan hiçbir şey duymadım. Avcıların çoğu vampire dönüşenlerin söylentilerini duyar ve Malinov ailesinden hiç bahsedilmez. Kardeşlerim ve ben halkımızdan o kadar kopmuştuk ki, bu hiç de olağandışı görünmüyordu. Brezilya, çiftliğimiz, yağmur ormanları bizim dünyamız oldu."

"Ve hiçbirinizin karısı yok mu?"

"Yaşam arkadaşları," diye düzeltti. "Hayat arkadaşlarımız var ve onları bulmalıyız. Sen Rafael'in hayat arkadaşısın. En küçük kardeşim Riordan yağmur ormanında hayat arkadaşını buldu, bu hepimizi şok etti ama devam etmemiz için bize küçük bir umut verdi." "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Emin değilim. Bir çekim hissediyorum Hatta Rafael'e kafayı takmış durumda. Bu benim için korkutucu. Ben erkeklere bu şekilde tepki vermem."

"Her ne kadar öyle hissettirdiğini duymuş olsam da bu bir saplantı değil. Zihninize dokunduğumda, kafa karışıklığınızı ve ona karşı duyduğunuz korkuyu hissediyorum. Hepimiz düşündüğün gibiyiz -güçlü ve

Tehlikeli ve büyük yıkımlara neden olabiliriz ama yaşam arkadaşlarımıza zarar veremeyiz."

"Sadece onları mı yönetiyorsun?"

"Bir erkeğe itaat etmeye alışık değilsin."

"Ben itaatkâr değilim, bu benim karakterimde yok. Nasıl uyumlu olabiliriz ki? Bir hata olması mümkün mü?"

"Bir hata olamaz. Ona ve onun aracılığıyla bana renkleri geri getirdiniz. Yüzlerce yıldır renk görmemiştim. Ona duygularını verdiniz ve onun aracılığıyla bana da verdiniz. Sana karşı hissettiklerini, kalbindeki muazzam sevgiyi ve seni koruma ve kollama ihtiyacını hissedebiliyordum. Bu duyguları kendim için de hissetmek istiyorum."

"Ben insan olarak doğmuşken nasıl onun"-duraksadı ve sonra kelimeyi test etti-"hayat arkadaşı olabilirim?"

"Sadece psişik olan kadınların başarılı bir şekilde Karpatian'a dönüştürülebildiğini ve bu kadınların erkeklere hayat arkadaşı olabileceğini biliyorum. Riordan'ın hayat arkadaşıyla henüz tanışmadım ama bana onun jaguar ırkının soyundan geldiğini söyledi."

Colby gülümsedi. "Kardeşim sinsi olabileceğimi söylüyor ama içimde jaguar olduğundan şüpheliyim. Lisede spor yaparken çok yükseğe zıplayamazdım."

"Bir çeşit okulumuz vardı." Nicolas kollarını göğsünde kavuşturdu. "Önce şekil değiştirmeyi öğrenmemiz gerekiyordu. Düşündüğümüz kadar kolay olmadı."

"Bu biraz havalı olabilir," diye itiraf etti Colby. "Uçma fikri hoşuma gidiyor. Eskiden uçabilmeyi dilerdim. İnanın bana, sekiz saat boyunca bir atın üzerinde olduğunuzda, bu eskiyor."

"Rafael'in ilk kez kurda dönüşmeye çalıştığı zamanı hatırlıyorum. Bu denediği ilk şeydi ve başarılı olamadı. Bir kısmı kürkle kaplıydı ve bir kısmında bacak olmaması gereken yerde bacaklar vardı. Hepimiz oradaydık elbette. De La Cruz kardeşler ve Malinov kardeşler hep birlikte koştuk. Hepimiz uluyorduk, yere düşüyorduk, aptallar gibi yuvarlanıyorduk ama sonra Malinovların en büyüğü Ruslan gülmeye ve işaret etmeye başladığında, benim

En büyük kardeş Zacarias, Rafael'le dalga geçtiği için Ruslan'ın peşine düştü. Sonunda büyük bir arbede yaşadık. Dikkatinizi çekerim, tüm bu süre boyunca Rafael hala insan ve hayvan arasında sıkışıp kalmıştı."

Nicolas ona hikâyeyi anlatırken Colby gülmekten kendini alamadı. Nicolas ona olayı çok canlı bir şekilde anlatmıştı. Rafael çok genç ve kararsız görünüyordu, onun bağlı olduğu baskın adama hiç benzemiyordu. "Peki ya sen? Şekil değiştirmeye çalıştığın ilk şey neydi?"

Küçük bir sessizlik oldu. Maske Nicolas'ın yüzüne geri kaydı. Adam umursamazca omuzlarını silketti ama Nicolas bunun umursamaz bir hareket olduğunu düşünmedi. "Hatırlamıyorum."

"Rafael'in ilk zamanlarını çok canlı bir şekilde hatırladınız." Ağaçların renklerine, tek tek yapraklarına, kokularına ve seslerine kadar. Zihninde böceklerin uğultusunu duymuştu.

Ayağa kalktı. "Bu Rafael'in anısıydı, benim değil. Sen ona o şeyleri geri verdin ve o da benimle paylaştı."

Colby onun ağzını inceledi. Gözlerinde acımasız bir keskinlik, bir uzaklık vardı. "O canavarlardan birine dönüşmeye çok yakınsın, değil mi?" diye sordu. Kalbi onun için acıyordu. Rafael için acıyordu.

"Evet. Kardeşimin benimle paylaştığı anılar olmasaydı, bu savaşı kaybederdim."

"Yine de vampirle savaşırsan bir adım daha yaklaşacağını bildiğin halde onun yardımına koştun. Ve Paul'den vampir kanı aldın, oysa bu seni uçurumun kenarına itebilirdi. Bunu neden yaptın Nicolas? Sana karşı nazik bile değildim."

"Sen familia'sın. Sen bir Karpat yaşam arkadaşısın ve tüm Karpatlar tarafından korunmalısın. Ve ben kardeşimi seviyorum. Artık hissetmiyorum olabilirim ama orada olduğunu, derinlere gömülü olduğunu biliyorum ve sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Bizim adımıza aldığın riski asla unutmayacağım Nicolas ve eğer çok zorlaşırsa ve renkleri görmeye ve duyguları hissetmeye ihtiyaç duyarsan, zihinlerimizi paylaşmamız benim için o kadar da önemli değil."

Küçük bir sessizlik oldu. "Sunduğun şey hiç de küçük değil, akraba kardeş," dedi yumuşak bir sesle. "Karpat erkekleri başkalarıyla paylaşmaz, akrabalarıyla bile. Kardeşlerim ve ben sıra dışıyız çünkü canavarın çağrısının üstesinden gelmek için birbirimize bağlanmaktan başka seçeneğimiz yoktu. Rafael'in seni ele geçirmesinden korktuğunu biliyorum ve henüz hayatını ona adamadın. Bunu bana neden teklif ediyorsun?"

Karışık bir durumdu. Paul'den aldıktan sonra zehirli kanı gözeneklerinden geçirip mi, yoksa kardeşine kan verip mi izlediğini bilmiyordu ama kafası çok karışık. Kesinlikle yeraltında yaşayıp canlı insanlardan kan emeyeceği bir hayata kendini adamayacaktı - bu fikir bile onu ürpertiyordu - ama Rafael'i düşünmekten kendini alıkoyamadığı gibi onu da bu kadar yalnız bırakamazdı.

"Geceyi onsuz geçiremeyeceğimi bildiğin için burada kalıp benimle konuştun, değil mi?"

"Evet."

"Cevabın bu. Nicolas. Belki ben de seni onun için koruma ihtiyacı hissediyorum, tıpkı senin benim için hissettiğin gibi."

Bir an sessiz kaldılar. Sonra tekrar konuştu. "Yakalamam gereken bir vampir var."

"Onu nasıl bulabilirsin?"

"Artık kim olduğunu bildiğime göre, izini sürmek daha kolay olacak. Onun yöntemlerini biliyorum. Aradan yüzlerce yıl geçti ama hepimizin olduğu gibi onun da belli kalıpları vardı ve o da bazı kalıplarına sadık kalacaktır."

"Rafael beklemeyi istiyor." Rafael'in endişesini hissetmişti ve bunun nedeni sadece Nicolas'ın bir cinayet daha işlemesinden ve sinsi güç fısıltısına yenik düşmeye çok daha yakın olmasından korkması değildi.

"Size karşı saldırıya geçmesi riskini göze alamam. Gündüz saatlerinde, benim olacağımdan daha uzun süre yerde kilitli kalacak, ama sizi öldürmek için insan kuklalarını kullanabilir."

"Paul demek istiyorsun."

"Birden fazla olduğunu tahmin ediyorum. Bu vampir çok eski ve kurnaz. Yetenekli bir savaşçı ve tüm numaraları biliyor. Usta bir vampirin, acemi ya da biraz deneyimli bir vampirin aksine koruyacak bir gururu yoktur. Kaçmaya, yaşayabilmek için piyonlarını feda etmeye hazırdır ve ona usta denir çünkü savaşta ve türümüzün büyüünde üstündür."

"Neden böyle korkunç bir varoluşu yaşamak istesin ki?"

"Başkalarının acı çekmesinden, öldürmekten duyduğu acı ve dehşet ona bir heyecan veriyor. Kafayı buluyor. İnsan uyuşturucusu gibi. Bağımlılık yapıyor. O bir an için yaşıyor."

"Bir vampiri nasıl öldürürsün?" Onu oyalamaya çalışıyordu. Şafak sökmek üzereydi. Şaşırtıcı bir şekilde yorgun değildi. Güneş çok yükselmeden önce sabah işlerini yapmak için bolca vakti vardı.

"Yapamazsın." Sesi çok sertti.

"Kadınlarınız vampirle hiç dövüşmez mi?"

"Her türde her zaman istisnalar vardır, ancak kadınlarımız karanlığımıza ışık tutarlar. Kendi hayatlarını ve halkımızın hayatını korumak için savaşır ama avlanmazlar. Çok az kadını var ve avcılarımız yalnız. Bir kadını güvende tutmak için dikkatimizi bölersek, bu kendimiz için ek bir risktir."

"Rafael'in kararlılığını hissedebiliyordum. Beni hayatta tutmak için, Paul'ü hayatta tutmak için ölmeye hazırdı. Vampirle savaşırsa yenilebileceğini biliyordu."

"Kirja çok güçlü bir savaşçıdır. Avcılık konusunda ünlüydü. O zamandan beri gücü arttı. Kanı farklıydı ve bunun nedenini öğrenmeyi çok isterim. Burada doğru olmayan bir şeyler var Colby."

"Hâlâ bir tanesini nasıl öldüreceğimi bilmek istiyorum. Bunun yapılabileceğini bilseydim kendimi daha iyi hissedirdim."

"Tüfekte olmaz. Juan ve Julio onu kalbinden vurarak yavaşlatabilirdi ama bu onu öldürmezdi. Kalbin tamamen çıkarılıp yakılması gerekir, yoksa şeytani sahibine geri dönmenin yolunu bulur. Ceset daha sonra yakılır."

yenilenme umudu yoktur. Bir vampirin kanı asit gibi yanar Colby ve onlar da tıpkı Rafael ve benim gibi sesleriyle komuta edebilirler. Onları rahat bırak."

"Rafael beni baştan çıkarmak için sesini kullandı mı?" Onun gözlerinin içine baktı, dürüst bir cevap bekliyordu.

"Rafael seni kendisine bağlamak için ne yapmayı seçti bilmiyorum ama eğer bir hayat arkadaşım olsaydı Colby, sesimi, bakışlarımı ve elimdeki diğer her şeyi onu benim yapmak için kullanırdım. İşimi şansa bırakmazdım. Benim kadının yapması gerekeni yapacaktır."

"Umarım kadının bir Amazon'dur," diye mırıldandı nefesinin altında. Onu tutabildiği kadar tuttuğunu görebiliyordu. Adam gecenin serinliğine doğru yürüdü ve kadın da onu takip etti. "Şimdiden ona tekrar dokunma ihtiyacı hissediyorum," diye itiraf etti ellerini kollarına sürterek. "Her zaman böyle mi olacak?"

Kendisindeki zayıflıktan nefret ediyordu ve sırf zihnine dokunmadığı için Rafael'e ölmüş gibi yas tutmak korkunç bir zayıflıktı.

"Evet. Geceleri yardım edeceğim ama gündüzleri Julio ve Juan'ın yanında kal. Onlar sana mümkün olduğunca yardımcı olacaklar. Sana söylediğim her şeyi hatırla. Hayatta kalmalısın."

"Başka bir şey planlamıyorum," diye güvence verdi ona.

Colby, Nicolas'ın basitçe çözülmesini şaşkınlıkla izledi. Önce insan formu parıldadı, şeffaflaştı, öyle ki Colby onun içini görebildi. Küçük sis damlacıkları oluştu ve Nicolas buhar olup havada ondan uzaklaşarak tepelere doğru süzölmeye başladı. Az önce gördüklerini zihnine kabul ettirmeye çalışarak birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Nicolas gittiği anda rahat bir nefes aldı. Ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti. Yalnız kalmaya, birkaç dakikalığına da olsa kendisini yeniden normal hissetmesini sağlayacak tanıdık işlerle uğraşmaya ihtiyacı vardı.

Derme çatma ahıra gitti, o uyurken Chevez kardeşlerin yaptığı onca işe şaşırdı.

Öğleden sonra. Sean Everett bu kadar çabuk bir barınak kurmak için hem malzeme hem de ek adamlar göndermiş olmalıydı. Tekrar iç çekti, bu kez gururu için. Gururu pencereden dışarı fırlamış gibiydi. Artık çiftliğinde neler olup bittiğini bile bilmiyordu.

Colby sonraki birkaç saatini atlarla ilgilenerek ve yanıkları tedavi ederek geçirdi. Yanıkların çoğu neredeyse iyileşmişti ve atlar şimdiden yeniden dengeli görünüyordu, bu da o kadar travma geçirmiş olmalarına rağmen dikkate değer bir başarıydı. O sırada hafif bir ses duyduğunu fark etti, mutfağın kapısı açılıp kapanıyordu. Yokuş yukarı koşan köpeğe bir an göz attı ve derin bir nefes aldı. Gün çoktan başlamıştı. Juan ve Julio uyku ihtiyaçlarına rağmen birazdan uyanacaklardı. Ve birkaç saat içinde yatağa gidecek ve Paul ile Ginny'yi onların ellerine bırakacaktı.

Elini gözlerinin üzerine ovuşturdu. Rafael'in böyle sorumlulukları varken onu kısmen kendi dünyasına getirmeye hakkı yoktu. Şu anda iki dünya arasında sıkışıp kalmıştı, ikisinden de net bir çıkış yolu yoktu ve bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Atlara saman çatalladı ve su kaplarını taze suyla doldurdu. Atları sıcaktan korumak için yapılan barınak sağlamdı ve güneş yükseldikçe cildini de koruyordu. Bütün bu süre boyunca Rafael'i düşündü. Vücudu onun için ağrıyor ve zihni başka bir şeyi ya da kimseyi düşünmeyi reddediyordu. Tek düşünebildiği Rafael'e dokunmak, onu görmek, hayatta ve iyi olduğunu bilmek olan Colby'nin sorunları çözme şansı yoktu. Kendinden öğreniyordu ama bu, gözyaşlarının yüzünden aşağı süzülmesini ya da beklenmedik bir anda ortaya çıkan ve onu sık sık derinden sarsan korkunç kederi durdurmuyordu. Kendini yeniden normal hissetmek için normal işleri yapmaya çalışarak durmadan çalıştı. Yapmayı düşünebildiği tek şey buydu.

Tam işini bitirip samanlığa gitmek üzereydi ki mutfak kapısının sesini tekrar duydu. Bu sefer Paul'ün

Avluda ona doğru yürüyen sabit ayak sesleri duyuluyordu.

Colby aniden gelen korkuyu üzerinden attı. Kardeşinin gözlerinin önünde aniden bir canavara dönüşüp dönüşmeyeceği konusunda endişelenmeden birkaç saat yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Her dakika onu izlemek istemiyordu. Onu kararlı bir gülümsemeyle selamlamak için döndü ve keskin işitme duyusuna minnettar oldu.

"Ağlıyordun," dedi hemen.

"Kendim için üzülüyorum, kötü bir şey değil," diye açıkladı. "Peki ya sen? Hâlâ yatakta olmalıydın. Uyuyamıyor musun? Canın acımıyor, değil mi?" Colby saçlarını geriye doğru itti. Paul iyi görünüyordu ama vampirin onu hâlâ kullanabileceğini bilmek onu tedirgin ediyordu. Onu akın eden sığır sürüsünün içine atarken nefretle çarpılmış genç yüzünün anısını unutmak zordu. Bir vampir tarafından ısırılmış ve kendi kız kardeşini öldürmeye çalışmış bir çocuğa ne söylerdiniz? Onu nasıl teselli ederdiniz? Boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

"Ben iyiyim, sadece çok fazla kabus gördüm. Yorgun olmama rağmen uyumak istemiyorum." Ona bir kâğıt parçası uzattı. "Ginny bu sabah yürüyüşe çıktı bile. King'i de yanında götürdü. Döndüğünde bahçeyi sulayacağını ve kahvaltı hazırlayacağını söyledi. Kahvaltı ve ev işleri gibi sıradan şeyleri düşünmek çok zor."

"King'in gittiğini gördüm ve onu dışarı bırakıp yatağına döndüğünü sandım. Kahvaltı için çilek toplamayı seviyor ama tüm bunlar olurken çok uzağa gitmesi hoşuma gitmiyor."

"Peşinden gidebilirim," diye önerdi Paul. "Ben de bundan hoşlanmıyorum."

Colby Paul'ün gözünün önünden ayrılmasını istemiyordu. "Kısa bir yürüyüş yapmasına izin vereceğiz ve yarım saat içinde dönmezse, bir sorun olduğunu düşünmemesi için arkasından rahatça yürüyeceğiz."

"Peki ya vampir?" diye sordu tedirginlikle.

"Günün bu saatinde uyanık olamaz; sabahın erken ışıkları onun için çok fazla. Hepimiz güvende olmalıyız." Paul de onunla birlikteydi, yani bilmeden kullanılamazdı. Güneş henüz doğmamıştı ama teni onu hissediyordu. Kollarını ovuşturdu. Aralarında daha önce hiç var olmayan bir gariplik vardı.

Paul huzursuzca hareket eden atlardan birkaçını okşadı. "Dün Sean'ın adamları, Juan ve Julio ile birlikte bu barınağın kurulmasına yardım ettim." Sesinde gurur vardı.

"Bu harika." Paradan bahsetmedi. Paul'ün bir konuda kendini iyi hissetmeye ihtiyacı vardı.

"Atlar nasıl?"

"Hızla iyileşiyor gibi görünüyorlar. Juan ve Julio'yu onlarla çalışırken, babamın eskiden yaptığı gibi kulaklarına fısıldarken görmek hoşuma gidiyor." Colby kardeşiyle karşılıklı gülümsedi. "Onları bunu yaparken izlemeye bayılıyorum."

"Ben de," diye itiraf etti. "Biraz uyumak için Everett çiftliğine geri mi döndüler?"

"Hayır, ikisi de evde. Juan'ı babamın odasına, Julio'yu da misafir odasına koydum." Ona gülümsedi.

"Atların şimdiden bu kadar iyi olduğuna inanamıyorum. Bunu nasıl yapıyorlar?"

"Bence Rafael'di," dedi Colby. "Onları her ziyaret ettiğinde iyileşiyorlar. Sanırım onlar üzerinde bir tür iyileştirme tekniği kullanıyor."

Üzerlerine garip bir sessizlik çöktü. Paul elini boğazına bastırdı. "Onu hâlâ hissedebiliyorum Colby."

"Biliyorum Paul. Burada neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamaya çalışıyorum. Ben'e gidip ortalıkta dolaşan bir vampir olduğunu söyleyemeyiz, ikimizi de akıl hastanesine kapatır."

Paul gülümsemeye çalışarak omuz silkti. "Bunu yıllardır yapmak istiyor. Bu yeni bir şey değil."

Colby başını çevirdi, çiftliklerinin hemen yukarısındaki yamaçta gözüne bir hareket çarptı. Gözleri şimdiden yanmaya başlamıştı ve sabahın erken saatleriydi. Güneş daha doğmamıştı ama ışığın ona batmaya hazırlandığını hissedebiliyordu. Kadın

Gözlerini kısarak, gözlerini gölgeledi. "Bu da ne Paul? Kendini sürükleyen bir hayvan mı?"

Paul arkasına döndü, gözleri yamacı izliyordu. Hemen kaskatı kesildi. "Bu King, Colby. Yaralanmış." Koşmaya başladı, avluda yaralı köpeğe doğru hızla ilerledi.

Bölüm 13

Köpek vücudunu yerde sürükleyerek onlara doğru süründü. King onların yaklaştığını görünce toprağın üzerine yığıldı ve sızlandı, kara gözleri onlara güvenle bakıyordu.

Paul onun yanına diz çöktü ve nazik ellerini kürkünde gezdirdi. "Bulabildiğim kadarıyla herhangi bir yarası yok."

Colby'nin omurgasından aşağı bir ürperti indi. Köpeğin gözlerinin içine bakmak için daha da yaklaştı. "Uyuşturulmuş, Paul."

Küçük bir sessizlik oldu. Paul kararlı bir şekilde başını salladı. "Ben yapmadım. Yemin ederim. Bu sabah her şeyi hatırlayarak uyandım, Colby. Nicolas'ın bana vampir kanını çıkarırken yaptığımı gösterdiği şeyleri hatırlamıyorum ama zamanın küçük parçalarını kaybettiğimi biliyordum. Bu sefer kaybetmedim. Köpeğe ilaç vermedim. Uyuşturmadım."

Colby elini onun omzuna koydu. "Bu şu anda önemli bile değil, Paul. Önemli olan King'in Ginny'yle birlikte olması. King'i eve götürüp onun yatağına bırak ve iki amcanı da uyandır. Onlara birkaç at eyerleyip bizi takip etmelerini söyle, sonra da hemen buraya gelsinler. Fazla beklemeyeceğim."

Paul köpeği kucağına aldı ve eve doğru koşmaya başladı. Colby korkusunu bastırdı. Ginny muhtemelen göletin yakınında çilek topluyordu. Colby artan duyularını ve omurgasından aşağıya doğru sıçrayan alarmı görmezden gelerek kısırağı aceleyle dizginledi. Eyer takma zahmetine girmeden kendini kısırağın terkisine attı ve eve doğru atını sürdü. Paul çoktan onu bekliyordu. Juan arkasında duruyordu, gömleğinin düğmeleri açıktı ve yüzüne endişe damgasını vurmuştu.

"Sorun nedir? Çocuk nerede?"

"Ben Şimdi onu aramaya gidiyorum." Colby elini aşağı uzattı ve Paul onu tutarak arkasına geçti. "Köpek uyuşturulmuş ve ben gerđekten endişeliyim. Julio'yu çağır ve birkaç tüfek getir. Alabileceğim her yardımı kullanabilirim." Daha fazla beklemek istemeyen kadın topuklarını atın yanlarına vurarak onu döndürdü ve pınara doğru koŐturdu.

Tepeye vardıklarında Colby atı yavaŐlatırken o da etrafı taradı. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Sessizdi, çok sessizdi. Colby'nin kalbi kaburgalarına ıarptı. Korku onu boğuyordu. Ginny olmaz. Colby, Ginny'ye zarar gelmesine izin vermeyecekti. Eğer ona bir Şey olursa, Colby ne yapacağını bilmiyordu. Bir hııkırığa karşı koyarak dizginleri ele aldı ve Paul'ü neredeyse attan itti. "Bir işaret arayacaksın. Bir Şey, herhangi birini görürsen bağır ama saklan. Anladın mı Paul? Saklan. Bana bir Şey olursa Şerife git. Ben'e git. Başka kimseye güvenme."

"Ama-Colby?" Yüzü bembeyaz, gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Bunu yapmış olamam. Ona zarar veremezdim, değil mi?"

"Bunu sen yapmadın," dedi. "Sen de en az Ginny kadar tehlikedesin. Dikkatli ol Paul ve kimseye güvenme. Keşke neler olduğunu bilseydim."

"Ya başına kötü bir Şey geldiyse? Sanmıyorum... " Sözü nü yarıda kesti. Tekrar bir vampirle yüzleşemezdi. Colby için değil. Ginny için değil. Hiçbir Şey için.

"Ne diyorsam onu yap." Kısrağa tekrar tekme atarak ıayır boyunca uzanan yamaca doğru sürdü ve orada bir işaret aramaya başladı.

Meu amor, neden bu kadar korkuyorsun? DehŐetin beni en derin uykulardan bile uyandırıyor. Rafael'in sesi zihninde yatıştırıcı bir okŐayıŐtı. Rafael zihnine dokunduğu anda neredeyse paramparıa oluyordu. Elinin yüzüne değdiğini hissetti ve ağladığını fark etti.

Bu Ginny. Köpek uyuŐturulmuŐtu ve yürüyüşe yalnız ııktı. Güvende olmalıydı. Vampir yerde kilitli, değil mi? Güvenceye ihtiyacı vardı.

Yerin altında ama kuklaları kullanabiliyor. Paul nerede? Kızın nasıl tepki vereceğini bildiği için dikkatlice sordu.

Paul değildi. Eğer Paul olsaydı bu kadar endişelenmezdim.

-Buna karşı savaşacağını biliyorum. Ama bir şeylerin yanlış olduğunu hissedebiliyorum, Rafael.

Sana geleceğim.

Hayır! Hayır! Colby'nin bakışları yere dikilmiş, bir işaret arıyordu. Ağır yaralısın ve şu anda başka kimseyle ilgilenemem. Olduğun yerde kal ve onu bulmama izin ver.

Sana ve ufaklığa geliyorum. Sesi amansızdı.

Paul önce kaynağı kontrol etti. Ginny buraya kadar geldiyse susamış olmalıydı. Yürüyüşe çıktıklarında her zaman yaptıkları ilk şey su içmek için pınara gitmek olurdu. Islak zeminde Ginny'nin küçük botunun izi yoktu ama bir erkek botunun net hatlarını gördüğünde neredeyse kalbi duracaktı. Kendi ayağından iki numara daha büyük olan Paul, bu izi ne Colby'nin ne de kendisinin yaptığını biliyordu. Amcalarından birine ait olabilirdi ama onlar da farklı bir çizme giiyorlardı ve ikisinin de ayakları o kadar büyük değildi. Telaşla, adamın hangi yöne gittiğine dair bir ipucu verebilecek herhangi bir şey bulmak için yeri taradı.

Birkaç dakika etrafı kolaçan ettikten sonra belli belirsiz bir iz buldu. Çok değil, kısmi bir iz, bükülmüş bir yaprak, kırılmış bir dal; bir keresinde bir sigara izmariti buldu. Birden topraktaki izlerin yanında dizlerinin üzerine çöktü, alçak sesle bir alarm çığlığı attı. Eli kendiliğinden uzanıp küçük çizme izine dokundu. Bu kesinlikle Ginny'nin iziydi; nerede olsa tanırdı. Büyük çizme onunkini örtmüştü. Bir an için kararsızlık içinde savaştı; Colby'ye bağırarak istedi ama Ginny'yi kaçıran her kimse onu duyup ona zarar vermesinden korktu. İzler tazeydi. İzleri takip etmeye başladı, alçakta kalarak, siper alarak, toprağı bozmamaya ve havaya toz kaldırmamaya dikkat ederek. Amcalarının ya da Colby'nin yakında peşinden geleceğini umuyordu.

Rafael yerden fırladı. Güneş ışığı bıçak gibi derisine saplanırken gırtlaktan bir çığlık attı. Hassas gözlerini ve vücudunu yakıcı güneşten korumak için hemen şekil değiştirdi. Kasların ve kemiklerin burkulması yaralarını açtı, böylece kan damlacıkları gökyüzüne püskürdü ve yere düştü. Gözlerini korumaya devam etmek zorunda kalmamak için buhar formunu seçti. Zayıflamış haliyle formunu korumak tehlikeliydi ve bulut örtüsü sağlamak için ona çok az enerji bırakıyordu. Nicolas dağların derinliklerinde ama çiftlikten uzakta şifalı bir toprak bulmuş ve zengin minerallerin onu daha hızlı iyileştireceği umuduyla Rafael'i orada toprağa vermişti. Mükemmel bir şifa toprağıydı ama bu, zaten gücü tükenmiş olan bedeniyle uzun bir mesafe kat etmek anlamına geliyordu. Rafael muazzam demir iradesini kullanarak, pençeleyen acıyı bir kenara bıraktı ve arkasında kırmızı bir sis izi bırakarak gökyüzünde Colby'ye doğru ilerledi.

Colby attan indi, kısrağın fazla uzaklaşmaması için dizginleri bıraktı ve şaşkın bakışlarla yeri inceledi. Yanlış giden bir şeyler vardı ama ne olduğunu bir türlü bulamıyordu. Çömeliip elini kuru toprağın üzerinde gezdirdi, sanki bu ona bir ipucu verecekmiş gibi. Kendine birkaç derin, sakinleştirici nefes aldırdı. Histeri bu noktada işe yaramayacaktı. Ginny'nin onların endişelerinden tamamen habersiz bir yerlerde oyun oynadığına inanmak zorundaydı. Yere dikkatle baktı, küçük bir çalı dalında temiz bir kırılma keşfedince kaşlarını çatı. Parmak ucuyla dokundu.

Ginny'nin boyu. Koşarak geçip gidebilirdi. Ama izler neredeydi? Birkaç metre ötedeki çürük bir yaprak, Ginny'nin bu yoldan geldiğine ikna etti onu. Başını iki yana salladı. Bu çılgınlıktı, daha fazlası olmalıydı. İzler neredeydi? Sanki Ginny uçmuş ve küçük bir hayalet gibi belirsiz noktalara hafifçe inmiş gibiydi. Ürperdi, hayal gücünü ve onu her an tüketmekle tehdit eden hatayı bastırdı.

Yola çıkıyorum. O yoldan geçtiğini gördüğünüzde korkunuzun neden arttığını anlamıyorum. Rafael sakın ve kaya gibi sağlamdı. Onun gücüne bir çapa gibi yapıştı.

İzler böyle yapılmaz, Rafael. Toprakta çizme izleri görüyorum, daha ileride de bir taş devrilmiş. Ölümüne dair daha belirgin işaretler olmalı. Ona ne demek istediğini anlatmaya çalıştı, hayvanların izini sürdüğü anıları gösterdi.

Juan ve Julio nerede? Hepiniz silahlı olmalısınız ve birlikte kalmalısınız. Sesi değişmemişti ama kadın onun tedirginliğini hissetmişti.

Yoldalar. Bunun doğru olmasını umuyordu.

"Colby!" Bu bir ağlama, bir yalvarış, yetişkin güvencesi arayan küçük bir çocuk sesiydi. Paul'ün altı yaşından beri bu sesi kullandığını duymamıştı. Ayağa fırladı ve Paul'ü görmek için döndü. Paul sendeleyerek ona doğru geliyordu, yüzü solgun, çarpık bir ıstırap maskesiydi. Tek dizinin üzerine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Colby'nin zihni, aralarındaki mesafeyi düz bir koşuyla kat ederken, kendini onun yanına atıp zayıf, titreyen bedeni korumacı bir şekilde kendine doğru çekerken merhametle karardı. "Söyle bana Paulo." İnanılmaz derecede nazik olan sesi hâlâ büyük bir otorite barındırıyordu.

Rafael'in hareketsiz kaldığını hissetti, ona güç vermek için kollarını ona doladığını hissetti.

"İzler, onun ve onun. Onları takip ettim. Orada-orada-orada..." Sözüne yarıda kesti, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Yüzünü tekrar ellerinin arasına gömdü ve ona bakmayı reddetti.

Colby onun omuzlarını kavradı ve iki kez sertçe sarstı. "Söyle bana!" Korku onu boğuyor, nefes almasını imkânsız hale getiriyordu. "Paul! Tanrı aşkına, Ginny'yi buldun mu?"

Paul yüzünü kaldırdı ve perili gözlerle ona baktı. Colby nefesini tuttu. Rafael nefesini tuttu.

"Paul." Colby onun yüzündeki gözyaşlarına dokundu. "Ne oldu?"

"Bir mezar!" Paul bağırdı. "Bir mezar buldum."

Ani bir sessizlik oldu. Şok geçiren Colby bir dakika boyunca kıpırdamadan durdu, kalbinin gümbürtüsü kulaklarına çarptı ve yüreğinden bir çığlık koptu. "Buna inanmayacağım," diyerek onu itti ve tökezleyerek ayağa kalktı. Beni bekleyin. Rafael yaralarına rağmen hızlanmak için çabalarını iki katına çıkardı. Kadın neredeyse histerikti. Çocukların kanını almalıydı, böylece her an nerede olduklarını bilebilirdi. O küçük çocuğun yaralandığı, belki de öldüğü düşüncesi, Colby'nin sessiz çığlığını yankılamak isteyene kadar kalbine ve ruhuna çarptı.

Colby, Paul'ün geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Ağır bir adamın Ginny'yi geçtiği yerdeki büyük çizme izlerini, Ginny'nin boğuştuğu yerdeki kırılmış, morarmış çalıları ve onu taşıyan adamın izlerinin daha derin izlerini gördü. İzler, çıkmaz bir kanyonun sığınağına doğru kıvrılıyordu. Sol tarafta, iki büyük kayanın arasında küçük bir höyük vardı, taze toprak yığılmış ve daha fazlası etrafa saçılmıştı, hayvanların kazmasını önlemek için üstüne dikkatlice küçük kayalar yerleştirilmişti.

Rafael. Rafael. Tanrım, sanırım öldü. Colby ileri atıldı, bir inkâr çığlığı attı, korkunç bir öfkeyle kayaları savurdu, çıplak elleriyle toprağı yırttı.

Bunu kendin yapma. Çok yakınım, aşkım. Senin için yapmama izin ver.

Parmakları katı bir şeye dokunana kadar durmadı, duramadı. Nefes almayı bıraktı, düşünmeyi bıraktı, zihni neredeyse uyuşmuştu. O anda her şeyin farkına vardı; yüzündeki gözyaşlarının, giysilerindeki kirin, ellerindeki malzemenin. Çuval bezi. İsteksizce çuvalı ortaya çıkarmak için kirin geri kalanını itti.

Nefes alamıyorum, Rafael, nefes alamıyorum. Hasta olacaktı.

"Hayır, değilsin." Rafael'in geldiğini bile duymamıştı. Rafael sadece yanındaydı, eli omzundaydı ve

Nefesi ensesinde sıcak ve güven vericiydi. "Çantaya yakından bak, Colby."

Gözyaşlarının arasından zar zor görebiliyordu. Sonra yüksek sesle, çılginca, kontrolsüzce, minnetle, sevinçle hıçkırıyordu. "Bu yüz kiloluk bir yulaf çuvalı. Ginny değil. Yulaf." Adamın kolları arasında döndü, yüzünü göğsüne gömdü ve rahatlamış bir halde ağlamaya başladı.

"O yaşıyor," dedi Rafael. "Bölgeyi taradım ve burada kötü bir şey var ama o yaşıyor. Onun varlığını hissediyorum."

"Paul olmaz," diye fısıldadı gömleğine tutunarak.

"Paul değil, querida," diye onayladı, ayağa kalkmasına yardım ederken elleri nazikti.

Colby dönüp Paul'e baktı. Birkaç metre ötede, destek almak için bir ağaca tutunmuş, yüzü koluna gömülmüştü. "Bu Ginny değil," diye seslendi. "O değil, Paul. Bu bir aldatmaca. Tanrı'ya şükür, bir aldatmaca."

Paul başını kaldırdı, kıza delirmiş gibi baktı, sonra titreyen bacaklarıyla ileriye doğru koştu, kendi gözleriyle görmek için engebeli zeminde tökezledi. Histerik bir şekilde gülerek birbirlerine sarıldılar, rahatlamaları o kadar büyüktü ki birkaç dakikalığına biraz çıldırdılar.

Colby önce ayıldı ve tekrar Rafael'e uzandı. Ancak o zaman ona gerçekten bakabildi. Vampirin mutasyona uğramış yaratıklarının derin pençeleri yüzünden yüzü harap olmuş ve çiğ kalmıştı. Gömleği kirli parçalara ayrılmış, göğsünün derisi kızgın ve yırtıktı. Kan gömleğini lekeliyor ve yaralarından sızıyordu. Gözleri sabahın ilk ışıklarında bile kızarmış ve şişmişti, bu da güç kaybının bir kanıtıydı.

Adam dimdik duruyordu ve o kadar yırtılmıştı ki gözyaşları yeniden başladı. "Rafael, gelmemeliydin." O kadar yaralıydı ki, büyük gücü tamamen azalmıştı ama yine de onun yardımına gelmişti. Dudağını ısırды, ona dokunmak istiyordu, onu kendine yakın tutmak ve acısını dindirmek istiyordu. "Koyu renk gözlüğün bile yok."

"Peki seninkiler nerede?" Elini tuttu, başparmağı yanık ya da kabarcık olup olmadığını kontrol edercesine cildinin üzerinde gezindi.

"Bilmiyorum, onları unuttum. Hâlâ Ginny'yi bulmam gerekiyor. Bilmem gerekirdi. Gözümün önündeydi ama çok korkmuştum. Onlar da buna güveniyorlardı. O kadar korkmuştum ki, apaçık ortada olana inanacaktım." Onun yüzüne nazikçe dokundu. "Rafael, geri dönmelisin. Julio ve Juan var. Artık yalnız değilim." Kendini tutamadı, kollarını ona doladı ve yaralarına dikkat ederek ona doğru eğildi. "Benim için burada olmak istediğin için teşekkür ederim."

Juan atından inerek, "Dinlenmeye gitmelisin, Don Rafael," dedi. İzlere, açılmış mezara ve yulaf çuvalına baktı. Rafael, tamamen koruyucu bir hareketle Colby'ye çok yakın durdu. "Genç Ginny'yi buldunuz mu?"

Paul kendini Juan'ın kollarına attı. "Bunu ben yapmadım. Bunu yapmadığımı biliyorum."

Rafael bir dokunuşla onu susturdu. "Hayır Paul, bunu sen yapmadın. Burada çalışan bir kukla var, çok kötü bir varlık. Çocuk bulunana kadar buradan ayrılmayacağım. Şu yönde bir yerde." Colby'nin etrafta bir işaret aradığı bölgeyi işaret etti. "Juan, sen ve Julio daha yüksek bir yere çıkın ve dürbünleri kullanın. Sığırları kontrol etmek için bölgeye gidiyormuş gibi görünün."

Birinin bizi izlediğini düşünüyorsun," dedi Paul. "Bunu anlamıyorum. Ginny hâlâ kayıp; onu yanında tutuyor olmalı." Rafael başını salladı. "Birlikte olduklarını sanmıyorum. Ginny onun konumunu ele vermek için savaşırdı. Bence ikiniz buraya kasıtlı olarak getirildiniz."

Paul kırmızı çerçeveli gözlerle karşılaştı. "Colby'ye zarar vermek istediklerini düşünüyorsun. Vampir beni kız kardeşlerimden birine zarar vermek için kullanabilir mi?"

"Paul," diye itiraz etti Colby.

Rafael kısıtlayıcı bir elini onun sırtının küçük kısmına koydu. "Gündüz saatlerinde vampir sana herhangi bir emir veremez. Seni önceden programlayabilir ama

gün boyunca bunu yapmaya devam et. Nicolas sizi izliyor. Hiçbirinizin başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğim."

Paul omuzlarını dikleştirdi. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Ginny bu adamın elinde, onu geri almalıyız."

Colby başını sertçe salladı. "Hayır, diğer yöne gitti. Bir şekilde onu oraya çekmiş, emin değilim ama onu o tarafta bulacağız. İzlerini silmiş ve çok da iyi yapmış."

"Nasıl?" Paul sordu.

Colby omuz silkti. "Tek yapması gereken onun ilkbahara doğru yola çıkmasını beklemek ve bir şekilde yön değiştirmesini sağlamaktı. Gözden kaybolduğunda, o taraftaki izlerinden ve o taraftan geçtiğine dair her türlü kanıttan kurtuldu. İzleri bu yöne doğru bıraktı, kendi izleriyle örttü ve çalıları parçalayarak mücadele etmiş gibi görünmesini sağladı."

Ginny'yi taşıdığını düşünmemiz için de yulaf çuvalını kullanarak izlerini toprağın derinliklerine bıraktı," dedi Paul.

Başını salladı. "Bunu o anda anlamalıydım. Bu bizi bir sürü sıkıntıdan kurtarırdı."

"Neden, Colby?" Paul ağlamaklı bir sesle sordu. "Vampir bize bunu neden yapıyor? Nereden geldi ve ne istiyor?"

Colby başını kaldırıp Rafael'e baktı. "Bu güzel bir soru Paul ve benim bir cevabım yok. Hiç mantıklı değil."

Rafael iç çekti. "Vampir adamın beynini etkili bir şekilde yok etmiş. İçten dışa doğru çürüyor. Ona göre yaptığı şey çok mantıklı olabilir, ancak bize göre ayrıntılı ve iğrenç. Artık sağlıklı düşünemiyor. Efendisinin emirlerine itaat etmeye çalışır. Büyük olasılıkla efendisi çocuğu öldürmesini söylemedi, bu yüzden hedefini ortaya çıkarmaya odaklanıyor."

Rafael'in orada olmasını ne kadar istese de, yorgunluktan sallanıyordu ve derisinde kabarcıkların çıktığını görebiliyordu. Zihnine dokundu, olabildiğince yumuşak ve hassas bir şekilde

başarmak. Anında dizlerinin üzerine çöktü, acı o kadar dayanılmazdı ki kalbi tekledi.

Rafael onu kendisine doğru kaldırırken elleri nazikti ama gözleri sertti. "Bunu bir daha yapma."

Gözyaşlarını geri kırıptı. Gözyaşları Ginny'yi bulamayacak ve Rafael'in acısını dindiremeyecekti. "Paul, tüfeğime ihtiyacım var. Kısrağı al ve eve dönüp bana silahımı, fazladan mermi ve matara getir."

"Ginny'yi bulacak mısın?"

"Kesinlikle. Ginny'yi bulacağım."

Paul tereddüt etti. "Ama tüfekte ne yapacaksın?"

Colby dürüstçe, "Henüz bilmiyorum," diye cevap verdi, "ama bu sona erecek. Şimdi git."

Arkasını döndü, iki adım attı ve geri döndü. "Ya ikiniz de yanılıyorsanız Colby? Ya kız onun elindeyse?"

"Yanılmıyorum Paulo," dedi ona. Colby hayatı boyunca izleri okumuştı; kız kardeşini bulabileceğinden emindi.

"Nicolas'la olan bağlantın sayesinde ne olduğumuzu biliyorsun," diye belirtti Rafael. "Sana söylüyorum, Ginny vampirin hizmetkârıyla birlikte değil ve bunun için hepimiz minnettar olabiliriz. Onun varlığını bir yönde, onunkini ise başka bir yönde hissediyorum. Colby tam gücümde olmadığım için beni göndermeyi umuyor ama herkes güvende olana kadar onu bırakmayacağım. Size şeref sözü veriyorum."

Paul Colby'ye sarıldı, ona ihtiyaç duyuyordu, onun gücüne ihtiyaç duyuyordu, hayatının çoğunda yaptığı gibi ondan teselli ve güvence alıyordu.

Colby, Rafael'e dönmeden önce Paul'ün kanyondan çıkıp çiftlik evine doğru ilerlemeye başlamasını izledi. "Düşecek gibi görünüyorsun. Ben iyi bir nişancıyım, Rafael. Eğer vampir değilse, icabına bakabilirim."

"İnsan eti yiyorlar, Colby," dedi, Ginny'nin gittiğini düşündükleri yönü işaret ederek. "Sen kendi

Kız kardeşimle birlikte vampirin şeytani eserini yok edeceğiz." "Ne yapacaksın?"

"Bırak yalnız olduğunu düşünsün. Peşinden gelecektir. Seni yem olarak kullanmak hoşuma gitmiyor ama bu kadar zayıfken tek yol bu, aşkım."

"Ginny'yi geri getirmek için yem olmak umurumda değil. Ginny'nin yaşadığından emin misin?"

Havayı koklayarak derin bir nefes aldı. "O yaşıyor." Rafael'in iri gövdesi parıldadı. "Işığa sis şeklinde dayanmak benim için daha kolay olacak. Yakınında olacağım, Colby."

Öyle olacağını biliyordu. Rafael dayanılmaz bir acı içindeydi ama yine de ihtiyacı olduğunda ona gelmişti.

Korkunç bir risk alıyor. Nicolas'ın sesi zihninde sertleşiyordu. Yakında uyuşukluk onu ele geçirecek ve hareket edemeyecek ve koruma olmadan ölecek.

Ona izin vermeyeceğim. Bir kez karar verdikten sonra Rafael'in fikrini değiştiremezdi. Yapabileceği tek şey Ginny'yi çabucak bulmaya çalışmak ve hepsini güneşin tırmandığı yerden uzaklaştırmaktı.

Colby yavaş ve metodik bir şekilde toprağı araştırmaya başladı. Gözlerini toprağı dikmiş, sürekli genişleyen bir daire çizerek ilerliyordu. Kayaların arkasındaki sığ bir çukurda kısmi bir parmak izi, aşınmış sol topuk, eski paslı bir kürek buldu. Tanıdığı bir kürekti bu. Paul'le birlikte aylar önce sapı kırıldıktan sonra atmışlardı.

Dirsekleri tepedeki çimenlerde ikiz izler bırakan adamın pusuya yattığı yeri bulmak yirmi değerli dakika sürdü. Üç sigara içebilecek kadar uzun süre iz sürmüştü. Güneşin konumunun bilincinde olarak zemini dikkatle inceledi, vampirin kuklasının bir ulaşım yöntemi olduğundan emindi. Yine, Rafael'in izini takip ederken izi çözemeyeceğini bildiği değerli zamanını harcadı. Onun bulunduğu noktadan birkaç yüz metre ötede atını bıraktığı yeri buldu.

Rafael. Bu izleri daha önce görmüştüm. Clinton Daniels için çalışan bir adama aitler. Adı Ernie Carter. Pete'in cesedini bulduğum yerin yakınında ona rastladım. Gözleri

Kızarmış ve şişmişti ve kendini kötü hissediyordu. Pete'i o öldürmüş olabilir miydi? Bu adamın Ginny'nin yakınında bulunmuş olması fikri onu dehşete düşürüyordu.

Muhtemelen.

Colby ezilmiş otları inceledi, atın otladığı yeri ve dışkısını buldu ve Ernie'nin bir süredir orada olduğunu anladı. Ağır tahıl çuvalının kayalara dayandığı ve ağırlığının altındaki otları ezdiği yerde net bir iz görebiliyordu. Dudaklarını ısırarak hikayeyi kolayca okudu, belli ki yükü ağır olan attan kısa adımlarla uzaklaştı. Ernie olay yerini hazırlamış ve yaptığı işi gözlemlemek için tepeye geri dönmüştü. İzleri bulmuştu, Ernie'nin kendisini takip ettiğini fark ettiği ve atına doğru koştuğunu gösteren uzun adımlarla döndüğü kendine özgü topuk izini.

Yakınlarda bir yerde. Beni kesinlikle fark etti ve şu anda beni takip ediyor olabilir. Bir an için kürek kemikleri kaşındı, her an bir çarpma bekliyordu.

Şu anda kuzeyinizde, yaya olarak çalıların arasında ilerliyor. Ne Juan'ın ne de Julio'nun onu net bir şekilde vurma şansı var.

Colby başını kaldırdı, içinde alışılmadık bir soğukluk, demir gibi bir kararlılık vardı. Vampir bunu sadece ona yapmakla kalmamış, Paul'e hiç kimsenin, hele bir çocuğun yaşamaması gereken bir şey yaşatmıştı. Onu düşünemem Rafael, Ginny'yi bulmalıyım. Lütfen Paul'e bir şey olmasına izin verme. Bana söz ver.

Querida, Paul bu şeytani yaratık tarafından zarar görmeyecek. O şimdi elimde ve onu yok edeceğim. Paul şimdi tüfeğinle geliyor.

Bir anda kalbi durdu. Rafael savaşa girmeye kararlıydı. Ölümcül şekilde yaralanmıştı. Aslında ölmüş olması gerekirdi, ölümsüzlerin hizmetkârını aramak için etrafta koşturması değil. Tüfek için elini uzattı ve Paul tüfeği ona doğru fırlattı. Kısrağın dizginlerini bıraktı ve aşağı inerek ona bir kutu mühimmat uzattı. "İzini bulabildin mi?" diye sordu.

Colby başını salladı. "Bu adam yetenekli bir iz sürücü. Kızın izlerini çalılıklar arasında çeyrek mil boyunca takip etti. İzleri bulmanı istiyorum Paul, ama bu tehlikeli olacak. Benmişsin gibi davranman gerekecek ve yem olacaksın. Çalılıkların arasından geçip ona ulaşmaya çalışacağım. Rafael onu avlıyor ama ağır yaralı ve güneş çoktan doğdu. Ne kadar yorgun olduğunu ve hareket etmenin onun için ne kadar zorlaştığını hissedebiliyorum."

"Ya o..." Paul sözünü kesti.

Colby tüfeğe fişekleri yerleştirirken başını salladı. "O değil, Paul. Rafael onun hayatta olduğundan emin olduğunu söylüyor. Peki ya sen?" Durakladı, bakışları Paul'ünkilerle sıkıca buluştu. "Vampirin sana programlamış olabileceği herhangi bir şeye karşı koyabilir misin?"

Onunlayım. Nicolas'ın söylediği tek şey buydu ama onu rahatlatmaya yetmişti.

Paul başını salladı. "Ginny'yi incitmeyeceğim. Hiçbir şey ona zarar vermeme neden olamaz." Mataranın kayışını boynuna geçirdi. "Ve Nicolas De La Cruz aklımda. O uyanık, yani sanırım her şey yoluna girecek."

"Şapkamı ve uzun kollu gömleğimi al. Çalılıkların arasında kal ki seni ben sansın. Buna inanmak zorunda, Paul, bunu yapabilir misin?"

Paul şapkayı ve gömleği aldı, bunu yaparken kaşlarını çattı. "Zaten yanmışsın."

Colby onun yorumunu görmezden geldi. "O zaman sana güveniyorum." Koşmaya başladı, vücudu yere yakındı, mümkün olduğunca çok toprak örtüsü kullanarak kuzeye doğru ilerliyordu. Ernie'nin onu öldürmek ya da yakalamak umuduyla kendisine doğru ilerlediğini biliyordu. İyiydi ama hatalar yapıyordu ve bunlardan biri de sürekli nikotin ihtiyacı duymasıydı. Önünde bir yerde içtiği sigaranın yanık kokusunu alabiliyordu.

Kollarını koruyacak uzun kolları olmadığından, dallar cildini çiziyor ve üzerindeki bulut örtüsüne rağmen kabarcıkların oluştuğunu hissedebiliyordu. Gözleri yanıyor, yaşıyordu.

Rafael'in daha da kötü acı çektiğini biliyordu. Vücudunu çalıların ortasında düzleştirdi, dalların arasından bir hayvan izi boyunca süründü.

Ne yaptığını sanıyorsun sen? Rafael'in sesinde sanki dişlerini göstermiş gibi belirgin bir çıtırtı vardı.

Ben seni koruyorum. Paul benimle oynuyor ve neredeyse benim kadar iyi bir iz sürücü. Bu adam ikinize de yaklaşamayacak.

Bunu yasaklıyorum.

"Uzak dur," diye mırıldandı yüksek sesle. Zayıftı, neredeyse yürüyen bir ölüydü, vücudu harap olmuş ve yırtılmıştı ama bunu kabul edemeyecek kadar inatçıydı. Farkında olsa da olmasa da yardıma ihtiyacı vardı. Sürünerek avının kayalara yerleştiği yere yaklaştı, onu bekliyordu. Onu öldürmek için bekliyordu. Adamın tek amacının bu olduğunu anladığında omurgasından aşağı bir ürperti indi - ona ulaşmak.

Colby... Rafael'in sesinde bir uyarı notu, bir misilleme sözü vardı.

Sen kendi işini yap, ben de kendi işimi yapayım. Ben buyum Rafael, bu yüzden benimle uzun süre takılmayı düşünüyorsan, buna alış.

Ben buyum Colby. Kendini her an tehlikeye atarsan seni hiçbir şeyin dokunamayacağı aşılmaz bir bariyerle sararım. Başka bir yerde ihtiyacım olduğunda gücümün büyük bir kısmını alacaktır.

Nefesinin altında bir küfür mırıldandı ve ona hiçbiri övgü içermeyen birkaç isim taktı. Adam ölümün eşiğindeyken bile imkansız biriydi.

Çalıların arasından biraz daha ilerledi ve vampirin kuklasını gördü. Bu kesinlikle madenlerin yakınındaki arazisinde Tony Harris'le birlikte olan adamdı. Pete'in bedeninden beslenmeye çalıştığı, onu öldürenin o olduğu düşüncesi aklına gelince midesi bulandı. Ernie Carter son derece güçlü görünüyordu ama darmadağınktı, giysileri yırtık ve buruştu. Adam

Salyası akıyordu ve bir göz kapağı gözünün üzerine düşmüştü. Paul'ü bir dürbünün arkasından izliyor ama sürekli akan gözlerini siliyordu.

Colby aynı şeyi yapmak zorunda kaldığı için kendini kötü hissetti. Adamlar bir şekilde akrabaydı. Bir zamanlar o da Paul gibiydi, masumdu, ta ki vampir onu ele geçirene kadar.

O kadar da masum değil, diye reddetti Rafael. Akli ve anıları çürümüş. Kıpırdama, şüpheleniyor. Paul senin gibi hareket etmiyor ve bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ediyor.

Ernie aniden yüksek sesle küfretti, sigarayı bir tarafa fırlattı ve tüfeği omzuna kaldırarak Paul'e nişan aldı.

Colby tüfeğini yerine yerleştirdi, parmağı tetikteydi. Çok iyi bir nişancıydı ama daha önce hiç kimseyi öldürmemişti. Batan bir hisle parmağı gerilmeye başladı. Başka seçeneği olmadığını biliyordu. Bulutun arkasından çıkıp yüzüne vuran güneş onu kör etmişti. Gözlerine binlerce iğne batıyormuş gibi görünürken acı içinde haykırmamak için elinden gelen tek şey buydu. Görüşünü netleştirmek için hızla gözlerini kırptırdı, takipçi Paul'e zarar vermeden önce bir atış yapmak için çaresizce çırpınıyordu.

"Paul! Yere yat!" Bu uyarıyı bağırarak yaptı, konumunu ele verdiğini biliyordu ama umursamıyordu.

Ernie hemen onun sesine doğru döndü ve birkaç el ateş etti. Kurşunlar havada vınlamaya ondan bir metre ötedeki toprağa saplandı. Colby tetiğe bastı, güneşten yarı kör olmuştu ama kardeşini korumak için ateş etmeye kararlıydı.

Aynı anda diğer iki silahtan gelen tüfek seslerini duydu ve Julio ile Juan'ın da aynı şeyi yaptığını anladı. Vampirin hizmetkârı ağaçların arasına geri dönmüş, çalılarının arasından karnının üzerinde sürünerek atına doğru ilerliyordu. Colby onun bir anlık görüntüsünü yakaladı ama net bir atış yapamadı. Rafael sırtını ona dönerek ateş hattına girdiğinde kalbi neredeyse duracaktı. Gömleğinin arkasında kocaman bir taze kan birikmişti.

Hayır! Hayır, Rafael. O çok zayıftı. Enerjisinin korkunç bir şekilde tükendiğini hissedebiliyordu. Nicolas! Lütfen, bana ne yapacağımı söyle! Zihninde kardeşi için çığlık attı. Colby ayaklarını altına aldı ve Rafael'e yardım etmeye kararlı bir şekilde silahını tutarak koşmaya başladı. Juan ve Julio'nun yokuştan aşağı koştuklarını, iki yönden yaklaşarak ona ulaşmaya çalıştıklarını görebiliyordu. Sert bir şeye çarptı ve geriye doğru düştü, kendini yere oturmuş buldu, bir bariyer onu engelliyordu. Dokunabiliyordu ama göremiyordu.

Ernie ayağa kalktı, kırmızı çerçeveli gözleri neredeyse kapanacak kadar şişmişti ama hedefini bulduğunda kafasını çevirdi. Rafael kendisinden sadece bir kol mesafesinde olmasına rağmen silahı omzuna götürdü. Rafael namluyu yakaladı ve silahı adamın elinden alıp fırlattı.

Vampirin kuklası korkunç bir öfke ve nefret sesiyle çığlık attı ve Rafael'e bir defans oyuncusu gibi saldırdı. Kollarını Rafael'in etrafına dolamayı başardı, dişlerini avcının göğsüne, yumruklarını da sırtındaki yaraya geçirdi. Rafael'in kalbinin üzerinden bir parça et kopardı ve tükürdü.

Colby tüfeği denedi, bariyere ateş ederek onu parçalamayı umdu ama bariyer yerinde kaldı. Mutasyona uğramış insan Rafael'e ikinci kez saldırırken Colby sadece dehşet içinde onu izleyebildi.

Rafael irkilmedi, aksine adamın başını ellerinin arasına aldı ve sertçe sıktı. Ernie'nin boynunun kırılma sesi sabahın erken saatlerinde havada gürültüyle yankılandı. Colby rahatlamak için ciğerlerine hava çekti ama dehşet içinde Ernie'nin düşmediğini gördü. Rafael onu geriye doğru itti. Zombi benzeri yaratık öne doğru sıçradı, başı tuhaf bir açıyla bükülmüştü. Kükredi, saldırırken tükürükler saçıyordu.

Colby'nin kalbi göğsünde çarpıyordu. Yumrukları tüfeği öyle sert kavradı ki elleri uyuştı. Hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Şaşırtıcı bir şekilde, vampirin hizmetkârı hızlıydı ama Rafael kenara çekilerek yumruğunu adamın göğsüne indirdi.

Orada durdu, kuklayla göz göze geldi, elini derine gömdü, sonra geri çekti. Ses sabahın durgun havasında yüksekti, Colby'nin midesini bulandıran bir emme sesi. Rafael elinde Ernie'nin kalbiyle orada duruyordu, kolundan kan akıyordu. Ceset sallanıyor ve ağır çekimde kendi üzerine katlanıyordu.

Colby başını o manzaradan çevirdi, kalbi göğsüne çarpıyordu. İnsanların göğüslerinden kalplerini söküp çıkardığı, birbirlerini boyunlarından ısırdığı ve insanları yamyamlara ve kuklalara dönüştürdüğü bir dünyaya ait değildi. Kendini baygın ve sersemlemiş hissediyordu, elini alnına bastırıp boncuk boncuk terleri sildi.

Böyle bir yaşam yıkımına tanıklık etmek zorunda kaldığın için üzgünüm, aşkım.

Rafael'in sesi sinir uçlarında geziniyor, teninde, zihninde kadifenin duyumsal bir dokunuşunu hissettiriyordu. Duygularını baştan çıkarıyordu. Başını salladı, sağlıklı düşünmek istiyordu. Sağlıklı düşünmeye ihtiyacı vardı. Bir yanı deliriyor olabileceğini hissediyordu.

Bir şimşek çakması dikkatini çekti. Rafael, Nicolas'ın manipüle ederek bir zamanlar insan olan adamı yaktığı turuncu-kırmızı enerji topunun aynısını gökyüzünden çekti. Kalbi yere fırlattı ve aynı şeyi ona da yaptı, ellerini ve kollarını da enerjiyle yıkadı.

Colby'ye doğru bir adım attı ve sendeledi. Nefes nefese, tüfeğin dipçiğiyle bariyere vurdu. "Hemen indir onu!" Üçüncü vuruşunda da direnişle karşılaşmadı ve ona doğru koştu. "Lanet olsun sana! Bunu bir daha asla yapma. Bir daha asla seçeneklerimi elimden alma. Seni kendim vurabilirim."

Juan ve Julio neredeyse yanlarındaydı. "Ginny'yi bulun," diye bağırdı ve Rafael'i yakaladı. "Kanımı hemen şimdi alacaksın. Bu saniye."

Başını iki yana salladı. "Bu çok tehlikeli, aşkım. Çok fazla şeye ihtiyacım var. Açlık beni pençeliyor. Sana zarar verebilirim. Bu riski göze alamam."

Colby o kadar öfkeliydi ki adrenalın kan akışını hızlandırdı. Kemerinden bıçağı çıkardı ve bileğini kesti. "Lanet olsun sana, bana hayır deme!" Çok acımişti ve midesini altüst etmişti, bu yüzden mide bulantısı dalgalarına karşı savaşmak zorunda kaldı. Kolunu adamın ağzına doğru itti. "Bayılmadan önce kanı al ya da o kadar sinirlenirim ki seni bıçaklar ve işi bitiririm."

Kan kokusu ona sertçe çarptı ve kendini durduramadan Rafael onun bileğini kavradı ve yapıştı. Adrenalin içeren kan ona bir ateş topu gibi çarptı, sisteminden hızla geçerek ona anında sahte bir kafa verdi. Sıvıyı yutkunarak içti, hücreleri beslenmek için ağlıyordu. Kırmızı sis zihnine yayıldı ve canavar daha fazlası için kükreyerek ayağa kalktı. Harap olmuş vücudu yenilenmek istiyordu ve kan ona aktı, sıcak, tatlı ve bağımlılık yapıcıydı.

Akıntıyı hissetti, gerçekten de vücudundan onunkine akan kanı hissetti. Bileği yanıyor, zonkluyor ve adamın dişlerinin açtığı deliği hissedebiliyordu. Elini geri çekmeye çalışırken istemsiz çekişini engelleyemedi. Adamın tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaştı, parmakları morartıcı bir güçle derisine saplandı. Colby gözlerini kapadı ve hiçbir şeye bakmamaya ya da hiçbir şey hissetmemeye çalıştı.

Durdurun onu. Nicolas'ın sesi o kadar uzak ve zayıftı ki Colby zar zor yakalayabildi. Çok geç olmadan onu durmaya zorla.

"Rafael." Bileğini sertçe çekerek onun elinden kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni. Canımı yakıyorsun." Bacakları altından çıktı ve yere yığıldı.

"Don Rafael." Juan Chevez tüfeğinin namlusunu Rafael'in çenesinin altına dayadı. "Bırak onu yoksa ateş ederim."

Bir an sessizlik oldu. Colby'nin kalbi küt küt atıyordu. İçinden bir inkâr çığlığı attığını duyabiliyordu. Onu kaybetmektense kendisi ölmeyi tercih ederdi ama Rafael dilini bileğinde gezdirip başını kaldırarak Juan'a bakarken içinde korku vardı. Siyah gözlerinde ölümden başka bir şey yoktu.

Colby'nin kolu tuttuğu yerden kurtuldu. Düşünmeye fırsat bulamadan ayağa fırladı ve tüfeği Rafael'den uzaklaştırdı. "Hayır, Juan. O ne yaptığını bilmiyor." Rafael'in zihnine dokunmaya çalıştı ama sadece garip bir uğultu ve çok uzaktan, içini burkan bir keder çığlığı duyabildi. Rafael'in parmakları boğazına dolandı. Zaman durdu. Kalbi çok hızlı atıyor ve ciğerlerindeki hava hızla boşalıyordu.

Rafael hiçbir uyarıda bulunmadan yere yığıldı, sertçe yere düştü ve onu da beraberinde götürdü. Onun aklından çıkmıştı. Colby çılgınca nabzını ölçtü. "Ölmüş mü? Juan, nabız yok. Ölmüş olamaz." Kalp masajı yapmak için onu çevirmeye çalıştı.

Juan elini omzuna koyarak onu durdurdu. "Bu güneş. Çok zayıf ve korunmalı, toprağa gömülmeli. Elimizden geldiğince yaralarıyla ilgilenmeli ve üzerini toprakla örtmeliyiz. Don Nicolas bu akşam kalktığında onu güvenli bir yere götürecektir."

Rafael'in başını kaldırdı ve onu şoke eden siyah gözleri zekâ ve pişmanlıkla dolu bir şekilde ona bakıyordu. Felç olmuş gibiydi, hareket edemiyordu. Kalbi ve ciğerleri çalışmıyor gibi görünüyordu ama uyanıktı. "Dün gece yaptığım gibi yaralarını sarayım mı?" Rafael'in gözlerinin içine bakmak ve zihnine dokunmak istemiyordu.

Juan göletin yanındaki serin toprakta bir yer kazarken, o da yaraları toprak ve kendi tükürüğüyle kapattı. Juan hiç konuşmadı ve kadın kendini uyuşmuş hissetti. Yaraları korkunçtu. Kimsenin böyle bir şeyden sonra iyileşmesi mümkün görünmüyordu. Juan'ın onu sığ mezara yuvarlamasına yardım etmekten nefret ediyordu ve bedeni örtüldüğünde gözlerini kaçırmak zorunda kalıyordu.

Colby sendeleyerek ayağa kalktı ve çalıların arasında koşmaya başladı; sivri dalların ve dikenlerin derisini ve giysilerini parçalamasını umursamadan. Paul ve Ginny'yi bulması gerekiyordu. Akli başında, normal biriyle birlikte olması gerekiyordu. Akli Rafael'in yapabileceklerini kabullenemiyordu. Ölmüş olmalıydı ama çıplak elleriyle bir kalbi söküp çıkarmıştı. Neredeyse onu öldürüyordu ve Juan'ı da öldürebilirdi.

Onu doktora götürmek yerine, açılan delikleri toprak ve tükürükle doldurmuş ve çiftliğine gömmüştü.

Paul ve Ginny çam ağaçlarından oluşan küçük korulukta oturuyor, Julio da nöbet tutuyordu. İkisi de yorgun ve kirli görünüyordu ve o kadar tanıdık ki Ginny gözyaşlarına boğuldu.

Rafael onu teselli edemiyordu, toprağın altında kilitli kalmıştı, vücudu çoktan kurşunlaşmıştı ve kalbi atmaya bırakmıştı. Onun ağladığını duyabiliyordu, neredeyse onu öldüreceğini biliyordu ve o da bunu biliyordu. Juan ona itaat etmiş, onu korumayı her şeyin üstünde tutmuştu ve bunun için her zaman minnettar olacaktı. Çok yaklaşmıştı, ritüel sözlerin onu güvende tutması gerekirken içindeki canavar büyüyordu. Çok mu beklemişti? Ona uzanmak, sarılmak, yüzündeki gözyaşlarını öpmek ve ona asla zarar vermeyeceğine dair güvence vermek istiyordu ama artık bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Toprağın altında yatarken, Colby için duyduğu ıstırapın fiziksel yaralarından çok daha fazla acı verdiğini fark etti.

Yerin üstünde Colby, Paul ve Ginny'ye yapışmış, onları anlamadığı bir dünyadan uzaklaştırmak için çırpınıyordu. Ginny ona yaşadığı korkunç deneyimi anlatmaya başladı; yaralı bir hayvanın sesini takip etmiş ve ölü bir şelalede mahsur kalmıştı. Ginny'nin sesi Colby'nin kalbini istila eden korkunç dehşete hiçbir şey yapmadı.

Bölüm 14

Yapacak işlerimiz var," diye bağırdı Paul, elinin tersiyle Colby'nin yatak odasının kapısına vurarak. "Sonsuza dek yatakta mı yatacaksın? Günün yarısı gitti! Julio, Ginny'yi Everett'leri ziyarete götürdü ve Juan çoktan samanları getirdi. Hadi gidelim!"

Colby yorganı geriye attı, elleriyle gözlerini kapattı. Her geçen gün güneş ışığına karşı hassasiyeti daha da artıyordu. Soğuk suyla hızlıca duş alarak vücudunu istila eden korkunç ağırlığı yok etmeye çalıştı. Rafael'in toprakta iyileşmeye bırakılmasından bu yana üç gece geçmişti, tam bir cehennem gibi geçen üç gün ve gece. Gün boyunca, sabah ondan öğleden sonra dörde kadar uyumaya çalışmıştı. Bunun bir rahatlama olması gerekirdi ama bitmek bilmeyen kâbuslar onu rahatsız ediyordu. Juan'la birlikte onu gömdükleri yeri bile ziyaret etmişti ama adam gitmiş, kardeşi tarafından iyileşmesi için başka bir yere götürülmüştü.

Colby, Nicolas'ın Paul'ün vücudundan vampirin kanını çektiğini rüya üstüne rüya görüyordu. Bu onu titreten ve korkutan korkunç bir kâbustu. Gözlerini kapattığı anda Paul'ün gözeneklerinden kan sızdığını ve kan dolaşımındaki bir tür parazitin vücudunda solucanlar gibi kıpırdadığını görebiliyordu. Paul'ü rüyasında görmediği zamanlarda, Ginny'nin sığ bir mezarda yattığını, gözlerini kocaman açmış ve suçladığını görüyordu. Bazen de Rafael'in dişleriyle boğazını parçalayıp açarken ona gülümsediğini görüyordu. Gündüz saatlerinin çoğunda yatağında yatıyor, uyuşukluğunun geçmesini bekliyor, Rafael'i ve onun ne kadar acı çektiğini düşünmemeye çalışıyordu. Dua etti

rahatsız edilmeden uyurken, zihni sürekli kız kardeşi ve erkek kardeşini güvende tutmanın bir yolunu bulmak için yarışyordu.

Sık sık ağlayarak uyanıyordu, kalbi göğsünde acı veren bir ağrıydı, zihni kederden uyuşmuştu. Yas tutmaktan ve korkmaktan bıkmıştı. Ve sanki her an kendine zarar verecekmiş gibi herkesin onu izlemesinden nefret ediyordu.

"Hadi Colby, uyanmalısın! Bana ne olursa olsun seni kaldırmamı söyledin, o yüzden buraya getir." Mutfak kapısı sertçe çarptı ve Colby irkildi. Ginny yeni arkadaşıyla Everett çiftliğini ziyaret ettiği için, Paul'ün kahvaltı ve öğle yemeğinden kalan bulaşıkları lavabodaydı. Mutfakta yavaşça ilerlerken kısmen yenmiş yiyecekleri görmek bile midesini bulandırıyordu. Ne kadar normal olmasını istese de vücudu günün bu saatinde çalışmaktan nefret ediyordu.

Colby, Rafael'den ayrılmanın üstesinden zar zor gelebiliyordu. Çoğu zaman delirecekmiş gibi hissediyordu. Nicolas uzun geceler boyunca ona güven veriyor, Chevez kardeşler de gündüzleri onu rahatlatıyordu. Nicolas'ın zihnini paylaştığından, uyanık olduğu saatlerde ona yardım ettiğinden emindi ama ne zaman bu konuyu çok fazla düşünse bir istila gibi hissediyordu. Rafael için sessizce çılgılık atıyor, onu düşünüyor, ona ihtiyaç duyuyordu; ve ona ne kadar takıntılı olduğunu başka birinin bilmesi aşağılayıcıydı. O kadar kederliydi ki işlevlerini zar zor yerine getirebiliyordu.

Rafael'in hesap vermesi gereken çok şey vardı. Bu kadar berbat durumdayken ondan bir çiftlik işletmesini ve iki çocuğa bakmasını nasıl bekleyebilirdi ki? Onu görmesi gerekebilirdi ama onunla yüzleşmek ve her şeyin bittiğini söylemek zorunda kalacağı andan korkuyordu. Bitmek zorundaydı. Onun dünyasında yaşayamazdı. Çok tehlikeli ve şiddet doluydu.

Avluda tökezleyerek Paul'ün huysuz görünümlü bir doru atın dizginini tuttuğu ağıla doğru ilerledi. Artık ışığa karşı o kadar hassastı ki, akşamları bile gözlerini korumak için güneş gözlüğü takıyordu. Işıkla yüzleşmek cesaret istiyordu ve kendini Rafael'in nasıl olup da

Ahır yandığında ve daha da kötüsü Ginny kaybolduğunda onunla birlikteydi. Acı çekiyor olmalıydı. Onun dünyasının sadece bir parçasıydı ve sanki binlerce iğne gözlerine saplanmak için hazır bekliyordu.

Atın gergin bir şekilde dans edişini izledi, gözleri kırmızı çerçeveli ve kuşkuluydu. Paul çoktan eyeri takmıştı. Colby her zaman önce en huysuz ata binilmesi gerektiğine inanırdı ve Paul belli ki onun felsefesini harfiyen uyguluyordu.

"Onu yakaladın mı?" Colby hayvana baktı, başını nasıl savurduğuna, gözlerinin kötü niyetle onu nasıl süzdüğüne baktı. Zihni hayvanı yatıştırmaya çalışarak yumuşak bir fısıltı çıkarmaya çalıştı ama hayvan her zamanki sakinleştirici etkisinden kurtuldu.

Paul ona, "Onu yakaladım," diye güvence verdi.

Derin bir nefes alarak eyerin üzerine çıktı. Ağırlığını deriye verdiği anda hayvan çılgınca, şiddetli bir şekilde patladı, başı aşağı düştü, arkası yükseldi, öfkeyle çığlık attı. Bacaklarını dikleştirdi, yükselerek kemik kırıcı bir güçle yere çarptı ve ele geçirilmiş bir şeytan gibi dönmeye başladı. Tam olarak hazır olmadan, Colby'nin koltuğunu koruma şansı yoktu. Bir füze gibi fırlatıldı, ince vücudu otostop direğine çarptı. Yere yığıldı ve yüzüstü toprağa düştü.

"Colby, dikkat et!" Paul'ün boğuk çığlığı onu içgüdüsel olarak çitin güvenliğine doğru yuvarlanmaya itti, ellerini başını korumak için kaldırdı. Hayvan şaha kalkıp ona defalarca saldırırken, çarpan toynakların altında zemin sarsıldı. Kaçmaya çalışırken bir toynak sağ baldırına çarptı.

Bir anda zihninde iki çığlık yankılandı. Rafael. Sesi yatıştırıcı bir merhemdi ve her bedele değerdi. O yaşıyordu. Ve Nicolas, onu bir kez daha azarlıyordu.

Bütün bacağı uyuşmuştu. Kıpırdamadan yatıyor, alacakaranlık gökyüzüne bakıyor, hızla atan kalbini ve hızlı nefes alışını kontrol etmeye çalışıyordu. Öğleden sonra olmasına rağmen, güneşin son ışınlarının tenini yaktığını hissedebiliyordu ve vücudu hala

halsiz ve bitkin hissediyordu. Çalışmaya başlamadan önce yarım saat kadar daha beklemeliydi.

"Tanrım, Colby." Paul kendini onun yanına atarken gözlerinden gerçek yaşlar akıyordu. "Çok kötü kanıyorsun, bana ne yapacağımı söyle. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Colby bir dirseğinin üzerinde kendini güçlkle yukarı iterek bacağını kana bulayan çirkin yaraya baktı. Mide bulantısıyla savaşıarak hafifçe küfretti. "Yaşayacağım Paulo, ama dikiş atılması gerekecek." Yaranın kenarlarını birbirine kenetledi, sertçe bastırmak için kendini zorladı. "Git birkaç havlu ve bir tepsi buz getir. Kamyonu kasabaya götürmen gerekecek. Önceden ara ve Doktor Kennedy'ye ofisinde beklemesini söyle, hastaneye gidip bir fatura daha çıkarmak istemiyorum." Kelimeleri dişlerinin arasından ısırarak çıkardı. Bacağı uyuşukluktan yanan bir işkenceye dönüşmüştü.

Paul eve doğru koştu. Colby'nin yüzü o kadar solgundu ki bir hayalete benziyordu. Colby'nin küçük, narin bedeninin devasa, çılgına dönmüş hayvanın altındaki tozun içinde o kadar kırılğan görünmesini, toynakların etle buluşurken çıkardığı o mide bulandırıcı sesi yaşadığı sürece unutamayacaktı. Buzdolabını yırtarak açtı, havluları ve kamyonun anahtarlarını aldı, aceleyle, nefes nefese telefon etti ve birkaç dakika içinde Colby'nin yanına vardı.

"Çok acıyor mu?" diye sordu endişeyle, kızın yaraya buz uygulamasını izlerken. Paul kız kardeşinin yaraları arasında hiç bu kadar çok kan görmemişti. Parlak kırmızıydı ve Colby çok sert bastırıyordu, dişleri alt dudağını derinlemesine ısıırıyordu.

Orantısız bir sırtışıla, kirden dağılmış yüzünün etrafına dökülen saçlarını itti. Bu hareket şakağında bir kan lekesi bıraktı. "Bana yardım etmen gerek Paulo, darbenin şokuyla bacağım uyuştı." Dişlerini sıkıyor, uyuşuk kalmasını diliyordu ama acıdan ve kan kaybından bayılacağını söylemekten daha iyiydi. "Kamyonu yaklaştır, ben de içine girebileyim."

Colby. Adı birdenbire, yumuşak ve güzel bir şekilde ortaya çıkmış, onu güvenli kollarıyla sarmıştı. Rafael'in sesini zihninde okşarken gözleri yaşardı. Onun için yanıp tutuşuyordu. Onu çok özlemişti. Onun sesini duymak bile kendini tamamlanmış hissetmesini sağlıyordu.

Ben iyiyim. Sesin hâlâ yorgun geliyor. Daha uyanmadın mı? Rafael'in sesi çok uzaklardan geliyordu ve ona ulaşmak için çaba sarf ettiği belliydi. Bunu denemesi Colby'ye kendini değerli hissettirdi. Yaralarının tam olarak iyileşmediğini ve içindeki açlığın şiddetlendiğini biliyordu ama yine de ona uzandı. Sorunlarına neden olduğu için ona bu kadar kızginken erime hissinden nefret ediyordu. Onun sesini duymak ya da dokunuşunu hissetmek istemiyordu. Ve onun yapabileceği şiddeti düşünmek istemiyordu.

Bir saat daha sana gelemem. Bana ne yaptığını göster. İçindeki acıyı hissediyorum. Beni uykumdan uyandıracak kadar şiddetli.

Derin bir nefes aldı ve kalçasındaki korkunç yaraya bakarak elini ve buzlu havluyu teninden uzaklaştırdı. Adamın telaşla soluduğunu duydu ve hemen yarayı kapattı. Paul beni kasabadaki doktora götürecektir. Önemli bir şey değil. Birkaç dikiş.

Mümkün olan en kısa sürede size geleceğim.

Başka bir şey yapmak için çok fazla enerji harcadığı için arkasına yaslandı ve atı gözlemlemek için başını çevirdi. At titriyor, tozlu toprağı eşeliyor, hâlâ eyerle mücadele ediyordu, vücudu terden kararmıştı. Kamyonet yanına yanaşp Paul atlar atlamaz Colby hayvanı işaret etti. "Ona bak Paul, onda bir sorun var. Normal davranmıyor."

Paul ata ters ters bakarak, "O bir katil," diye çıkıştı, Paul'ün hayvanlara karşı olan karakterine hiç uymuyordu. "Biri onu uyutmalı."

"Uyuşturulmuş, Paul. Ona bir daha bak; neler olup bittiğinin farkında değil."

"Kimin umurunda, Colby? Boş ver şu lanet atı, seni doktora götürelim."

"Henüz değil. Git Dr. Wesley'i ara, ona gideceğimizi ve yanında yardım getirmesini söyle, buna ihtiyacı olacak. Atın icabına bakılmasını istiyorum."

"Şaka yapıyor olmalısın. Sen orada kanlar içinde yatarken ben veterineri mi arayacağım?" Paul itiraz etti, gözlerinde endişe vardı.

"Paul," Colby'nin sesinde sonsuz bir bıkkınlık vardı.

Paul isteksizce itaat etti ve şaşkın veterineri ayrıntıları aceleyle anlattı. Paul'ün Colby'yi yarı kaldırıp kamyonete bindirebilmesi sonsuzluk gibi geldi. Titreyen ve sarsılan eski kamyonet kasabaya doğru hızla ilerledi.

Doktor uyluğundaki yarayı temizlerken, dikerken ve sargılarken Colby birden fazla kez inledi. Doktorunun ve elinde şırınga olan bir hemşirenin nasihatlerine katlandı ve onlar bitirene kadar tetanosun tehlikelerini ezbere sayabileceğini hissetti. Kesik derindi ve yara oldukça şişmişti; rahatsız olacaktı ama daha kötü yaralanmalar da geçirmişti.

Paul'ün desteğiyle topallayarak kamyona geri döndü, kirli, kan lekeli ve yırtık kot pantolonuna hayıflanarak baktı. Yüzünün kirden sıırıslık olduğunu, saçlarının dağınık bir şekilde sırtına döküldüğünü biliyordu. Kardeşine baktı. "Her zaman ne kadar harika görünmeyi başardığımı hiç fark ettin mi?" diye sordu zayıf bir gülümseme denemesiyle. Sokağın aşağısına park etmiş şık Porsche'ye doğru başını salladı.

Paul onun bakışlarını takip etti ve kadının küçük, pahalı bir butiğin içinde kaybolduğunu fark etti. Louise'in mükemmelliğinden kız kardeşine baktı ve bir süre öylece kaldı. Kir ve kanın altında olağanüstü bir şey vardı, daha önce hiç görmediği bir şey. "Sen ondan çok daha güzelsin Colby, kıyaslanamazsın bile. Gerçekten yok."

Colby, kendini kötü hissetmesine rağmen gülümserken buldu. "Sen iyi bir kardeşsin, bunu biliyor musun? Ben gidiyorum."

Sen benim için re etelerimi getirirken ben de burada uzanıp dinleneceğim ve senin ne kadar m kemmел olduğunu d   neceğim."

"Bizi biraz daha yakına taşıyacağım," dedi anahtarlara uzanarak. "Beni o d kk nın yakınına g t rm yorsun - eczane onun m kemmел küçük Porsche'sinin yanında. Sen egzersiz yapabilir."

"En büyük fedak rlık," diye homurdandı Paul. "Kovboyların hiçbir yere yürümemesi gerekir." Küçük kâğıtları cebine koydu ve onun daha rahat bir pozisyona geçmesine yardım etti. "Bütün bu kirin altında biraz yeşil görünüyorsun Colby. İyi olduğuna ve seni bırakabileceğime emin misin?"

"Ben iyiyim Paulo," diye onu rahatlattı. "Sadece kapıyı açık bırak ki paniğe kapılıp pencereden çıkmaya  alı mayayım."

"Hemen döneceğim." Aceleyle sokaktan aşağı inmeye ba ladı.

Onun gidişini izledi, yorgunluk   km  t  üzerine, en kötüsü de bitmek bilmeyen i lerin hâlâ onu bekliyor olmasıydı. Juan ve Julio'nun da yardımlarıyla nihayet i leri yetiştirmeye ba lamı lardı. Bunun gibi bir sakatlık, çiftliğin günlük bakımının yanı sıra gerekli at biniciliği ve eğitimini yapabilmesini de engelleyecekti.

Körfezin nesi vardı? King gibi o da uy   turulmu  olabilir miydi? Ernie  lm   t . Bunu o yapmış olamazdı. Paul' n yapmış olabileceğini düşünmek istemiyordu. Eyere tırmanmadan önce atın tam olarak nasıl göründüğünü hatırlamaya çalıştı. Bu affedilemezdi. Hayvanın sıkıntısını fark etmemişti; Rafael için çok  z lm   t . Her Şey dönüp dola ıp aynı yere geliyordu. Rafael ve onun üzerindeki etkisi.

"Tekrar merhaba." Yumuşak bir ses onu hayal aleminden çıkardı.

Colby başını kaldırdığında, Rafael'in bu kadar sahiplenici olduğu zamanlarda ona yardım etmeyi teklif eden, Şaşırtıcı yeşil gözlü kadını gördü. Hızlıca gülümsedi. "Her zaman ba ım belada gibi görünüyor, değil mi? Ben Colby Jansen."

"Natalya Shonski." Kadın gülümsedi, yüzü aydınlandı. Colby'nin bacağını gösterdi. "Acı verici görünüyor."

"İnan bana, öyle. Geçen gece yaptığın şey için sana teşekkür etmek istedim. Çoğu insan yanımdan geçip giderdi."

"Ondan korkuyordun," dedi Natalya. "Bunu hissedebiliyordum."

Colby saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve kadına solgun bir gülümseme verdi. "Ondan hâlâ korkuyorum."

Natalya Colby'nin boynunu incelemek için kapıya doğru eğildi. "O avcılardan biri, değil mi? Ne kadar tehlikeli oldukları hakkında bir fikrin var mı?"

Colby'nin avucu anında ısırik izine bastırarak Rafael'i kendisine doğru çekti. "Onları nereden biliyorsun?"

Natalya tereddüt etti, kelimelerini dikkatle seçti. "Onların benzerleriyle birden fazla kez karşılaşma şanssızlığını yaşadım." Natalya, Colby'nin anlayıp anlamadığını görmek için onu dikkatle izledi.

"İlk karşılaşmamı birkaç gece önce yaşadım." Colby ürperdi. "Aklımı kaçırmadığımı bilmek güzel. Her şeyi uyduruyor olabileceğimi düşünmüştüm." İçini bir rahatlama, neler yaşadığını bilen ve hapse atılması gerektiğini düşünmeyen bu kadınla konuşmak için bir heves kapladı. "Onları nasıl öğrendin? Çoğu zaman hâlâ her şeye inanamıyorum."

"Avcı senden ne istiyor?"

Colby'nin parmakları Rafael'in onun üzerindeki izine daha da bastırdı. Her zaman oradaydı, yaptığı günkü kadar tazeydi, hiç solmuyor ve sanki onu çağırıyormuş gibi her zaman zonkluyordu. Ondan ne istiyordu? Seks mi? Keşke sadece harika bir seks olsaydı. Bununla başa çıkabilirdi. Onun kahkahasının zihninde dolaşan sesini hatırladı. Alçak. Şehvetli. Baştan çıkarıcı. Kirpikleri aşağıya indi. Ona cinsel olarak hükmediyordu; bu doğrudu. Ona duyduğu ihtiyacın üstesinden gelemiyordu. "Tam olarak emin değilim." Dürüst olmaya çalıştı. Colby büyük bir şaşkınlıkla kendini gözyaşlarını kırptıştırırken buldu. "Berbat durumdayım Natalya. Beni bir şekilde kendisine bağladı ve ondan ayrı kalmaya dayanamıyorum. Bu şekilde hissetmekten nefret

ediyorum."

Natalya etrafına bakındı ve sesini alçak tuttu. "Keşke sana yardım edebilseydim Colby. İşte cep telefonu numaram. Yakında yola çıkıyorum. Benimle gelmek istersen beni ara. Bir yerde çok uzun süre kalamam."

"Korumam gereken bir erkek ve bir kız kardeşim var."

"Eğer bölgede bir avcı varsa, yakınlarda bir vampir vardır. Onları bir vampirden koruyamazsın."

"Rafael'in bir avcı olduğunu nereden biliyordun?"

Natalya sesini daha da alçalttı. "Üzerimde bir doğum izi var, sol tarafımda, yumurtalıklarımın hemen üzerinde. Ateş püskürten bir ejderhaya benziyor ve bir vampir ya da bir avcı, hatta insan kuklalarından biri yaklaştığında yanıyor."

Colby keskin bir nefes aldı ve sol tarafına dokundu. "Nereden geldi bu?"

Natalya omuz silkti. "Ben onunla doğdum. Birçok kez hayatımı kurtardı."

Colby acıyı hafifletmek umuduyla kalçasını, yırtığın hemen altını ovuşturdu. "Bölgede bir vampir var ve Rafael onun diğerlerinden farklı, daha güçlü olduğunu söylüyor."

Natalya kaşlarını çatı. "Onu öldürebilirler mi?"

"Bilmiyorum. Rafael yaralandı ve vampir kaçtı. Sanırım Rafael ona zarar verdi."

Natalya içini çekti. "Burayı sevdim sayılır. Henüz gerçekten ayrılmak istemedim. Henüz bir vampiri öldürmeyi öğrenemedim. Sürekli geri geliyorlar. Sürekli Drakula filmleri izlemek o kadar da yardımcı olmuyor."

"Rafael ve kardeşi Nicolas aslen Karpat Dağları'ndan. Orada yardım bulabilirsin," diye önerdi Colby. "Nicolas bana onların yakılması gerektiğini söyledi. Oldukça iğrençti. Göğüsten kalbi söküp onu da yaktıklarını söyledi."

Natalya yavaşça doğruldu. "Keşke sormasaydım."

Colby'ye baktı. "İyi olduğuna emin misin? Bunun üstesinden gelebilir misin? Benim için çok zor oldu ve senin de benim kadar yalnız hissetmeni istemiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Dönüşümden bahsediyor."

Natalya kaşlarını çatı. "Seni buraya mı getiriyorlar? Bunu yapabilirler mi? Vampirlerin genellikle öldürdüğünü biliyorum. Genellikle kadınları bir süre etraflarında tutarlar, korkularından zevk alırlar ama her zaman öldürürler. Birkaç kez onları kurtarmaya çalıştım ama delirmişlerdi. Beni ısırmak istiyorlar, kan içmeye çalışıyorlar ve hatta insan eti yemeye çalıştıklarını bile gördüm. Bilmiyorum Colby, kulağa tehlikeli geliyor."

"Tehlikeli hissediyorum. Güneş ışığıyla başım dertte ve Chevez kardeşler olmasa -Rafael'le birlikte Brezilya'dan geldiler- çiftlik işlerine yetişemezdim. Artık gündüzleri uyumak zorundayım."

"Ondan uzaklaşmak mı istiyorsun?" Natalya sordu.

Colby gözyaşlarına boğulacak gibi hissederek iç çekti. "Yapabileceğimi sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse ne istediğimi bilmiyorum. Çok korkuyorum ama ona o kadar takıntılıyım ki. Ondan uzak kaldığımda, delirdiğimi düşünene kadar aklımdan çıkmıyor." Natalya'ya baktı. "Bırakın insan etini, herhangi bir yiyeceği bile arzulamıyorum."

Natalya ona, "O bir vampir değil," diye güvence verdi, "ama bu avcılar tehlikelidir. O insan değil Colby ve seninle bir insan olarak ne kadar yakınlık kurarsa kursun, o hâlâ farklı ve tamamen farklı kuralları var."

Colby kısık bir sesle, "Korkuyorum," diye itiraf etti, gerçekten ne kadar korktuğuna şaşmıştı. Rafael onu kasten baştan çıkarmıştı. Onu hakkında hiçbir şey bilmediği bir dünyanın içine sokmuş ve aşına olduğu dünyanın dışına çıkarmıştı. Bu dehşet vericiydi ama yine de onsuz bir hayat düşünemiyordu. Ve asıl korkutucu olan da buydu.

Natalya, "Hepiniz benimle gelebilirsiniz," diye teklif etti. "Yalnız koşmak pek eğlenceli değil. Ve hep birlikte daha güvende olabiliriz."

Ve seni bulacağım. Seni bulamayacağım hiçbir yer yok. Rafael'in sesinde bir ısırik, bir uyarı vardı. Colby omurgasından aşağıya doğru bir ürperti hissetti.

"Beni duyabiliyor." Natalya hemen geri çekildi ve temkinli bir şekilde etrafına bakındı. "Gitmek zorundayım. Burada kalmaya cesaret edemem. İyi şanslar." Kamyondan geri geri uzaklaştı.

Colby onun elini tutup orada tutma isteğini bastırdı. "Dikkatli ol Natalya," diye seslendi ve üzerinde Natalya'nın cep telefonu numarasının yazılı olduğu küçük kâğıt parçasını cebine soktu. O da kaçmak istiyordu. Natalya'nın gözlerinde korku ve kaçmak için mutlak bir kararlılık vardı. Vampirler ondan ne isterse istesin, onlara vermeyecekti. Colby sadece her şeyin sihirli bir şekilde normale dönmesini diledi. Gözlerini tekrar kapadı ve ona kadar saydı, Paul'ün arkadaşlarından birine rastladığını ve ağrı kesici ilaçları aceleyle ona geri vermek yerine konuştuğunu biliyordu. Endişesi buraya kadarmış.

"Sakin bana Annie Oakley'in attan düştüğünü söyleme!" Tony Harris kamyona doğru eğildi, yakışıklı yüz hatları alaycıydı.

Colby ona yorgun bir ifadeyle, "Günümü tamamlamak için tam da ihtiyacım olan şeysin Tony," dedi.

"Ne oldu?" Açık kapı aralığında durmak için yaklaştı, kalın, oldukça kanlı bandajı incelemek için eğilirken ağırlığı vücudunun üzerindeydi. Onu koltuğa yaslamış, kolunu sıkıca ve kasıtlı olarak beline bastırmıştı. Isık çalarak ona baktı, karanlık, kibirli gözleri içinde bulunduğu durumdan duyduğu keyfi açığa vuruyordu. "Belki de şuna bir bakmalıyım; kanıyor gibi görünüyor." Adamın eli kadının kalçasındaydı, parmakları şişmiş ete bastırıyordu.

"Bağırırsam Tony, kasabanın yarısı koşarak gelir."

"Ben görüşü engellerken kimse göremez," dedi. "Bağırırsan, bacağının acıdığını ve yardım etmeye çalıştığımı söylerim."

"Sanki benim sözüme karşı senin sözüne inanacaklar. Cehenneme git, Tony. Ve ellerini üzerimden çek." Colby ona doğru hamle yaptı ama yer darlığı hareketlerini engelledi.

Adam darbeyi savuşturdu ve ona güldü. "Tüfeğini evde mi bıraktın Colby? Sorun ne, o soğuk, kibirli kğmsemen nerede kaldı?" Eli tekrar bandajdaydı, onu yakından izleyip çaresizliğinin tadını çıkarırken orada duruyordu.

"Kapa eneni Tony ve defol git buradan."

Parmakları bacağındaki yaraya yaklaştı ve biraz daha sert bastırdı.

"Bu hiç komik değil Tony." Colby eline bakmamaya çalıştı.

"Evet, bence bu gerçekten komik. Her zaman benden daha iyi olduğunu düşündün, değil mi Colby? şimdi zengin bir adamın var ve bunun benim gibi biri için fazla iyi olduğunu kanıtladığını düşünüyorsun, ama ben ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sen onun paralı fahişesinden başka bir şey değilsin. Sana gerçek bir erkeğin nasıl hissettirdiğini göstereceğim."

Kız ondan kaamadan Tony eğildi, ağzını kızın ağzına yapıştırdı ve dişlerini kasten kızın yumuşak i dudağına geçirdi. Bir eli bacağının üzerinde, şişmiş yırtığın hemen yanında duruyordu.

Colby her şeyi, yorgunluğunu, bacağındaki ağrıyı, şehrin ana caddesine park etmiş olduğu gerçeğini unutmuştu. Tony'nin iğrenç imalarına ve zorbalıklarına katlanmak bir şeydi; ona fiziksel olarak dokunması tamamen farklı bir teklifti. Aralarındaki kavga okul bahçesinde, kendisinden iki sınıf üstte olan Tony'nin sınıfındaki bir çocuğa acımasızca sataşmasıyla başlamıştı. Kız herkesin gözü önünde ona vurmuştu. ocuk misilleme yaptığında Joe Vargas, Ben ve Larry Jeffries hemen onu savunmaya geçmişlerdi. Yıllar boyunca Harris onu tehdit ve taciz etmişti ama ona elini bile sürmemişti.

Sağ dirseği adamın solar pleksusuna çarptı ve sol eli adamın kıvırcık siyah saçlarının arkasını hınzırca kavrayarak başını kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı. Dehşete kapılan adam sanki görünmeyen eller onu kaldırıp aşağı atmış gibi aniden kamyondan fırladı. Sonra kadın

Rafael'in simsiyah gözlerine bakıyordu. Orada yoğunlaşan keskin tehdit karşısında nefesini tuttu. Küçük kırmızı alevler parlıyordu, vahşi ve doğal olmayan. Bir şeytana benziyordu, bir yırtıcı hayvana, gaddar, kurnaz, insandan çok hayvana. Hayatında hiçbir şey onu onun gözlerindeki acımasız boşluk kadar korkutmamıştı. Ölüme bakıyordu. Ve onun Tony Harris'i kolayca öldürebileceğini biliyordu.

Hayır! Hayır, Rafael, yapamazsın. Kasıtlı olarak, adamı bedenine, beynine geri çağırmak için daha samimi iletişim araçlarını kullandı. Doğal bir avcıya bakıyordu. Adam çoktan ondan uzaklaşmış, sokakta yayılmış yatan Harris'e dönmüştü.

"Rafael, bırak şunu," diye yüksek sesle seslendi, kalbi bir tür dehşet içinde çarparak koltuktan kaymaya çabaladı. Bacağı ağırlığını alıp tüm vücudunu sarsarken nefesinin altından hafifçe küfretti.

Tony ayağa fırladı ve yumruklarını iki katına çıkararak sokağa tükürdü. Rafael soğukkanlılıkla ve oldukça acımasızca Tony Harris'e bir tokat attı.

sert, güçlü bir darbe indirdi ve adam ileri atılırken sendeledi. Rafael ona tokat atmaya devam etti, güçlü darbeler üstüne darbeler indirerek kovboyu sokakta geriye doğru yürüttü. Her darbe Tony'nin dengesini bozuyor, sarsıcı ve aşağılayıcı bir ceza veriyordu. Colby binlerce kavgaya tanık olmuştu ama bu tamamen farklıydı. Bu vahşi ama soğukkanlı bir saldırıydı, herkesi hareketsiz bırakan, kaldırımlarda durup yaşanan dramı şaşkınlıkla izleyen acımasız bir güç gösterisiydi.

Colby topallayarak peşlerinden gitti, Rafael'in Tony Harris'i tek bir darbeye yere düşürebileceğini anlayınca kalbi hızlanırken öfkesi de için için yanmaya başladı. Bu halka açık bir cezaydı. Rafael Tony'yi soğukkanlılıkla ve vicdan azabı duymadan öldürebilirdi. Onu öldürmeyi tercih etmişti ama Colby cinayete asla göz yummayacağı için bundan kaçınmıştı.

Onu içine çekmesi, vücudunun canlanmasına yardımcı olmadı. Her hücrelerini, varlığının her lifini hissedebiliyordu.

Ona ulaşmak, ona ihtiyaç duymak, onu bir uyuşturucu gibi arzulamak. Onun bedeni ve zihni üzerindeki kontrolünden nefret ediyordu. Belli oluyor muydu? Natalya ona acıyarak bakmıştı ve neredeyse kendine zarar verecek kadar kederli olduğunu her düşündüğünde kendini küçümsediğini hissediyordu. Her geceyi atlatabilmek için hiç güvenmediği Nicolas'a ulaşmak zorunda kalmıştı.

"Bırak gitsinler," diye bağırdı Paul, kadının kolunu tutarak, sokaktaki koşuşturmasından nefes nefese kalmıştı. Topallıyordu ve dişlerinin acıyla birbirine kenetlendiğini fark etmemiş gibiydi.

Colby kardeşini silkeledi. "Kapa çeneni!" diye tersledi.

Paul hemen durdu. Colby'nin saçlarının kızıl olmasının bir nedeni vardı. Biri onu fazla zorlarsa alevler içinde kalabilirdi. De La Cruz'a yoğun bir memnuniyetle baktı. Herkesin önünde ona haddini bildirmek üzereydi. Kalabalık kesinlikle yeterince büyüktü.

Colby, Rafael'in kolunu yakaladı ve kolun sertliği karşısında bir an için afalladı. Sanki bir demir parçasını tutuyor gibiydi. "Kes ş u n u Rafael, hemen şimdi!" Colby kendini iki adamın arasına sokmaya çalıştı ama Rafael onun etrafından kolayca süzülerek vücudunu Harris'le arasında tuttu. Bu Colby'yi daha da öfkелendirdi. "Benim sorunlarımla ilgilenmeni istemiyorum. Beni anlıyorsun, bir daha asla. Bu benim işim." Gücü anlıyordu, kontrolü sürekli elinde tutma ihtiyacını çoğu insandan daha iyi anlıyordu ama iki adama da o kadar kızmıştı ki Rafael'i sürüklemeye çalıştı Tony'yi kolundan tutup uzaklaştırmayı başaramadı.

Harris iki eliyle ezilmiş yüzünü tutarak sendeleyerek uzaklaşmak için bu fırsatı değerlendirdi. Rafael, Colby'nin başının üstünden onun gidişini izledi, gözlerinin derinliklerinde hâlâ kırmızı alevler parlıyordu.

"Kahretsin, Rafael." Colby'nin kendisini etrafında vızıldayan bir sinek gibi hissetmesine neden oluyordu. Göğsüne bir yumruk indirdi, iyi atılmış yumruğunun arkasında bastırılmış tüm öfkesi vardı.

Adam kızın tepesinde dikiliyor, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kırıştırıyordu. Şehvetli yüz hatlarında yavaşça bir eğlence belirdi, gözlerindeki acı buzu ısıttı. Bana vurdun mu, querida? Sesi yumuşak, seksi ve samimiydi, sokağın ortasında kanının ısınmasına ve vücudunun sıkışmasına neden oldu ve bu onu ona tekrar vurmak isteyecek kadar kızdırdı.

"Komik olma." Onun tarafından büyülenmeyecekti. Vücudunun eridiğini ve sıcaktan havuza döndüğünü hissetmeyecekti. "Sen benim işime karışma. Tony Harris'in beni hırpalamasını istemiyorsam, bunu kendim hallederim. Durumu on kat daha kötü hale getirdin; senin sayende tüm kasaba bir şeyler olduğunu biliyor. Unuttuysan söyleyeyim, Brezilya'da değil Amerika Birleşik Devletleri'ndesin ve burada şerifi ararız."

Onu herkesin gözü önünde kolayca kucağına aldı, göğsüne yasladı ve zahmetsiz uzun adımlarla caddeden kamyonuna doğru ilerledi. "Yaralandığında uzak durmayacağımı biliyorsun Colby." Sesi onun üzerine fısıldadı, kadife yumuşaklığında, karşı konulmaz. Büyüleyiciydi. Yakıcı bakışlarında bir sahiplenme vardı ve başka bir şey, vahşi ve ilkel bir şey, sanki Tony Harris'le işi henüz bitmemiş gibiydi. "Ve başka bir adamın sana ellerini sürmesine izin vermeyeceğim."

Colby uzanıp onun ağzına dokundu. Parmakları, Nicolas'ın söylemesinden önce uyandığını hatırlatan, daha önce orada olmayan gerginlik ve yorgunluk çizgilerinin üzerinde gezindi. Yüzünde belli belirsiz izler vardı, yavaş yavaş kayboluyorlardı ama onu parçalayan pençelerin kanıtıydılar. Ona bir bariyer sağlamak için çok acı çekmişti. Elini kalbinin üzerinde gezdirerek ısırık izlerinin hâlâ orada olup olmadığını merak etti. Hiç istemediği halde içinde bir şeyler yumuşadı. "Tony Harris'le başa çıkabilirim," dedi niyetinden daha nazikçe. "Yasalarımız, insanların yaptıklarından hoşlanmadığınız için gidip birini öldürmesine izin vermiyor."

"Yasalarımız çok açık." Sesinde hiçbir duygu yoktu, sadece ölü bir sakinlik ve ağzında acımasız bir kesik vardı.

"Tony bir zorba."

"Tony uzun zaman önce öğrenmesi gereken bir dersi öğrenecek yoksa bir daha kadınları rahatsız etmek için etrafta olmayacak."

"Yapma, Rafael. Uzaktan bile olsa onu gerçekten incitebileceğini biliyorum ama bu doğru değil. Yapma işte." Öfkesi, bacağındaki acı ve Rafael'in amansız çenesiyle doğru orantılı olarak artıyordu.

"Eğer bu adama dokunmayacağımı söylememi istiyorsanız, size yalan söyleyemem ve böyle bir söz vermeyi reddediyorum. Eğer bu adam sana elini sürmeye kalkışırsa, bir daha böyle bir şansı olmayacak. Asla." Bunu tam bir kesinlik içinde söyledi.

"Ne kadar maço. Gerçekten etkilendim. Louise de öyle. Tanrı aşkına, indir beni, kendimi aptal gibi hissediyorum. Yürüyebilecek durumdayım." Dehşet içinde gözyaşları birdenbire kabardı. Lanet olası adam. Louise'in kibirli bakışları altında tüm kasaba ona sırtarak bakıyordu.

"Debelenmeyi bırak, Colby, yoksa sana bunu yapmanı emredeceğim," diye ısırdı. "Ne yapmamı bekliyordun, querida? O zavallı adamın sana dokunmasına izin veremezdim. Kanaman var ve acı çekiyorsun. Ben senin hayat arkadaşım ve seninle ilgilenmek benim görevim ve hakkım. Bunu yapmaya niyetliyim."

Harris'le yüzleştğinde yüzeye yaklaşmasına izin verilmeyen volkanik öfkeyi o anda içinde hissetti. Zar zor dizginleniyor, zar zor kontrol ediliyordu. İri gözleri yaşlarla dolmuştu ve bu, yüzünde gezinen bakışlarındaki öfkeyi daha da artırıyordu. "Sadece eve gitmek istiyorum, Rafael." Buradan uzaklara, senden uzaklara. Engel olamadan düşüncelerinin arasına karıştı.

Çenesinde bir kas sarsıldı. Senden asla ama asla vazgeçmeyeceğim.

Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Bunu geride bırakmış olmalıyız. Sesinin sessiz kırbacında bir kırbaç vardı.

Bunu geçtin mi? Delirdin mi sen? Birkaç sorunum var, biliyorsun. Bir adamın kalbini göğsünden çıkarman gibi. Bu

daha bitmedi, Rafael.

Paul'ün kara kaşlarını çatmasına aldırmadan onu nazikçe kamyonetin koltuğuna bıraktı. "Çekil evlat, ben kullanıyorum." Bunu yumuşak bir sesle söylemişti ama sesinde bir şey vardı, Paul'ün kamyonetin arkasına atlamadan önce çaresizce kız kardeşine omuz silkmesine neden olan bir uyarı notu.

Hiçbir şey Rafael'in gücüne karşı koymaya cesaret edemedi ve kamyon hemen çalıştı.

"Araba kullanmayı biliyor musun?" Colby sordu.

Adamın siyah gözleri kızın üzerinde gezindi ve sonra gözlerini yola dikerek kasabanın içinden geçti ve Tony Harris arabasının yanında dururken kıl payı onu atlattı. "Beni terk etmeyi düşünüyordun. Ve o zavallı adamı savunuyorsun."

"Tabii ki seni terk etmeyi düşünüyordum." Ona ters ters baktı. "Benim deli olduğumu mu düşünüyorsun? Ve lanet olası Tony Harris. Bunun onunla ilgili olduğunu mu sanıyorsun? Mesele Tony değil Rafael, mesele senin beni neredeyse öldürüyor olman. Kollarına düşeceğimi ve sana sadece kendi hayatım için değil, Paul ve Ginny'nin hayatları için de güveneceğimi mi sanıyorsun?"

Küçük bir sessizlik oldu. "Bunu açıklayabilirim Colby."

Rafael ilk kez tereddütlü görünüyordu. Kızın kaşları havaya kalktı. "Paul'ün duyma ihtimalini göze almak istemiyorum. Eve gidene kadar bekleyelim. Ama sen açıklayacaksın. Şu anda tek düşündüğüm bacağımın nasıl acıdığı," diye ekledi ve pencereye vurdu. Paul camı kenara kaydırıldı. "Ağrı kesicileri ver. Hepsini alıyorum."

Paul şişeyi onun eline verdi ve Rafael şişeyi çıkardı. "Bunlara ihtiyacın yok."

"Nereden biliyorsun? Cehennem gibi acıyor." Ona ters ters baktı. "Beni delirtiyorsun. Gerçekten delirtiyorsun. Bizi birbirimize bağlamak için bir şey yaptın ve sonra kendini neredeyse öldürtüyordun ve beni toprakta uyumaya bıraktın. Hapları ver bana."

"Hayır ve beni azarlamana gerek yok, ikimiz için de yeterince azarladım."

"Belki senin için yeterli olabilir ama benim için asla yeterli olmayacak." Nefesini yavaşça bıraktı ve koltuğa yaslandı. "Bacağım gerçekten acıyor, Rafael."

"Bunun farkındayım. Senin hissettiklerini ben de hissediyorum, hatırladın mı? Bu tür ilaçları kullanmak iyi değildir; siz kısmen benim dünyamdasınız ve vücudunuz bu tür şeyleri reddedecektir."

"Yemeği reddetmesi gibi mi?" diye sordu ona ters ters bakarak. Adam bandaja baktı. "Doktor bacağını dikmiş. Çok barbarca."

"Toprakla doldurup içine tükürmeli miydi? Belki de beni bir mezara tıkip birkaç gün orada bırakmalıydı?"

"Sadece sessiz ol." Kamyondan atlamak için deli gibi bir istek duyduğunu biliyordu. Kafası karışık, tedirgindi ve ağrı onu hasta ediyordu. "Bacağındaki ağrıyı dindirmek için kenara çekiyorum."

Colby itiraz etmedi. Eğer onu elinden alabilirse, çok minnettar olacaktı. Virajlı yolda küçük, korunaklı bir alan buldu ve dikkatini tamamen Colby'ye odaklayabilmek için kenara çekti. Rafael kendini bedeninin dışına göndererek bedeninin yok olmasına ve geride hafif, saf bir enerji bırakarak onu içten dışa iyileştirmek üzere bedenine girmesine izin verdi. Bacağını dikkatlice onarmak için zaman ayırdı, şişliğin gittiğinden, pürüzlü kenarların kusursuz hale geldiğinden ve içerideki kas ve dokudaki yaraların iyileştiğinden emin oldu.

Kendi bedenine geri çekildiğinde ona doğru eğildi ve nazik parmaklarıyla bacağına dokundu. "Daha iyi hissediyor musun?"

Colby onun karanlık gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamıyor, güçlü olmak isterken bir aptal gibi orada boğuluyordu. Bacağı gayet iyi hissediyordu ama yüzündeki çizgiler her zamankinden daha derin kazınmıştı. "Bunu yapmamalıydın."

"Başka seçeneğim yoktu." Ağzının köşesini, göz kapaklarını ve burnunun ucunu öpmek için eğildi. "Beni korkuttun. Bunu bir daha asla yapma." Kızın bileğine uzandı.

Hayatını kurtarmak için kesip açmış. Onu ağzına götürdü, dili silik yara izinin üzerinde gezindi.

Bu yakınlık, vücudunda sıcaklığın kıvrılmasına neden oldu. "Rafael, kendini daha fazla iyileştirmelisin." Açlığın onu dövdüğünü hissedebiliyordu, dikkat çekmek için kükreyen, yaşayan, nefes alan bir canavar. "Kendi ihtiyaçlarınla ilgilenmelisin."

"İhtiyaçlarımla ilgileniyorum." Sesi alçak ve boğuktu, kadının tüm duyularını baştan çıkarıyordu.

Gölge tek uyarıcıydı, karanlık ve uğursuzdu ve ikisinin üzerinde belirirken siyah bir tür kötülükle doluydu. Kapı arkasından sarsılarak açıldı ve Colby neredeyse kamyonundan dışarı fırlayacaktı. Yüzü nefret maskesine dönüşmüş olan ağabeyi bıçakla ona doğru hamle yapınca şok ve dehşet içinde çığlık attı.

Bölüm 15

Rafael görülemeyecek kadar hızlı hareket ederek Colby ile Paul'ün arasına girdi. Paul'ün boğazından vahşi hırıltılar yükseldi ve silahla çılgınca bir hamle yaptı. Rafael bileğini sıkıca kavrayarak bıçağı kolayca çıkardı ve Paul'ün ifadesi bir anda değişti. Hızla gözlerini kırptırdı, gözleri açıldı, farkına vardı ve Colby'nin yüreğini parçalayan ürkek bir suçlama çığlığı attı.

"Colby!" Sesi kayıp bir çocuk gibiydi, çok sevdiği, hayatı boyunca baktığı küçük çocuk. "Ne yapıyorum ben? Ne yaptım ben?" Rafael'in avuçlarında çırpınmıyordu. Gözyaşları gözlerine doldu ve yüzünden aşağı süzüldü. Tüm vücudu titriyordu.

"Tatlım." Colby ona doğru uzandı, onu rahatlatmak istiyordu.

Paul onun ulaşamayacağı şekilde geriye doğru sarsıldı. "O benim! Vampir beni ısırduğında bana bir şey yaptı, değil mi? Nicolas bu yüzden ölmemi istedi. Sana zarar vereceğimi biliyordu." Rafael'in gözlerinin içine bakmak için döndü. "Ginny'ye zarar verebilir miydim? Colby'ye zarar vermek için ata bir şey yapan ben miydim?"

Rafael çocuğun anılarını araştırdı ve kız kardeşinin sutyenini unutulduğu ahırda bulduğunu gördü. İç çamaşırı, Paul'ün Colby'yi öldürmek için derinlere gömdüğü gizli dürtüyü tetiklemişti. Çocuğun bir şırınga hazırladığını ve atı eyerleyip Colby'yi uyandırmadan önce ata uyuşturucu sıkıldığını gördü. Çocuğun zihninden çıktı ve nefesini yavaşça bıraktı. "Paul," diye nazikçe konuştu, "bu vampirlerin geliştiği türden bir şey. Bu sen değilsin. İyi birini alırlar ve o kişinin asla yapmayı düşünmeyeceği eylemleri gerçekleştirmesini sağlamaya çalışırlar. Sen hatırlayamazsın

Çünkü kardeşlerinden birine zarar vermek senin doğana aykırı. Seni kötü bir şeye dönüştüremez. Seni sadece savunmasız olduğun zaman kullanabilir."

Paul kamyonundan uzaklaştı. Arkadan atladığını ya da kız kardeşinin arkasından kapıyı yırtarak açtığını hatırlamıyordu.

Bıçağın nereden geldiğini bile bilmiyordu. "Kız kardeşlerimi seviyorum. Onlardan birine zarar vermektense ölmeyi tercih ederim." Colby, Rafael'in kalbini parçalayan tek bir acı sesi çıkardı. Kamyonetten inip Paul'ün peşinden gitmeye çalıştı ama Rafael onun elini tuttu ve gözlerini çocuktan ayırmadan kendisine doğru çekti. Querida, denememe izin ver. Yaptığı şeyden utanıyor ve başarılı olabileceğinden korkuyordu. "Paul, aileni sevdiğini biliyoruz.

asla onlara zarar verecek bir şey yapmayın."

"Yaptım ama. Yaptım." Paul kaçacakmış gibi döndü ama Rafael daha hızlıydı, onu orada tutuyordu, kolları çocuğun etrafında kenetlenmişti.

"Beni dinle." Colby, Rafael'in sesindeki zorlamayı fark etti. "Artık ne yaptığını ve kim olduğunu bildiğimize göre, onu daha iyi durdurabiliriz. Sana sahip olamaz. Sen bize aitsin. Sen familia'sın, bizim ailemizsin. Seni kullanmaya devam ederse, onun çöküşünü sağlayacak kişi sen olacaksın."

Paul gözyaşlarına boğuldu, çılgınca hıçkırarak yüzünü Karpatyalı'ya gömdü. Rafael kendini bir genci, bir insan çocuğunu teselli ederken buldu, kalbi Paul'ün sınırsız ağlayışına Colby'ninkiyle birlikte tepki verdi.

"Vampirin sana ne yaptığını gördüm. Çok iğrençti. Ve dişleri derime giriyordu." Paul tiksintiyle titredi. "Kabuslar görüyorum."

"Vampiri uzun zamandır avlıyorum. Onun yenilmez olduğunu düşündüğünüzü biliyorum ama yıllar boyunca hayal edebileceğinizden çok daha fazlasını yok ettim. Dikkatsiz davrandım, çok fazla duygu hissettim ve bir avcının olması gerektiği kadar dikkatli değildim. Vampir seni bize karşı kullanmak niyetiyle aldı ama seni beklediğinden çok daha güçlü buldu. Sen

Colby'yi öğleden sonraları herhangi bir saatte uykusunda öldürebilirdi." Bu tam olarak doğru değildi; Paul bunu deneyebilirdi ama Nicolas Colby uyurken odasına güvenlik önlemleri almış ve Chevez kardeşler Paul'ü yakından izlemişlerdi. Paul, vampirin zorlamasına rağmen asla böyle bir girişimde bulunmamıştı. "Senin karakterin onun için çok güçlü olduğunu kanıtladı. Bunca gün ve gece geçti, ama ancak şimdi, ayağa kalkmak üzereyken, taleplere boyun eğdin."

"Ama onu incittim."

"Ona itaat etmek zorundaydın. Paul, bana bak." Rafael, çocuğun paramparça olmuş bakışları kendisiyle buluşana kadar onu yavaşça kol uzunluğunda tuttu. "Senden çok daha güçlü ve çok daha hızlı olduğumu biliyorsun ama ben seni durdurmak için buradayken saldırdın. O seni yenemedi ama sen bir çocuksun, onun planlarını bozan bir insansın."

Paul kendisine çocuk denmesine biraz sinirlendi, gururu kabarmıştı. "On altı yaşındayım," dedi ve gözlerini silerek geri çekildi.

"Evet, öylesin ve bir erkeğin sorumluluklarını omuzladığın gerçeğine güveniyorum. Kesinlikle tehlikeyi ve ne yapmamız gerektiğini anlayacak kadar olgunsun."

Paul gözlerini hızlı ve gergin bir şekilde Colby'ye çevirdi. Omuzlarını dikleştirdi. "Bana bunu nasıl durduracağımı söyle." "Vampiri öldürmeliyiz ki senin üzerindeki etkisi sona ersin.

tamamen gitti Paul," diye açıkladı Rafael. "Bu arada, Nicolas'ın yapabildiği gibi ben de sana yardım edebilirim."

Colby, Nicolas'ın şimdiye kadar pek yardımcı olmadığını belirtmek zorundaydı.

Nicolas onu düpedüz öldürmekten alıkoydu. Rafael nazik ama kararlıydı. Onun müdahalesi olmasaydı Paul kötü durumda olurdu.

O kötü durumda. Ben kötü durumdayım. Çiftliğim kötü durumda. Hepiniz buraya geldiğinizden beri hayatım darmadağın oldu. O vampir seni buraya kadar takip etti mi? Colby'nin aklı karışmıştı. Çiftliğindeki kazalar çok daha önce başlamıştı.

Chevez kardeşler Ginny ve Paul üzerinde hak iddia etmeye gelmişlerdi. Bunun için onları suçlayamazdı.

"Ne gerekiyorsa," dedi Paul. "Ne yapmamı istersen."

"Buradan ayrılmak anlamına gelebilir, Paul," dedi Rafael. Colby sertleşti. "Buradan ayrılmıyoruz, Rafael."

"Başka seçeneğimiz yok Colby," dedi. "Vampir yok edilene kadar hepiniz tehlikedesiniz. En çok da Paul. Aralarına mesafe koymamız gerekiyor."

Colby birden kendini kapana kısılmış hissetti. Yüzünü Rafael'den çevirdi ve çok sevdiği dağların sarp zirvelerine baktı. "Paul'ü Brezilya'ya, Chevez ailesinin yanına göndermekten bahsediyorsun, değil mi?"

Sesinde hiçbir ifade yoktu ama Rafael adrenalin ve kararlılık dalgasını hissetti. "Paul'ü ve akıl sağlığını korumak için Güney Amerika'da beş kişiyiz. Bu kadar uzak bir mesafeden vampir onu savunmasız olduğu bir anda kolayca yönlendiremez. Güneşli saatlerde amcaları ve kuzenleri, güneş battığında ise hepimiz ona göz kulak olacağız."

Colby, "Paul, kamyonete bin," dedi.

Çocuk tereddüt etti, ama kız ona ateşli bakışlarını yöneltiyordu, bu yüzden hala emin olamayan, kafası karışmış ve çok üzgün bir şekilde arkaya tırmandı.

Rafael kamyonu çalıştırdı. "Colby, bana olan hislerinden kaçamazsın. Vampirler tamamen kötüdür. Bu tehlikeli bir durum."

"Hepimizin tehlikede olduğunun farkındayım," diye cevap verdi sertçe. Adamın siyah gözleri sadece bir kez onun üzerinde gezindi ama kadının omurgasında bir ürperti yarattı. Ondak korkuyordu, onun kendisi üzerindeki kontrolünden korkuyordu. Onlara biraz mahremiyet sağlamak için pencereyi yerine kaydırıldı. "Sana karşı hislerimin ne olduğunu bilmiyorum. Seks yapıyoruz. Harika bir seks ama yine de seni gerçekten tanımıyorum. Beni kasten baştan çıkardın, Rafael. Bunu inkâr etme. Sen yaptın. Ben yalnızım ve kolay bir avdım."

"Seni baştan çıkardığımı inkâr etmeye hiç niyetim yok. Neden edeyim ki? Ama hayat arkadaşın olmasaydım bana bu şekilde karşılık vermezdin."

"Rafael, her kadın senin tarafından baştan çıkarılır. Çok seksisin ve inanılmaz bir aşıksın. Bunun hayat arkadaşı olmakla hiçbir ilgisi yok."

"Başka bir kadın tarafından baştan ıkarılamazdım," dedi sessizce. "Sen bana aitsin. Gerisi sonra gelecek."

"Ne dinlenmesi? Söylediğin her şeyi yaptığım kısım mı?" "Hayır, onun şimdi gelmesi gerekiyor."

şaka yapmaya çalışıp çalışmadığını anlamak için ona baktı. Adamın hiç eğlenmediğini hissetti ve çok ciddi olduğu hissine kapıldı. "Mesele şu Rafael: Vampirler ve Karpatyalılar bir yana, ben uyumluluğa inanırım. Aklımdan geçeni söylerim, kendi kararlarımı veririm ve kendi yolumda giderim. Ayrıca her şeyi enine boyuna düşünürüm. Benim yerime karar vermek istiyorsun. Neden uzaktan da olsa uyumlu olduğumuzu düşünüyorsun ki?"

Siyah gözleri kızın üzerinde ikinci kez kaydı. Ateşli. Sahiplenici. Tek bir baştan çıkarıcı bakışla Colby'nin nefesini kesmişti. Colby başka tarafa, pencereden dışarı bakmak zorunda kaldı, parmakları sertçe birbirine dolandı. Adam onun gözlerinin içine bakabiliyor ve ona sahip olabiliyordu. Onu öptüğünde Colby kendi iradesini kaybediyor gibiydi. Colby zonklayan şakaklarını itti.

Geçici olarak onun zihnine kendi zihniyle dokundu. Duygular şiddetli, çalkantılı ve hazırlıklı olduğu hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde dönüyordu. Rafael ne pahasına olursa olsun ona sahip olmaya niyetliydi. İlk başta düşündüğü kadar, belki de daha fazla acımasızdı. Kadının korkularına ve kuşkularına rağmen onu korumak için kendi bildiğini okuyacak ve en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapacaktı. Colby her zamankinden daha fazla korkarak kafasından çekildi. Rafael kimsenin ona hayır demesinden hoşlanmazdı ve onun üzerinde hakkı olduğuna inanıyordu.

Onunla nasıl hayatta kalabilirdi? Çok farklı yaşıyor, çok farklı düşünüyordu. Hayvan içgüdülerinin, Latin erkeğinin ve tehlikeli Karpat avcısının bir karışımıydı. Kız ise

Bağımsız bir kadının timsaliydi ama artık onun yanında kendi yargılarına güvenemiyordu. Onunla birlikte olmayı her şeyden çok istiyordu ama kendini kaybediyordu. Onunla birlikte olmaya ihtiyacı vardı ama yine de onun kendisini yöneteceğini biliyordu. O yönetilecek bir kadın değildi. Zihnini boş tutmaya çalışarak gözlerini kapattı, onun kafa karışıklığını okumasını istemiyordu.

Rafael yüzlerce argüman, yüzlerce açıklama düşündü ama hiçbirisi işe yaramayacaktı. Colby onun olduğu şeyden korkuyordu ve Colby de onun kendisini ele geçirmesinden korkuyordu. Onun kontrolünü neredeyse kaybettiğine tanık olduktan sonra, ondan korkmakta sonuna kadar haklıydı. Onun kardeşleriyle olan ilişkisine bile güvenmiyordu ve Colby de onu suçlayamazdı. O ve kardeşi buraya sadece Armando Chevez'in ailesini Brezilya'daki çiftliğe götürmek amacıyla gelmişlerdi ve bu amaç hâlâ aynıydı. Colby onun zihnindeki bu kararlılığı açıkça okumuştı. Düşüncelerini okumasını istemediği için düşünmemeye çalışıyordu ama eve gider gitmez şerifi arayıp onunla konuşmayı planlıyordu. Ben'e başka hiç kimseye güvenmediği kadar güveniyordu.

Karanlık ve ölümcül bir şeyin yükseldiğini hissetti. Canavar kükredi ve dişleri ağzında patladı. Bakışlarını yola sabitledi, elini sallayarak kapıyı açtı ve çelik bir çınlama ve yerine otururken zincir şingirtisiyle arkalarından kapattı.

Çiftlik evine kadar mutlak bir sessizlik içinde gittiler. Colby kamyonetten inip eve doğru ilerlerken bacağının tamamen iyileşmiş olmasına sinirlenmişti. Rafael'in onu iyileştirebildiğini, onu ve Paul'ü vampirden kurtarmak için neredeyse ölüyor olduğunu görmezden gelemezdi. Ginny'yi bulmasına yardım etmesi için çok acı çekerken, ölmek üzereyken ona gelmişti. Ama tüm bunların gerçekte olmadığı halde olduğuna inanması için zihnini bir şekilde manipüle ediyor olabilir miydi? Her şeyin bir illüzyon olması mümkün müydü? Oturma odasında tek başına dururken, parmak uçlarıyla boynundaki zonklayan ize dokundu ve bir okşayışla

İğne batması. Hem Rafael hem de Nicolas güçlü bir zihin sömürüsü yeteneğine sahipti; onların başkaları üzerinde zorlama ve büyü kullandıklarını görmüştü. Gözleri, sesleri, onlarla ilgili her şey gücü haykırıyordu.

Ensesi karıncalandı. Göğüsleri ağrımaya başladı ve gizli yerlerinde sıcaklık birikti. Arkasını dönmeden önce kısa bir süre gözlerini kapattı, onun oturma odasında olduğunu biliyordu. Rafael bir kalçasını tembelce duvara yaslamış, siyah gözleriyle onu izliyordu.

"Paul nerede?" Bu onun sesi miydi? Zar zor konuşabiliyordu, ağzı kupkuruydu. Ona bakıp da onu istemezlik edemezdi. Bu bir dürtü olmalıydı. Hiçbir zaman bir erkeği saplantı haline getirecek bir kadın olmamıştı. Elini boynunda hiç silinmeyecekmiş gibi görünen ısırık izinin üzerinde tuttu.

"Chevez kardeşler onu Everett'lere götürüyorlar. Ginny'yi ziyaret edip sakinleşebilir. Sean onun için iyi, çok sağlam bir adam ve amcaları da ona göz kulak olacak. Bu onu birkaç saat rahatlatacaktır. Veteriner senin için bir not bıraktı. Atı kliniğine geri götürdü. Akşam için ev işlerinin bittiğinden emin oldum." Veterinerin notunu uzattı.

Colby temkinli davranarak olduğu yerde kaldı. Adamın ona bakışı yüzünden. Çok yakışıklı, çok sert ve katı ama bir o kadar da şehvetliydi ve bakışları Colby'nin üzerindeyken sıcak ve sahipleniciydi. Ve ona karşı çok açtı. Sanki sadece onu görüyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Onun için sadece o varmış gibi. Beyni ne derse desin, vücudu onun bakışlarındaki karanlık yoğunluğa karşılık veriyordu.

"Hâlâ yapmam gereken bazı işler var. Birkaç telefon görüşmesi yapmam ve faturaların üzerinden geçmem gerekiyor," dedi. Sesi kendi sesi gibi bile çıkmıyordu. Arkasındaki duvarı yokladı ve olabildiğince sıkı kavradı.

"Gitmeyeceğim."

"Eğer sadece bedenimi isteseydin, Rafael, sana verirdim. Ama sen benim her şeyimi almaya çalışıyorsun ve ben bunu istemiyorum." Ellerini önünde birleştirdi ve ona baktı.

çok fazla çit onarmaktan ve çok fazla dikenli telle uğraşmaktan kaynaklanan küçük beyaz yara izlerine baktı.

"Gitmeyeceğim."

"Yerim olmalı. Düşünmeme ya da nefes almama izin vermiyorsun. Neye bulaştığımızı anlamaya çalışmalıyım. Duymak istediğin bu olmadığı için üzgünüm ama senden gitmeni istiyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Neden seni terk edeceğimi düşünmekte ısrar ediyorsun?"

Umursamaz bir omuz silkme denedi ve bunu başardı. Onun gitmesini istemiyordu ama adam da kalamazdı. Onu yuttu, onun için her şeyi yapabilecek, onun için her şey olabilecek kadını tanıyamayana kadar kişiliğini yedi. "Belki de insan gibi görüldüğün ve oldukça makul bir insan olduğun içindir. Eğer bir kadın sizden gitmenizi isterse, buna uyacağınızı tahmin ediyorum."

"Seni bırakamam ve sen de gerçekten gitmemi istemiyorsun. Beni çağıran kokunu alabiliyorum. Ben ormandaki büyük kediler ya da özgürce koşan kurtlar gibiyim. Benim olana sahip çıkarım ve onu kendime saklarım. Korkunun pek bir önemi yok."

"Bu tür cümleler, çıktığınız kadınlara sizi sevdendiriyor mu?"

"Sadece seninle çıkıyorum, o yüzden buna cevap vermek zorundasın." Aniden doğruldu, bir kas ve akıcı güç gösterisi yaptı.

"Hayır, bu seni bana hiç sevdirmiyor. Gitmeni istiyorum." Çünkü gitmezse, orada öylece durup bakarsa kız alevler içinde kalacaktı. Vücudunun ona verdiği tepkinin fazlasıyla farkındaydı. Daha ileri gitmeden önce ona inanıp inanmadığını, hatta güvenip güvenmediğini anlaması gerekiyordu.

Başını iki yana salladı. "Benden kurtulmayı düşünüyorsun. Sahip olduğum güç hakkında hiçbir fikrin yok ya da seni elimde tutmak için ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyorsun."

"Ve takip yasasının ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," dedi. "Ama haklısın, senin gücün hakkında hiçbir fikrim yok. Nasıl

Bunların herhangi birinin gerçek olduğuna inanabilir miyim?" "Tüm bunların bir illüzyon olduğuna mı inanıyorsun?"

"Neye inanacağımı bilmiyorum. Buraya Paul ve Ginny'yi almaya geldin. Birdenbire tehlikedeler ve tüm dünyam alt üst oldu. Sürpriz. Büyük çözüm onları Brezilya'ya götürmek. Ne kadar uygun değil mi? Enine boyuna düşünmeden her şeyi kabul edecek değilim. Ben buyum işte. Bununla yaşa." Gözleri ona meydan okuyor, hatta cesaretlendiriyordu. Ben'e ihtiyacı vardı, onunla umutsuzca konuşmaya ihtiyacı vardı. Rafael'i bu şekilde tuzağa düşürerek aklını kaçırmıştı.

"Bu diğer adamı düşünmeyi bırakmanı öneririm." Sesi çok alçaktı, neredeyse bir mırıltı gibiydi ama korku midesinin derinliklerinde filizlendi ve yayıldı.

"Ben benim arkadaşım. Aklımdan uzak dursaydın, onu düşündüğümü bilemezdin," diye belirtti.

Gözlerini bir kez bile kırpmamıştı; tamamen ona odaklanmışlardı. Bir kobranın avını büyülediği kadar etkili bir şekilde onu büyölüyordu. Yerinde durdu çünkü başka seçeneği yoktu. Onun kendisini ele geçirmesine izin veremezdi.

"Ortadan kaybolursam sana ne olacağını sanıyorsun? Son birkaç yükselişte bensiz cehennemi yaşadın, ama şimdi bunu tekrar yapmaya çok isteklisin. Kardeşimin yardımı olmadan başarabilir miydin?"

Gözle görülür bir şekilde irkildi. "İşte böyle, Rafael. Hayır, başaramazdım ve bu bana önemli bir şey söylüyor. Birini görmeden birkaç gün geçirememek normal değil. Ya da onları kafanın içinde hissetmek. İşte sen oradasın, kafamın içindesin ve seni oradan çıkaramıyorum. Bu doğru değil."

"Neyin doğru olduğunu nereden biliyorsun? İlişkimizi bilerek fiziksel tutuyorsun. Kim ve ne olduğumu öğrenmek için zihnime dokunmuyorsun. Bilmek istemiyorsun."

Ses tonu yumuşaktı ama onu izlemeye devam edince midesi bulandı. Birden çiftlik evinde tamamen yalnız olduğunu ve adamın bunu ayarladığını fark etti

bu şekilde. "Fiziksel olarak devam ediyorsun, Rafael. Bana bakma ve dokunma şeklin. Çok fiziksel bir adamsın ve beni istediğinde hayır cevabını kabul etmiyorsun."

"En azından birbirimizi anlıyoruz," dedi.

"Hayır, yok," diye patladı. Odanın içinde bir tur attıktan sonra geri dönüp onunla yüzleşti. "Çok sakın davranıyorsun, sanki her şey normalmiş gibi, Rafael. Beni öldürmeye çalıştın. Tamam, diyelim ki şimdilik bir adamın göğsünden kalbini sökmeni ve gökyüzünden çektiğin ateş topunu bir kenara bıraktık. Bunu şimdilik rafa kaldıralım ve beni neredeyse öldürdüğün gerçeğine gelelim. Bunu gözlerinde gördüm. Juan'ı da öldürebilirdin."

Rafael'in karanlık bakışları onunkilerle buluştu. "Bu doğru."

"Bana hayat arkadaşına asla zarar veremeyeceğini söylemiştin. Eğer ben o kişiysen, bu nasıl mümkün olabilir? Kendi sözlerin seni yalancı yapıyor ya da tüm bu olanlar hakkında çok yanılmışsın." Onu ölesiye korkutmuştu. Şu anda bile bunu düşünmek bile korkudan buz kesmesine neden oluyordu.

"Böyle bir şeyin nasıl mümkün olduğunu anlayabilmeniz için size kendimden ve kardeşlerimden bahsetmeliyim. Gençken bile, henüz iki yüz yaşında bile değilken, diğer Karpas erkeklerinden farklı olduğumuzu biliyorduk. Her kurala meydan okuduk, her sınırı zorladık. Gücümüzün ve kuvvetimizin tadını çıkardık ve prens bize emir verdiğinde itaat ettik ama sorguladık. Zacarias bizim kabul görmüş liderimizdi, prensimizden önce ve her zaman."

"Yani siz topluluğun kötü çocuklarıydınız."

"Kötü çocuklardan daha fazlası. Türümüne konulan kısıtlamalardan rahatsız olurduk. En yakın arkadaşlarımız Malinov kardeşlerdi. Onlar da bizim gibi sert oynarlardı, savaştan, meydan okumaktan zevk alırlardı ve türümüzün neden insanlığa egemen olması gerektiği üzerine uzun tartışmalar yapardık. Güçlü olduğumuzu biliyorduk ve prensimizin gücümüzü gizli tutmasına izin vermek bize yanlış geliyordu. Güçlendikçe, vampirlerle savaştıkça ve savaşçı olarak zanaatımızı öğrendikçe, birbirimize daha da yakınlaştık ve liderliğimizin otoritesini sorguladık. Biz

Dubinsky ailesini devirip yönetimi devralmayı bile tartıştılar."

Colby bir sandalyeye çöktü, bacakları lastik gibiydi. Şu ana kadar söylediği hiçbir şey ona ve aralarındaki ilişkiye güven vermemişti. "Gerçekten de hükümdarınızı devirmek için komplo mu kurdunuz?"

"İlginç bir tartışma şeklinde. Herhangi birimiz bunu ciddi olarak düşünmeden önce uzun bir süre geçti. Sonunda, prensimizin bizi anavatanımızdan bir daha hayat bulma şansımız olmadan gönderdiği gece -en azından o zaman öyle düşünüyorduk- vampir olmayı ve vampirlerin yaptığı gibi birbirimize düşman olmamak için bir birim olarak yeterince güçlü olup olamayacağımızı tartıştık. Ayrılabilir ve tek bir kod adı kullanarak türümüzün diğer üyelerini toplamak için dağılabilirdik. Bu şekilde, aynı kişi aynı anda birden fazla yerdeymiş gibi görünür."

Colby, Paul'ü önünde tutan korkunç canavarın dişlerini kardeşinin derinliklerine geçirdiğini, mutasyona uğramış yaratıkların etrafında dalgalandığını düşündü. Ellerini karnına bastırdı. "Anladığım kısım nerede devreye giriyor?"

"Size doğamızın daha karanlık, daha hayvani, hatta birçok Karpatlıdan daha yırtıcı olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Sadece kardeşlerim ve ben birbirimize yakın durduk, birbirimizle bir anlaşma yaptık ve buna sadık kaldık. Bunları tartıştık ama sonuçta tek bir şeyde karar kıldık. Onur. Onurumuz olmadan yaşamayı reddediyorduk. Malinov kardeşler de aynı şekilde düşünüyordu. Kararımız kurallara uymamızı kolaylaştırmadı. Yırtıcı bir doğam var. Hayatını benimkine adamadın. Bir çapa olarak sana ihtiyacım var; ruhlarımızın tamamen birleşebilmesi için senden gelecek bu bağlılığa ihtiyacım var."

Ayağa fırladı. "Şimdi de olanlar için beni suçluyorsun. Yırtıcı doğanız yine çirkin yüzünü gösterebilir ve bir dahaki sefere beni, Paul'ü ya da kız kardeşimi öldürebilirsiniz."

Nefesini verirken yavaş bir sabırsızlık tıslaması eşlik etti. "Sana başka hiç kimseye söylemediğim şeyleri söyledim ve sen yine de bu utanç verici yanıımı paylaşarak sana bir hediye verdiğimi görmüyorsun. İçimde derinlere gömülü olan bu şeyi asla bulamazdın. Dürüst olmayı seçtim. Nicolas haklı, sana karşı güç kullanmaktan başka bir yol yok."

Dilinin ucuyla kuru dudaklarını nemlendirdi. Aldatıcı tembel tavrının altında kaynayan bir ateş ve sıcaklık kazanı vardı. Ona bakmak bile içini yakıyordu. Gözleri bir an için için yanıyor, bir an sonra buz gibi soğuk oluyordu. Colby nefesini yavaşça dışarı verdi. "Ne yapacaksın?" Sesinin bir fısıltı gibi çıkmasından nefret ediyordu.

"Neyse ki iyi dostunuz şerif siz onu çağırmadan geldi. Bir erteleme daha mı kazandınız?"

Anında içini bir rahatlama kapladı. Tekrar sandalyeye oturdu. İçindeki gerilimin bu kadar sıkılaştığından haberi yoktu. Gözlerini kırptırdı ve adam artık kapının yanındaki duvarda değil, ayaklarının dibinde çömelmiş, ona bakıyordu. "Bu adama karşı çok dikkatli ol Colby. Tahmin edemeyeceğin kadar kızgınım ve sana sandığından çok daha fazla ihtiyacım var. Beni fazla zorladığın için masum bir adamın acı çekmesini istemem."

Parmaklarını birbirine geçirdi. Tersine, bir parçası hayal kırıklığına uğramıştı ve bu gerçeği kabul edecek kadar dürüsttü. Vücudunun ona duyduğu ihtiyaç içinde boğuluyordu. Zihni onunkine dokunmak istiyordu. Onun için yanıp tutuşuyor ve kollarının kendisine sarılmasını istiyordu. Kendini ondan ayrı tutmak zor ve yıpratıcıydı. "Ben'i incitme," diye fısıldadı.

Parmakları kadının çenesini sıkıca kavradı. "O zaman beni kızdıracak bir şey yapma. İnsan olmadığımı kabul et. Kendine bu kadarını itiraf et ve tamamen insani özelliklere sahip olmadığımı kabul etmek daha kolay hale gelecektir. Ben bir avcı olarak doğdum ve yetiştirildim, bir av arayıcısı. Yaptığım ve yapmak için yaşadığım şey bu. Sahip olduğum her içgüdü bir avcıya ait."

"Tamam." Bakışları ondan uzaklaştı. "Davana yardımcı olmuyorsun. Neden kasıtlı olarak beni korkutmaya çalışıyorsun? Ben zaten korkuyorum."

"Çünkü korkmalısınız. Karşınızda yasaları anlayan ve onlara uyan uygar bir insan yok. Yırtıcı yapımıza dayanan kendi yasalarımız bizi yönetiyor. İçgüdülerimin bana yapmam gerektiğini söylediği şeyi yapmazsam, çok fazla insanı tehlikeye atarım. Bunu sizin isteksizliğinizle karşılaştırdığımda, sonunda sonucun aynı olacağını bildiğim halde..."

"Bunu bilemezsin," diye araya girerek adamın sıkı kavrayışından kurtulmaya çalıştı. Adamın gücüne her zaman hayret ederdi ama sert davrandığında bile onu hiç incitmiyor gibiydi. Onun dokunuşu midesinde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

"Bunu biliyorum. Bunun değişmesinin tek yolu ben ölürsem olacak."

Sözleri nefesini kesti. Vücuduna karanlık bir korku yayıldı. Gözyaşlarını kırıpıştırarak uzaklaştırdı, onun ölüm düşüncesinin bile duygularını parçalamasından nefret ediyordu.

Mutfak kapısı yüksek sesle ama kısa bir süre için çalındı. Ben'in sesi ona seslendi. "Colby? Evde misin? Doktor bacağında kötü bir kesik olduğunu, veteriner de atın uyuşturulduğunu söyledi." Evin içinde yürüyordu.

Rafael diğer adamın bu kolay aşinalığı karşısında kaşlarını çattı. Colby'nin çenesini elinden çekmesine isteksizce izin verdi ve her zamankinden daha fazla orman kedisi gibi görünerek ayağa kalktı.

"Oturma odasındayım Ben," diye cevap verdi Colby, bakışları Rafael'in üzerindeydi. İstese de gözlerini kaçırılamazdı. Adam çok güçlüydü, odayı varlığıyla dolduruyor, tüm havayı soluyor ve tüm alanı kaplıyordu.

"Bu sefer ne kadar kötü, tatlım?" Ben odaya girerken sordu. Rafael'in kollarını kavuşturmuş, bacaklarını açmış masaya yaslandığını görünce bir an durakladı.

önünde tembelce uzandı. O anda odadaki gerilim birkaç derece arttı.

Colby elini yüzünde gezdirdi. "Ben iyiyim, Ben. Benim için endişelendiğin için teşekkürler. Paul ve Ginny şu anda Sean Everett'in çiftliğinde ve ben sadece dinleniyorum." Neden bir şey söylemedi? Rafael'i onu takip ettiği için tutuklatmak mı? Parmaklarını zonklayan şakağına bastırdı ve kendi aptallığına karşı başını salladı. Rafael'i hayatından çıkarmak için gereken güce sahip değildi. Belki kardeşi ve ablası için bunu yapabilirdi ama kendisi için değil. Kendinden nefret etmeye başlamıştı.

Querida. Sesi yumuşak ve zorlayıcıydı. Zihnine son derece samimi bir şekilde fısıldıyordu. Anlamaya, kabullenmeye başlıyorsun. Başkaları için korkmadan o kadar çok şeyle yüzleşiyorsun ama kendin için hiçbir şeyi kabullenemiyorsun.

Bunu yaptığında, zihnindeki o sesle konuştuğunda, içi dışına çıktı ve onun içine gömülmek, istediği ve ihtiyaç duyduğu her şey olmak istedi.

"Burada bir sorunumuz var Colby. Çiftliğindeki tüm kazalardan ve yaşlı Pete'in kayboluşundan bahsederken seni dinlemeliydim." Ben şapkasını çıkardı ve onun tek iyi sallanan koltuğuna oturdu. "Kasabadan üç kişi, birkaç çiftlikten de iki kişi kayboldu."

Colby Rafael'e baktı. Haber belli ki onu şaşırtmamıştı.

Vampirler beslenmek zorundadır ve beslendiklerinde avlarını öldürürler.

Omurgasından aşağı bir ürperti indi. Bu konuda o kadar sakindi ki, o kadar kabullenici ve gerçekçiydi ki. Çok uzaktı. Sanki duyguları işin içinde değilmiş gibi.

Yüzyıllardır duygularım yok. Vampir avlarken hissetmiyorum. Arkadaşım olan bir şeyi tekrar tekrar öldüremezdim.

"Cinayet kanıtı var mıydı?" Colby Rafael'i izleyerek sordu. Kurbanlar için bir şeyler hissediyor muydu? Aileleri için?

Buna dair bir kanıt göremedi. O zavallı talihsiz adamın kalbini sökerken ne hissettin? Çünkü o Paul'un kalbi olabilirdi. Kardeşini avlıyor olabilirdi. Vampir onu ısırılmış, aynı şekilde bir kukla gibi kullanmaya çalışmıştı.

Hiçbir şey hissetmedim. Ona yalan söylemezdi. Kendini korkutmakta ve hayatını olması gerekenden çok daha zor hale getirmekte ısrar etti.

Paul olsaydı bu kadar tarafsız olur muydunuz? O Paul değildi.

"Colby, söylediklerimin tek kelimesini bile dinliyor musun?" Ben talep etti.

"Üzgünüm, evet, bu çok korkunç. Burada daha önce hiç cinayet ve kaybolma vakası yaşanmamıştı."

"Tony Harris'le konuştum." Ben'in sert bakışları Rafael'in üzerine düştü.

Colby, Rafael'in etkilenmiş ya da pişman olmuş gibi görünmediğini kabul etmek zorundaydı. "Tony'nin içine ne girdi hiçbir fikrim yok. Her zamankinden çok daha kötüydü."

"Neyse ki Bay De La Cruz size saldırdığını kabul etti," dedi Ben. "Ben de onu bir güzel dövmek istiyordum." "Tony itiraf mı etti?" Colby şok olmuştu. Şöyle bir baktı Rafael'e kuşkuyla baktı. Acaba adamın içine gerçeği söylemesi için bir dürtü mü yerleştirmişti? Rafael'in karanlık yüz hatları ifadesiz kaldı.

Ben başını salladı. "Onunla burada olan biten her şey hakkında uzun uzun konuştum. Patronunun çiftliğinizi istediğinden ve buradaki bazı kazaların sebebinin o olduğundan şüpheleniyordum."

"Bunu ben de düşündüm, Ben," dedi Colby, "ama Tony ne kadar kabadayı olursa olsun, o bir çiftlik sahibi. Bizden biri. Çocuklara ve bana böyle bir şey yapacağını düşünemezdim. Onu tüm hayatım boyunca tanıdım."

"Ve sen ona hep tepeden baktın."

Colby parmaklarını önünde açtı. "Belki de bu doğru. Her zaman zorbanın tekiydi. Konuşma tarzından nefret ediyorum."

bana."

"Yıllardır senden hoşlanıyor Colby," dedi Ben.

Rafael'e baktı. Ona bakmak istememesine rağmen kendine engel olamıyordu. Onun sıcak ve sahiplenici bakışlarını vücudunda hissedebiliyordu. Bana öyle bakmayı kes. Yalvarış, o daha durduramadan içinden patladı. Adam ona dokunmadan onu istemesini sağlamıştı. Odanın diğer ucunda durmuş, soğukkanlı ve neredeyse sıkılmış gibi görünürken, ona bakabiliyor ve onu azgın hormonlara dönüştürebiliyordu. Nefret ediyorum. Bana yaptığın şeyden nefret ediyorum.

"Buna inanmıyorum, Ben. Bana hep kötü davranırdı. Edepsiz ve alaycı. Bana hep buz prensesi der."

"Herkes onun sana karşı bir şeyler hissettiğini biliyor Colby. Ve o kötü ve alaycı. Tony Harris'in harika bir adam olduğunu söylemiyorum.

-Bir yılandan bile daha acımasız ama senin onunla birlikte olman gerektiğini düşünüyor ve olmadığın için de çok kızgın. Rakibi olmadığını düşündüğü zamanlar iyiydi ama herkes senin De La Cruz'la birlikte olduğunu biliyor" -Ben başparmağını Rafael'e doğru salladı- "ve Tony'nin burnundan soluyor."

"Bu ona bana ellerini sürme hakkını vermez." "Hayır, vermez ve eğer onu tutuklamış olsaydınız bir şikayette bulundu. Sana ne yaptığını görseydim ben de De La Cruz'un yaptığını yapardım." Rafael'e baktı. "Ömür boyu sürecek bir düşman edindin. Tony'nin kanunla arası pek iyi değil."

Rafael umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Colby'nin çiftliğinde meydana gelen kazalarla bir ilgisi var mıydı?"

"Sanırım öyle," dedi Ben. "Konuyu geçiştirdi ama tamamen inkâr da etmedi. Sanırım solucan patronu onun yerini ucuza kapatmaya çalıştı ve Tony de buna uydu. Konuşma sırasında iki kez, Colby'nin kendisine yardım edecek bir erkeğe ihtiyacı olduğunu fark ettiğinde belki de bu kadar kibirli ve güçlü olmayacağını söyledi. Sanırım Tony çarpık bir şekilde Colby'yi kendisinden yardım istemeye zorlayabileceğini düşündü."

"Sanki!" Colby homurdanmaya başladı. "O sıçandan asla

yardım istemem. Onu bir görmeliydin.

madenlerin orada yalnız. O ve şu..." Dudağını sertçe ısırarak sözünü kesti. Ernie Carter hakkında konuşmak ya da yumruğu adamın göğsüne gömülmüş, yaralarla kaplı Rafael'i düşünmek istemiyordu. Gözlerini kapadı, kendini hasta hissediyordu.

Ben omuz silkti. "Tony'nin sanrıları var Colby, ama bence fırsatı ve kendi çarpık yöntemiyle bir nedeni vardı."

Dik oturdu. "Onun Pete'i öldürdüğünden şüphelenmiyorsun, değil mi?" Tony pek çok şey olabilirdi ama bir katil değildi. Ben'e ilçesinde vampirler ve kuklalar olduğunu söylemeye çalışmak istemiyordu. Onu bir hücreye kapatabilirdi ama Tony'yi cinayetten tutuklatamazdı.

"Tony cinayet işleyip paçayı kurtaracak kadar zeki değil. Çok fazla içiyor ve içerken konuşuyor. Kimse bir cinayeti örtbas etmesine yardım etmez."

Colby nefesini yavaşça dışarı verdi. "Eğer çiftliğimdeki tüm kazalara Clinton Daniels denen o solucan sebep oluyorsa, onu nasıl yakalayacağız? Tony'yi ya da diğer adamlarından birini

-Kendi ellerini asla kirletmezdi."

"Her ne yapmayı düşünüyorsan Colby," diye uyardı Ben, "yapma."

"Birinin onu durdurması gerekiyor. Daniels onu bu işe bulaştırdıysa Tony'yi hapse atmaktan mutlu olmayacağım."

Aklında her zaman bir gölge olan Rafael, Ben'in onu bu kadar kolay okuyabilmesine sinirlenerek planlarına değindi. Daniels'la bir içki içmek için gelişigüzel buluşmak, onunla flört etmek, ondan kasetle ilgili bilgi almaya çalışmak gibi düşüncelerini yakaladı. Onu öpebilir miydi? O kadar ileri gidebileceğinden emin değildi.

Hiç sanmıyorum. Onu öldürmek zorunda kalırım. Rafael bu konuda kesin konuştu. Ve sonra benim gazabımla uğraşmak zorunda kalacaksın.

Erkek dramasını bırak. Bu iş ciddi. Clinton Daniels bir yılan. Aylardır bir şeyleri bir arada tutmaya çalışıyorum.

"Daniels'dan uzak dur Colby," dedi Ben. "Ölülerin ortasında senin saçmalıklarına katlanmayacağım."

cesetler ve kayıplar."

Colby ona sırtıttı. Ben ona karşı en sert sesini kullanmıştı. "Ben, hayatım, artık kimse 'saçmalık' demiyor."

Sonra karanlığı hissetti, bir canavarın kükremesini duydu. Rafael yüzünü ondan çevirmiş, pencereden dışarı bakıyordu, sırtı onlara dönüktü ama ağzında dişlerinin patladığını biliyordu. Üzerine sertçe binmiş gibi görünen karanlık bir içgüdüyle savaşıyordu.

Ne oldu? Bir elini saçlarının arasından geçirdi, yeniden sinirlenmişti.

Benimle ilgilenme ihtimalini aklınıza bile getirmeden bu adama sevgi sözcükleriyle hitap ediyorsunuz. Hayat arkadaşının nasıl tepki vermesini bekliyorsun?

Neredeyse bir hırıltı gibiydi. Kalbi göğsüne doğru sertçe çarptı. Ben'i mi? Ben'i mi kıskanıyorsun? Delirdin mi sen? Ben deli olduğumu düşünüyor. Beni kız kardeşi gibi seviyor. Ve ben de onu aynı şekilde seviyorum.

Beni sevmeyi reddederken bana başka bir adamı sevmekten bahsetme.

Rafael, Ben zihnimi ele geçirip beyinsiz bir seks oyuncağıymışım gibi beni yönetmeye çalışmıyor. Belki de ondan bir şeyler öğrenmeye çalışmalısın.

Ben denemiyor çünkü siz ona ait değilsiniz.

"Oh, Tanrı aşkına!" Öfkelenen Colby ayağa fırladı. "Erkekler aptaldır. Bunu kaldıramam. Gerçekten dayanamıyorum. Ben, git ve Rafael'i de yanında götür."

Ben'in kafası tamamen karışmış görünüyordu. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun Colby."

"Ben çok mantıklıyım, Ben. Erkekler mantıklı değildir. Dinlenmeye ihtiyacım var. Üzgünüm ve huysuzum ve açıkçası evimden çıkmazsanız köpeği ikinizin de üzerine salacağım." Elleri kalçalarında, Rafael'e ters ters baktı.

Yavaşça doğruldu. Tembel bir hareketti ama kedi gibi ve şehvetliydi. Ya da yırtıcı ve şehvetli. Colby hangisi olduğuna karar veremiyordu. Her neyse, adam ona bakarken zorlukla nefes alabiliyordu. Onu yutuyordu. Soyunuyor

ve siyah aç gözleriyle onu sahiplendi. Ona doğru bir adım attı ve aniden durdu, bakışlarındaki için için yanan yoğunluk yerini buz gibi soğuk bir hesaplamaya bıraktı. Anında karanlığın gökyüzünden süzülerek topraklarını istila ettiğini hissetti.

Ne oldu? Ama o zaten biliyordu. Dışarıdaydı, belki izliyordu, belki yine Paul'ün peşindeydi. Vampir dirilmişti.

Henüz tam gücümde olmadığımı biliyor ve beni savaşta test etmek istiyor. Vampir her zaman avantajlı olacaktır.

"O zaman gitme. Burada benimle kal." Colby aralarındaki küçük mesafeyi geçerek onun kolunu yakaladı. "Daha güçlü olana kadar bekle." Rafael'in tehlikede olduğu düşüncesiyle hareketleri çılgınca kontrolden çıkmış, sapkınca ve tamamen tersine dönmüştü. Birkaç dakika önce gitmesini istemiş olmasına rağmen ona sarılmaktan kendini alamıyordu.

Ben öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. "İki dakika önce bizi dışarı atıyor ve köpeği üzerimize salıyordun, şimdi kalmamızı istiyorsun. Colby, duygularına hakim ol."

Rafael başını Colby'ye doğru eğdi. Elleriyle onun yüzünü çerçeveledi. "Gitmem gerektiğini biliyorsun, aşkım. Paul bunun geçmesine izin veremeyecek kadar büyük bir tehlike içinde."

"O zaman Nicolas'ı ara."

Alnını onunkine bastırdı, Ben'i, vampiri, herkesi, sadece onlar kalana kadar bloke etti. Colby ve Rafael. "Yapamayacağımı biliyorsun. O çok yorgun, çok bitkin. Her an karanlıkla savaşıyor."

"Sana bir şey olursa daha çok karşı koyacaktır," diye fısıldadı. "Rafael, yalnız gitme. Onun istediği de bu."

"Bu kaybolmalar hakkında bir şey biliyor musun, De La Cruz?" Ben sordu. "Eğer tehlikeli biriyle buluşacaksan, seninle geleceğim."

Rafael başını çevirmedi ama bakışlarını Colby'ninkilere sabitledi. "İlgilendiğiniz için teşekkür ederim ama bunu halletmeliyim."

tek başına. Belki de Everett çiftliğine gidip Colby'yi de yanına alabilirsin. Juan ve Julio'ya çocuğa göz kulak olmalarını söyle."

Onu öptü. Hiç ikna etmeden, hafif bir ön sevişme yapmadan onun ağzını ele geçirdi, bunun yerine onu sahiplendi, damgaladı, ağzı sıcak ve açtı ve bir yanıt talep ediyordu. Colby kollarını onun boynuna doladı, vücudu Ben'in varlığından tamamen habersiz onunkinin içinde eridi.

Rafael onu yanından uzaklaştırdı ve dönüp dışarı çıktı. Colby onun gidişini izlemek için pencereye gitti. Adam öylece dağıldı, artık orada değildi ama Colby gökyüzünde kanat çırpın bir kartalın görüntüsünü yakaladı.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur Colby," diye tersledi Ben.

"Ben de öyle umuyorum," dedi dalgınca.

"Hadi, seni Everett çiftliğine götürüyim."

"Ben gidemem Ben, ama Paul ve Ginny'nin güvende olduğundan emin olur musun?"

"Emin misin?" Şapkasını kafasına geçirdi.

"Çok." Başını çevirmedi, dev kuş ağaçların yaprakları arasında kaybolana kadar pencereden dışarıyı izledi. Kalbi sıkıştı. "Yapacak çok işim var."

"Dikkatli ol Colby ve bacağına iyi bak."

Bacağını tamamen unutmuştu. Rafael kesiği iyileştirmişti. Ben uzaklaştıktan uzun süre sonra Colby gözyaşlarını kırıştıtararak pencereden geceye bakmaya devam etti. Sonunda elini cebine attı ve Natalya'nın cep telefonu numarasının yazılı olduğu buruşuk kâğıdı çıkardı.

Bölüm 16

Rafael. Dışarı gel ve benimle oyna. Sert kahkahalar vadide yankılandı ve dağlarda çınladı. Harpy kartalı çiftlikten yükseklerle doğru kanat çırparken bulutlar gökyüzünde karanlık ağırlar örüyordu.

Her zaman bir zevk, Kirja, diye yanıtladı Rafael. Sesini alçalttı, bir vampirin kulaklarını tırmalayacağını bildiği yumuşak bir saflık melodisi. Ara sıra meydan okuduğum eski günleri özlüyorum. Benim yeteneklerime sahip biri için çoğu vampiri yenmek çok kolay. Kasıtlı olarak Kirja'yla alay ediyor, eski dostluklarına, çocukluk günlerine ve teke tek mücadelelerine gönderme yapıyordu.

Beni o kadar kolay bulamayacaksınız. Ses tonunda kibir vardı.

Rafael zayıf bir koku aldı ve yönünü değiştirerek yavaş ve sabit bir daire çizdi. Umarım öyle değildir. Sen harika bir dövüşçüydün Kirja, her zaman en iyilerden biri oldun. Zahmetsiz bir zaferin keyfi olmazdı. Rafael vampirlerin çok kibirli olduklarını bildiği için onunla gurur duydu. Kirja her zaman özellikle rekabetçi olmuştu.

Bize katılın. Kardeşin Zacarias sözde onurumuzla yaşamamız gerektiğini söylerken hatalıydı. Saçma bir kuralla beyni yıkanmış. Prens bizi gönderdi çünkü gücümüzden korkuyordu. Lucian ve Gabriel'i neden tuttu sanıyorsun? Birleşik gücümüzü asla yenemeyeceğini biliyordu. O zaman bile bizim daha güçlü olduğumuzu bildiği için onların korumasının arkasına sığındı.

Bize katıl, Rafael. İstedğin kadına sahip olabilirsin. Avlarımızdan saklanmak zorunda değilsin, ama onları kullanılması gerektiği gibi, emirlerimizi yerine getirecek hizmetkârlar olarak kullanabilirsin.

Bunca zaman sonra bana hoş geldin mi diyeceksin? Bu kadar çok piyonunu avlayıp yok ettikten sonra mı? Kirja şimdi çok daha yakındaydı, az ileride, sık ağaçların arasında bir yerde. Varlığı keskin havaya pis bir koku yayıyordu. Rafael, kötülüğün varlığından kaçan otların nerede büzüştüğünü görebiliyordu. Kirja her zaman hem yukarıdan hem de aşağıdan eşzamanlı sürpriz saldırıları tercih etmişti. Tercih ettiği pusuyu daha sık korularda kuramazdı -ağaçlar çabalarını engellerdi- ama tersine, korular tam da Kirja'nın varlığının en güçlü görüldüğü yerlerdi. Rafael, Kirja'nın bulması için bıraktığı kanıtlara güvenmiyordu.

Rafael gökyüzündeki konumundan keskin bir gözle altındaki zemini inceledi. Çam ağaçlarından oluşan korular, temizlenmiş küçük bir alanın etrafında geniş, gevşek bir halka oluşturuyordu. Kirja'nın kokusu ağaçların arasında güçlüydü. Rafael, avcının bir hayvan ya da sürüngen kılığında açıklığa doğru yaklaşmasını beklediğini biliyordu. Görünüşe göre ağaçlarda yaptığı gibi varlığını ele vermek Kirja'nın yapacağı bir şey değildi ve Rafael eski dostuna zihinsel olarak başını salladı. Rafael'in böyle bir numaraya kanacağına inandığına göre, bu tür konularda fazla becerisi olmayan dikkatsiz avcılarla savaşmış olmalıydı. Rafael, Kirja'nın tercih ettiği saldırı tarzına karşı savunmasız kalacağı hiçbir şekilde açık alana çıkmazdı.

Hâlâ harpi kartalı formunda olan Rafael, alanın etrafında geniş bir daire çizdi ve uçuşun ortasında çok daha küçük, dağlara özgü bir kuşa dönüştü. En kalın yapraklı ve en iç içe geçmiş dallara sahip ağaca kondu. Dalların ve dinlenen diğer kuşların arasına gizlenerek yaprakların fısıltısını ve ağaç gövdelerinde dolaşan korkunun sarsıntısını dinledi. Böcekler, kurbağalar ve diğer küçük yaratıklar açıklıktan uzaklaşmaya çalışırken yerdeki dallarda hışırdıyordu. Birkaç kertenkelenin geniş açık alandan geçişini, otların arasında durup kalkarak sıçrayışlarını, sık sık donup kalışlarını izledi.

İleri atılmadan önce havayı ve toprağın hissini test ettiler, ancak tekrar durdular.

Rafael sıkıntının işaretlerini aldı. Kertenkeleler tehdidi hissetmiş ama tanımlayamamıştı. Kuş sürüsünün içinde güvende, bekledi.

Seni bekliyorum, Rafael. Seni koruyacak ağabeyin olmadan benden kurtulamayacağına mı karar verdin? Kirja'nın ses tonunda bir alay, bir meydan okuma vardı.

Rafael korudaki varlığını belli etmemeye dikkat ederek sesini güneye doğru gönderdi. Vampiri yenmenin bir onuru yok. Bu sadece bir iş, Kirja. Bunun doğruluğunu biliyorsun. İster bir avcı ister on avcı olsun fark etmez. Biz adaleti yasalara göre yerine getiririz.

Açıklığın yukarısında, bulutların karanlık iplikler halinde döndüğü yerde, kuşun keskin gözleri çalkantılı kütlenin kenarında parıldayan bir alev seçti. Kirja eski numaralarına devam ediyordu ve savaş alanı çoktan hazırlanmıştı.

Seni beklemekten yorulдум, Rafael.

Rafael, sadece en yaşlı ve en güçlü Karpatyalıların yapabileceği zor ve aşırı bir başarı olan ağaç korusunu kopyaladı. Ağaçlar açıklıkta yükseliyor, uzun mızrak gibi kökleri toprağın derinliklerine saplanıyor, toprağın altında bir barikat oluşturmak için kıvrılıyor, dalları ise yayılıyor, kollarını gökyüzüne kaldırarak neredeyse aşılmaz bir bariyer oluşturuyordu.

Kirja'nın yılanları yüzeyden fışkırırken yerden acı ve öfke çığlıkları yükseldi, çirkin bir pul ve diş yığını, amansız köklerden kaçmaya çalışırken kıvranıyor ve kıvrılıyordu. Yere çarpıyor, boş havaya defalarca vuruyor, yakınlarındaki her şeyi öldürmek için akılsızca bir ihtiyaçla jilet gibi keskin dişlerini birbirlerine batırıyorlardı.

Milyonlarca böcek, büyük akrepler ve bir karınca nehri, önüne çıkan her şeyi öldürmeye kararlı zehirli bir ordu, yerden yukarı doğru akın etti. Rafael bu hamleye doğayla karşılık verdi, ağaçlardan akan ve sıvı kehribar gölüne yayılan özsu

Ölümcül küçük böcekler yayılmadan ve zarar vermeden önce onları savaş alanı içinde tutmak.

Bu hiç hoş değildi, Rafael. Tüm o canlılara karşı ne kadar kaba.

Benimle ilgili anıların o kadar mı silikleşti de uyduruyorsun? Hiçbir zaman iyi biri olmadım Kirja, nasıl iyi olunacağını da öğrenmedim.

Bize katılın. Ses, ayartmayı fısıldadı. Kaderini yerine getir. Sen her zaman Prens Vlad'dan daha büyüktün ve şimdi sümüklü oğlu Mikhail onun yerini aldı. Onu yeterince koruyabilecek kimsesi yok. Gregori çok genç ve eskiler konusunda tecrübesiz. Yeteneklerini gençlerin üzerinde geliştiriyor, bizim var olduğumuzu asla fark etmiyor. Savaş becerilerinde kayıtsız, her şeyi bildiğini düşünüyor, ancak sadece daha düşük vampirleri yenmeyi başardı. Gerçek efendiler olduğunu düşündükleri, amacımıza ulaşmak için yem olarak kullanılacak kuklalarımız. İkimiz de Gregori'nin bizim yeteneklerimizin yakınında bile olmadığını ve bizi asla yenemeyeceğini biliyoruz. Bize katıl, Rafael. Gerçek kaderini kabul et.

Vampir gökyüzünden saldırdı, klon ağaçlarının üzerine ateş yağdırdı, büyük ağaç gövdelerine yıldırım üstüne yıldırım çarptı, böylece gövdeler alevler içinde kaldı ve ağır saldırı altında karardı. Gövdeler parçalandı, bazıları gökyüzünden gelen patlamaların altında kaldı. Rafael kuşun başını dönen bulutlara doğru salladı ve ateşi söndürmek için yağmuru serbest bıraktı.

Damlacıklar düştü, asitten koyu ve çirkin, ağaçları ve yerdeki yaprakları yakarken tısladılar, yollarındaki her bitkiyi soldurdular ve toprağın derinliklerine gömüldüler, toprağa zehir bulaştırdılar.

Çok güzel. Rafael, Kirja'nın savaşı uzaktan yönettiğine inanmasını isteyerek güneyden gelen hayranlık dolu tonunu korudu.

Hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Kirja selam veriyormuş gibi bir izlenim bıraktı.

Rafael, gerçek ağaçlardan oluşan korunun içindeki kuş gövdesinin sığınağından gökyüzüne baktı. Yağmur aniden kesildi, güneyden bir rüzgâr geldi, asit bulutlarını kasırga gücüyle savurarak onları gökyüzüne dağıttı ve beraberinde çalkantılı bir fırtına getirdi. Şimşek bulutlarda çatallandı ve kristal berraklığında yağmur bir kez daha yağdı, ateşlerin üzerine döküldü ve arkasında keskin, taze bir koku bıraktı.

Lucian ve Gabriel ayağa kalktı. Prensleri için savaşacaklar. Falcon hayatta, Traian da öyle. Savaşacaklar.

Yumuşadılar. Korumaları gereken kadınlar var. Avcılar, hayat arkadaşlarını kaybetme endişesine kapıldıklarında üstünlüklerini kaybederler. Biz avlarız ve kimse için endişelenmeyiz, bu yüzden avantajlıyız. Bize katıl, Rafael. Avcılar sayılarının azalmasına ve yeteneklerinin zayıflamasına izin verirken bizim saflarımız güçleniyor. Çoğu zanaatkâr, prens tarafından hizmete zorlanmış, gerçek avcı değiller. Binlercesini yok ettim. Kardeşini çağır ve bize katıl. Yenilmeyeceğiz.

Yağmur sudan buza dönüştü, gökyüzünden düşen buz sarkıtlarından oluşan bir fırtına ağaçları her yönden delip geçiyor, onları öldürmek amacıyla ağaç kabuklarının arasından ağaçların kalbine doğru ilerliyordu. Şeritler çalıların ve yeşilliklerin arasından geçerek hedef arıyor, eğer orada saklanıyorsa Rafael'i bulmayı umuyorlardı.

Kuşun gövdesinin içinde, buz fırtınasından güvenli bir mesafede, Rafael gülümsedi. Kirja nadir görülen bir formdaydı, kaçıyor ama karşılık veriyor, Rafael'e karşı sayı yapmaya çalışırken her silahı kendi avantajına çeviriyordu.

Eski günlerdeki gibi.

Buz kalplerini deldiğinde ağaçların çığlıklarını duymak için yaşıyorum.

Canlılar üzerinde yaşamı ya da ölümü elinde tutmanın gücünü hissetmekten her zaman keyif aldın Kirja.

Senin gibi, Rafael. Kendini kandırma. Doğanız başkalarına hükmetmeyi gerektiriyor. Güçlü bir varlık olduğunu biliyorsun ve kendini daha güçsüzlere boyun eğmeye zorluyorsun.

Varoluşunuzun her anında varlıklar sizi rahatsız ediyor. Bize katılın. Büyüyen saflarımız karşısında tutunamazlar.

Rafael burada bir yeraltı labirenti olduğunu biliyordu. Mağaralarda ve yüzeyin altındaki zengin toprakta zaman geçirmişti. Toprağın fısıldadığı şarkıları dinlemişti, bu yüzden çeşitli kaynaklardan akan bol miktarda su olduğunu biliyordu. Kirja'nın savaşı, tuzaklarının çoğunun onu koruyabileceği yüzeyin altından yönettiği kesin olan bir komut fısıltısıyla onları bir araya çağırdı.

Önce damlama başladı. Yeryüzüne ne kadar uyumluysa, yeraltı nehri oluşmaya başladığında en ufak bir titreşimi hissedebiliyordu, su güçlü ve hareketli bir güç olana kadar her yönden akıyordu. Akıntıyı yönlendirdi, böylece su toprağı döverek Kirja'nın işgal ettiğinden emin olduğu bölgeye ulaştı. Köpüklü dalgaların derinliklerinde saklı ölümcül mızraklar olan sivri kökleri çalkalanan dalgaların içine gönderdi. Su toprağı doyuracak, Kirja'nın enjekte ettiği zehirleri seyreltecek ve vampir gittikten sonra bitki yaşamının yeniden büyümesine izin verecekti.

Yeraltı nehri korkunç bir hızla kabardı, toprağı kükreyerek geçti ve yoluna çıkan her şeyi silip süpürdü. Öfke ve acı dolu bir çığlık yeri sarstı ve birkaç ağaç patlayarak klonlanmış ağaç korusunun her tarafına sivri kazıklar yağdırdı. Topraktan fışkıran kan, vampirin yaralandığına dair kesin bir işaret olan dumanlı, zehirli bir su birikintisinde toplandı.

Rafael, klonlanmış ağaçların hemen doğusundaki ağaçta, Kirja'nın yüzeye çıkmasını bekledi. Yeraltından akan suyun gücüne ya da nehrin içinden ölümcül bir niyetle fırlayan keskin köklere dayanabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Ortaya çıkmak zorundaydı.

Su toprağın içinden fışkırdı, gayzerler havaya püskürdü, kaynayan bir volkandan besleniyormuşçasına sıcaktı. Deliklerden büyük çamur topakları fışkırıyor, havada her yöne doğru uçarken hala sıcaklıkla köpürüyorlardı. Çamurun ortasında

buhar, daha koyu bir sütun yükseldi ve bulutlara doğru fırladı. Gölge buhar izinin kenarları koyu kırmızı bir renkte parlıyordu.

Rafael hemen saldırdı, gökyüzüne bir bariyer çarptı, böylece buhar bariyere sertçe çarptı ve şeffaf yüzeye tıpkı yoğunlaşma damlacıkları gibi yapıştı. Bariyerin içinden ısı titreşimleri göndererek yoğunlaşmayı kuruttu ve vampiri başka bir forma girmeye zorladı.

Bir anda gökyüzü karardı ve devasa bir katil arı sürüsü, böcek ya da memeli olsun, yaşayan her canlıya saldırmaya başladı, cesetlerin üzerine kümeler halinde yığıldı ve nefret ve öfke çılgınlığı içinde ağaçlara ve çalılıklara doğru uçuştular.

Rafael, klonlanmış ağaçlardan oluşan korunun üzerindeki havanın tüm oksijenini emen doymak bilmez bir geri tepme gönderdi. Arılar yere düştü, inçler derinliğinde, toprağı kapladı, ölü ve ölmekte olan bedenlerden oluşan bir halı. Yerden şeffaf, koyu bir gölge yükseldi. En yakındaki ağaca doğru süzüldü ve kararmış gövdenin içine girdi. Bir anda kalan yapraklar soldu ve kahverengimsi siyah bukleler halinde buruştu. Dallar budaklandı ve düğümlendi, büyük tümörler kabuktan patladı, kötülük şiştikçe ahşap yer yer yarıldı.

Rafael gökyüzünden ağaca bir şimşek çaktı, doğrudan isabet edip hızlıca yakmayı hedefliyordu ama ağaç ikiye bölündüğünde bile içindeki gölge komşu bir ağaca sıçradı.

Kirja. Bu hiç sana göre değil. Peşindeyim. Nefesimi boynunda hissediyor musun? Kürek kemiklerinin arası kaşınıyor mu? O konuşurken Rafael bir ok daha fırlattı, ağacı parçalara ayıran sivri bir kırbaçtı bu. Gölge bir kez daha bir sonraki ağaca kaydı. Neden kaçıyorsun? Oyun oynamak istediğini sanıyordum, eski dostum.

Gayzerlerin açtığı deliklerden akan sıcak lav, yerin altından püskürerek havaya kül ve ateş püskürttü. Erimiş kaya patladı ve ateşli meteorlar olarak yeryüzüne çarptı. Ağaçlar alevler içinde kaldı ve toprağın altındaki nehir bir lav akıntısına dönüştü.

Oynayabilirim. Gıcırdayan dişler sözlere eşlik etti. Bu oyunu nasıl oynadığımı beğenmeyeceksin, Rafael. Sana saflarımıza katılman için verdiğim şansı değerlendirmeliydin. Korkunç bir şekilde öleceksin ama senden önce, değer verdiğin her şeyi ve herkesi yok edeceğim. Bu sana sözümdür.

Vampirin gölgesi klonlanmış ormandan güvenli bir yere çıkma çabasıyla bir gövdeden diğerine koşarken Rafael keskin bakışlarını ağaçlara sabitledi. Yaralı halde kaçtı, Rafael'in ölümcül bir darbe indirmek için açık bir alan bulma şansı kalmasın diye saklandı. Kirja ağaçlarda saklanamazdı; bükülmüş, budaklı dallar onu her seferinde ele veriyor, yarıklardan özsu gibi sızan zehri açığa çıkarmak için patlıyordu.

Rafael, yangınlar ve sıcak yıkıcı lav akıntılarıyla mücadele etmek için bulutları kararmaya çağırdı ve bir anda gökyüzünden kar yağdı, büyük hacimlerde, sadece görüşünü engelleyen buhara eklenen dönen bir kar fırtınası. Lavları hızla soğutarak havalandı, tuzaklara karşı temkinliydi ama Kirja'nın kaçmaktan başka çaresi olmadığını biliyordu. Klonlanmış ormanın üzerinde daireler çizerken harpy kartalının daha keskin gözlerini kullanarak şekil değiştirdi, şimdi boynuzlu ve hasarlıydı. Kar ve yükselen buhar neredeyse aşılmaz bir perde oluşturuyordu ama korunun en ucunda, bükülmüş bir ağaçtan çıkan karanlık bir gölge gördü. Vampir ancak bir lav tüpü olabilecek, akıntının oluşturduğu ve mağaraların derinliklerine giden bir tünelde kaybolurken kan damlacıkları karı lekeledi. Normalde lav soğumaya başladığında bu tür tüplerden gazlar akardı ama belli ki Kirja'nın önünde güçlü bir rüzgâr estirip yolunu açacak kadar gücü ve enerjisi kalmıştı.

Rafael usulca küfrederek onu takip etti. Yaralı bir vampiri takip etmek tehlikeliydi, özellikle de Kirja gibi bir savaş ustasını. Rafael ona sertçe bastırdı, savunmaya geçmesi için ona zaman tanımak istemiyordu. Colby'yi kaybetme riskini göze alamazdı ve Kirja'yı tanıyordu, onun o acı misilleme sözünü asla unutmayacağını biliyordu. Kirja bir gün unutacaktı.

Bu savaşın intikamını almanın bir yolunu bulmak bin yıl sürdü. Küçük bir çocukken bile kendisine yapılan hakaretlere karşı hep eşit davranmıştı. Rafael onu yaralamıştı ve bu asla affedilmeyecekti.

Dostluğumuza ihanet ettin. Kirja kelimeleri tükürdü, sesinde zehirli bir zehir vardı. Hızla hareket ediyordu. Rafael, vampir dağın iç kısımlarındaki güvenliğe doğru koşarken eğimli borunun, kararmış çürük yüzeyin izlenimini yakaladı. Tıpkı yıllar önce o aptal Vlad'ın sizi sonunuza göndermesine izin vererek ona ihanet ettiğiniz gibi. Bizi bilerek izole etti. Bunu yaptığını biliyorsun. Seçilmişleri kadınları alıp bizim için tasarlanan hayatı yaşarken bizi kelimenin tam anlamıyla sürgüne gönderdi.

Rafael tünele doğru uçarken sessiz kaldı ve bir yarasanın daha küçük haline dönüştü. Kirja'nın kaçarken kurduğı tuzak her ne olursa olsun dayanıksız olacaktı ve Rafael'in küçük bedeniyle bir pusudan kaçma şansı daha yüksek olacaktı. Lav akıntısı tüpü oluştururken eğilip bükülmüş, önünü görmeyi zorlaştırmıştı. Rafael yaklaşan tehlikeye karşı onu uyarmak için tüm keskin duyularına güveniyordu.

Bir dönemeci döndükten sonra tüpün yüzeyi aniden tehdit edici olmayan halatlı pahoehoe yüzeyinden bıçak gibi çıkıntıları ve sivri uçları olan gevşek bir moloz olan a'a kabuğuna dönüştü. Kirja yüzeyin, içinden geçen herhangi bir şeyi kesmek için jilet gibi bilenmiş olmasını sağlamıştı. Yerin altına indikçe tüp daralıyor ve dağın altındaki mağaraların derinliklerine doğru ilerliyordu. Rafael, küçük yarasa formunda bile olsa, yavaşlamak zorunda kaldı.

Yüzyıllardır yapmadığı bir şeyi denedi. Küçük bir çocukken, Kirja ve o birbirlerinin gözlerinden "görmeye" çalışmışlardı. Aslında bunu kan değişimi kullanmadan yapmışlardı. Bunun yerine zihinsel yolu izlemiş ve diğer duyulara dokunmayı denemişlerdi. Pratik yaptıklarında başarılı olmuşlardı. Paslanmış olmasına rağmen, Rafael çocukken olduğundan çok daha güçlüydü. Dokunmak için uzandı

vampirin beyni. Bağlantı neredeyse anlıktı ve Rafael çalkalanan nefret ve kurnazlık yığınının hazırlıklı değildi. Kirja engebeli yüzeyde tökezliyor, arkasındaki tüpü kapatmaya çalışıyordu. Yaraları yüzünden Rafael'in tahmin ettiğinden çok daha zayıftı, yoksa daha fazla güç kullanırdı. Yaşayan ölü, gerekirse savaşmak için güç topluyordu.

Nefes alan ve dokunuşunu hafif tutmaya dikkat eden Rafael, Kirja'nın önünü görebilmek ve kendi pususunu kurabilmek için gereken görüşü bulmaya çalışmak üzere buz gibi öfkenin ve çürümüş çekirdeğin arasından sıyrıldı. İhtiyacı olan uzun ve kararmış lavları görmesi sadece saniyeler sürdü. Hemen birkaç metre ilerideki yüzeyi zayıflatarak dış katmanın pürüzsüz ama kâğıt inceliğinde görünmesini sağladı. Yüzeyin altında, uzun süre dayanmayacak ama bir avantaj sağlayabilecek geçici bir baraj biriktirdi.

Rafael, Kirja'nın zihninden olabildiğince nazikçe çekildi, temas kurduğu gerçeğini ele vermek istemiyordu. Vampirin ince yüzeye bastığı, onu çatlattığı ve içine düştüğü anı tam olarak gördü. Korkunç bir çığlık tehlikeli tünelin duvarlarını sarstı ve yanan etin iğrenç kokusu havaya yayıldı. Rafael iki köşeyi döndü ve kendini sadece birkaç metre ötedeki vampire bakarken buldu.

Kirja kendini çukurdan çıkarıyordu. Bacaklarının çoğu yanarak kanlı kütüklere dönüşmüş, derisi küller halinde dökülürken nefret dolu bakışlarını Rafael'e yöneltti. Senin kadının, başka hiçbir kadının çekmediği kadar acı çekecek. Sözünü sert, tıslayan bir sesle verdi, tüm dostluk numaraları çoktan bitmişti. Rafael onu öldürmek için üzerine atıldı, kalbini bedeninden ayırmaya kararlıydı. Vampire giden yolun yarısında, tüm tüp ve onun üzerindeki yeraltı mağarasının kendisi çöktü. Tonlarca toprak ve kaya aralarına yağarak Rafael'i geri püskürttü. Enkazın altında kalmamak için gücünü kullanmak zorunda kaldı, etrafında koruyucu bir mağara oluşturdu ve toprağın çökmesini bekledi.

Kirja, Colby'ye ya da çocuklara saldıracak durumda değildi. Vampir iyileşene kadar güvendediler ama ona ulaşmak zorundaydı. Zamanı tükenmişti. Colby, Rafael'in onu intikamdan koruyabileceği kendi dünyasına tamamen getirilmeliydi. Enkazı kazmak bile ona bir vampir kazandırmayacaktı. Kirja'yı tanıyordu, onun bir delik bulup içine gireceğini, intikamını almaya kalkışmadan önce belki yıllarca yükselmeyi bekleyeceğini biliyordu ama sonunda harekete geçecekti. Şimdi ya da sonra, bu olacaktı.

Rafael, onu gönderdiği Everett çiftliğinde beklediğinden emin olmak için Colby'ye dokunmaya uzandı. Şok olmuştu, kız bardaydı. Bir an öfkeyle öylece durdu, dağın altında gömülmüştü, üstündeki toprak iki kadim arasındaki savaşla harap olmuştu. Colby onu dinlememiş, onu uyarmaya çalıştığında hiç aldırmamıştı. Onu duymak istememişti.

Kirja'yı en son gördüğü yeri bulana kadar toprak ve kayaların arasından ilerledi. Kör nokta yoktu. Kan izi yoktu. Bir koku bile yoktu. Kapalı mağarada vampir kokusunu alması gerekirdi ama Kirja kadim bir ustaydı ve istediği zaman ne olduğunu gizleyebilirdi. Onu takip edip yaralarından faydalanmak mümkün değildi.

Rafael yer üstünde fırtınanın kanıtlarını temizledi. Zarar görmüş ağaçları yaktı ve yeraltı akıntılarını ait oldukları yere geri gönderdi. Lavlar oluştukları kadar çabuk yok oldular ve uyuyan dağın altındaki küçük havuza geri döndüler. Bu iş bittiğinde ve kendini temizlediğinde, dikkatini en önemli görevine verdi. Colby'yi baştan çıkarmak ve hakkı olanı almak.

Natalya barın en karanlık köşesinde, sırtı duvara dönük oturuyor, bakışları sürekli kalabalığın üzerinde geziniyordu. Colby oturduğunda başını salladı. "Herkesi tanıyorsun, değil mi?" Sesinde hüzünlü bir nota vardı.

"Hemen hemen, evet."

"Güzel olmalı. Hiçbir yerde uzun süre kalamıyorum." Natalya yakınına eğildi. "Avcılardan birinin beni bulma riskini göze alamam."

"Neden? Senden ne istiyorlar?" Colby aniden zonklayan şakaklarını ovuşturarak sordu. "Bazı cevaplara ihtiyacım var yoksa aklımı kaçıracağım. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten hayali ayırt edemediğim bir noktadayım. Gerçekten vampirler var mı? Korkunç bir yaratıkla karşılaştım ama yemin ederim deliriyor olabilirim ve yanılsamalarla besleniyorum. Kitlesele histeri." Tekrar diğer kadına bakmadan önce kısa bir süre elleriyle yüzünü kapattı. "Bu konuyu Ben'le konuşmak istedim - o şerif, hayatım boyunca güvendiğim bir arkadaşım ama tüm bunlar kulağa ne kadar çılgınca geliyor biliyor musun? Beni hapse atar ve anahtarı da atar."

Natalya ona şefkatle baktı. "Üzgünüm, bunun sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Keşke size yardım edebilseydim."

"Seninle gelmek istersem..." demiştin. " Natalya başını sallayınca Colby'nin sesi kesildi.

"Seni takip edebilir. Seninle konuştuğunu söylemiştin." Colby'nin boynunu gösterdi. "Senin kanını aldı. Sorun yaşıyorsun çünkü o da sana kendi kanını vermiş olmalı. Gitmene izin vermeyecek. Avcılar hakkında çok az şey biliyorum, muazzam güçleri olduğu ve avladıkları şeye dönüşebildikleri dışında."

Tırnağını masanın üzerine vurdu. "Sana nasıl yardım edeceğimi gerçekten bilmiyorum. Konuştuktan sonra bu konuyu çok düşündüm ama aklıma hiçbir cevap gelmiyor."

Colby elini boynuna bastırdı, ısırığı ona doğru tutuyor ve bu hareketten nefret ediyordu. "Açıkçası onu terk edip edemeyeceğimi bilmiyorum. Paul ve Ginny için çok endişeleniyorum. Paul vampir tarafından ısırıldı ve vampir bana zarar vermek için onu kullanmaya çalışıyor." Zihniyle Rafael'e dokunamıyordu. Tekrar tekrar denedi ama Rafael ona kapalıydı. Yaralı mı, ölü mü, yoksa sadece onu koruyor mu olduğunu bilmiyordu. Derisi ürperiyordu. "Korkunç bir bağımlılık gibi. Onu düşünüyorum"

her zaman. Ben güçlü bir insanım ama onu unutamıyorum." Yalvarırcasına Natalya'ya baktı. "Ya ona güvenmeliyim ya da çocukların güvende olduğunu bilmenin bir yolunu bulmalıyım. Sanırım benim için artık çok geç."

"Nerede o?" Natalya tekrar etrafına bakındı. "Ona istediğini vermediğin sürece sana fazla yer vereceğini sanmıyorum."

"Şu anda vampirle savaşmaya gitti. Eğer onu yok etmezse, yarattığın Paul üzerinde her zaman bir etkisi olacağını söylüyor."

Natalya başını salladı. "Korkarım haklı."

Bardaki müzik kafasının içinde yankılanarak çınılıyordu. Colby elindeki buzlu su bardağını alnına bastırdı. "Bu kadar kararsız olmaktan nefret ediyorum. Hayatım boyunca ne yapmam gerektiğini bilerek ve onu yaparak yaşadım. Birdenbire hangi yöne gideceğim konusunda hiçbir fikrim kalmadı. Birdenbire çiftlik Paul'un hayatının yanında çok da önemli görünmemeye başladı. Sadece Paul ve Ginny'nin mutlu olmalarını ve normal bir hayat yaşamalarını istiyorum."

Natalya Colby'nin yüzünü inceledi. "Ne oldu? Neden buraya geldin?"

Colby iç çekti. "Seninle birlikte kaçmak istedim. Çocukları alıp gitmek. Ve cevaplar istiyorum. Onlara ihtiyacım var ve sanırım onları bana sen verebilirsin." Tırnağıyla masanın üstüne vurarak gergin bir enerji ritmi tutturdu. "Üzerindeki işareti biliyor musun? Ejderha mı? Doğum lekesi olduğunu söylemiştin. Bende de öyle bir iz var. Çok silik ve aramadığın sürece orada olduğunu asla bilemezsin. Seninki gibi ısınmıyor ama bende de bir tane var."

Uzun ve hamile bir sessizlik oldu. Natalya daha da yaklaşarak ona kuşkuyla baktı. "Emin misin? Son konuştuğumuzda bana söylemeliydin."

"Bunun bir anlamı var, değil mi?" Colby sordu.

"Avcı onu gördü mü?" Natalya'nın sesi, Colby'nin gelişmiş işitme duyusuna rağmen neredeyse duyulmuyordu.

"Adı Rafael."

"Onun adını söylemek istemiyorum. Dikkatini bana çevirmesini istemiyorum. Üzerindeki işareti gördü mü?"

"Çok silik ve zaman zaman kayboluyor, bu yüzden ben bile bulmakta zorlanıyorum. Onun adını söylemek neden dikkatini sana çeksin ki?" Colby sordu.

"İşaret nerede bulunuyor?" Natalya, Colby'nin sorusunu duymazdan gelerek sordu.

"Seninkinin olduğunu söylediğin yer, sol yumurtalığımın üstü. Vampirler bizi böyle mi tanıyor? Bu işaret onları bize mi çağırıyor? Bir şeyler bildiğini biliyorum. Benim de bilmem gerek. Kendim için değil, kardeşim için soruyorum Natalya."

"Avcının seninle sevişmesine izin verdin mi?"

"Verdiğimi biliyorsun."

"O zaman sende solmakta olan bir koruma işareti var, yoksa onu fark ederdi. Kendini ondan gizliyor."

Colby barın ortasında ayağa kalkıp çığlık atma isteği duydu. "Bunu benim için hiç kolaylaştırmıyorsun. Sadece bana neler olduğunu anlat."

"Eğer üzerinde doğum lekesi varsa, bir şekilde benimle akrabasın demektir. Bizim eski, kadim bir soyumuz var. Bizden çok az var." Natalya belli ki kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Avcı bu işareti göremiyor, bu yüzden ondan saklanıyor olmalı."

"Neden göremiyor?" Colby sıkıdığı dişlerinin arasından kelimeleri neredeyse tıslayarak çıkarıyordu. "Neden bana söylemiyorsun? Çaresiz olduğumu görmüyor musun? Ondan uzak kalamam: Bana yaptığı şeyi nasıl tersine çevireceğimi bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, onun hayatımdan çıkmasını isteme noktasını çoktan geçtim. Ona yarı yarıya aşık olduğuma dair korkunç bir his var içimde. O kadar harika, o kadar kahramanca şeyler yapıyor ki, bu yürek parçalayıcı. Lütfen bana bildiklerinizi anlatın."

"Ne yazık ki sadece babamın bana anlattıklarını biliyorum ve bunlar da çok fazla değil. Uzun zaman yaşadım Colby ve fazla yaşlanmadım. Sen beni senin yaşında sanıyorsun ama ben çok daha yaşlıyım. Nadir yeteneklerim var. Senden sonra bir şeye dokunabilirim ya da

ve nerede olduğunuzu 'görebilirim'. Nesnelerin geçmişini okuyabilirim ve telepatim var."

"Şekil değiştirebiliyor musun?" Colby açık açık sordu. "Aynı türü tarif ediyorsunuz. Neden onlardan saklanmak zorunda kalasın ki?"

"Doğum lekesi. Doğum lekesiyle doğan herkes avcılardan ve vampirlerden uzak durmalı yoksa bizi öldürürler. Bu çok eski bir kural."

Colby başını ellerinin arasına aldı, Rafael'in dilinin doğum lekesinin üzerinde gezinişini hatırlıyordu; baştan çıkarıcı, erotik bir keşifti bu ve ihtiyaçtan ürpermesine neden olmuştu. "Hiç sanmıyorum Natalya. Bence yanılıyorsun." Rafael izin belli belirsiz hatlarını hissetmiş olmalıydı. Hafifçe kabarmıştı. Doğum lekesi kendini gizlemeye çalışsa bile, Rafael birkaç kez izi yalamış, dudaklarını üzerinde gezdirmiş, ta ki Natalya onu serbest bırakması için çığlık atmak isteyene kadar. Ama daha sonra onu öldürmeye çalışmıştı. Kadın zonklayan şakaklarını ovuşturdu. "Artık hiçbir şey bilmiyorum. Sana hiç bir avcı saldırdı mı?"

"Hayır, tıpkı vampirlerden kaçtığım gibi onlardan da kaçıyorum. Eski zamanlarda ailemle avcılar arasında bir tür kan davası vardı ve bu zamana da taşındı." Natalya koltuğunda arkasına yaslandı. "Anladığım kadarıyla avcıların kadınlarından biri, Rhiannon, çok güçlü bir adamla birlikte olmak için kocasını terk etmiş. İki grup arasında bir sürtüşme olmuş ve savaş patlak vermiş. Rhiannon'un üçüzleri olmuş, iki kız ve bir erkek. Çocuklar küçükken ölmüş ama babaları onlara avcılardan ve vampirlerden uzak durmayı öğretmiş. Oğlu benim büyükbabam."

"Peki ya iki kız?"

"Ortadan kayboldular. Kimse nerede olduklarını bilmiyor. Babam avcıların onları bulup öldürmüş olabileceğini düşündü."

"Ben tüm bunların neresindeyim?" Colby sordu.

"Tahminimce sen benim yeğenimsin. Kardeşim kısa bir süre bir kadınla birlikte oldu ama sonra onu terk etti. Onun görünüşüne sahipsin ve

Belki de bu yüzden ülkenin bu kısmına çekildim. Kadının buralarda bir çiftliği vardı."

"Kardeşin benim babam mı?" Colby kendini her zamankinden daha tedirgin hissediyordu. Bir kadın kocasını bilmem kaç yıl önce terk etti diye Rafael'in onu öldüreceğini düşünemiyordu. "Şimdi nerede o?"

"O öldü." Natalya'nın ses tonundan daha fazla bilgi vermeyeceği anlaşıyordu.

Colby hiç tanımadığı bir adama karşı hiçbir şey hissedemezdi. Armando onun babasıydı ve onu her zaman sevecekti. "Kaç yaşındasın Natalya?"

"Fark eder mi? Onu terk etmeyeceksin. Bunu zaten biliyorsun. Sadece kardeşlerin konusunda ona güvenmek istemiyorsun. Onları yanımda götüremem, sensiz olmaz. Mutlu olmazlar ve hepimiz tehlikede oluruz. Kendimi koruyabilirim ve avcılar ya da vampirler beni fark etmeden bir yerlere girip çıkabilirim ama Paul'ü ısırın vampir öldürülmedikçe onlar hep birbirlerine bağlı kalacaklar." Natalya'nın başı aniden tetikte bir şekilde yukarı kalktı. "O çok yakın. Ya o ya da diğeri. Gitmem gerek Colby. Hemen kasabadan ayrılıyorum. Sana iyi şanslar."

"Bana konuşacak birini verdiğin için teşekkürler." Colby Rafael'in yakında olduğunu biliyordu. Vücudundaki her hücre alarma geçmişti. Ensesi sanki şimdiden onun nefesinin sıcaklığını hissetmiş gibi karıncalandı. "Dikkatli ol."

"İyi şanslar Colby. Seni düşünüyor olacağım." Natalya uzanıp ona dokundu, sadece parmaklarının hafif bir dokunuşuydu bu ama Natalya'dan Colby'ye bir sıcaklık yayıldı. Bu dokunuşta bir tanıma vardı. Natalya geri çekildi ve başını salladı. "Kesinlikle akrabayız. Lütfen çok ama çok dikkatli ol."

Colby başıyla onayladı. "Sen de." Natalya'nın masaların arasından hızla çıkışa doğru ilerleyişini izlerken kalbi heyecanla çarpıyordu. Rafael'in bara tam olarak ne zaman girdiğini biliyordu. Yaşıyordu ve o anda onun için önemli olan tek şey buydu. Etrafına bakmadı.

bakışları onu hemen buldu. Odanın karşısında durmuş, seksi bir erkek özgüveni yayıyordu.

Karın kasları gerildi. Nefesi kesildi. Adamın barın karşısından bakan gözlerinin ağırlığını hissettiğinde, içinde küçük tahrik alevleri yaladı. Adam hayattaydı. Zarar görmemiş gibiydi. Ve ona baktığında, keskin bir açlık, onu iliklerine kadar sarsan güçlü bir arzu vardı. Bakışlarını ondan hiç ayırmadan ona doğru yürümeye başladı. Duygusal bir zarafetle hareket ediyordu ve kadının kalbi müzikle birlikte çarpmaya başladı. Sanki ondan başka kimse yokmuş gibi kalabalığın içinden geçip gitti ve tüm zaman boyunca onu izledi. Kimse ona çarpmadı ve kimse yoluna çıkmadı. Sadece onun için elini uzattı. "Dans et benimle."

Onun yüzündeki geçici duyguların titreşimini ve gözlerindeki karanlık gölgelerin kayışını izledi. Kendini durduramadan yavaşça ona doğru uzandı, her zamanki gibi onun tarafından büyülenmişti. Adam onu yukarı çekti ve sert bir şekilde vücuduna yasladı; öyle ki kız, adamın uyarılmışlığının sert çıkıntısının kendisine sıkıca bastırıldığını hissedebiliyordu. Vücudu sert, kolları güçlüydü ve kalbi kulağının dibinde bir ritim tutturmuştu. Kendini güvende ve korunmuş hissediyordu. Kendini tehdit altında ve korkmuş hissediyordu. Onunla dans etmek en kötü haliyle delilikti. Kendini ona teslim ediyordu.

Isı, ağır ereksiyonundan dışarı doğru yayıldı ve ikisini de yaktı. Onu istemekten kendini güçsüz hissediyordu. Adamın belindeki elleri kalçalarına doğru kayarak vücudunu daha hafifçe bastırdı ve dans pistinde yavaşça sallanırken aralarındaki sürtünmeyi artırdı.

Üzerinde hiç kan görmüyorum. Vampiri buldun mu?

Şehvet ve ihtiyacın yükselen dalgasında onunla birlikte sürüklenip gitmek istiyordu.

Karşılaştık. O kaçmayı başardı ama ben onu işaretledim. Neden bu kadınla buluşmak için buraya geldin?

Başını adamın göğsünden kaldırmaya başladı ama adamın eli başının arkasından tuttu ve onu kendine çekti. Onu telaşlandıran sözleri ya da ses tonu değildi.

düşüncelerinin bir anlık görüntüsü, hızla ondan gizlendi. Sadece bir saniyeliğine, içinde dönen öfkeyi ve tehlikeli bir şeyi yakaladı.

Sana sarılmama izin ver, Colby. Uzun bir akşam oldu ve sadece seni kollarımda hissetmek istiyorum. Başını ona doğru eğdi, ağzı gömleğinin kenarını iterek boynunun sıcaklığına gömüldü. Kız tepki olarak onun kollarında titredi. Dili nabzının üzerinde dönüyor ve dişleri kabaca, baştan çıkarıcı bir şekilde ileri geri hareket ediyordu.

Colby onun kollarında eriyeceğinden korkuyordu. Adamın göğsüne bir öpücük kondurmuş, dudaklarının altında tenini hissedebilmek için yüzünü boğazına doğru çevirmişti. Ona duyduğu ihtiyaçla titriyordu. Rahmi kasılmıştı ve davetten dolayı kaygan ve nemliydi. Kıyafetlerinin gitmesini istiyordu, böylece onun her santimini inceleyebilecek, incinmediğini kendi gözleriyle görebilecekti.

Benimle gel. Seni dağlardaki kaplıcalara götürmek istiyorum. Sadece ikimiz. Bu gece sana ihtiyacım var, aşkım. Bu seferlik itiraz etme. Hayır deme, sadece benimle gel ve sana sahip olmama izin ver.

Müzik kayboldu. Bar müşterilerinin bazıları dans pistini terk ederken, diğerleri bir sonraki şarkının temposu yükseldikçe kaldılar. Rafael'in bedeni onu pistten çıkışa doğru itti. Rafael'in avucunun sıcaklığının ince bluzunu bir damga gibi yaktığını hissedebiliyordu. "Paul ve Ginny..."

"Güvende misin?" diye bitirdi, sesi ham bir tutkuyla pürüzlüydü. "Benimle gel, Colby. Kendi özgür iradenle. Kendini bana ver." Başını eğdi ve dişleriyle kasıtlı olarak Colby'nin ensesini okşadı, hafifçe sıyırdı, küçük bir ısırık ve dilinin girdabı Colby'nin kanını ısıttı.

Gömleğinin ince tabakasının altında göğüsleri ağrıyordu, sütyeninin içinde kendini rahatsız hissediyordu, meme uçları dantele acıyla sürtünen sert tepelerdi. Vücudunun zayıfladığını ve davetle ıslandığını hissetti. Onu tam orada istiyordu. İşte o an. Açlık çiğ, keskin ve korkunçtu. "Evet." Yumuşak bir sesle söyledi ama adam duydu. Onun duyduğunu biliyordu çünkü

eli kalçasını sahiplenici bir şekilde ısırđı. Onu kapıya doğru itti. Kalbi beklentiyle çarpıyordu.

Bölüm 17

Dışarıda, gecenin serin havasında, Rafael aniden Colby'ye döndü, eli Colby'nin saçlarına dolandı, ona doğru eğilirken başını sabit tuttu, iri vücudu Colby'yi binanın yan tarafına doğru agresif bir şekilde sıkıştırdı. Sıcak ve sertti ve ona karşı her zamankinden daha fazla açlık duyuyordu. "Bekleyebilir miyim bilmiyorum. Seni burada ve şimdi almadan önce buradan gitmeliyiz." Sesi kaba bir fısıltı gibiydi, ağzını onunkinin üzerine eğdi, dili dudaklarının kenarında kayıyor, onu tadıyor, girişini talep ediyordu. Onun yumuşak iniltisini ağzının içinde yakaladı ve ateşi birkaç derece yükseldi.

Otoparkta mı? Colby otoparkta olmalarını umursamıyordu. Aralarında çok fazla kıyafet vardı. Colby onu yalarken kendi iniltisini duydu, dişleri dolgun alt dudağını okşadı ve sonra dili tekrar ağzına girdi. Adamın ereksiyonu karnına sıkıca bastırıyor, göğüsleri adamın göğüs kaslarına çarpıyordu. Rafael'le her zaman yaptığı gibi gerçeklikle bağını kaybetmeye başlamıştı. Saçlarını sıkı bir yumrukla kavrayan eli, ağzı onunkine hükmederken onu hareketsiz tutuyor, sertliğin sınırında geziniyordu. Onu açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öpüyor, ona olan ihtiyacı içinde boğuluyordu. Sanki bekleyemezmiş gibi. Asla doyamayacakmış gibi. Vücudu tepki verdi, sıcak ve kaygandı, ihtiyaçtan sıırılsıklam olmuştu.

Park yeri, saha, kimin umurunda? Kıyafetlerini yırtmak istiyorum. Neden sütyen takıyorsun? Eli hafifçe karnına doğru kayarak göğsünü okşadı, başparmağı meme ucunu okşadı, bluzunun altından çekti. Bir daha asla sütyen giyme.

Nefesi boğazında düğümlendi. Adamın elini itti ve bir ihtiyaç iniltisi çıkardı. "Yapamayız. Biri buraya gelir ve bizi görür."

Onları koruyabilirdi ama barda açıkta kalırlarsa ona yapmak istediği şeyleri yapamazdı. İncelikten çok sabırsızlıkla kollarını ona doladı ve havalandı, ağzı hâlâ onunkine hükmediyordu. Kız inledi, mücadele etmeye çalıştı ama adam onu sabit tuttu ve artık yerde olmamalarının bir önemi kalmayana kadar öptü.

Colby iki koluyla onun boynuna sarıldı, ona sıkıca yapıştı, gözlerini kapadı ve kendini onun ağzının şok edici hissine bıraktı. Vücudu onunkinin karşısında eridi. Karnına sıkıca bastırılan kalın çıkıntının yarattığı ısı, onda vahşi bir tepki yaratıyordu. Vücudunun alt yarısı sıcak ve ağırdı, basınç hızla artıyordu. Ona karşı sallandı, vücudu boyunca sürtündü, bu sırada ağzı onunkine kaynak yaptı. Dili onunkiyle birleşiyor, ağzının kadife iç kısmını keşfediyor, onu vücudunun her hücresinde hissedene kadar okşuyor ve okşuyordu.

Rafael onun tenine dokunmak zorundaydı yoksa aklını kaçıracaktı. Toprağın mineraller açısından zengin olduğu kaplıcalara gitmek istiyordu ve toprak bedenini iyileştirip değişimi tamamlarken onun korunmasını sağlayabilirdi. Onu görene kadar her şey çok önemliydi. Her hareketi acı verici görünene kadar vücudu sertleşti ve ona tekrar tekrar sahip olmak zorunda kaldı. Yumuşak teni ve ipeksi saçlarıyla bağımlılık yapıyordu.

O kadar bağımsız bir kadındı ki, tüm o yumuşak kıvrımların altında çelik gibi güçlü, demir gibi bir iradeye sahipti, ta ki adam ona dokunana kadar.

Ve kız onun kızıydı. Tamamen onun. Onunla çok uzun süre savaştı.

Hâlâ ona karşı koyuyordu ama ne onu öptüğünde ne de elleri üzerindeyken. Ellerin verdiği his hoşuna gitmişti.

karşı koyamayacağı tek erkek olmanın gücü. Bundan besleniyordu, ona ihtiyacı vardı.

Dağların ötesinde bir yerde, avucunun altındaki tenini hissetmek için gömleğini bedeninden yırttı. Colby itiraz etmedi, daha ziyade başını geriye attı, ağzı boynundan aşağıya doğru inerken, yaladı ve küçük ısırıklar aldı, bu da ateş dillerinin cildinde yarışmasına ve vücudunda cızırdamasına neden oldu. Vücudu onunla temas ettiği anda bunu ona her zaman yapıyormuş gibi görünüyordu. Şehvet kontrolden çıkmış, keskin ve tehlikeli bir şekilde yükseliyordu. Vücudu onu içten dışa doğru canlı canlı yakıyor, asla doyamayacağı ihtiyaçlar ve isteklerle öfkeleniyordu. Onu elde etmek, ona sahip olmak için asla yeterli yol olmayacaktı ve sonsuzluk onu tatmin edecek kadar uzun olmayacaktı.

Rafael. Adını ağlamaklı bir şekilde fısıldadı, havada bilinmeyen bir yere doğru uçtuklarını umursamadan onları yere bırakması için yalvardı. Ona karşı kıvrandı, bir bacağını onun kalçasına dolayarak leğen kemiğini onun üzerinde ovuşturdu ve rahatlamak istedi.

Bir elini sıkıca beline sararak başını çıplak göğüslerine doğru eğdi ve vücudunun üst kısmını geriye doğru itti. Saçları her yöne savruluyor, rüzgârda savruluyor, yüzüne batıyor ve ona nerede olduğunu hatırlatıyordu. "Bir ağaca ya da başka bir şeye çarpacağız. İndir bizi." Sesi arzudan boğuk boğuk çıkıyordu. Damarlarından şehvet akıyor, onu sarsan bir yoğunlukla yanıyordu. "Yapmalısın, şu anda sana ihtiyacım var."

Kadının sesindeki soluksuz yakarış onu sarstı. Ağız göğsüne değdi, meme ucunu çekti. Kadın çığlık attı ve ona daha iyi erişim sağlamak için vücudunu daha da kamburlaştırdı. Ateş göğüslerinden tüm vücuduna yayıldı ve bacaklarının arasında zonklayan, acil bir açlık yarattı.

Rafael onun saten teninin altındaki damarlarda dolaşan kanının çarpıntısını duydu, onu çağırıyor, erotik vaatlerle çağırıyordu. Onun kanı da aynı şekilde çarpıyordu.

Yoğunluk, aynı ritim, beklentiyle ağır ereksiyonu boyunca zonkluyor ve nabız atıyordu. Ona karşı açlık duyuyordu. Onun her şeyine. Vücudunun onun sıkı, sıcak kanalının derinliklerine gömülmesini, aklının sıkıca onunkinde olmasını ve kanının nektar gibi içine akmasını arzuluyordu. Eğer dikkatli olmazsa gökyüzünden düşüp yeryüzüne yuvarlanacaklar, tutkulu bir kucaklaşmayla birbirlerine kilitleneceklerdi.

Onları yere indirdi, kaplıcalara ulaşabildikleri için minnettardı. Ayakları yere basar basmaz, kızın bedenindeki kot pantolonu yırtıp parçalara ayırdı ve kızıdan uzağa fırlattı. Bakışları onun üzerinde sahiplenici bir şekilde kayarken gözleri karardı. "Çok güzelsin." Kadının vücudu uyarılmışlıkla, ona duyduğu ihtiyaçla, gözlerindeki çaresiz açlıkla kızarmıştı. Arzusunun ıslak, kaygan kanıtının kalçalarının arasında parladığını görebiliyordu ve dizlerinin üzerine çöküp ziyafet çekmemek için elinden gelen tek şey buydu.

Colby onun giysilerini insani bir şekilde çıkarmasını izledi. Ayakkabılarını bir kenara fırlattı ve elleri kot pantolonunun bel bandına gitti. Colby, dar malzemeye karşı özgürlük için bastıran devasa şişkinliği görebiliyordu. Adam kotun düğmelerini açıp kalçalarından aşağı ittiğinde neredeyse nefesi kesilecekti. Gözlerini ondan hiç ayırmıyor, aç bir niyetle onu izliyordu. Yüzü arzuyla kazınmıştı, gözleri siyahtı ve ağzı şehvetli bir kesikti.

"Buraya, yanıma gel Colby." Eli ağır ereksiyonunun etrafında dolaştı, dalgınca okşadı, rahat, kolay bir hareket ona daha fazla zevk verdi.

Ona doğru gitti, yarısı onun büyüklüğü ve şekliyle büyülenmiş, yarısı da yüz hatlarına damgalanmış karanlık şehvet damgasıyla hipnotize olmuştu. Dili dışarı fırladı, elinin kalın ve sert uzunluğun üzerinde kaymasını izlerken alt dudağının üzerinde gezindi. Bakışları onu hiç terk etmedi, onu ilerlemeye zorladı, önünde durduğunda sallanan göğüslerinin görüntüsünü içti.

Elini kaldırıp yüzünü kavradı, dokunuşu nazikti. Başını yavaşça ona doğru eğdi, dudakları kızın yüzünde gezindi.

yanağından ağzının köşesine kadar. Dili dudaklarında gezindi. "Ağzını seviyorum. Seni sonsuza dek öpebilirim." Diğer eli göğüslerini okşadı, teninin üzerinde dans eden küçük alevler gönderdi.

Colby, göğüslerinin üzerinde hafifçe gezinen, parmak uçları zar zor sıyrılan ama yine de çok tahrik edici olan, karnının üzerinde hareket eden, nefesi boğazına takılana ve parmakları küçük ateşli buklelere dolanana kadar göbeğinin etrafında dolaşan ikinci elin o kadar farkındaydı ki.

"Çok ıslaksın ve benim için hazırsın, querida."

Daha fazlası için yalvaran küçük bir sesin kaçmasına engel olamadı. Adam ona neredeyse hiç dokunmuyordu ama yine de ateşini yükseltiyordu.

Yüzünü kavrayan el ensesine kaydı, yukarı uzandı ve saçlarına dolandı, boğazını ortaya çıkarmak için başını geriye çekti. Ağzı nabzının üzerine kaydı. Dişleri ısırды, küçük bir acı ısırık, dili anında yatıştırıcı bir okşamaya dönüştü. Vücudu neredeyse kasıldı, her kası gerildi, rahmi kasıldı. "Bana duymak istediklerimi söyle Colby." Ağzı çenesine doğru ilerledi, dişleri alt dudağını kemirdi. "Söyle bana."

"Seni istediğimi biliyorsun." Nasıl istemez ki? Parmakları içine kaydı, derinlere itti, böylece zevkle haykırdı, rahatlamak için çaresizce eline karşı kıvranıyordu. Parmaklar geri çekildi, bu da onu çılgına çevirdi.

"Bu benim için yeterli değil." Sesi çok sessizdi, bir sıcaklık darbesi gibi kızın üzerine fısıldıyordu. Dili tekrar boğazını okşadı, göğsünün yanına doğru indi. Dişlerinin keskin ısırığını hissetti, krem si et tümseğini ağzının sıcak mağarasına çekmeden hemen önce zevkle acıyı birleştirdi.

Colby destek almak için onun omuzlarına yapıştı, dizlerinin bağı çözülmek üzereydi. "Benden ne istiyorsun, Rafael?" Adamın parmakları Colby'nin doruk noktasına ulaşmasına neden olacak şekilde derine doğru ilerledi ama bunu tam olarak başaramadı.

"Biliyorsun."

Her şeyi anlamlandırmak için bu kadar çabalarken, bir aşk, bir bağıllık ilanı istemek adil değildi. Rafael adalete inanmazdı. Mümkün olan her yolu kullanarak istediğini elde etmeye inanırdı. Ve konu sekse geldiğinde, onun için her şeyi yapabileceğini biliyordu. O da bunu biliyordu. Ağır ağır parlayan gözlerinden okunuyordu. Elleri sihirliydi ve öpücüğü kadının öz kontrolünü paramparça edebilirdi. Colby'nin çenesi bir parça yükseldi ve saçlarını omzunun üzerinden atarak bakışlarını onun ereksiyonuna çevirdi. Adam kocaman ve ihtiyaçtan sertleşmişti. Ona baktığı an, dudaklarını ıslattığı an, nefesinin kesildiğini hissetti.

Eli kalın çıkıntıyı çevrelemek için düştü, parmakları hafifçe sıyrıldı. Dudaklarını tekrar yaladı ve başparmağı kadife başın dibinde gezinirken onun tepkisini izledi. Kadın onun önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde adam güçlükle nefes aldı.

Dilinin kısa bir keşif yapmasına izin verdi, şehvetli bir daire yaladı ve şişmiş başının tabanıyla alay etti. Ürperdi, kaba bir inilti kaçtı. Parmakları onun saçlarına gömüldü, orada toplandı ve ağzının sıcak mağarasına doğru iterken bile onu kendine doğru çekti. Dili onun etrafında kıvrıldı, dans etti ve alay etti. Yumrukları uyarırcasına sıkıldı. "Beni kontrolümün dışına itiyorsun, küçük hanım."

Ağız sıcak ve sıkıydı, dili kalın, kadifeden çelik ucun hassas tabanı boyunca titreşmek için düzleşiyordu. Kalçaları sarsıldı, kasları zevkle sıkıştı. Kesici dişleri uzamak için ağrıyordu ama ihtiyacı kontrol etti. Başını tutarak ileri doğru itti, kontrolü geri almak istiyordu ama onun bariz zevkini mahvetmek istemiyordu. Kasıklarında, karnından vücudunun her yerine yayılan bir yangın başlattı. Adam aklını kaçırana kadar dili kıvrıldı ve yaladı. Bir an için talepler zihnine doğru yol aldı, ama o deneyimsizdi

ve açlığını çektiği tüm erotizmlere tam olarak hazır değildi.

Rafael onun başını geriye çekti ve gözlerinin içine baktı. Parlak yeşil renkteydiler, tutkuyla ve ihtiyaçla kararmışlardı. Ona duyduğu aşkla, onun kendisine olan bağlılığına duyduğu ihtiyaçla yanıp tutuşuyordu. Onu kendisiyle birlikte kaplıcaları çevreleyen büyük kayalara doğru çekti ve belinden yakalayıp en düz kayalardan birinin üzerine kaldırdı. Elleriyle onun kalçalarını ayırdı ve kaygan kıvrımlarının girişine bastırdı. Kız o kadar sıcaktı ki, adam ikisinin de yanacağından korktu. Kendini ileri itmeye, vücudunu adamın sert uzunluğuna dayamaya çalıştı ama adam onu hareketsiz tuttu.

"Bana bir şey söylemeyi unuttun. Çok önemli bir şey."

"Bu hiç komik değil, Rafael." O her şeyi kendi istediği gibi isterken kız onu nasıl isteyebilirdi? "Bana zaman ver."

Ellerini kayanın üzerine koyarak onun üzerine eğildi, vücudunu onunkine sokmayı reddetti. İkisini de orada, deliliğin sınırında tuttu. "Ben senin zihnindeyim. Benim için ne hissettiğini görüyorum."

"O zaman söylememe gerek yok, değil mi?" Colby kayanın üzerinde kaymayı başardı, ama kolunu onun huzursuzluğuna sıkıştırdı ve onu tuttu. Şimdi kayanın sert kenarı ile Colby'nin kalçaları arasında sıkışıp kalmıştı. Colby ona bir santim verdi, bu da kızın hayal kırıklığı içinde çığlık atmasına yetti.

"Çünkü sen bana aitsin. Bunu itiraf ettiğini duymak istiyorum." Gözyaşlarına boğulmak üzereydi ve bu daha da kötü olurdu. "Tamam. Sana aidim ama bundan hoşlanmak zorunda değilim."

"Ve beni seviyorsun." Onun dar kıvrımlarına doğru daha derine itti. "Beni sevdiğini söyle, Colby."

"Bana seni sevmemi emredemezsin, Rafael. Burada seninle olmam yeterli değil mi? Ellerimi senden uzak tutamamam?" Kalçalarını Rafael'e doğru savururken, Rafael'in onu kayaya doğru tutması aşağılayıcıydı, neredeyse onu alması için yalvarıyordu.

"Ne düşünürsen düşün, bu benim seninle sevişmem. Seks yapmıyorum, sevişiyorum" diye tekrarladı. Vücudunun derinliklerine doğru itti, göz bebeklerinin zevkle büyümesini izledi. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum, querida. Bunu sana itiraf etmekten utanmıyorum. Benim için yanmanı ve seni her gördüğümde vücudumun sertleşip ısınmasını ve senin için hazır hale gelmesini seviyorum. Ailenle ilgilenme şeklini ve hatta bana meydan okuyabileceğini düşünme şeklini seviyorum. Korkaklığı bırak ve beni sevdiğini itiraf et."

"Düşüncelerimden uzak dur. Beni istediğin her şeyi yapmaya zorlaman yeterince kötü. Daha ne düşündüğümü bile bilmeden söylememi istiyorsan, beni söylemeye zorla," dedi ve gözlerini adamın yüzündeki yoğunluğa dikti. Birbirlerine bakarlarken, adamın gözleri tehlikeyle parıldarken kalbi korkuyla çarpıyordu.

Sonuna kadar içine gömüldü, kendini o kadar derine gömdü ki rahmini hissedebiliyordu. Sert kayaya sıkışmış olan kadın, adamın kalçalarının sertçe itişini kabul etmekten başka bir şey yapamıyordu, vücudu adaminkini çevreleyen sıkı bir cehennemdi. Çok güzel görünüyordu, yüzü ve vücudu kızarmış, dudakları öpücükleriyle şişmiş, gözleri tutkuyla parlıyordu. Onun için. Parmakları onun üzerinde sıkılaştı. "Sen bir hediyesin, Colby." Onun gerçek olduğunu, kendisine ait olduğunu zar zor kabullenebildi. Bu geceden sonra ona her zaman sahip olacaktı. Geri dönüşü olmayacaktı.

Sertçe sürdü, tekrar tekrar içine girdi. O kadar sıkı oturuyordu ki. Onu içine alırken kıvrımlarını nasıl gerdiğini gerçekten hissedebiliyordu. Onun altında kıvranıyor, her öfkeli hamlesinde geri çarpmak için kalçalarını kaldırmaya çalışıyordu. Pürüzsüz kaya kalçalarını kavradı ama teslim olmayı reddetti, böylece vahşi bir sıcaklıkta bir araya geldiler. Her hamle, adamın vücudunda ve kadının vücudunda acı verici bir zevk dalgası yaratıyordu. Onun daha sıcak, daha ıslak olduğunu hissedebiliyor, serbest bırakılma ihtiyacıyla sersemleyene kadar zihninde dönen tutkuyu hissedebiliyordu. İçindeki sevinç kabarıyor, onu tatmin etme ihtiyacıyla sarsılıyordu. Onun için ağladı

Adını söyleyerek yalvarıyordu, yarım bir hıçkırıkla etini onunkine sürmesini ve onu sonsuza dek kendisinin olarak damgalamasını sağladı.

Orgazm vücudunu yırttı, varlığının her zerresini kuşattı, kalbini, ruhunu ve zihnini ele geçirdi. Colby, onsuz asla mutlu olamayacağını bilene kadar devam eden akılsız, sonsuz zevkle paramparça olmuş, parçalanmış hissetti. Onun patlamasını, kan ve kemikte, her hücrede, görüşü bile bulanıklaşana kadar daha fazla titreme gönderen sıcak püskürme salınımını hissetti. Dünya etrafında sallanırken umutsuzca kendini sabitlemeye çalışarak tırnaklarını onun kollarının derinliklerine gömdü.

Rafael bedenini onunkinin üzerine yasladı, nefesi en az onunki kadar sert ve çaresizdi. Kalpleri birlikte atıyor, gece havasını içlerine çekmeye çalışırken çılgın bir senkop oluşturunuyorlardı. Colby kayalara yaslanmış, başını onun göğüslerine yaslamıştı. Sert taşa karşı şiddetli sevişmenin etkilerini hissetmeye başlamıştı. "Ow."

"Ah?" diye tekrarladı ve ona bakmak için başını kaldırdı.

Kirpiklerinin altından ona baktı. Bu bir hataydı. Karanlık ve şehvetli görünüyordu, yüzü günahkârca seksiydi. Gözleri tutkuyla, sahiplenmeyle kararmıştı ve hâlâ çok açtı. Başını iki yana salladı. "Yapamayız. Ciddiyim. Bu kaya sert. Daha önce fark etmemiştim ama yürüyemeyeceğim."

"Ben de kovboy kızlarının sert olduğunu sanırdım." Dili meme ucunu yaladı ve küçük kasları onun etrafında sıkıştı. Hâlâ sertti, hâlâ onun derinliklerine gömülmüştü ve öyle kalmak istiyordu.

"Bu kadar sert değil." Etrafına bakındı. Birkaç küçük şelale yerden yükselen sıcak su kaynaklarına dökülüyor ve onları kaplıca olarak kullanılabilecek kadar soğutuyordu. "Yıllardır buraya gelmedim. Çiftliğimden kilometrelerce uzakta ve her zaman çok meşgul olduğum için bu tarafa gelemiyorum. Burada olduğunu neredeyse unutmuştum." Eğretili otları zemini kaplamış ve havzanın etrafındaki halkayı oluşturan büyük yassı kayaları çevrelemişti. "Çok güzel bir yer."

"Hoşuna gidebileceğini düşündüm." Dişleriyle alay etti ve onun tepkisini hissetmek için çekiştirdi.

Adamın omuzlarını itti. "Durmak zorundasın. Şu anda daha fazla dayanamıyorum. Sanırım beni öldürdün."

Dili göğsünün üzerinde gezindi, meme ucunun etrafında kıvrıldı. Başını kaldırdı ve ona gülümsedi. Yavaş, seksi bir gülümseme. "Henüz değil."

"Hayır." Bunu kararlı bir şekilde söyledi, ancak adamın gözlerindeki hınzır parıltı karşısında kanı daha şimdiden yoğunlaşmıştı. "Hareket edemem. Sanırım bütün gece burada, bu kayanın üzerinde yatacağım. Sen git ne yapman gerekiyorsa yap ve bırak ben uyuyayım." Tersine, adam içinden kayıp gittiğinde, kadın kendini yoksun hissetti. Küçük protesto sesini durdurmak mümkün değildi.

"Pınara girmen gerek yoksa gerçekten ağrıyacaksın." Onu bir tüyden daha ağır değilmiş gibi kaldırdı, göğsüne yasladı ve buharı tüten pınara taşıdı. Durakladı, aynı şehvetli gülümseme onun duyularıyla alay ediyordu. "Tabii seni daha iyi yalamamı istemiyorsan. Tükürüğüm iyileştirici bir madde gibi davranır."

Colby kollarıyla onun boynunu çevreledi. "Böyle davrandığında senden hoşlanabiliyorum Rafael." Colby'nin boğazını öptü, çenesini kemirdi. "Neden her zaman böyle davranmıyorsun? Tatlı ve nazik."

Ağzını yakalamak için başını çevirmeden önce dudakları kendi dudaklarının köşesine değene kadar bekledi. Hareketi agresif ve emrediciydi, sahipleniyordu, dili derinlere dalıyor ve vahşi bir çiftleşmeyle onunkine karışıyordu. Kalbi yerinden fırladı ve kanı şakımaya başladı. Adam başını kaldırdı, siyah gözleri ona parlıyordu. "İşte bu yüzden. Seni tanıyorum. İçini ve dışını, neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, belki de senden daha iyi. Beni sert seviyorsun."

Colby geri çekilerek onun keskin bir sahiplenmeyle kazınmış yüzüne baktı. "Böyle mi düşünüyorsun, Rafael?" Ses tonu çok ciddiydi. "Zihnimde okuduğunu düşündüğün şey bu mu?"

"Hükmedebileceğin bir erkeğe asla saygı duymazsın Colby. Sen güçlü bir kadınsın ve sana hükmedecek bir erkeğe ihtiyacın var.

karar verebilir, kişiliğinizin gücü altında ezilmeyebilirsiniz." Ona aynı ciddiyele cevap verdi.

"Rafael, sana karşı itaatkâr olamam. Bu benim karakterimde yok - bunu sen de görmüyor musun? Biraz kontrolüm, biraz ortaklığım olmalı, yoksa aramız asla yürümez. Seni asla seve mem. Cinsel olarak bağımlı olduğumu biliyorum, ama sana aşık olmayı senin istediğin kadar istiyorum. Kararıma saygı duymadığını bildiğim için bu sıçramayı yapamıyorum."

"Querida, neden senin kararlarına saygı duymadığımı düşünüyorsun? Anlamanız mümkün olmayan bir durumdasınız. Dnyamızla başa çıkmak için gerekli bilgi ve gücü kazanana kadar benim kararına güvenmek mantıklı."

Sesinde yle bir sevgi, öyle bir şefkat vardı ki, kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Keşke her zaman böyle olabilseydi. Adamın dişleri nabzını okşarken gözlerini kapattı ve vücudu yeni bir sıcaklık dalgasıyla karşılık verdi. "Bana olan bu cinsel bağımlılığını keşfetmek istiyorum. Kulağa çok ilginç geliyor."

"Harika. şimdi de bana sapık olduğumu söylüyorsun." Arkasına yaslandı ve gözlerini yıldızlara dikti. Belki de yleydi. Vücuduna yaptığı şeyler başka biriyle düşünülemezdi, ama onunla, ona her yaklaştığında eriyordu. "Belki de öyleyim, ama sadece sana gelince."

"Seni sapıka seviyorum," diye fısıldadı boynuna doğru. Boğazında atan nabzına karşı. "Bu gece seni tatmalıyım, aşkım. Kendini bana ver."

"Hayatta olmaz." Sesinin şehvetli fırçasıyla vücudu gszleşirken bile başını salladı. İinin derinliklerinde kasları kasıldı ve rahmi zonkladı. Sıcaklığın arttığını hissedebiliyordu ve bunun kaplıcalarla hiçbir ilgisi yoktu. "Geçen sefer bana vampir gibi davrandın ve beni ölümüne korkuttun. Dişlerini başka birine geçir."

Ağzı kızın boğazına doğru ilerledi, dili kızın omzundaki küçük çukuru yaladı. Dişleri geri çekildi ve

özellikle erotik bir şekilde ileri. Gözlerini kapattı. "Yine de kadın olmadığından emin ol."

Suya girdi, böylece su kalçalarına dolandı. Kahkahası boynunda titreşiyor, dişleri alay ediyordu. "Seni tekrar istiyorum."

"Her zaman beni istiyorsun, beni yıpratıyorsun," dedi Colby. "Yine," diye ısrar etti, ikisini de yatağa yatırdı.

Suyun arkını. "Bacaklarını belime dola." Adam kızın ağzını ele geçirirken, dudaklarını yalarken, kız da onu öpene kadar alaycı ısırıklar alırken, kolları boynuna dolanırken, göğüsleri göğsüne sıkıca bastırırken gözleri tutkuyla kararmıştı.

Sırtını doğal leğenin kenarına dayayarak oturdu, onu kucağına çekti, bacaklarını etrafında sürükledi, böylece üzerine yerleşirken onun dar kanalına mızrak sokabildi. Adam onun boynuna karşı usulca küfretti. "Deus, Colby. Çok ateşli ve sımsıkı olmuşsun. Cennet gibi hissettiriyor." Elleri kalçalarını yavaş, sallantılı bir ritme yönlendirdi. "Bu mükemmel. Beni aklımdan çıkarıyorsun."

Düz bir şekilde oturmaya, yavaş bir tempoyla ona binmeye başladı, ama adamın elleri sırtına doğru kaydı, onu kendine doğru bastırdı, ona karşı tuttu. Ağzı omzunun üzerinden geçti, onu yaladı, teninde alev alev yanan öpücükler bıraktı. "Seni tatmalıyım, aşkım. Bu sefer hata olmayacak. Kendini bana ver. Bu büyük bir zevk olacak." Günahkâr sesi baştan çıkarıcılığı fısıldıyordu. "Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin. Başka hiç kimse sana ihtiyaç duymayacak ya da seni benim sevdiğim gibi sevmeyecek. Senin ihtiyaçlarını ya da açlığını asla anlayamayacaklar." Dili kadının nabzının üzerinde, göğsünün kabarıklığı boyunca dönüyordu. Dişleri baştan çıkarıcı bir şekilde kazındı. "Kendini bana ver."

Kollarından çelik akıyordu, yine de onu nazik bir sahiplenmeyle tutuyordu, hatta vücudunun ateşle dalgalanmasından daha ikna edici bir şekilde. Nefesi teninde ılıktı ve her küçük ısırık kaslarının sıkılaşmasına neden oluyordu.

onun etrafında sıkılaştı. Ona ne isterse, neye ihtiyacı varsa verme arzusu içinde titreşiyordu.

"Sana kalkan olmayacağım, küçük hanım. " Sesi tutkuyla kabalaşmıştı ve onun kalınlaşıp sertleştiğini, kalçalarının tembel sürüşünü karşılamak için yukarı doğru itildiğini hissetti.

Onun bariz bir şekilde artan uyarılmışlığı sadece kendisinin besledi. Onun başını kucakladı, saçları teninde ipeksi bir kayma yarattı. Dili girdap gibi dönerken kasları gerildi ve sıkıştı. Bacaklarının arasında yanan sıvı sıcaklığın, heyecanın taze selini hissetti. Kalbi bir, iki kez çarptı. Dişlerini derinlere batırdı, vücudunu saran beyaz acı yerini katıksız erotik bir zevke bıraktı. Nefes nefese kaldı, başını geriye attı, vücudundaki her sinir ucu cızırdayarak canlanırken yumuşak bir çığlık attı. Adam daha derine ittikçe kıvılcımların tutuştuğunu hissedebileceğini düşündü. Zevkten ölebileceğini düşünene kadar güç artmaya ve artmaya başladı. Hızını artırmaya başladı, serbest bırakılmaya ihtiyacı vardı, ama elleri kalçalarına kaydı, onu hafifçe salladı, bir doruğu önledi, onu deliliğin kenarında tuttu.

Onu kollarının arasında çırılçıplak tutmak inanılmaz bir lükstü, adam onun vücudundan nektarı içerken vücudu onunkine biniyordu. Kız kavurucu bir sıcaklığa sahipti, onu kadife sıcaklığıyla çevreliyor, kasları onu sıkıca kavırıyor, kafası şehvet ve aşkla kükreyene kadar sıkıyor ve masaj yapıyordu. Damarlarında dolaşan kanı, kendini tamamlanmış hissedene kadar vücudunu yaktı. Dilini göğsünün üzerinde gezdirdi, ikiz iğne deliklerini kapattı, vücudu daha da kalınlaştı. Kendi ağzıyla onun ağzını buldu, onun için hissettiği her şeyi öpücüğüne döktü. Kollarını Colby'nin boynuna doladı, onu öptü ve yavaşça sert uzunluğunu aşağı yukarı kaydırarak her ikisine de coşku titremeleri gönderdi. "Seni seviyorum Colby. Sen benim her şeyimsin." Kelimeleri onun dudaklarına doğru fısıldadı. Kalbi beklentiyle göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Kızın yumuşak teni, sıcaklığı ve ateşi onun için bir sığınaktı. Vücudu onun için yaratılmıştı ve

en büyük gururu, ona zevk çığlıkları attırabildiğini bilmektir.

Tırnakları uzadı. Elleri o anın muazzamlığıyla titredi. Colby her zaman onun olacak, onun dünyasına katılacak, hayatı onunkiyle birleşecek, türünün mucizesi olacaktı. Ritüel sözcükler onları bağlamıştı ama Colby canavara çok yakındı. Aralarında tam bir bağılıktan daha azı için canavara her zaman çok yakındı. Bir an için zaman durdu. Kalbi kulaklarında gümbürdedi. Bu kararı ondan almasından nefret edecekti. Onun zihnini okumuştı, dünyaları arasında köprü kurmanın bir yolunu aradığını biliyordu. Bu onu kızdırabilirdi ama onu evine götürürse, kendi dünyasına tamamen dahil ederse, kendisini tamamen bu amaca adayarak onu mutlu edebileceğini biliyordu. Onu kendisine kızgın olmaktan vazgeçmeye ikna etmek için bolca zamanı olacaktı. Ona herkesten çok ihtiyacı vardı ve onu seviyordu; sadece bunu kendine ya da ona itiraf edemiyordu ama o bunu zihninde okuyordu.

Ağzını kızın kulağına bastırmak için eğildi, ona bir emir fısıldadı, küçük itişleriyle vücudunu salladı. Su onlara cızırtılı bir sıcaklıkla vuruyordu ama bu sadece içinde yüzdüğü erotik dünyaya katkıda bulunuyordu.

Ağız boğazına doğru ilerledi, dişleri derisini ısırđı, vücudu şişti, küçük ısırıklarla sıkı kılıfını inanılmaz derecede gerdi. Keskin çiviyle göğsünü yararken ve onu içmeye zorlamak için başının arkasını tutarken içinden ateş fışkırdı. Vücudu onun esareti altında bile incelikle, doğal bir duygusallıkla hareket ediyordu. Dili göğsünün üzerinde gezindi ve adam tepki olarak ürperdi. Ağız hareket etti, onun kim ve ne olduğunun özünü bedenine çekti. Kanı erimiş lav gibi kızın içine yayıldı, yavaşça her hücrelerine ilerledi, kasları, kemikleri ve dokuları istila etti, kız gerçekten onun olana kadar her organına yayıldı. Birleşmelerinin tamamlandığını hissetti ve korkunç gerilim sonunda ruhundan silindi.

Gerçek bir değişim için yeterince aldığında, ağzını yavaşça göğsünden ayırdı ve kapatmak için dilini yarık boyunca süpürmesini emretti. Hipnotik büyüü kaldırırken onu sertçe öptü, dilini ağzının derinliklerine sokarken kalçalarını yukarı doğru kaldırarak onu doruk noktasında tuttu. Yumuşak iniltisini yuttu ve onu daha sert, daha hızlı bir ritme itti.

Colby parmaklarını onun ipeksi siyah saçlarına doladı. Kendisini çok güzel, inanılmaz derecede seksi hissetmesini sağlıyordu, sanki ona asla doyamayacakmış gibi. Sanki dünyadaki tek kadın kendisiymiş gibi hissetmesini sağlıyordu. "Belki de seni seviyorum," diye fısıldadı, boynuna karşı itirafta bulundu, dili teninin tadına bakıyordu. Geriye doğru sallandı, karanlık gözlerine bakabilmek için bedenini onunkinden uzak tuttu. Doyumsuz bir açlık ona geri döndü. Sahiplenme. Aşk. Rafael gibi sade, çiğ ve sertti ama hepsi onundu.

Kadının yumuşak sözleri onu neredeyse çılgına çeviriyordu. Ona karşı saf şehvetten başka bir şey hissedebileceğini kabul ettirmek zorlu bir savaştı. Memnuniyet yayıldı.

"Ayak bileklerini etrafımda kilitle, Colby."

Adamın ellerini poposunda hissetti ve onu daha da içine çekti. Bunun mümkün olduğunu sanmıyordu ama adam onu daha da gerdi, nefesini kesip adını haykırmasına neden oldu. Hızını ayarlayarak kontrolü ele aldı, tekrar tekrar iterken kalçalarını sabitledi ve onu şiddetli bir serbest bırakmaya doğru sürükledi. Kadının ateşli doruk noktasının sıkı tutuşu, kontrolünün sonunu da aldı. Tüm vücudu patlayacak gibiydi, kendi salıverilmesi ayak parmaklarından yırtıldı, kendini onun içine boşaltırken kasıklarında nabız gibi attı.

Colby onun göğsüne yığıldı, başı onun omzuna yaslandı. Kolları sırtına doğru kayarak onu kendine yakın tuttu. Adamın kalbi güçlü ve sabitti, onunkiyle uyum içinde çılgınca atıyordu. Birlikte atan kalpler kavramını sevmeye başlamıştı.

Sıcak su ağrıyan vücudunu okşarken ve Rafael ona güvende olduğunu ve sevildiğini hissettirirken gözleri kapanarak bir zevk seli içinde sürüklendi.

Bir süre sonra onu pınardan çıkardı ve kalın bir çim halı üzerine sırt üstü yatırdı. Kadın gözlerini açıp yıldızlara bakarken, adam çıplak bir şekilde karnının üzerine uzanıp onu örttü. Vücudu bacaklarının arasına sıkışmış ve başını karnına yaslamıştı. Kadın parmaklarını onun saçlarına doladı. "Çok yorgunum, Rafael."

"Biliyorum, aşkım. İstersen git uyu. Ben sana bakmak istiyorum. Sadece sana bakmayı seviyorum." Dudaklarını göbeğine bastırmak için eğildi. Parmakları sahiplenici bir tavırla onun üzerinde gezindi. Ona dokunmayı da ona bakmayı sevdiği kadar seviyordu. Neredeyse hiç düşünmeden, onun doğum lekesinin dış hatlarını aradı. Nedense, bu kez dış hatlar daha belirgindi. Deseni takip edebiliyordu. İçine bir şok dalgası yayıldı ve başını kaldırıp ateş püskürten küçük ejderhaya baktı. Nefesi ciğerlerinden hızla çıktı, parmakları kalça kemikleri boyunca ete saplandı. "Sen Dragonseeker'sın. Deus! Sende Ejderha Arayıcı klanının işareti var."

Colby onun altında kaskatı kesildi. Adam onun doğum lekesinden bahsediyordu. Onu örtmek için elini aşağıya doğru uzattı, korku içinde kıvranıyordu. Adam onun elini itti ve onu sabit tutmak için kolunu kalçasına doladı. "Bu işaretle doğmuş olmalısın. Yüzyıllardır böyle bir şey görmemiştim."

"Bana böyle bir işareti olan herkesi öldüreceğiniz söylendi." Sesi onu öldürecekmiş gibi çıkmıyordu. Sesindeki ipeksi okşayış kadının her tarafını zayıflatmıştı. Adam doğum lekesine burnunu soktu, dili lekenin şekli ve dokusu üzerinde gezindi. Heyecanının içinde zonkladığını hissedebiliyordu.

"Böyle bir şeyi size kim söyleyebilir? Ejderha Arayıcı en güçlü soylarımızdan biridir. Onlar yetenekli ve kurnaz Karpatyalılardır ve başka hiç kimsenin sahip olmadığı bir savaş anlayışına sahiptirler.

ve yaşam arkadaşları genellikle dişi çocuklar üretir. Bu ailenin uzun zaman önce yok olduğunu sanıyorduk. Hiçbir Karpatyalı Ejderha Arayıcı soyundan gelen bir kadına asla zarar vermez, o soydan gelen bir savaşçıya da zarar vermek istemez."

Başını kaldırıp adamın siyah, pırıl pırıl parlayan gözlerine baktı. Adam her kelimesinde ciddiydi. Ağzının ipeksi sıcaklığı altında rahatladı, "Barın otoparkındaki kadını hatırlıyor musun? İşinize karışan herkesi incitmekle tehdit ettiğinizde sizi duymuştu."

Çenesiyle buklelerin oluşturduğu üçgeni okşadı ve kadının kan dolaşımına bir arzu dalgası gönderdi. "Evet, telepatik olarak konuştuğumda beni duydu."

"Onda da aynı doğum lekesi var ama onunki farklı tepki veriyor. Ona avcılardan uzak durması öğretilmiş ve bir avcı yaklaştığında tıpkı bir vampir yaklaştığında olduğu gibi onunki de ısınıyor. Bana bir atasının, Rhiannon'un, her ne kadar koca terimini kullansa da, hayat arkadaşını terk ettiğini ve güçlü bir adamla gittiğini söyledi. Bir savaş patlak vermiş."

"Bir savaş olduğu doğru ama Rhiannon kaçırıldı ve hayat arkadaşı öldürüldü. Güçlü bir büyücü tarafından esir tutuldu..."

Colby inledi. "Bunu bilmek istediğimden emin değilim. Vampirler yeterince kötü, Rafael. Lütfen bana büyücüler olduğunu söyleme."

"Onlara ne dersiniz deyin. Büyü konusunda eğitilmiş güçlü varlıklar. Koruyucular ve büyülerin bol olduğu ve yeryüzündeki her şeye tapınıldığı ve değer verildiği eski yöntemlerde çok bilgiliydiler. Onlara sadece öğretilerini ve becerilerini tanımlamak için büyücü denirdi. Rhiannon onların en güçlü öğretmenlerinden biriyle çalışmaya başlamıştı. Onun hayat arkadaşını öldürmek ve onu kendine almak için komplo kurdu. Çoğu hayat arkadaşı, eşinin ölümünden sonra hayatta kalamaz. Onu kaçıran kişi onu bir süreliğine hayatta tutmanın bir yolunu bulmuş olmalı."

"Natalya, Rhiannon'un ölmeden önce iki kızı ve bir oğlu olmak üzere üçüzleri olduğunu iddia ediyor. Natalya, Rhiannon'un oğlunun büyükbabası olduğunu söyledi. Natalya ayrıca kendi erkek kardeşinin benim babam olabileceğinden şüpheleniyordu."

"Rhiannon'un iki kız çocuğu ne olacak?"

"Onlara ne olduğunu bilmiyordu. Bir avcının bizim doğum lekemizi taşıyan herkesi hemen öldüreceğini ona öğreten babasıydı. Ayrıca doğum lekesinin kendisini sizden gizlediğini, avcılardan ve vampirlerden saklandığını söyledi."

"Elbette bunu söyleyecektir." Rafael doğum lekesine küçük öpücükler kondurdu. "Çocuklarını bize karşı zehirlerler. Onlara bu kadar ihtiyacımız varken, Karpat halkını soyumuzdan uzak tutmaktan daha iyi bir intikam olabilir mi?"

"Doğum lekesi neden senden saklansın ki?"

"Sanırım içimdeki canavarın gerçekte ne kadar güçlü olduğunu biliyordu ve buna tepki gösterdi. Seninle geçirdiğim zamanların çoğunda içimdeki karanlığı kontrol etmeyi zar zor başardım. Karanlık tarafımızın cazibesini kucaklamaya yakın olduğum sürece seni benden korumaya çalışacaktı ama artık buna gerek yok."

Colby'nin midesi rahatsız edici bir şekilde sarsıldı. Cildinin aşırı hassaslaştığını hissetti ve vücudundaki her organı yakan ateşli bir şey içini sardı. Rafael dikkatle başını kaldırdı. Kız onun gözlerindeki bilgiyi görebiliyordu. Colby onu kendisinden uzaklaştırmak için itti, garip ısı dalgası onu korkutuyordu. "Bana dokunman canımı acıtıyor." İç organları aniden yanmaya başlamıştı ve kendini hasta hissediyordu. Hava ciğerlerini alevler içinde terk ederken onu daha sert itti.

Colby'nin gözleri şoktan fal taşı gibi açıldı. Rafael ilk suçluluk duygusunu hissetti. Bu rahat bir duygu değildi ve onunla tanıştığından beri yaşadığı bir duyguydu. Yuvarlanarak Colby'nin yanına yerleşti, kolu Colby'ye dokunmadan onu sarmaladı, gözleri tetikteydi.

"Bana neler oluyor?" Bilgi acısıyla karışmıştı. "Biliyorsun, değil mi? Bu sefer ne yaptın?"

Nefesi vücudunu terk etti ve neredeyse kasılıyordu, acı onu kavrarken vücudu kaskatı kesildi. Tırnakları kolunu derinlemesine ısırdı.

"Sadece nefes al, Colby." Dönüşümün bu kadar şiddetli olacağını tahmin etmemişti. Kalbi burkuldu. Ya bir şeyler ters giderse?

"Cevap ver bana! Tanrım, en azından bana ne yaptığını söyleyebilirsin."

"Dönüşüm geçirmeye başlıyorsun." Kadının acısı, onun için duyduğu suçluluk ve dehşetle karışarak adamın içinde dönüp duruyordu.

"Sana güvenmiştim." Gözleri suçlayıcıydı, acı ve ihanetle harap olmuştu. Sözcükleri soluk soluğa söyledi, yarı oturur vaziyette, suçlamayı yaparken ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. "Beni sevdiğini nasıl söyleyebildin? Bunun aşk olduğunu mu sanıyorsun? Yüzüne tokat atsa bile aşkı bilemezsin. Aşk ihanet değildir, tahakküm kurmak, özgür irademi elimden almak da değildir. Sana kendi yöntemimle ulaşmaya çalışıyordum ve sen bunu bile elimden aldın." Acı içinde bir bıçak gibi kıvrıldı ve gözleri bulutlandı. "Sana güvenmiştim," diye tekrar fısıldadı, sesi kırılmıştı.

Rafael kaskatı kesildi. Hiç de öyle olmamıştı. Hepsinin iyiliği için onu dönüştürmesi gerektiğini biliyordu. Egemenliğini o kadar ileri götüremezdi. Sonuçta o da bir canavar mıydı? Bir sonraki dalga çoktan oluşmaya başlamıştı, bir ateş topu gibi içinden geçiyor, derisini ve organlarını kavuruyordu. Ter içinde kaldı ve gözeneklerinde kan boncukları oluştu. Adını fısıldadı ve yüzünü yıkaması için şelaleden serinletici su getirdi. Kadın yüzünü ondan çevirdi, açıkça yardımını istemiyordu çünkü vücudu bir sonraki korkunç acıyla kaskatı kesilmişti. İçinden geçerek yoluna çıkan her şeyi yakıp kavurdu.

Korku onun içinde yaşıyor ve nefes alıyordu. Kendini yukarı itti, incinmiş, yaralı bir hayvan gibi sürünerek ondan uzaklaşmaya çalıştı. Adam onu sert elleriyle yakaladı, içi safrayla çalkalanıyordu. Bunu ona kendi kibriyle yapmıştı.

ona sahip olma hakkı vardı. Dönüşümün neden olacağı acılar hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu onu hasta ediyordu.

Acı dayanılmazdı. Colby'nin gözleri buğulandı ve vücudu kıvrandı. "Bunu bana Paul ve Ginny'yi alabilmek için mi yaptın?" Bu suçlamayı histerik bir şekilde yaptı. "Paul'ü kontrol eden vampirden hiçbir farkın yok." Gözlerindeki acı, ihanet iması ruhunu paramparça etti. Onu böyle mi görüyordu? Çocukları ondan almak için bunu yapabileceğine gerçekten inanıyor muydu? Ruhu yaptıklarından dolayı onu azarlıyor, dehşete düşürüyordu. Yüzünde nem hissetti, gözyaşı döktüğünü biliyordu, affedilemez bir eylemde bulunduğunu biliyordu. Kadın ona doğru ilerliyordu ama sabrının tükenmiş olması çok iyi olabilirdi.

duyguları üzerindeki kırılğan hakimiyetini yok etti.

Kızın üzerine eğildi, böylece kız onun apaçık gerçeği söylediğini görebilecekti. "Seni kendi hayatımdan, bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Yemin ederim sana doğruyu söylüyorum. Seni rızan olmadan dünyama getirdiğim için tahmin edemeyeceğin kadar üzgünüm."

Adamın harap olmuş yüzüne, gözlerinden sızan kan kırmızısı yaşlara baktı ve kalbi kısa bir an için bağışlayıcılıkla çırpındı. Bir sonraki dalga vurdu ve ondan uzaklaştı, kıvranıyor ve sarsılıyordu, ateş onu içten dışa yakıyordu.

Dönüşüm bedeninin kontrolünü ele geçirip onu toksinlerden, insani olan her şeyden arındırmaya zorlarken Rafael çaresizce onun yanında kalabildi. Böyle bir acı karşısında gücü çok az şey ifade ediyordu. Onun yerine acıyı dindirmeye çalıştı ama bu imkânsızdı. Bunu birlikte atlatmaktan başka çareleri yoktu. Onu tutmaya, rahatlatmaya, yıkamaya, sallamaya, mırıldanarak olabildiğince cesaretlendirmeye çalıştı. Tüm bunlar olurken içinde ölmekte olduğunu hissediyordu. Hayat arkadaşının acısına dayanamıyordu. Yaptığı şeyi geri alamazdı. Bedeli ne olursa olsun şimdi ilerlemek zorundaydı ve korkarım ki bu bedel şimdiye kadar düşündüğü her şeyden çok daha yüksek olacaktı.

Güvenli olduğunda, mineral bakımından zengin toprağı açtı ve onu kollarında tutarak yeryüzünün derinliklerine doğru süzüldü. Yüzyıllar sonra ilk kez kendini hıçkıra hıçkıra ağlarken buldu; kendini kaybolmuş hissediyor ve yaptıklarından utanıyordu.

Bölüm 18

Paul yatakta kıvrandı, terden sırılsıklam olmuştu, çarşaf lar vücuduna dolanmıştı. "Bunu yapmayacağım. Colby! Colby!" Kız kardeşi için çığlık attı ve iki elini kulaklarına götürdü. "Yapmayacağım. Beni zorlayamazsın."

Ginny doğrulup tuhaf yatak odasına baktı. Odasını arkadaşısı Tanya ile paylaşıyordu. Ağabeyinin mırıldandığını ve bazen Colby'ye bağırdığını duyabiliyordu. Hemen ayağa kalktı ve uyuyan Tanya'ya hızlı bir bakış atarak odadan çıktı ve koridorda kardeşinin kaldığı yere doğru koştu. Juan ve Julio çoktan kalkmış ve odalarından çıkmışlardı. Julio sıcak bir gülümsemeyle ona elini uzattı. Ginny elini onun eline koymadan önce bir an tereddüt etti. "Sanırım Paul kâbus görüyor," diye fısıldadı.

"Bunları sık sık yapıyor mu?" Julio kardeşine hızlı bir bakış atarak sordu.

Başını iki yana salladı. "Paul değil." Kapıyı bir kez çaldı ve iterek açtı. Paul yatağın üzerinde diz çökmüştü, gözleri vahşi, göğsü çıplaktı. Sadece pijamasının altı onu örtüyordu. Çarşaf yerde karmakarışık ve birkaç yerinden yırtılmıştı. Ginny, Paul'ün teninin terden sırılsıklam olduğunu görebiliyordu. Bileğinin üzerinde bir bıçak duruyordu. Kolunda birkaç küçük kesik vardı ve her birinden kan damlıyordu.

Başını sertçe salladı, gözleri dolmuştu. "Çık dışarı. Çık dışarı, Ginny. Acele et."

Julio Ginny'yi yakaladı ve Paul'e elini uzatırken onu arkasına itti. "Bunu yapamazsın, Paul. Bıçağı bana ver. Savaş onunla. Vampirin sana emrettiği şeyle savaş."

Paul çaresiz görünüyordu, bir yetişkinin anlayışını arayan küçük bir çocuk gibiydi. "Saatlerdir mücadele ediyorum. Daha fazla dayanamayacağım. Dayanamıyorum. Colby nerede? Ona karşı koymaya çalıştığımı söylemelisin."

"Beni dinle Paul." Julio sesini alçaltarak çocuğun dikkatini kendi üzerinde topladı, böylece Juan duvarın kenarından yeğenine doğru manevra yapmaya başlayabilecekti. "Vampir bu. Colby'ye zarar vermek için seni kullanmaya çalışıyor. Kız kardeşine zarar vermesini istemezsin, değil mi? Eğer senin canını almayı başarabilirse, kız kardeşin asla eskisi gibi olmayacak. Colby'nin seni sevdiğini biliyor."

Gözyaşları çocuğun yüzünden aşağı döküldü. "Bana sürekli fısıldıyor. Denedim ama kendimi durduramıyorum."

Ginny tek bir sıkıntılı ses çıkararak Paul'ün dikkatini çekti. Paul başını salladı. "Lütfen, Ginny. Lütfen git buradan. Beni bu halde görmeni istemiyorum. İzleyemezsin."

Paul vampirin yeniden kıpırdadığını hissetti. Şafaktan hemen önce yaratık onun üzerinde çalışmaya başlamıştı. Uzak ve zayıf görünüyordu, zaman zaman bağlantıyı kaybediyordu. Paul onun bir şekilde yaralandığı izlenimine kapılmıştı ama sonra saldırısını yeniliyor, komutlar fısıldıyor, itaat istiyordu. Paul'den kendini tekrar tekrar kesmesini istiyor, kendi canına kıyması için ısrar ediyordu. Paul komutlara karşı çok mücadele etti ama vampir onu yıprattı. Nicolas neredeydi? Rafael neredeydi? İkisi de ona yardım edeceğine söz vermişti.

Vampir onu esareti altında sıkıca kavradı. Gücünü topladı ve çocuğu itaate zorlamak için konsantre bir girişimde bulundu. Paul'ün gözleri faltaşı gibi açılmış, ölümsüzün içinde hareket ettiğini hissederken boşluğa bakıyordu. Korkunç bir an için kafasının içindeki yaratığın zafer kazanmış bir sevinçle gözlerinin içine baktığını fark etti. Bıçağın etini korkunç bir şekilde ısırıldığını hissetti. Canını yaktı, vücudunu delip geçen yakıcı bir acı. Zaman durdu. O kalp atışında, beş ayrı insan bir araya geldi. Nicolas ve Rafael Paul'ün kanını almışlardı ve

Birden farkına vardılar, uykularından uyandılar, başlarını vampirle paylaştılar. Hepsi birbirini görebiliyor, birbirini hissedebiliyordu. Bu ayıltıcı ve korkunçtu, vampir keyifliydi, şeytani kahkahası Paul'ün zihninde sert bir yankı yapıyordu.

Rafael aracılığıyla Colby de onlara katıldı. Paul onun farkındalığını, acı çığlıklarının yükseldiğini hissetti. Toprağın altında gömülü olan Colby'nin bilincinde olduğu o korkunç an, yüzeye çıkıp ona ulaşabilmek için toprağı tırmalamaya çalışıyordu. O kalp atışında hep birlikteydiler ve vampir başını geriye atıp muzaffer bir neşeyle güldü.

Juan Paul'ün üzerine atılarak onu yatağı düşürdü ve bıçağı elinden aldı. Paul bulanıklaşan görüşünü temizlemek ve gerçekten neler olduğuna odaklanmaya çalışmak için hızla gözlerini kırptırdı. Colby'nin diri diri gömüldüğünü düşünmek onu hasta ediyordu. Bileğı yanıyordu ve amcaları kan akışını durdurmaya çalışırken kendine zarar vermemesi için onu bağıyorlardı. Paul, Ginny'nin ağladığını duyabiliyordu ama kırıdayamıyor, sesini çıkaramıyor, sadece kalbi küt küt atarken ve beynini korkunç bir korku kaplarken kırıdamadan yatabiliyordu. Vampirin işi bitmemiştir.

Colby. Kız kardeşine ulaşmak için çıplak elleriyle toprağı yırtarak çılgınca mücadele ederken Rafael onu yakaladı.

Onu derin bir uykuya yatırmıştı. Hiçbir şey onu rahatsız etmemeliydi. Hiçbir şey onu uyandırmak için korumaları delip geçmemeliydi ama yine de Paul'e ulaşmak için çıldırıyordu. Bu onun Ejderha Arayıcı kanı, diye açıkladı Nicolas sakince.

İkimizin de fark ettiğinden çok daha güçlü.

Bu doğrudu. Rafael, kan bağıının onun iradesini güçlendirdiğini ve hayat arkadaşının yanındayken üstesinden gelemeyişi muazzam cinsel açlığını artırdığını biliyordu. Kan bağı onun hem gücü hem de çöküşüydü. Acısı ve ıstırapı onu parçalıyordu. Querida. Saçlarını düzeltti, ellerini topraktan çekti. Paul ölmeyecek. Bu şifa yerini terk edemezsin. Vücudundaki ateşi hâlâ hissedebiliyordu, organları hâlâ yeniden şekilleniyordu.

Uzak dur benden! Ne yaptın sen? Tanrım, Paul yaralandı. Ona ulaşmalıyım. Buradan çıkmama yardım et.

Nicolas ve ben ona gideceğiz. Juan ve Julio onu aldı, Sean da orada. Henüz dünyayı terk edemezsin. İyileşmedin ve ışık sana zarar verebilir. Rafael, Colby'nin kendini içinde bulduğu kâbusta sakinleştirici, arındırıcı bir esinti sağlamaya çalıştı. Onu dizginlemeye çalışırken elleri nazikti.

Toprağı tırmalamayı bırakmadı. Rafael onun bileklerini birbirine tutturmak zorunda kaldı. Kendine zarar verecekti. Colby, pequena, sakin olun. Nicolas yükseliyor. Onu durduracağız. Kendine zarar vermeden bunu yapamazsın. Mantıklı olmaya çalıştı ama kız kalbini kırıyordu. Nazik, şefkatli tarafına aşına bir adam değildi ve vahşi, koruyucu doğası itaate zorlamasını gerektiriyordu.

Lanet olsun, kendim umurumda değil. Ona ulaşmalıyım. Yaralanmış. Tanrı aşkına Rafael, kendini öldürmeye çalıştı. O sadece bir çocuk.

Kadının sıkıntısı onu derinden yaraladı, kalbini paramparça etti. Onun güvende olduğundan emin olacağım. Uyu, Colby. Emri sertçe itti.

Yenilmedi, Ejderha Arayıcı kanı onu korumak için yükseldi. Cehenneme git, Rafael. O benim kardeşim. Eğer beni buradan çıkarmazsan, kendim çıkarım.

Son derece güçlüydü ve onunla fiziksel olarak savaşıp kazanmanın bir yolu yoktu. Yapamazsın, aşkım. Şimdi uyu. Bu kez komutayı ele aldı, kadının kanını ya da iradesini ona karşı kullanmasına izin vermedi.

Bunun için seni asla affetmeyeceğim. Kadın onun zorlamalarına boyun eğdi, isteksizce halkının uykusuna daldı ama bu, aralarındaki uçurumu hissetmeden önce olmadı. Aralarındaki uçurum genişti, asla kapatılamayacak büyük bir uçurum. Ve onu suçlayamazdı. Bir an için onun yanına uzandı, onu kollarının arasına aldı, kalbi onun için, gelecekleri için korkuyla çarpıyordu. Colby'nin içinde çelik vardı. O asla

ona fiziksel olarak karşı koyabilirdi, ama ona karşı başka bir şey hissetmemeye karar verirse...

Rafael inledi. Onu suçlayamazdı. Onu izni olmadan dönüştürmüş, kendi yaşam tarzına zorlamış ve o toprağın altındayken vampir kardeşine saldırmıştı. Onun ipeksi saçlarını okşadı, dudakları şakağına bastırdı. Sensiz hayatta kalamazdım, aşkım. Senin benim kalbim ve ruhum olduğunu biliyorum. Tüm bunlara rağmen beni sevmenin bir yolunu bul. Yalnızken onu düşündüğünde, onun cesaretini ve gücünü düşündükçe boğazında yutkunamayacağı kadar büyük bir aşk düğümü oluştuğunda, onunla birlikte olmayı arzuladığında, onun kendisini sevdiğini, ona ihtiyaç duyduğunu düşündükçe tahrik olduğunda, ona söyleyecek her türlü şiirsel şeyi düşünürdü. Ama kız karşısında durduğunda, yeşil gözleri meydan okurcasına parladığında, ağzı ve vücudu günahkâr bir cazibeye büründüğünde, tüm sağduyusunu kaybetti ve hükmetmeye çalıştı. Bunu nasıl atlatacaklardı?

Rafael toprağın içinden fırladı, sabahın ilk ışıkları cildini ve gözlerini acıtıyordu ama kesinlikle katlanılabildi. Havada süzülerek en sevdiği kartal şeklini aldı ve Sean Everett'in çiftliğine doğru kanat çırpmaya başladı. Aynı anda Nicolas'ın da yükseldiğini hissetti ve onun da çiftliğe doğru gittiğini anladı.

Kirja'nın çocuğa karşı misilleme yapabileceğini düşünmeliydim. Rafael'de derin bir pişmanlık vardı. Yaralı olduğunu biliyordum ve iyileşmek için toprağa gideceğini, kalan son gücünü intikam için kullanmayacağını düşünmüştüm.

Şimdi kötü durumda olacak. Dinlendiği yeri bulabilirsek, gücünü yeniden kazanamadan onu öldürebiliriz, diye cüret etti Nicolas.

Rafael, Nicolas'ın zihnini bir dizi küfürle kabarttı. Ne yaptığım hakkında bir fikrin var mı? Beni affetmeyecek.

O senin hayat arkadaşın. Sonsuzluk, bir Ejderha Arayıcısı için bile öfkeye dayanmak için uzun bir süre. Bir fikrin var mı?

Vampirin inini inşa ettiği yer mi?

Belki, dedi Rafael dűşünceli bir şekilde.

Çiftlik evi ışıklarla parlıyordu. Ön bahçeye doğru alçaldı, eve kolayca girebilmek ve kendisine tahsis edilmiş yatak odasından geliyormuş gibi görünebilmek için buhara dönüştü. Nicolas onu koridorda karşıladı ve aceleyle Paul'ün odasına gittiler.

Sean Everett asık suratla durmuş, kolunu Joclyn'e dolamış, Julio ise gitmeyi reddettiği belli olan Ginny'yi teselli ediyordu.

"Bağışla beni Paul," diye selamladı Nicolas. "Nöbette olmam gerekirken mışıl mışıl uyudum."

"Güvende olduğunu sanıyorduk," dedi Rafael. Başka seçeneği olmadığını bildiği için bir an için gözlerini kapadı. Colby bu çocuğu seviyordu. Onun ve çocuğun iyiliği için, ölümsüzleri yok etme çabalarında başarısız olurlarsa vampirin ona dokunamayacağı bir yere gönderilmeliydi. Colby onu asla affetmeyecekti. Midesinin çukuruna bir korku yerleşmeye başladı.

Paul başını kaldırdı. Yüzü çok solgundu, iki Karpatyalıya bakarken gözlerinin altında koyu halkalar belirgindi. "Ona karşı uzun süre direndim."

"Yaptığını biliyorum. Seninle gurur duyuyorum." Rafael elini uzattı ve bileğindeki yırtığın etrafından dolanarak avucuyla açık yarayı kapattı. "İyileştirme yeteneğim var. İzin ver."

Juan bir dayanışma jesti olarak elini Paul'ün omzunda tuttu. "Çok mücadele etti Don Rafael, Don Nicolas ve bu sefer onu durdurmayı başardık. Ama bir dahaki sefere ne olacak?" Onlara baktı. "Bir dahaki sefer olacak."

Nicolas başını salladı. "Paul ile düşmanımız arasına mesafe koymalıyız." Doğruca Rafael'e baktı, Colby'ye ne yapacağından duyduğu korkuyu okuyordu. Rafael'in başını sallayışı neredeyse belli belirsizdi.

"Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Sean söyledi. "Juan ve Julio doktoru aramama izin vermediler."

Paul'ün tıbbi bakımın yanı sıra psikiyatrik danışmanlık da alabileceği bir hastanede olması gerekir."

Nicolas başını salladı. "Eski düşmanımız bizi buldu ve Paul'ü intikam için kullanmaya çalışıyor. Paul onun emirlerini yerine getirmesi için hipnotize edildi." Genç adama gülümsedi. "Paul hepimizin fark ettiğinden çok daha güçlü. Seninle gurur duyuyorum."

"Ben'i aramalıyız," diye ısrar etti Sean.

Nicolas başını çevirerek doğrudan Sean'ın gözlerinin içine baktı. "Bunu yalnız halletmemiz daha iyi olur. Bu sadece bir kazaydı. Çocuk bıçağıyla dikkatsizce oynuyordu ve küçük bir kasabada dedikodu malzemesi olmasını istemeyiz."

Sean başını salladı. "Bir şey söylememenin en iyisi olduğuna katılıyorum."

"Colby, Paul ve Ginny'yi Brezilya'ya götürürsek, Sean, sen ve adamların onun çiftliğini işletebilir misiniz? Paul ve Ginny reşit olana kadar onların mülküne bakmanız için size para ödemeye hazırız. Eğer ikisi de istemez ve Brezilya'da bizimle kalmak isterlerse, çiftliği istediğiniz takdirde size satabiliriz," diye teklifte bulundu Rafael.

"Colby çok kızacak," diye fısıldadı Paul.

"Colby sana o kelimeyi kullanmamamı söylemişti," dedi Ginny, Julio'nun arkasından başını uzatarak. Kardeşine bakarken gözleri kocaman olmuştu. "Rafael sana ne yapıyor?"

Rafael'in eli Paul'ün bileğini sarmaya devam etti. Öfkeli görünen kesikler Rafael'in avucunun kapladığı alanda kayboluyor gibiydi.

"Acıyor mu?" Ginny ısrar etti.

"Artık değil. Rafael daha iyi hissettiriyor."

"Ne diyorsun Sean? Sen ve ekibin bu ekstra araziye ve iş yükünü kaldırabilir misiniz?" Rafael sordu. Colby'nin ne düşüneceğini ve çocukları göndererek neleri riske attığını biliyordu ama başka çaresi yoktu. Bir şeyleri parçalamak, etrafındaki her şeyi yok etmek istiyordu. Kardeşinin Paul ve Ginny'yi göndermesini yasaklamak istiyordu ama onun bu iki çocuğu sevdiğini biliyordu. Onun sayesinde onları sevmeyi öğrenmişti,

Colby'yi kendi mutluluğundan daha ön planda tutmalıydı. Bu da onu güvende tutmak için Paul'ü göndermek anlamına geliyordu. Şimdi, bu gece. Mümkün olduğunca çabuk.

"Büyük miktarda bir paradan bahsediyoruz, Sean. Adamlarına ödeme yapman gerekecek," diye ekledi Nicolas, kardeşine ihtiyatlı bir bakış atarak onun acı dolu düşüncelerini okudu ve odada yükselen gerilimi hissetti.

"Peki ya Colby?" Sean sordu. "Son duyduğuma göre çiftliği tek başına yönetmeye kararlıymış."

"Rafael ve Colby..." Nicolas Juan'a baktı. "Casam-se," diye ekledi Juan. "Evleniyorlar." "Doğal olarak Colby ve çocuklar hemen Brezilya'ya dönecekler. Juan ve Julio eşyalarını ve atlarını eve göndermek için gerekli düzenlemeleri yapacaklar."

"Ve King," dedi Ginny. "King olmadan gitmiyorum." Amcasını çekiştirdi. "Ben de Colby olmadan gitmeyeceğim." Sesi inatçıydı, kız kardeşinin küçük bir kopyası gibiydi.

Rafael bir kaşını kaldırdı. "Colby'yi asla arkada bırakmam, küçük kardeşim. Bundan hiç korkma."

"Colby'nin kabul edeceğinden emin misin?" Sean tekrar sordu, Colby'nin tüm hayatını geçirdiği çiftliği gerçekten terk edebileceğini düşününce şok olmuştu.

Nicolas başını çevirdi ve bir kez daha adamın bakışlarını yakaladı. "Colby bizimle gelmeyi her şeyden çok istiyor. Rafael'le birlikte ve evini onunla birlikte yapmak istiyor. Doğal olarak çocukları da yanında götürecek."

"Doğal olarak," diye kabul etti Sean. "Eğer teklifi gerçekten sen yapıyorsan Nicolas, ailenle iş yapmaya her zaman istekli olduğumu biliyorsun. Ekstra araziyi kullanabilirim ve her iki tarlayı da işletmek için yeterince adamım var."

"Colby asla kabul etmeyecek," diye fısıldadı Paul Rafael'e. "Kabul etmeyeceğini biliyorsun. Çok öfkelenecek."

"Bırak o işi ben halledeyim, Paul. Şu anda en önemli şey seni vampirin menzilinden çıkarmak.

Biz onu avlarken sana zarar veremez. Juan toplanmana yardım edecek, sen ve Ginny de bu sabah yola çıkacaksınız. Özel bir jetimiz var ve sizi buradan uzaktaki evimize götürecektir. Colby'yi mümkün olan en kısa sürede getireceğim." Ginny'ye baktı. "Ve tabii ki köpek de gitmeli."

"Ama pasaporta ihtiyacımız yok mu? Benim pasaportum yok. Daha önce hiçbir yere seyahat etmedim." Paul kendisine rağmen özel bir jete binme, başka bir ülke görme, sabah uyanıp gün doğumundan gün batımına kadar çalışmak zorunda olmama olasılığı karşısında heyecanlanmıştı. Kendini biraz suçlu hissediyordu ama bunu hayatında bir kez olsun denemek istiyordu.

Ginny odadaki adamlara ters ters bakarak, "Colby olmadan gitmiyorum, sen de gitmiyorsun, Paul," dedi.

Rafael küçük kıza elini uzattı. "Kız kardeşine çok benziyorsun, Ginny. O da gelecek. O benimle birlikte ve evimize kadar bana eşlik etmeli. Kapalı bir at arenası ve yüzme havuzu var."

"Bahçemi seviyorum."

"Harika bir bahçemiz var ve amcalarınız ve tüm ailenizle vakit geçirebileceksiniz. Hepsi üçünüzle tanışmak için sabırsızlanıyor. Köpeğiniz de hoş karşılanacak ve istediğiniz kadar atınız olabilir."

Paul aniden elini çekiştirerek Rafael'in elinden kurtulmaya çalıştı. Rafael tutuşunu hafifletip dikkatini tamamen çocuğa verdiğinde bunu fark etmemiş gibiydi. Paul kıpırdamadan durdu, gözleri kamaştı. Vücudu titremeye başladı ve sanki onlardan çok uzaktaymış gibi yüz ifadesi gevşedi.

Nicolas yatağa yaklaştı. Rafael Paul ile fiziksel bağlantısını sürdürdü. Kendi kendine açtığı yaraların hepsi iyileşmişti ama iki Karpatyalı da çocuğun zihnindeydi, duygularını hissediyor ve düşüncelerini okuyordu.

"Ne oldu, Don Rafael?" Julio sordu.

"Çocuğu buradan götür. Sean, onu yatağına yatır." Nicolas emri verdi, sesi güçlü bir silahtı.

Sean Everett karısını ve Ginny'yi de yanına alarak itaat etti. Chevez kardeşler yeğenlerine daha da yaklaştılar. "Vampir onu tekrar ele mi geçirdi?"

Rafael sessizlik için elini kaldırdı, yüz hatları asıktı. "Vampir hareket halinde. Normalde toprak altında olması gerekirdi. Ağır yaralı ve şafak sökmek üzere. Güneşi ağır bulutlarla örtmüş ama güneş doğduktan sonra hareket edememeli. Gerçekten de türünün çoğundan çok daha güçlü hale geldi. Paul onu takip ediyor."

"Aferin oğlum," diye mırıldandı Juan.

Nicolas, "Yeraltında hareket ediyor, yukarıda değil," dedi.

"Neden hareket halinde olsun ki?" Rafael yüksek sesle düşündü. Göğsünde bir sıkışma oluşmaya başlamıştı. Ani korkuyu paylaşp paylaşmadığını görmek için Nicolas'a baktı. Nicolas onun bakışlarını karanlık ve ayık bir bakışla karşıladı. "Colby." Rafael aniden ayağa kalktı, yüz ifadesi vahşiydi. "Colby'nin peşinde." Rafael'in kalbi çarpmaya başladı. Korku boğazını tıkadı. Dehşet öfkeyle savaşıyordu.

"Kızın nerede yattığını biliyor," dedi Paul. Dümdüz önüne bakıyordu, gözleri odaklanmamıştı ama kelimeleri net bir şekilde söylüyordu. "Ona doğru ilerliyor ve onu öldürdükten sonra beni de öldüreceğini bilmemi istiyor. Sonra da Ginny'yi öldürecek."

Nicolas ona, "Böyle bir şansı olmayacak," diye güvence verdi. "Koruma önlemleri işe yarayacak mı?"

"O çok eski. Koruma önlemlerini biz icat ettik." Rafael'in elleri titredi. Vampirin kalbini sökmek için yanıp tutuşuyordu. Yer uğursuzca yuvarlanıyordu. Binanın dışında şimşekler gökyüzünü aydınlatıyor ve gök gürültüsü evi sarsıyordu.

"Hızlı hareket etmesi mümkün değil ve ışık onu yavaşlatacaktır." "Kirja'yı hiçbir şey durduramaz." Rafael çoktan bir buhara dönüşmüş, odadan sabahın erken saatlerine doğru akıyordu.

Gökyüzü. Kararlı olduğunda.

Dışarıda gökyüzü onun çalkantılı öfkesine uygun olarak siyaha dönmüştü. Colby! Uyan! Emri muazzam bir güçle verdi, güçlü bir kadimin gücüyle.

Onun anında verdiği tepkiyi hissetti. Korku ona, onun aracılığıyla da kendisine çarptı. Canlı canlı gömülme korkusu. Acımasız bir güçle onu tuttu ve zihnini sakinleştirdi. Kirja seni avlıyor. Günün ilk ışıklarında bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama kendini kurşun gibi hissetmesi gereken saat geçti. Artık insan değilsin. Tüm insani korkuları aşmalı ve bunu yapabileceğini bilmelisin. Sen Karpatyalı'sın.

Tepkisi gözlerini sıkıca kapalı tutmak oldu ama içinden bir öfke girdabı geçti. Kardeşim nerede ve beni bu lanet yerden çıkarın.

Rafael karnındaki o tanıdık sıkışma hissini, damarlarındaki ateşin fırçasını hissetti. Colby'nin bir öfkesi vardı ve bu onu her zaman büyülemiş, her zaman tahrik etmişti. Ve Colby'nin buna ihtiyacı olacağını biliyordu - o demir gibi iradeye ve kararlılığa, başkaları pes ettiğinde onu harekete geçiren öfkeye. Paul güvende ve Nicolas çocukları koruyor.

Vampiri şimdi hissediyorum. Bir köstebek gibi toprağı eşeliyor. Toprak çığlık atıyor. Çıkarın beni buradan.

Sabahın ilk ışıkları Kirja için çok fazlaydı ama neden olması gerektiği gibi kurşuni değildi? Rafael gökyüzünde hızla ilerliyordu, aklındaki en önemli şey hızı. Bedenin henüz topraktan çıkmaya hazır değil. İyileştirici toprağa ihtiyacın var, querida. Organlarındaki ateşi hâlâ hissedebiliyor musun? Bu çok tehlikeli.

Yaklaştı. Kendini kötücül, vahşi, nefret ve intikam dolu bir silah gibi hissediyordu, öyle kötüydü ki Colby korkuyla ürperdi. Rafael, acele et. İçinde bir aciliyet hissi vardı. Üzerinde bir şeyin hareket ettiğini hissetti. Vampirin içindeki kötülükten kaçan, ondan kaçmaya çalışan bir böcek akını. Böcekler, her yerdeler.

Rafael onun sesindeki histeriyi duyabiliyordu. Bir ata kafa tutarken birkaç böcekten korkmak tam sana göre. İsteddiği zaman yatıştırıcı ve sakin olmaya çalıştı.

Ona böyle bir dehşet yaşattığı için düşmanının kalbini söküp atmak istiyordu. Zihnini onun içindeki korkudan uzaklaştırdı ve Kirja'nın aslında ona ne kadar yakın olduğunu hissetmeye çalıştı. Böceklerin göçü, onun dinlenme yerine yaklaştığı anlamına geliyordu. Korumalar onu yavaşlatabilirdi ama Rafael, Kirja onu koruyan büyüleri çözmeden önce ona ulaşabileceğinden şüpheliydi.

Bunun için sana lanet olsun. Sesinde kalbini parçalayan bir hıçkırık vardı. Bir tabutun içindeymişim gibi hissediyorum. Eğer beni buradan çıkarmazsan, aklımı kaçıracağım.

Rafael, Kirja'nın yoluna engeller koymaya başladı. Granit kayalardan oluşan sağlam bir duvar, aşılması imkânsız. Etrafından dolaşmak zorunda kalacaktı ve gittikçe zayıflıyor olmalıydı. Şafak söktükten sonra hareket etmeye devam etmesini sağlayacak her ne bulduysa, uzun süre dayanması mümkün değildi. Karpas halkı böyle bir başarıyı duymuş ve buna karşı koymak için harekete geçmiş olmalıydı.

Lütfen, Rafael. Lütfen beni buradan çıkar. Yemin ederim ne yaptıysam özür dilerim.

Şimdi ağlıyor, toprağı tırmalıyordu. Kalbinin güm güm attığını, patlayacağından korkana kadar hızlandığını hissedebiliyordu. Yalvarışları onu sadece çıldırtıyordu. Onunla birlikte ağlamak istiyordu.

Colby! Kes şunu. Ağlamayı kes. Bunu yapabilirsin. Yapmak zorundasın. Seni yerden çıkaramam. Farkında olmanı istiyorum, böylece gerekirse onunla savaşmak için seni kullanabilirim. Gücün var. Bunu yapacaksın. Ağlamayı kes ve kendini topla. Sesi acımasız bir emir gibiydi. Onu yatıştırmak yerine bir uyarı, kasıtlı olarak sert bir emir verdi. Kız tam da ondan beklediği şekilde tepki verdi. Kendisine duyduğu öfkenin kabardığını hissetti.

Saçımda böcekler geziniyor, seni piç kurusu. Gerçekte o binlerce minik bacağın hızla üzerinden geçerek bölgeden uzaklaştığını hissedebiliyordu ve bu neredeyse vücuduna dokunan böcekler kadar korkutucuydu.

Kontrolü elinde tutmak için savaşıyordu. Rafael volkandaki minerallerden yararlanmaya başladı. Elmaslardan bir oda inşa etti, önce başının üzerinde bir çatı oluşturdu, ısıtılı şeffaf bir mağara, canlı canlı gömülmüş gibi hissetmesini önleyecek kadar büyük ve hızlı bir şekilde yönetebileceği kadar küçüktü. Elmas kale Kirja'yı dışarıda tutacaktı. Colby vampiri görebilecekti ve görüşünü kullanarak vampire daha fazla zarar vermek, hatta onu yok etmek mümkün olabilirdi.

Ne oluyor? Colby etrafında hızla oluşan sert kayaya dokundu. Rafael lütfen. Gerçekten, bunu yapamayacağım. Beni buradan çıkarmalısın. Beni neden buradan çıkarmadığınızı anlamıyorum. Doğum lekesi mi?

Onun zihnindeki çaresizliği okudu. Onu diri diri gömüyor muydu? Onu korkunç bir ölüme mi terk ediyordu? Dehşet hızla geri dönüyordu. Yalvarışları öfkesinden çok daha kötüydü. Hayatında hiç bu kadar eziyet çektiğini hissetmemişti. Kalbi ağrıyordu, fiziksel bir acı ve korku boğazında bir düğümken karnı öfkeyle çalkalanıyordu.

Gözlerini açabilirsin, aşkım. Artık güvendesin. Elmas odasını geçemez. Çok sertler. O çok zayıf. Toprağın içinden geçerken ona bakmanı, ne yaparsa yapsın gözlerini ondan ayırmamanı istiyorum. Bunu yapabilir misin, pequena? Ses tonuna sızan nazik ikna edici notayı engelleyemedi. Onu kendine yakın tutmak, rahatlatmak için yanıp tutuşuyordu.

Colby gözlerini yavaş bir isteksizlikle açtı, kiri ve böcekleri görmekten korkuyordu. Zengin, siyah bir toprağın içinde yatıyordu ama camla kaplıydı. Duvara dokunmak için kolunu kaldırdı, uzuvlarının ne kadar ağır olduğunu hissedince şok oldu. Cam değil. Kristal miydi? Nefesi boğazında düğümlendi. Elmas. Onu güvende tutmak için elmastan bir kale inşa etmişti. Onu affetmeye hazır değildi, affedebileceğinden de şüpheliydi ama en azından şimdi kalp krizi geçirmeyecekti.

hapishanesinin üstündeki toprağı görmek için. Paul'un hayatta olduğuna emin misin? İyi olduğundan? Kardeşinin ona ihtiyacı varken onu toprağın altında esir tuttuğı için onu asla affetmeyecekti.

Rafael anılarının onun için tekrarlanmasına izin verdi. Sana ve Ginny'ye olan sevgisi çok güçlü. Kirja bunu hesaba katmadı.

Colby bir sese kapıldı. İzlendiğini hissetti. Başını çevirdi ve adam oradaydı. Kalbi durdu ve sonra göğsünün içinde çılginca çarpmaya başladı. Daha önce hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin yüzünde böylesine kötü niyet ve çarpık bir nefret görmemişti. Yaratık artık insan gibi görünmüyordu. Tek amacı onu öldürmek olan bu yaratık, ona ulaşmak için dağda sürükleniyordu. Tükürükleri çenesinden aşağı akıyor, gözleri ateş kırmızısı parlıyordu. Kanlar içindeydi ve korkunç derecede yanmıştı. Göğsünde birkaç delik yarası vardı.

Kirja uzun, kıvrık, sivri tırnaklarıyla ona doğru uzandı. Duvara sert bir bıçak darbesi indirdi, kırmızı çerçeveli gözleri doğrudan onunkilere bakıyordu. Pençe paramparça oldu. Vampir çığlık attı. Kendini bariyere doğru fırlattı.

Colby irkildi ve iğrenç yaratıktan uzaklaşmaya çalıştı. Ancak o zaman çıplak olduğunu ve ölümsüzün onu görebileceğini, onun incelemesine karşı savunmasız olduğunu fark etti. Bu durum onun grotesk bakışlarını daha da kötüleştirdi.

Bir elini kaldırdı, parmaklarını iki yana açarak kadının boğazına baktı. Yavaşça, ah, çok yavaşça, parmaklarını kapatmaya başladı. Ezici bir sıkışma hissetti, boynunun etrafındaki bir mengene gibi kapanıyordu. Bir an panikledi, nefes almak için savaştı.

Yeraltındasın, canlı canlı gömüldün, hatırladın mı, pequena? Havaya ihtiyacın yok. Neredeyse ona ulaştım ve varlığımı belli etmek istemiyorum.

Dudakları birbirine yapıştı. Rafael haklıydı, diri diri gömülmüştü ve bunun hesabını kesinlikle verecekti. Havaya ihtiyacı yoktu. Bırakın ölümsüzler onu boğmaya çalışsın.

Colby kasıtlı olarak, meydan okurcasına dizlerinin üzerine çöktü ve uzun saçlarını alay edercesine savurdu. Çıplak olması umurunda bile değildi. Lanet olası vampir korkunç uyuşukluğa direnebiliyorsa, o da direnebilirdi. İçinin cehennem gibi yanmasına aldırmadan çenesini kaldırdı ve gözleri ona doğru parladı.

Bu, kardeşine eziyet eden korkunç yaratıktı. Rafael'i öldürmeye çalışmıştı ama hayatının şokunu yaşıyordu. Vampir daha önce hiç gerçek bir inek kızla karşılaşmamıştı. "Biz burada onları sert yetiştiririz," dedi son birkaç haftada olan her şeye duyduğu öfkenin bir araya gelerek azgın bir cehenneme dönüşmesine izin verirken. "Kimseye boyun eğmeyiz, vampirlere bile."

Kirja'nın ona ulaşmak için kazdığı tünelin toprak zeminini alevler yaladı. Sanki vahşi bir rüzgârdan besleniyormuş gibi, turuncu-kırmızı diller canlandı, yükseğe sıçradı ve vampiri dönen bir ateş fırtınasıyla sardı.

Colby! Komut keskindi. Kızgındı.

Vampir çığlık attı, öfke ve acıyla uludu, savaşa devam edemeyecek kadar güçsüzdü. Daha fazla kalmaya cesaret edemedi; gücü hızla tükeniyordu. Tünelden koşarak geçti, kaplıcalardan, yaralarını iyileştirecek zengin topraktan uzaklaştı. Avcıların bakmayı asla akıl edemeyeceği bir dinlenme yerine ihtiyacı vardı. Ağır yaralı olduğunu ve iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu biliyorlardı. Barınak ve zengin toprağın yanı sıra yakınlardaki avlara da ihtiyacı olacaktı. Rafael onu bulmadan önce kaçmak için kalan tüm gücünü kullanarak hızla ters yöne doğru ilerledi.

Rafael'in azarlaması yüzüne inen bir tokat gibiydi. Kendi öfkesi taşıtı. Beni yeraltına gömülü bırakmak tam sana göre, seni domuz, pis kokulu arkadaşın için kolay hedef, sonra da kendimi koruduğum için bana bağırmaya cüret ediyorsun! Colby'nin yumruğu sıkıldı. Rafael'in yakışıklı suratına bir tane patlatmak için yanıp tutuşuyordu. Canım o kadar yanıyor ki kusmak istiyorum. Çıkarın beni buradan. Dehşet içinde bakakaldı.

Vampir'in kırık tırnağı titremeye, onu çevreleyen elmas hazneyi kazımaya başladı. Şaka yapmıyorum, Rafael. Acele et. Şimdi tırnağı canlı. Duvarı tırmalıyor. Korkmak istemiyordu ama o şey canlı görünüyordu, ona ulaşmaya kararlıydı. Çıkarın beni buradan!

Rafael, kadının sesindeki su katılmamış öfkeden, bu öfkenin bedeninde dönüp durmasından irkildi ama aynı zamanda kanı yoğunlaştı ve ısındı.

İmkânsızsın. Burada bir krizin ortasındayım. Beni içine soktuğun bir kriz, Rafael, ve sen seks hakkında düşünüyorsun. Sen sapıksın. Çıkar beni buradan. Colby ellerini elmas kafesinin yüzeyinde, tırmalayan çivinin tersinde gezdirmeye başladı, zayıf bir nokta bulup sürünerek çıkmayı umuyordu. Bunu başaramayınca bir kez daha korku ve öfkesini korkunç şeye odakladı. Yavaşça karardı, tüttü ve sonunda alevler içinde patladı. Bir elini çılgınca atan kalbine bastırarak duvara yaslandı. Sadece eve gitmek istiyordu.

Senin dünyanın beni ölümüne korkutuyor. Rafael, Paul ve Ginny'yi görmem gerek. Gel ve beni buradan çıkar. Tartışmaktan yorulmuştu, korkmaktan bıkmıştı. İç organları sanki biri onlara kaynak makinesi tutmuş gibi hissetmeye başlamıştı. Rahatlamak istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Bunu hak etmişti.

Rafael onu kollarının arasına alıp sonsuza dek sarılmak istiyordu ama Kirja'yı bulup yok etmesi gerekiyordu. Vampirin saklandığı yeri bulmak için sadece bir ya da iki saati vardı, sonra kendi uyuşukluğu onu ele geçirecekti. Onun içindeki yorgunluğa karşı kalbini sertleştirdi. Emrettiğim gibi toprağın altında kalacaksın ve uykuna geri dönüp düzgün bir şekilde iyileşeceksin. Bu bir kararnameydi, sert bir otoriteyle verilmiş bir emirdi. Emri verdi ve onu sert bir itmeyle takip etti, onu uykuya daldıran bir itmeyle, ama onun kendisine mışıl mışıl küfrettiğini duymadan önce değil.

Durumun ciddiyetine rağmen, içinden yayılan sevincin sıcaklığını hissetti. Demek bir hayat arkadaşına sahip olmak böyle bir şeydi. Önceki hayatının sakin, kasvetli boşluğu

hayat yerini duyguların hız trenine bırakmıştı. Aşk evet, ama aynı zamanda kızgınlık, endişe, öfkelerin ateşli çatışması ve inanılmaz bir arzu. En azından artık her zaman hayatta olduğunu biliyordu.

Colby'nin yattığı yerin üzerinde yavaşça daireler çizerek Kirja'nın toprağı eşelediğine dair işaretler aradı ama kadim vampirde her zaman olduğu gibi, öldüğüne dair hiçbir işaret yoktu. Rafael yere indiğinde insan formuna büründü, ellerini yerde gezdirerek bir titreşim, bir ölümsüzlük belirtisi hissedip hissetmediğini kontrol etti.

Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Bu hatadan sonra Colby'yi bir cezanın ne kadar zevkli olabileceğiyle tanıştıracabilirdi. Kirja'yı öldürmek zorundaydı. Vampir intikamını alacaktı ve Kirja, Rafael'in yarattığı inine kadar kolayca takip etme şansını ortadan kaldırmıştı.

Bir baykuş öttü, gecenin içinde yumuşak bir çığlık. Ses onu çağırıyordu, bu yırtıcı kuştan alışılmadık bir çağrı. Bir ıska değil, bir memnuniyet değil, ama bir çağrı. Temkinli bir şekilde başını kaldırdı ve etrafına dikkatle baktı. Keskin görüşüne rağmen, birkaç metre ötedeki bir köknar ağacının dalları arasına sıkışmış büyük baykuşu fark etmesi birkaç dakika sürdü.

Rafael yavaşça doğruldu. Ağaçtaki yerli bir baykuş değildi. Kuş, dalların tepesindeki konumundan ona bakıyordu. Bu Nicolas değildi; Paul ve Ginny ile birlikteydi ve onları Brezilya'ya taşınmaya hazırlamaya yardım ediyordu. Onları özel jete bindirip ülkeden çıkaracak, bürokratik işlemleri çabucak halletmeleri için hipnotik sesini kullanacaktı.

"Ağaçtan inip bana burada ne aradığınızı söyleyebilirsiniz."

Yırtıcı kuş hemen kanatlarını açtı ve spiral çizerek yere indi, yere değmeden kaymaya başladı. Geniş omuzlu, uzun boylu bir adam ona bakıyordu. "Seni çok uzun yıllardır görmemiştim Rafael." Öne çıktı ve bir savaşçının diğerini selamladığı o tanıdık hareketle Rafael'in kollarını kavradı.

"Vikirnoff Von Shrieder. Uzun zaman önce şafakla tanıştığını sanıyordum."

"Bunu yapmayı sık sık düşündüm ama göz kulak olmam gereken bir kardeşim vardı. Nicolae hayat arkadaşını buldu ve artık zamanım azalıyor. Dinlenmeden önce tamamlamam gereken son bir görevim var. Peki ya sen? Kardeşlerinden ne haber?"

"Riordan da hayat arkadaşını buldu. Bazı insan kadınların dönüştürülebileceği bilgisiyle umut var. Benim hayat arkadaşım Colby bir insan."

"Çığlık atan toprağın sesi beni buraya çekti, ancak şu anda bir vampire dair hiçbir kanıt yok."

"Colby'yi öldürmeye yemin etti. Onu yok etmeliyim. Küçük kardeşinin kanını almayı başardı ve onu bize karşı kullanmak için uzanıyor." O konuşurken Rafael kararmış arazide vampirin geçtiğine dair ipuçları aramaya devam etti.

"O zaman ben de seninle avlanacağım. Eski günlerdeki gibi olacak." Vikirnoff uzanıp neredeyse beline kadar uzanan saçlarını ensesine doğru çekti ve deri bir bağla sabitledi.

"Colby Ejderha Arayıcı'nın işaretini taşıyor. O da bu soydan geliyor." Rafael duyularını toprağın derinliklerine göndererek önce kuzeye, sonra da verimli toprağın Kirja'yı iyileştirmek için çekebileceği batıya doğru uzandı.

"Ejderha Arayıcıları soyunun çoktan bizden ayrıldığını sanıyorduk. İki güçlü ev arasında iyi bir ittifak. Prens memnun olacaktır." Vikirnoff gökyüzünü taradı.

"Buraya nasıl geldin Vikirnoff?"

"Bir kadını takip ediyorum. Nicolae ve ben, tesadüfen, usta bir vampirin piyonlarına bu kadının kendisi için gerekli olduğunu söylediğini öğrendik. Onu uyarmak ve korumak amacıyla izini sürüyorum." Cebinden bir fotoğraf çıkardı. "Onu gördünüz mü?"

Rafael resme uzandı ama Vikirnoff onu elinde tuttu ve Rafael'in görebilmesi için yukarı kaldırdı. Onun

Başparmağı güzel yüzün üzerinde küçük, istemsiz bir okşayışla hareket etti. "Yaklaştığımdan eminim."

"Bu gece buradaydı, barda Colby ile konuşuyordu. Colby, Natalya Shonski adındaki bu kadının ona bir avcının Ejderha Arayıcı'nın işaretini taşıyan herkesi öldüreceğini söylediğini anlattı. Sadece vampirden değil, senden de kaçıyor."

"O da mı Ejderha Arayıcı klanının işaretini taşıyor? Neden böyle bir şeye inansın ki?"

Her iki adam da toprakta işaretler aradılar. Ellerini toprağın üzerine koydular, toprağın onlara haber vermesini dilediler. Rüzgârı, ağaçlardaki yaprakların hışırtısını dinlediler. Böcekler ve gece yaratıkları bile genellikle hikâyeler anlatırdı ama vampirin izine dair hiçbir ipucu yoktu. Sanki sırra kadem basmış gibiydi.

"Eğer söyledikleri doğruysa, Rhiannon'un üçüzleri oldu, iki kız ve bir erkek. Onlar hayat arkadaşının değil, büyücü Xavier'in çocukları. Büyücü onu bir süre esir tutmuş, nasıl olduğunu kimse bilmiyor ama Rhiannon bir şekilde çocukları geride bırakarak başka bir dünyada hayat arkadaşına katılmayı başarmış. Ya da Xavier'in çocuklar doğduktan sonra onu öldürmüş olması da mümkün, hatta daha olası. Xavier tüm Karpatyalılardan nefret ederdi. Çocuklarını bizden korkmaları için yetiştirmiş olabilir." Rafael dikkatini önce güneye, sonra da doğuya çevirdi. "Aradığınız bu genç kadın doğrudan soyumuzdan geliyor. Uzun zamandır bu dünyada, halkımızdan kaçıyor." Vampirden hiçbir iz bulamamanın verdiği hayal kırıklığıyla elini saçlarının arasından geçirdi. "Deus! Bu bizi hiçbir yere götürmüyor. Kirja nerede saklanıyor olabilir?"

Bölüm 19

"Kirja?" Vikirnoff arkasını döndü ve fotoğrafı gömleğinin içine, kalbinin yanına yerleştirdi. "Vampir o mu?" Sesinde düşünceli bir ton vardı. "Bunu bulmanın zor olmasına şaşmamalı. Kirja büyük bir savaşçıydı."

"Prensi öldürmek için bir komploya karışmış olmasından korkuyorum."

"Son zamanlarda Gregori ile konuştum ve hepimiz büyük bir ordunun bize karşı toplandığından şüpheleniyoruz. Kirja'nın dört kardeşinden ne haber? Onlardan haber var mı?"

"Hepsinin işin içinde olduğuna inanıyorum ama kesin olarak bilmiyorum. Konuştuğunda öyle olduğunu ima etti."

Vikirnoff hafifçe yer değiştirmiş bir kaya yığınına inceledi. "O yönde ne var?"

Rafael manzarayı inceledi. "Madenler." Koyu renk gözleri acımasız bir farkındalıkla parladı. "Vikirnoff, madenlere gitti. Colby bana yıllar önce tehlikeli oldukları için girişleri kapattıklarını söyledi. Oraya kimse gitmiyor."

"Yani hazır avlara erişimi olmayacak mı?"

Rafael başını salladı. "Hayır, ama dikkatsizleri kendisine çağırabilir. İnanılmaz derecede güçlüdür."

Vikirnoff başını salladı. "Malinov kardeşlerin hepsini hatırlıyorum. Gençken bile çok güçlüydüler." Soğuk siyah gözleri Rafael'i inceledi. "Senin ailen de öyleydi."

"İyi arkadaşlık ve evet, yasaların sınırlarını zorladık ama onumuz birden, benim ve Kirja'nın kardeşleri, prensimizi takip edip onurumuzla yaşayacağımız konusunda anlaşmıştık. Malinov kardeşlerin neden karanlık yolu seçtiklerini bilmiyorum." Sesinde süregelen bir hüznün vardı.

Vikirnoff ona sertçe baktı. "O artık senin çocukluk arkadaşın değil. Bırakın ölümsüzleri avlayalım ve

Güneş çok yükselmeden ve bizi yere inmeye zorlamadan önce sana ve hayat arkadaşına tehdit oluşturunyor."

Aynı anda yer değiştirdiler; Vikirnoff baykuşu, Rafael ise harpi kartalını seçti. İkisi de yere doğru alçaktan uçuyor, madenlere giden en kestirme yolu tarıyorlardı. Kirja yerin altında kalacaktı. Şafağın ilk ışıklarından sonra nasıl uyanık kalmayı başarmış olursa olsun, Rafael etkisinin çok uzun sürmeyeceğinden emindi. Kirja, Colby'nin hayatına kastetmeden önce kaçış rotasını hazırlamış olacaktı.

Vikirnoff? Rhiannon'un erkek çocuğunun ölmesi ve buna rağmen kız çocuğunun akıbeti hakkında hiçbir bilgi olmaması sizce de garip değil mi? Colby ona babasının öldüğünün söylendiğini ama nasıl ve ne zaman öldüğünün bilinmediğini söyledi. Rafael'in aklında açık bir spekülasyon vardı.

Büyücüler ölümsüz değildi. Uzun ömürlüydüler ama eninde sonunda ölüm onları ele geçirdi. Bize kızmalarının nedenlerinden biri de buydu. Tüm yeteneklerine ve güçlerine rağmen yaşamlarını sürdüremiyorlardı. Prens, Rhiannon'u kaçırma nedeninin bu olduğuna inanıyordu. Xavier onun kendisiyle çiftleşmesini, çocuklarına ölümsüz bir hayat vermesini istiyordu. Xavier onun kanını kendisi ve varisleri için istiyordu.

Rafael, kartalın keskin gözleri sayesinde, sanki bir köstebek yukarı doğru itmiş ve toprağı yerinden oynatmış gibi, hâlâ taze olan hafif bir toprak kayması fark etti. Etrafında döndü. Ya Xavier başarır mı? Rhiannon onu kendi isteğiyle dönüştürmüş olamazdı ama onun kanını kullanarak kendini dönüştürmenin bir yolunu bulmuş olabilirdi. Colby, Ejderha Arayıcı kanının insan gibi görünenlere geçtiğinin kanıtı. Xavier'in öldüğünü ya da oğlu ve torununun öldüğünü kesin olarak bilmiyoruz. Kadınlara bu söylendi ama ayrıntı yok.

Vikirnoff olasılıkları değerlendirdi. En büyük düşmanımızın hayatta olmasının ve işine devam etmesine yardımcı olacak yetişkin çocukları olmasının mümkün olduğunu söylüyorsunuz.

Rafael hemen ilerideki mayınları fark etti ve daha geniş bir menzile bakarak daha yüksekte uçtu. Kirja mayınlara

girmeyecekti.

güvenlik önlemleri ve sayısız tuzak olmadan. Zemin ve her ikisi de devasa kayalarla kapatılmış olan iki kuyunun girişlerini inceledi. Bence bu mümkün, evet. Xavier'in herhangi bir çocuğunun kolayca öldürülebileceğine inanmıyorum. Ve eğer Ejderha Arayıcı kanı taşıyorlarsa, bu her zamankinden daha zor olacaktır.

Rafael maden girişinden kısa bir mesafe ötedeki büyük bir köknarın dallarına kondu. Vikirnoff onun yanına yerleşti. Yere inip Karpat formlarına bürünmeden önce keskin gözlerle etraflarındaki alanı incelediler. Bulundukları konumdan keskin duyularını her yöne gönderdiler, girişi engelleyen kayaların konumuna ve eğimli madenin yapısına özellikle dikkat ettiler.

"Vikirnoff, "Takip ettiğim bu kadının peşinde vampirler var," diye söze girdi. Ejderha Arayıcıları'nın kanını taşıdığını biliyor olmaları mümkün mü?"

"Bilmiyorum. Colby Ejderha Arayıcıları'nın kanını taşıyor ama Kirja'nın bundan haberi yok gibi görünüyordu." Rafael Vikirnoff'un yıpranmış yüz hatlarını inceledi. "Bugünlerde etrafımız ihanetle çevrili, düşmanı dosttan ayırmak çoğu zaman imkânsız hale geliyor. Bu kadın sizi doğrudan bir tuzağa sürüklüyor olabilir."

Vikirnoff omuz silkti. "Bunun pek bir önemi yok. Ben acemi değilim ve bu dünyada uzun süredir bulunuyorum. Yol boyunca birkaç beceri edindim." Yüzünde sert bir ifade vardı, siyah gözlerinde daha koyu bir gölge hareket ediyordu. "O kadar kolay öldürülmem." Başını iki yana salladı. "Bu işte bir terslik var."

"Katılıyorum. Tuhaf görünüyor ama nasıl olduğunu söyleyemem."

"Şiddetli bir rüzgâr var ama madenlerin girişine yakın çalıkların yaprakları sallanmıyor bile. Etrafımızdaki yapraklar hareket ederken onlar hareketsiz kalıyor. Esinti sadece yakınımızdakileri değil, tüm yaprakları hareket ettirmeli," diye belirtti Vikirnoff.

Rafael fenomeni inceledi. "Belki de bir illüzyona mı bakıyoruz? Kirja'nın bir koruma olarak kurguladığı bir sahne mi?"

"Eğer öyleyse, yüzyıllardır yaptığım avcılıkta görmediğim bir şey. Yerin altında uyurken tutmak için son derece büyük bir illüzyon."

"Kirja sıradan bir vampir değil," dedi Rafael. "Bir avcı olarak asla sıradan olmadı, ama tüm ailesi gibi olağanüstü beceriler gösterdi. Eğer ölümsüzlerden biri böyle bir şey yapabilseydi, bu Kirja olurdu. Ve dinlendiğinden de şüpheliyim."

Vikirnoff yer değiştirdi ve baykuşun tanıdık görüntüsüyle kanatlarını açıp uçmaya başladı, alanın üzerinde spiraller çizerek madenlerin etrafında dönerken alçaldıkça alçaldı. Eğer bu bir illüzyonsa, iyi bir illüzyondur.

"Öyle," dedi Rafael yüksek sesle. Bir kez daha kartal formuna büründü ve girişteki devasa kayaların üzerinden uçmak için ağaçların güvenliğinden ayrıldı. Yeterince gerçek görünüyorlardı ama Rafael artık görüşüne güvenmiyordu.

Baykuş en büyük kayaya doğru uçtu, ayaklarını yere konacakmış gibi uzattı. Son anda yön değiştirmiş. Orada hiçbir şey yok. Yere çarpabilirdim.

Rafael maden girişinin yan tarafında yere indi. "Görmeyi unutmamız ve diğer duyularımızı kullanarak asıl girişin nerede olduğunu bulmamız gerekecek."

Vikirnoff onun yanına kaydı. "Yeraltına inmeyi deneyebiliriz. Kirja zaten toprağın altında bir tünel yapmış."

Rafael başını salladı. "Onun tüneli değil. O yerin altında savaşmakta ustadır. Açıklık burada. Onu bulacağım." Bir kez daha şekil değiştirerek küçük, mütevazı bir yarasaya dönüştü.

Vikirnoff yarasanın alçalışını ve dönüşünü izledi. Gece yarattığı yoluna çıkan nesneleri hissedebiliyor ve onlara olan mesafeyi tam olarak bilebiliyordu. Çok basit ama çok zekice.

Bu bir yanılsama. Madenlerin girişi soldan 3 metre ileride. Sis kullanarak çatlaklardan içeri girebiliriz. En azından

doğru yerde olduğumuzu biliyoruz. Böyle muazzam bir koruma kurduğuna göre orada olmalı. Gündüz saatleri boyunca bunu korumayı umamazdı.

Vikirnoff da aynı şekilde Rafael'e katıldı ve yarasanın radarını kullanarak madenlerin gerçek girişindeki kayalara olan mesafeyi ölçtü. Dikkatli bir şekilde hareket ettiler, kayaların arasındaki büyük bir çatlaktan buhar izi gibi geçerek karanlık tünele doğru ilerlediler. Buhar olarak ilerlemek, bir tuzağı tetikleyebilecekleri duvarlara ya da yere dokunmamak daha güvenliydi. Bir köşeyi dönüp dev bir örümcek ağıyla karşılaşana kadar bu işe yaradı. Ağın telleri sıkıca örülmüştü. İpeksi iplikleri bozmadan buharın bile geçmesi imkânsızdı. Ağın köşesinde çok küçük bir örümcek oturuyordu.

Avcılar kalın ağın tasarımını incelemek için Karpat formuna geçtiler. İpeksi ve kırılğan görünüyordu, narin bir sanat eseriymi ama Rafael ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

"Bunu daha önce gördünüz mü?" Vikirnoff zararsız görünen örümceğe dikkatle bakarak sordu.

Rafael yaklaştı ve liflere bakmak için eğildi. Normal bir ağa benziyorlardı ama ne delik ne de dantel etkisi vardı. Tasarım sağlam ve sıkıydı. Türünü belirlemek için küçük örümceğe baktı. Örümcek de ona baktı. Balon gözleri kırıştı ve Rafael kendini kötülüğün, zekânın gözlerine bakarken buldu. Kirja ona baktı, bakışlarının derinliklerinde zehirli bir nefret ve kötü niyet kaynıyordu.

Rafael ağdan sıçrayıp Vikirnoff'u da peşinden sürüklerken, minik örümcek binlerce örümceğe dönüştü ve hepsi de zehirli dişleriyle üzerlerine atıldı. Rafael örümcekleri çabucak yaktı ama birkaç tanesi zehirli dişlerini kendisinin ve Vikirnoff'un kollarına ve bacaklarına batırmayı başarmadan önce değil. Küçük ısırıklar kanlı şiş yaralar bıraktı, zehirle sızarak eti ve dokuyu yaktı.

"Onu avladığımızı kesinlikle biliyor," dedi Rafael, vücudundaki gözeneklerden zehri dışarı atarken. Vikirnoff da onun yanında aynı şeyi yaptı. "Atacağımız her adım tehlikeli olacak. Sadece illüzyon konusunda iyi değil, aynı zamanda bir türü mutasyona uğratma konusunda da usta." Kalan son örümcekleri de yaktı.

Vikirnoff acımasızca başını salladı. "Yüzyıllardır ölümsüzlerle savaşıyorum ama hiç bu kadar güçlü bir vampirle karşılaşmamıştım. Sanırım teker teker üzerine gidersek ikimizi de öldürebilecek kadar güçlü."

Rafael, "Ne yazık ki haklı olduğumu düşünüyorum," diye onayladı.

Aşağı doğru eğimli tüneli takip etmeye başladılar, tünel onları toprağın altında daha derinlere götürüyordu. Her adımı dikkatle test ettiler, tüm duyuları yaklaşan tehlikeye karşı tetikteydi. Kirişler çürümüş ve başlarının üzerinde yarılmıştı. Tavan kirişlerini destekleyen büyük ahşaplar da tehlikeli yaşlanma belirtileri gösteriyordu. Yerde yarısı gömülü eski bir ray yatıyordu. Tozlu, unutulmuş aletlerden oluşan bir koleksiyon yere saçılmıştı.

"Neden sanki şeytanın inine giryormuşuz gibi hissediyorum?" Rafael sordu. Sesini alçalttı.

"Çünkü öyleyiz," diye yanıtladı Vikirnoff. "Bu ses de ne?"

Rafael yaşlı avcıya baktı. "Madencilere benziyor."

Köşeyi döndüklerinde kuyunun duvarlarında kazmalarla çalışan bir düzine adam gördüler. Tepedeki kirişten sarkan birkaç fener, aşağıdaki işçilerin üzerine loş sarı bir ışık saçıyordu. Vikirnoff ve Rafael izlerken, iki adam ağır, cevher dolu bir arabayı cılız raylar üzerindeki yerine yerleştiriyordu. İki Karpatlının varlığını kimse fark etmemiş gibiydi.

İki avcı birbirlerine baktı. "Bu bir illüzyon olmalı," dedi Vikirnoff.

Madencilerden hiçbiri onun sesini duyunca dönmedi. Adamlar harıl harıl çalışmaya devam etti, kazma sesleri

kayaya çarparak aftın içinde ınılıyor.

"Modern kıyafetler giyiyorlar," diye dikkat çekti Rafael. Önlerindeki sahneyi inceledi ve orada olması gerektiğini bildiğı gizli tuzağı aradı.

"Kendi duyularımıza gvenemeyeceğimizi anlatmak için bizi yavaşlatıyor olabilir."

"Onları nasıl harekete geçirdi?" Rafael bilmek istiyordu. "Eğer illüzyonu kayayı paralayabiliyorsa, bizi de kolayca parçalayabilir."

Kazmalar sabit bir ritimle kayaya vurmaya devam etti. Vikirnoff elini bacağına vurarak ritmi takip etti. "Bunu duyuyor musun? Belki ritimde bir şey vardır?"

Rafael meldi ve olay yerini her açıdan inceledi. "Olabilir. Birden fazla duyuyu kandırıyor. Görme, koklama, duyma. Mkemmел bir iş çıkarmış." Sesinde hayranlık vardı. "Yere bak. Toprakta hiç ayak izi yok. Varlıklarına dair hiçbir kanıt bırakmamışlar. Kazmaların kayaya vurduğı yeri görüyor musun?"

Vikirnoff, "Sahne sanki döngüye girmiş gibi kendini tekrarlıyor," dedi. "Eğer içine girerek onu rahatsız edersek, bu bir tuzağı tetikler mi yoksa sahneyi ortadan kaldırır mı?"

"Bir tür tuzak olmadan bu kadar zahmete girmezdi." Rafael çenesini ovuşturdu. "Tabii bu bir oyalama taktiğı değılse."

"Eğer yleyse, çok iyi bir tane. Bir saldırıyı tetiklemem ihtimaline karşı sen uzak dur." Vikirnoff madencilere dikkatle yaklaştı. Hiçbiri başını kaldırıp bakmadı. Kimse konuşmadı. Sanki o aralarında dolaşmıyormuş gibi işlerine devam ettiler. Rafael'e bir göz attı. "Bir fikrin var mı?"

Rafael, "Birinin elinden kazmayı al ve bak bakalım sahneyi bozacak mı?" diye önerdi.

Vikirnoff bir madencinin yanına yaklaştı ve aleti adamın elinden kolayca aldı. Kazma sesleri aniden kesilince kısa süreli ürkütücü bir sessizlik oldu. Aletler hemen yere düştü ve adamlar

iskeletlere dönüşmüş, kemikler maden kuyusunun zeminine yayılmıştı. Kıyafet parçaları çürüyor ve çürüyen cesetlerin kokusu zaten kirli olan havayı hemen dolduruyordu.

Rafael acımasızca, "Artık kasabadan ve civardaki çiftliklerden kaybolan insanlara ne olduğunu kesin olarak biliyoruz," dedi. "Burası kesinlikle Kirja'nın sığınağı." Kemikleri rahatsız etmemeye dikkat ederek grotesk sahnenin yanından geçti.

Zifiri karanlıkta tünelde ilerlediler. Neredeyse aynı anda arkalarında bir hışırtı ve ardından kemiğin kemiğe çarpmasıyla çıkan tıkırtı duyuldu. Avcılar, yerden yükselen iskelet ordusuyla yüzleşmek için döndüler; kemikler, kazmaları tehditkâr bir niyetle kullanan savaşçıları oluşturmak için yeniden bir araya geliyor, gözsüz kafatasları dümdüz ileriye bakıyordu.

"Kayalara vurulan kazmaların sesi tetikleyici olmalı," dedi Rafael kendinden iğrenerek. "Olay yerini rahatsız etmemiş olsaydık, tuzak ortaya çıkmayacaktı." İkisine de dövüş alanı açmak için Vikirnoff'tan uzaklaştı.

Ölülerin kendilerini vahşice öldüren yaratığı savunmak için ayaklandığını görmek rahatsız edici bir şeydi. Bu o kadar yanlış, o kadar müstehcen görünüyordu ki, Rafael gücünü bir enerji topunda toplayıp iskelet ordusunun ortasına doğru gönderdiğinde gerçekten irkildi. Patlama madenleri sarstı, çürümüş keresteleri çatlattı, tepedeki kirişleri parçaladı ve ölülerin üzerine toprak ve taşlar yağdırdı.

Vikirnoff ve Rafael çığ gibi büyüyen enkazdan hızla uzaklaştı. Patlamanın şiddetinden etkilenmemiş olan üç iskelet kazmalarını sallayarak avcılarının üzerine atıldı. Kemikleri korkunç bir şekilde takırdıyor ve sıyrılıyordu ve ağızları korkunç bir şekilde genişlemişti. Bu sırada gözler, boş kafataslarındaki acımasız deliklere bakıyordu. Duvarlar boyunca ışıklar yükseldi, fenerler sanki görünmeyen bir el tarafından harekete geçirilmiş gibi sallanıyordu. Bir rüzgâr tünellerden geçerek ölümsüzlerin koruyucularını uyandırdı.

"İyi değil," diye mırıldandı Rafael.

Hemen önlerinde bir yerden korkunç bir feryat geldi, ses çığlıklardan oluşan bir senfoniye dönüşene kadar giderek yükseldi. Tünellerin duvarlarını oluşturan kaya ve topraktaki çatlaklardan karanlık gölgeler süzüldü. Vikirnoff iskeletlerle yüzleşmek için döndü ve Rafael onun arkasında, gölgelere dönük bir pozisyon aldı. Karpatyalılar sırt sırta vererek saldırıyı beklediler.

Rüzgâr ve kemik sesleriyle geldi. Karanlık gölgeler kirişlerin ve kayaların üzerinde sürünüyor, uzanmış kolları ve pençeli parmaklarıyla avcılarını yakalamaya çalışırken yüksek sesle feryat ediyorlardı. Rafael paramparça eden beyaz, sıcak bir ışık patlamasıyla karşılık verdi. Gölgeler korku ve dehşet içinde çığlık atarak ışığın parlaklığından madenin daha derin girintilerine doğru çekildiler.

Vikirnoff birkaç feneri iskeletlerin başlarının üzerinde parçalayarak onları alevlere boğdu. Kazmalar zararsız bir şekilde toprakta yatıyordu ama yanan kemikler avcılarını öldürmeye kararlı bir şekilde ilerlemeye devam ediyordu. "Sis," diye emretti.

Rafael Vikirnoff'la aynı anda yer değiştirdi, böylece iskeletler parlak ışığa doğru hızla ilerledi. Kemikler parçalanarak, kıymık kıymık parçalara ayrıldı. Alevler titredi ve söndü. Yine ürkütücü bir sessizlik oldu.

Avcılar tünelde ilerlerken dikkatli davranıyor, tüm duyularını kullanabilmek için Karpat formuna geri dönüyorlardı. Rafael sahip olduğu tüm duyularla bilgi topluyor, beyninin kendisine gelen her koku ve sesi özümsemesine izin veriyordu. "Zamanımız tükeniyor. Eğer onu yakında bulamazsak, dinlenmekten başka çaremiz kalmayacak ve bunu bu madenlerde yapamayız. Burası onun ini ve çok iyi korunuyor."

"Bu gerçeğe güveniyor. Tek yapması gereken güneş yükselene kadar onun dinlenme yerini bulmamızı engellemek," diye onayladı Vikirnoff. "Daha önce hiç böyle önlemleri olan bir vampirle savaşmamıştım."

"Yeteneklerini mükemmelleştirmek için yüzyılları vardı." Rafael başını çevirdi ve arkalarından gelen hışırtıları dinledi. "Bunu duyuyor musun?"

"İskeletler başka bir saldırı için yeniden şekillenmeye çalışıyor."

Tünellerden oluşan bir labirentin içindeydiler ve bir an hareketsiz kalarak Kirja'nın dinlenme yerini anlamaya çalıştılar. "Ayrıca varlığına dair hiçbir iz bırakmama konusunda da çok başarılı," diye ekledi Rafael. Tünellerden birinin duvarlarında büyüyen mantarı gösterdi. "Bu benim en iyi tahminim. Bu mantar başka hiçbir yerde yetişmiyor ve bunun başka bir koruma önlemi olduğunu düşünüyorum."

Vikirnoff garip siğilli büyümeye yakından baktı. "Bunun görüntüsü hoşuma gitmedi ve zemini kaplayan milyonlarca kırkayak var. Ahşaplar neredeyse tamamen çürümüş. Bu tünelden aşağı inerken hiçbir şeye dokunmayalım derim."

Rafael kırkayak halısına şöyle bir baktı. Eski dilde yemin etti. "Kirja yakın olduğumuzun farkında. Artık onu hissedebiliyorum. Bana olan nefretini gizleyemiyor. Onu avlamamı fazlasıyla kişisel algılıyor."

Vikirnoff kaşlarını kaldırdı. "Nedenini hayal bile edemiyorum."

Rafael kısa bir sırtıış attı. "Kırkayaklara olan nefretimi biliyor. Çocukça bir şey ama tabii ki bunu kullanacaktı."

Kaşları daha da yukarı kalktı. "Biz topraktanız. Kırkayak gibi bir yaratık sizin gibi birini nasıl rahatsız edebilir? Böyle şeyler üzerinde hakimiyetiniz var."

"Benim dört kardeşim vardı Vikirnoff," diye belirtti Rafael. Şekli parıldadı, şeffaflaştı ve çok küçük bir yarasaya dönüştü.

Vikirnoff da aynı şeyi yaptı, ama bu, kemiklerin efendilerinin emirlerini yerine getirmek için yeniden şekillenmeye çalışırken çılgınca tırmalama sesleri çıkardıkları tünele doğru bir bakış atmadan önce olmadı. Arkamızı kollamamız gerekecek.

Sadece ona ulaşamazsak. O gittiğinde, tüm hizmetkarlarının varlığı sona erecek. Hızlı hareket edelim derim. Sağ tarafındaki bu kuyunun girişindeki mantara dikkat et. Orada

garip bir şey vardı. Rafael bitkiye olan mesafeyi hesaplamak için yarasanın radarını kullandı ama sanki bitki hareket ediyormuş gibi sürekli değişiyordu.

Bir şey yarasaya sertçe vurarak bir kanadını kırdı ve onu yere düşürdü. Çıyanlar hemen ziyafet çekmeye başladı. Vikirnoff bir kanadını kaydırarak küçük yarasayı açgözlü böceklerin pençesinden kurtarmak için aşağı uzandı. Vücudu ısırik izleri kaplamıştı ve çeşitli yaralardan küçük kan lekeleri sızıyordu.

Rafael yapışan kırkayaklardan kurtuldu ve kanatlarını cırparak yükseklik kazandı. Teşekkürler. Artık o mantarın ne olduğunu biliyoruz. Dişleri var.

Muhtemelen zehir.

İçeri girdiğini hissettim. Cehennem gibi yanıyor. Yaklaştı. Sağa git Vikirnoff. Kendine dikkat et. Mantar her yerde. Burada bir gaz cebi var.

Şu kaya yığınının arkasında. Onu hissediyorum. Kırkayaklar bize ulaşmak için çıldırıyor ve mantarlar kuduz köpekler gibi dişlerini kırıyor. Odanın içinde olmalı.

Rafael. Size bu tünelden gaz sızdığını ve tüneli doldurduğunu söylemeye çalışıyorum.

Bir numara. Eski numaralarına devam ediyor. Ateşle oynamayı severdi. Pişmek istemiyorum. Vikirnoff bu konuda kararlıydı.

o.

Bizim için çalışmasına izin vermenin zamanı geldi. Bir fikrim var. Geri dön tünel girişine. Rafael Vikirnoff'u takip etti ve mantar ve kırkayakların ulaşamayacağı bir yerde Karpat formuna geri döndü.

"Plan nedir?" Vikirnoff sordu.

Rafael tünelin sonundaki odanın girişini koruyan ağır kayaları işaret etti. "İşte orası."

Kısa süre sonra, iki avcının klonları odanın girişinin yakınında durdular, vücutlarını kırkayaklar sardı ve mantarlar acımasızca saldırırken Rafael klonları

Vampirin ininin etrafına diktiği karmaşık güvenlik önlemlerini zemedi.

Klonlar alışırken Rafael de vücudunda kalan zehirleri temizledi. Süreç normalden daha yavaş ilerledi; Rafael gücünün çoğunu yarattığı illzyonlara verdi. Onları vücut ısısı üretecek kadar gerçek kılmak zorundaydı. "Eğer şanlıysak Kirja bu klonların gerçekten biz olduğumuza inanacak ve inanırsa da gazı ateşleyerek bizi öldürmeye çalışacak. Onun tuzaklarından birini daha tetikleme riskini almayacağız ve bu da bizi güvenlik önlemlerini çözmemekte zgr bırakacak."

"Umarım acele eder çünkü iskeletlerin bu tarafa doğru geldiğini duyabiliyorum," dedi Vikirnoff acımasızca. "Savaşılarından uzak durmak için havalanmamızı nerirdim ama o bunu da düşünmüştür." İkisinin de bildiği şeyi söylemedi. Zaman onlar için tükeniyordu. Güneş madenin dışında daha da yükseliyordu ve her ikisi de yakında türlerinin korkunç uyuşukluğuna yakalanacaklardı. Kirja bu kadar yakındayken madende dinlenmeye gidemezlerdi. Bu çok tehlikeli olurdu.

"İllüzyonu srdremem ve onu gerçekçi kılamam ve korumaları alıştıramam. Korumaları çözmeniz gerekecek. Girişten iyice uzak durun," diye uyardı Rafael.

Vikirnoff vampirin inini koruyan büyünün kilidini açmak için karmaşık prosedürü uygulamaya başladı. Arkalarında kemiklerin takırdama ve ıngıracak sesleri giderek artıyordu. Zemin karanlık, kötücül böceklerle hışırdıyor ve sadece Rafael'in korumaya devam ettiği beyaz ışık tarafından engellenen gölgeler onlara doğru feryat ediyordu.

Patlama ansızın geldi ve tüm madeni sarstı. Sıkışan vampir gaz cebini tutuşturmuştu. Kırmızı-turuncu bir alev topu tünel boyunca kükreyerek yoluna çıkan her şeyi yakıp kl etti. Uzun tünelin içindeki her şeyi havaya uçurdu, etobur bitkileri öldürdü ve kırkayak halısını yaktı, kuyuyu yanmış ve kötü kokulu ama iki avcı için temiz bıraktı.

Avcılar artık boş olan maden kuyusunda dikkatle ilerlerken Vikirnoff'un elleri havada zarif bir şekilde

Vampirin korumalarını çözmek için acele etti. Rafael etraflarını saran beyaz-sıcak ışığa enerji aktarmaya devam ederek gölgeleri uzakta tuttu. Birden fazla kez, karanlık, şekilsiz şekiller Karpatlara saldırdı ama Rafael onlara lazerli ışık huzmesiyle vurduğunda çığlık atıp geri çekildiler.

Vikirnoff, "Son güvenlik önlemi de düştü," dedi.

"Uzak durun. Odanın içinde bir şey bekliyor olacak." Rafael vücudunu tünelin kararmış tarafına dayadı ve Vikirnoff'un da aynısını yapmasını bekledikten sonra elini sallayarak kayaların girişten uzaklaşmasını sağladı.

İçeriden gaz ve buhar fışkırıyor, beraberinde zehirli ve kötü bir koku taşıyordu. Keskin dişleri olan yarasalar, avcılar anında saran kara bir bulut gibi onları takip etti. Vikirnoff, Rafael'le birlikte ısıtılmış mağaraya bakarken bir bariyer oluşturdu. Yarasalar görünmez bariyere defalarca çarptı ve ölümsüzlerin emirlerini yerine getirmek için çılgınca vücutlarını parçaladı. Avcılar Kirja'nın ininin dumanı tüten zeminine adım attılar.

Oda sıcaktı ve buharlaşan gazda kükürt ve zehir izleri vardı. Topraktaki asitler botlarını eritip derilerine nüfuz etmeye çalışırken Karpatlar yukarı doğru süzülüyordu. Rafael, bedenine ve zihnine sızan ve onu dikkatsizleştiren uyuşukluktan kurtulmak için başını sallayarak, "İyi iş Kirja," diye mırıldandı.

Zehirli asit ve pis toprak karışımının altında yatan vampirin tam olarak nerede olduğunu bulmak için toprağı dörde bölmeye başladılar. "İşte Vikirnoff," dedi Rafael, tam altındaki bir noktayı göstererek. "O burada."

İkili son korumaları da çözmeye başladı, hızlı ilerliyorlardı ama tetikte kalmaya da dikkat ediyorlardı. Yerdeki hareketlilik Rafael'in gözüne vampirin yattığı yerin hemen solunda çarptı, küçük bir toprak püskürmesi, toprağın altında bir rahatsızlık. O izlerken, aynı şey yarım düzine başka yerde daha oldu, ta ki Vikirnoff'la birlikte etrafları bir

gevşek bir çember. Toprak bir düzine noktada yarıldı ve hortlaklar topraktan dışarı döküldü.

"Devam et, Rafael," dedi Vikirnoff. "Ben onları uzak tutacağım." Çoktan alçalmış, bir gulyabaninin üzerine muazzam bir hızla uçuyordu. Gulyabaninin kafasını kopardı ve yarattığın ayaklarını yerden keserek zehirli toprağa sert bir şekilde düşmesini sağladı.

Rafael, Kirja'ya ulaşmak için son kilidi çözmeye odaklandı ise Vikirnoff'un savaş ile ve ghouls e t r a f ı n ı vahşice sarmıştı. Birkaç kez Vikirnoff'un özellikle kötü bir d a r b e aldığında homurdandığını duydu ama Rafael vampirin son korumasını sökmeye odaklanmaya devam etti. Son parça da yerine o t u r d u ğ u anda hortlaklar öfkeyle uluyup çığlık atarak avcılarını yok etmek için çabalarını iki katına çıkardılar. Vikirnoff bir düzine zombiyi Rafael'den uzak tutarak ona vampirin yattığı yerdeki toprak katmanlarını soyması için gereken zamanı verdi.

Sonra toprağın son parçası da düştü ve Rafael kendini Kirja'nın nefret dolu gözlerinin içine bakarken buldu.

Bir an için ürkütücü bir sessizlik oldu. Vampir tamamen hareketsizdi, türünün korkunç uyuşukluğuyla toprağa hapsolmüştü. Asla kazanamayacaksın, Rafael. Ölüme mahkûmsun. Rafael yumruğunu vampirin göğüs boşluğuna daldırıp çocukluk arkadaşının kararmış, çürümüş kalbini söküp çıkarırken bile ses nefretle tizleşiyordu.

Kirja çığlık attı ve vampirin kanından gelen asit derisini ve kaslarını kemiğe kadar yakarken Rafael tısladı. Kirja'nın kalbini yere fırlattı ama çürümüş şeyi yakmak için ateşi çağıramadan, kalp toprağın derinliklerine gömüldü ve sahibine geri döndü. Aralarındaki havada siyah bir nefret titreşti, ardından kalp sahibiyle yeniden birleşirken zafer kazandı. Rafael lanet okuyarak yumruğunu ikinci kez vampirin göğsüne indirdi ve kırmızı çerçeveli gözlerine baktı.

Ama artık toprakta çaresizce yatan Kirja değildi. Rafael gözlerini Colby'ye dikti, onun güzel yüzüne, zenginliğine

Kızıl saçları, inanılmaz yumuşak teni. Hortlağın üzerine eğilirken bir an tereddüt etti.

"Rafael," diye bağırdı usulca, "bana yardım et."

"Colby?" Rafael şaşkınlıkla gözlerini kırıştırtıp başını salladı ve belirsiz bir an için tereddüt etti.

Kirja vurdu. Rafael çığlık attı ve vampirin jilet gibi keskin pençeleri Rafael'in göğsünü delerken Colby'nin hayali yok oldu. Acıdan nefesi kesilen Rafael, ölümsüzün elinin kalbini pençelediğini, öldürücü bir niyetle kas ve siniri parçaladığını hissedebiliyordu. Kirja zafer çığlıkları attı ve vampirin tırnak uçları Rafael'in kalbini oyarken Rafael tekrar çığlık attı.

Acı Rafael'in üzerine çöktü, var olduğu yüzyıllar boyunca hiç bilmediği türden dayanılmaz bir acı. Acı dolu bir an boyunca kasları işkence spazmlarıyla kilitlendi, sonra Kirja'nın pençeleri kalbinin dış duvarlarını delerken başka bir acıdan dolayı tekrar çığlık attı.

Rafael'in kalbinden kan fışkırdı. Fazla zamanı yoktu. Bunu şimdi bitirmeliydi. Çabucak.

Kendini Kirja'nın bedeninin üzerinde sürükledi. Vampir bir kez daha Colby'nin şekline büründü ama bu sefer Rafael tereddüt etmedi. Bir kez daha yumruğunu vampirin çürümüş göğsünün derinliklerine sapladı ve asit kanı zaten yaralı olan elinin etini yiyip bitirirken haykırdı. Göğsü yanıyordu, vampirin jilet gibi pençeleri Rafael'in kalp kaslarını parçalıyordu. Göğsünden ölümcül kan fışkırıyordu ama Rafael kendini kurtarmak için kalbini durdurmayı ve vücudunun fonksiyonlarını durdurmayı göze alamazdı. Kirja yenilmeliydi.

Rafael Colby'yi ve onun sevdiklerini son nefesine kadar koruyacaktı. Kirja hayatta kaldığı sürece Paul'ü elinde tutmaya devam edecek ve Colby'nin ailesini riske atacaktı. Bu iş burada bitmeliydi. Şimdi. Rafael Paul'e yönelik bu tehdidi ortadan kaldıracak, çocuğu akli başında ve sağlıklı bir şekilde Colby'ye geri verecekti. Uzun süredir yaptığı bencilce seçimlere bir yenisini daha ekleyerek bu kez onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Ona bu tek hediye verebilirdi.

kendi hayatını kaybetmişti. O Ejderha Arayıcı'ydı, güçlüydü, Rhiannon'un yaptığı gibi onsuz da devam edebilirdi. Bir an için tereddüt etti. Rhiannon'ın hayat arkadaşına katılmasını engelleyen şey Xavier'in bir büyü müydü? Colby onun ölümünden kurtulabilecek miydi? Buna inanmak zorundaydı.

Kirja'nın parmaklarının kalbinin etrafına dolandığını hissetti, tırnaklar derinlere iniyor, yırtıyor, parçalıyordu. Kendi çığlıklarının odanın içinde yankılandığını duydu ama inatla dayandı. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Ona verebileceği tek şey ölümüydü.

Hayır! Nicolas emri bağırarak verdi.

Rafael çok uzaklardan belli belirsiz diğer kardeşlerinin sesini duydu ama belki bu da bir yanılsamaydı. Yakındaki ve uzaktaki Karpatların sesleri, protesto eden tek bir sesin içinde eriyor gibiydi.

Rafael acımasızca tutunarak siyah vampir kalbini Kirja'nın göğsünden çıkardı. Kan kaybı Rafael'i son derece zayıflatmıştı ve kalp onun elinden kurtulup efendisine geri dönmek için çılgınca mücadele etti. Çürümüş organı elinde tutmak için mücadele etti. Asit derisini kemiklerine kadar yakmıştı ama bu acı Kirja'nın parmaklarının Rafael'in kalbini tam anlamıyla parçalara ayırmasının verdiği acıyla kıyaslanamazdı.

Toprağın derinliklerinde Colby, Rafael'in kalbinin parçalandığını ve yırtıldığını hissetti. Gözleri fal taşı gibi açıldı, kalbi ortak bir acıyla titredi ve amansız bir dehşetle göğsüne çarptı. Acı onu neredeyse paramparça ediyordu. Rafael!

Ölümsüzler kardeşini alamayacak.

Rafael'in sesi düzensizdi, acıdan yıpranmıştı. O anda onu madenin karanlığında, hortlaklar ona ulaşmak için savaşıırken, kolu ve eli vampirin kanı yüzünden yanarken gördü. Ve vampirin yumruğunun göğsünün derinliklerine gömüldüğünü gördü. Tırnaklarının onu öldürmek için Rafael'in kalbini parçaladığını ve oyduğunu hissetti. Bir an için zaman

durdu. Dünya tamamen hareketsizleşti. O kr edici anda farkına vardı.

Onu seviyordu.

Bunca zamandır onunla savaştığını sanırken aslında kendisiyle de savaşıyordu. Muazzam iradesini kalbiyle, Rafael'i onun yerine yanan bir binaya girdiğinde sevmeye başlamış olan kalbiyle arpıştırıyordu.

Rafael onu kim ve ne olmak için doğmuşsa o olması için zgr bırakmıştı. Bir mr boyu sakladığı olağanüstü yeteneklerini nihayet kullanabilecekti. Olduğu gibi değil, gerçekten olduğu gibi kabul edilecekti. Ve bu farkındalık anında Colby her şeye katlanabileceğini, herhangi birini ya da başka bir şeyi feda edebileceğini biliyordu, ama Rafael'i değil.

Bana ne yapacağımı söyle! Nicolas'a emri o verdi. Ve bu bir emirdi. Topraktan yzeyeye doğru pençeleriyle ilerlemeye başladı. Sahip olduğu demir iradenin her zerresi, doğuştan hakkı olan, ter ve gözyaşlarıyla bilenmiş olan irade, Rafael'i sevebileceğine inanmasına izin vermeyi reddeden o bükülmez irade, şimdi ona ulaşmaya odaklanmıştı. Onu kurtaracaktı. Başka bir seçenek yoktu.

Onunla kalın. Kendini sizden ayırmasına izin vermeyin. Sizin de onunla birlikte ölme ihtimalinizi göze alamayarak her şeyiyle size tutunacaktır.

Colby, Rafael'i kendisine doğru tutmaya odaklandı. Onun gözlerinden görebiliyor, hortlakların feryatlarını ve vampirin korkunç çığlıklarını duyabiliyordu.

Vampirin ininin derinliklerinde Vikirnoff acımasız hortlaklarla savaşmaya devam ediyordu ama Rafael'in lme ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyordu.

"Rafael," diye emretti, "kalbi hemen bana at." Hüküm süren kaosun ortasında sesini sakın tuttu. Bir hortlağı daha yere serdi ama diğerleri yaklaşırken hortlak tekrar karşısına çıkmak için ayağa kalktı.

Kirja'nın jilet gibi keskin tırnakları Rafael'in kalbini yavaş ama son derece acı verici bir süreçle vücudundan ayırmaya çalıştı.

Vampirin gücü azalıyordu ama Rafael'in gücü de aynı hızla tükeniyordu. Zar zor hareket edebiliyor, zar zor düşünebiliyordu; kan kaybı ve yükselen güneşin verdiği uyuşukluk kalan ve hızla azalan gücünü de tükettiğinden vücudu beyninin emirlerine itaat etmekte başarısız oluyordu.

Colby'nin içinde hareket ettiğini, ona yardım etmenin bir yolunu aradığını hissetti. Onu vücudundaki acıdan koruyamazdı. Darbeyi hissetti, neredeyse onu bilinçsizliğe sürüklüyordu, yeniden toparlandığını, acıyı kabul ettiğini hissetti. Sonra güçlü iradesi ayağa kalktı, Ejderha Arayıcı kanının sarsılmaz kararlılığı.

Ölmeyeceksin! Bunu bir kararname haline getirdi. Bir emir. Kalbi avcıya at. Gücümü al ve dünyayı o iğrenç yaratıktan kurtar. Şimdi, Rafael. Gitmene izin vermeyeceğim.

Güç patlamasını kullanarak kadının emrettiği şeyi yaptı ve iğrenç organı havada Vikirnoff'a doğru fırlattı. Bir anda Rafael'in gücü tükendi ve devrilmeye başladı. Artık onun için çok geçti. Kalbi parçalanmış, kan kaybı çok fazla olmuştu. Ama Colby ve Paul güvende olacak, Vikirnoff da madenden canlı çıkacaktı. Rafael gözlerini kapadı ve kendini bıraktı.

Colby zihnini Rafael'inkiyle birleştirdi. Güçlüydü. Her zaman güçlüydü, o kadar ki güçleri insan halindeyken kontrol edilemiyordu. Şimdi onları vücudunda dolaşırken hissediyordu ve yeteneklerinin hızlı bir envanterini çıkardı. Damarlarında akan Karpas kanının özel armağanlarıyla artık her şey farklıydı. Güce uzandı, ondan korkup kaçmak yerine onu kucakladı. Rafael'i kurtaracak, yaşam gücü zayıf bir şekilde yanıp sönen küçük, sönük bir ışıktan başka bir şey olmasa da onu son nefesine kadar kendine bağlayacaktı. Onu tüm gücüyle kendine çekti, odadaki toprağın asit cehennemine düşmesini engelledi, aynı zamanda ruhunun yok olup gitmesini önledi.

Onu bana getirin. Acele edin. Rafael'in zihninde bulduğu zihinsel yoldan Vikirnoff'a emri gönderdi. Toprak mineral bakımından zengin ve bu bizim tek şansımız.

Vikirnoff vampirin kalbini yaktı, kan derisinden aşığı akarken elini ve kolunu yakan asidi metanetle görmezden geldi. Kirja korkunç bir çığılık attı, vücudu gevşedi, yumruğı korkunç bir emme sesiyle Rafael'in vücudundan düştü. Karpatyalı'nın can kanı üzerine sıçradı. Yüzünü buruşturdu ve kendini iyileştirmek için son ve boş bir çabayla kanı yaladı.

Vikirnoff vampire ikinci bir beyaz-sıcak enerji topu yöneltti.

Kararmış zehirli duman yükseldi ve Kirja son bir iğrenç, feryat figan çığılık attı ve iğrenç yaşamı sonunda son buldu. Vikirnoff, Colby'nin zehirli zemine düşmesine ve daha fazla yanmasına izin vermeden önce Rafael'i güçlü kollarıyla yakaladı.

Vampir tamamen yok edildiğı anda hortlaklar yere düştü, efendileri onlara emir veremedten cansız kaldılar. Ruhsuz gölgeler sürekli feryatlarını kesti ve kemikler tekrar yere düştü.

Ürkütücü bir sessizliğin ardından, maden tünellerinin labirenti sallanmaya başladııkça daha da yükselen uğursuz bir gümbürtü duyuldu. Yanık kolunda Rafael'i taşıyan Vikirnoff tünellerden geçerek vampirin ininden uzaklaştı. Toprak ve kayalar aşığı dökölüyor, şaftlardan dumanlar fıskırıyordu. Yaralı avcıyla birlikte yüzeye doğru kanat çırparken duvarlar arkalarından kapandı. Ben de onunla yoldayım. Güneş hızla yükseliyor. Ölümcül şekilde yaralanmış. Doğrusu, onu nasıl kurtarabileceğinizi bilmiyorum.

Colby yerden fırladı, güneş neredeyse onu kör ediyordu. Bu onu yavaşlatmadı bile. En zengin toprağı bulmak için etrafına bakındı. Neye ihtiyacım var Nicolas? Onu kurtarmak için ne yapmam gerektiğini söyle.

Ona birkaç bitkinin adını söyledi, neye benzediklerinin resimlerini gönderdi ve onları nerede bulacağını tarif etti. Vücudunun içindeki korkunç yanmayı, akan gözlerini ve hassas cildini görmezden gelen Colby, sık ormanda saklı bitkileri bulmak için acele etti. Ağaçlar onu güneşin yakıcı ışınlarından korumaya yardımcı olurken Vikirnoff da ona doğru ilerlerken bulut örtüsü sağlıyordu. Nicolas ona rehberlik ederken

Rafael'i kurtarmak için ne yapması gerektiğini anlatırken, başka bir ses onunkine katıldı, sonra bir başkası ve bir başkası. Hepsinin adını öğrenemedi ama dünyanın dört bir yanından şifacılar Rafael'i kurtarma süreci boyunca onunla konuşmak için toplanmıştı.

Eğer bir şeyler ters giderse, Nicolas, Paul ve Ginny'ye göz kulak ol. Colby hayatını riske attığının tamamen farkındaydı. Her şeyini Rafael'e verecekti ve başarısız olursa bu ikisinin de hayatı anlamına gelecekti.

Başarısızlık olamaz. Nicolas karar verdi.

Ve sonra Vikirnoff oradaydı, kollarında Rafael'in parçalanmış, ezilmiş bedeni vardı. Colby gözyaşları sel olup akarken ve dehşet boğazını sıkarken kısa bir an için gözlerini kapadı. Rafael'in korkunç yaralarına hazırlıklıydı ama gururlu, yenilmez Rafael'inin böylesine harap olmuş halini görmeye hazır değildi. Kalbi ve ruhu bir protesto çığlığı attı.

Güçlü iradesine uzandı, varlığının her zerresiyle gücünü kavradı ve umutsuzluk, acı ve dehşetten kurtuldu. Duygulara, tereddüt ya da korkuya zaman yoktu. Ona talimatlar veren yumuşak sesleri dinledi ve gücünün içinden geçtiğini hissetti. Vikirnoff'un kendisi için açtığı mineral bakımından zengin toprakta, Rafael'in parçalanmış bedeninin yanında diz çökerek işe koyuldu. Telekinezisini kullanarak bitkileri ve toprağı karıştırırken, bedeninden, benlik duygusundan sıyrılıp Rafael'in bedenine girmek için gereken iyileştirici enerji topuna dönüşerek birkaç seviyede çalışmak yeterince kolaydı.

Tüm bu süre boyunca onu kendine bağladı, kararlılığıyla bağladı, başka bir dünyaya kaçmasına izin vermeyi reddetti. Kalbi vampirin pençeleri tarafından parçalanmış, yırtılmış ve lime lime olmuştu. Kadın dehşet içinde tereddüt etti.

Yapılabilir. Güvence şifacılardan birinden geldi, Gregori adında bir erkek. Yolun her adımında seninle olacağım.

Ben de buradayım. Kadınsı bir ses, Shea, bir şifacı.

Çok uzak ve son derece kadınsı olan üçüncü bir ses desteğini ekledi. Ben Francesca. Sen Ejderha Arayıcıları klanındansın. Senin sahip olduğun yeteneklere çok az kişi sahiptir. Bu yapılabilir.

Nicolas ve kardeşlerinin onu ilerlemeye teşvik ettiklerini duydu. Zihninde sesler yükseliyor, eski bir şifa ritüelini terennüm ediyorlardı. Colby kararlılıkla göreve eğildi. Bu artık imkânsız değildi; sadece bir irade meselesiydi ve o iradeye fazlasıyla sahipti. Yavaşça, titizlikle Rafael'in parçalanmış kalbini onardı. Fiziksel gücü birkaç kez azaldı ama Rafael'in kardeşleri ona sahip oldukları tüm enerjiyi verdiler. Nicolas aracılığıyla Paul'un dokunuşunu bile hissetti.

Rafael'den taleplerinde de aynı acımasızlığı gösterdi, kalbini onarırken onu acıya katlanmaya zorladı ve ardından diğer sayısız ağır yarası üzerinde çalışmaya başladı. Zihnini şifacılarla paylaştı, her yarayı kapatırken, her damla zehri çıkarırken zihnine fısıldadıkları talimatları izledi. Rafael'i Kirja'nın gücüne teslim etmeyecekti. Güneş gökyüzünde yükselmeye devam ediyordu ve etkileri Karpatlar üzerinde yıkıcı oluyordu ama Kirja acımasızdı, kendisini ve diğerlerini tahammüllerinin ötesine sürüklüyordu.

Vikirnoff şifacıların emirlerine uyararak avcı arkadaşının yanına, zengin toprağa uzandı. Rafael'e verebildiği kadar kan verdi ve Colby'nin korkunç yaralarını bitkiler, mineral bakımından zengin toprak ve tükürük karışımıyla sarmasına yardım etti. İş bittiğinde Colby yorgunluktan sallanıyor, güneşten kabarcıklar içinde kalıyor ve yere yığılıyordu.

Hiç bu kadar uzun süre uyanık kalmamıştım. Vikirnoff ona şaşkınlıkla baktı. En güçlülerimiz bile türümüzün uyuşukluğuna yenik düşmesine izin vermeyerek hepimizi bir arada tuttu. Şimdi dinlen. Eğer bizi bir arada tutabiliyorsan, onun ölmesine de izin vermeyeceksin.

Colby, "Tabii ki yapmayacağım," diye mırıldandı ve Rafael'in üzerine yığıldı.

Vikirnoff'un, uykuya yenik düşmeden önce üçünün de üzerindeki yatıştırıcı toprağı kapatmaya yetecek kadar enerjisi kalmıştı.

Bölüm 20

Colby güneş battığı anda uyandı ve üzerindeki toprağı açarken bile Rafael'e döndü. Dikkatli ve titiz çalışmasıyla kalbindeki yaraların en kötüsünü onarmıştı ama ölmesini engellemek için önünde uzun bir yol vardı. Hemen çalışmaya başladı, çukurun derinliklerinde onun yanına oturdu, etraflarında yüksek toprak duvarlar vardı, bedenini bırakıp onun bedenine girdi. Kalbi kendi kendini iyileştirmeye çalışıyordu ama Nicolas ve diğerleri Rafael'in yaralarının o kadar ağır olduğu konusunda onu uyarmışlardı ki, onun kadar eski ve güçlü bir Karpatyalı bile sürekli yardım almadan iyileşemezdi.

Çalışırken, şifa ritüelini terennüm eden hem erkek hem de kadın seslerinin kendi sesine katıldığını fark etti. Gregori'nin dokunuşunu ve her ikisi de Karpatyalı şifacı olan Shea'nın çok daha kadınsı dokunuşunu minnetle tanıdı. Colby, Rafael'in yırtılmış kalbinin onarımına devam etmek için onların kesin talimatlarını izledi. Uyandırılması ve kan verilmesi gerekiyordu ama kas iyileşmek için yeterli zamana sahip olana kadar kalbi kanamaya devam edecekti, bu da beslenmek için gereken süreden daha uzun süre uyanık kalamayacağı anlamına geliyordu.

"Ona kanımı vereceğim" diye gönüllü oldu Vikirnoff. Oturmuş onu izliyor, yüzündeki mutlak kararlılığı fark ediyordu.

"Bu sabah ona çok fazla şey verdin zaten. Git neye ihtiyacın varsa bul; bir çarşıftan daha beyazsın." Colby yorgunlukla sallandı. "Ona kanımı vereceğim ve onu güvende olacağı yere, toprağın altına geri koyacağım."

Vikirnoff, "Size hizmet etmek için mümkün olduğunca çabuk döneceğim," diye söz verdi.

Colby başını salladı ve Rafael'in başını kucağına yaslayarak oturdu. Ona usulca seslendi, uyandığında acı içinde olmasından nefret ediyordu ama iyileşmesi ve gücünü yeniden kazanması için beslenmesi gerektiğini biliyordu. Sonra kardeşlerini hissetti, dünyanın öbür ucunda bile cevap verme ihtiyacıyla çağrılmışlardı. Uyandığında Rafael'in acısını omuzlamaya çalıştıklarını hissetti.

Colby alnına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Kimıldama, öylece yat. Kana ihtiyacın var." Kadın acıyı umursamadan kendi bileğini yırttı ve yarayı Colby'nin dudaklarına bastırdı. O kadar zayıftı ki, besin aldığını bile hissetmiyordu ve bu onu korkutuyordu.

Umudunu kaybetme. Ona güvence veren Nicolas'tı ve kardeşlerinin her biri zihninde isimlerini mırıldanarak onunkilere kendi güvencelerini eklediler. Tüm Karpatlar'ın zihninde cesaretlendirici sözler fısıldaması bir şekilde ona aile hissi veriyordu.

Peki ya Paul ve Ginny, Nicolas? Bensiz iyiler mi? Rafael'i üzmemek için sesindeki hüznü uzak tutmaya çalıştı. O dünya şimdi ondan çok uzakta görünüyordu. Çocukların korunmak için Brezilya'ya götürüldükleri haberini aldığı anda mutlu olmamıştı ama bunu anlayışla karşılamıştı.

Teyzeleri, amcaları ve yüzlerce kuzenleri tarafından şımartılıyorlar. Seni özlüyorlar.

Nicolas sonuncuyu eklemeyi akıl ettiği için minnettardı.

Onu hemen durdurun ve toprağa geri koyun. Bu Gregori'ydi, şifacı. Colby, acı dayanılmaz hale geldikçe Rafael'in ruhunun kendisinden uzaklaştığını hissedebiliyordu. Beslenmesini durdurdu, dilini bileğindeki çirkin yaranın üzerinde gezdirmeden önce sadece bir an tereddüt etti. Nicolas'ın yardımıyla Rafael'i uykuya gönderdi ve gözlerini yorgun bir şekilde kapattı, bir mezara benzeyen şeyin içinde yattığını umursamadan toprağa yığıldı. Önemli olan tek şey Rafael'i hayatta tutmaktı.

"Beslenmen gerek." Vikirnoff'un sesi onu hayal aleminden uyandırdı.

Ağzının kuruduğunu hissetti. Rafael onu büyülemişti ama o böyle bir kontrolü başkasına bırakmaya hazır değildi. "Yapabilir miyim bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi.

Vikirnoff, "Eğer beslenmezsen zayıflayacaksın ve onu kendine bağlayamayacaksın," dedi. "Bunu bilmeni engelleyeceğim."

Sanal bir yabancı olan Vikirnoff'a kendisi üzerinde bu tür bir kontrol verme fikri kalbini göğsünde çarptırdı. Rafael baygın haldeyken içgüdüsel olarak kardeşine döndü. Nicolas! Ne yapmalıyım? Nicolas, Rafael'e yakındı, onunla bağlantısı vardı. Bu alışılmadık durumda başvurabileceği başka kimse yoktu. Bana kan vermesini düşünemem.

Vikirnoff onurlu bir Karpatyalı. Seni zorlamasına izin ver. Rafael'in hayatını sürdürebilmek için gücünü korumalısın.

Rafael'in kardeşlerinden bir diğerinin Nicolas'ın içinden geçerek kendisine ulaştığını hissetti. Zacarias, en yaşlısı, en güçlüsü, tüm kardeşlerin saygı duyduğu kişi. Bunu Rafael'in anılarından seçti. Sana zarar gelmeyeceğinden emin olacağım. Colby inanılmaz aile duygusuna, Rafael aracılığıyla onun için paylaştıkları sevgiye hayret etti.

Sonraki birkaç sabah boyunca her akşam aynı ritüeli tekrarlardı. Bazen geceleri uyanıp toprağı açarak yatıyor, Rafael'in başını kucağına koyuyor, gökyüzüne ve parıldayan yıldızlara bakıyor, elleriyle Rafael'in saçlarını okşuyor, onun hayatta kalmasını ve kendisine geri dönmesini diliyordu. Kendini ve iradesini tamamen onu iyileştirmeye adadı. Vikirnoff onu besledi ve onun varlığıyla rahatlardı ama asla iradesini tek başına ortaya koyacak kadar değil. Vikirnoff'un onu büyülemesine izin vermeden önce Nicolas ya da Rafael'in diğer kardeşlerinden birinin her zaman yanında olması gerekiyordu.

Yedinci akşam Vikirnoff Colby'den çok önce kalktı ve uyandığında çoktan topraktan çıkmıştı. Artık toprağı açmakta ustalaşmıştı ve

Nicolas'ın ona öğrettiği şekilde giyinerek yüzeye çıktı. Taze otlar ve şifalı bitkiler toplar toplamaz Rafael'i uyandıracaktı. "Vikirnoff?" Etrafına bakındı. Her zaman Rafael'e kan sağlamak için beklerdi. Kaplıcaların yakınındaki kayanın üzerinde yatan tek bir gül buldu.

O gitmişti. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Colby uzun saplı gülü tutarak etrafında döndü, kalbi beklentiyle çarpıyordu.

Rafael orada zinde, olması gerekenden çok daha zinde görünüyordu ama ölümle burun buruna gelmesinin izlerini taşıyordu. Sırtının yarısına kadar inen güzel siyah saçlarının sol tarafına gri çizgiler düşmüştü. Yüzü yeni çizgilerle kazınmıştı ve gözlerinde daha önce hiç olmayan bir yorgunluk vardı. Göğsünde Kirja'nın saldırısından kalan yara izine dokundu. "Karpatyalıların yara izi bırakmaması gerekir."

Onu içine çekti. Gözyaşları göz kapaklarının arkasını yaktı ve boğazındaki yumrudan kurtulmak için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı. "Belki de seni doğru şekilde iyileştiremedim." Ona bakmaktan kendini alamıyordu. O kadar sağlamdı ki. Çok canlıydı. "Bana mükemmel görünüyorsun." Bunu ağzından kaçırmak istememişti. O zaten kendine güveni ikinci bir deri gibi taşıyordu.

"Sen benim hayatımı kurtardın."

Colby başını salladı. "Birinin bunu yapması gerekiyordu. Berbat durumdaydın."

Siyah gözleri hiç kırpmadan ona bakıyordu. Adamın ona nasıl tamamen odaklanabildiğini unutmuştu. Bacakları lastik gibi oldu ama soğukkanlı görünmeye çalışarak yerinde durdu. "Kalkman gerektiğine emin misin?" Bakışları onun vücudunda gezindi ve hava ciğerlerini uzun bir telaşla terk eder gibi oldu. Kesinlikle ayakta idi ve görünüşe göre zindeydi.

Yavaş, şehvetli bir sırtış ağzını kavislendirdi. Gözleri bariz bir cinsellikle karardı. "Oh, çok eminim."

Boynundan yüzüne doğru bir allık çalındı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Neredeyse ölüyordun." Sesinde bir miktar suçlama vardı.

"Gelecekte çok daha dikkatli olacağıma söz veriyorum, querida."

Ona bakmaya doyamıyordu. Bir adım attı

Ona doğru yaklaştı ve küçük bir adım geri çekilirken daralmış bakışlarla onu izledi.

"Bir daha asla böyle bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Beni korkuttun."

"Özür dilerim." Bakışları onunkilerle sabit bir şekilde buluştu. "Pek çok şey için. İznin olmadan seni dönüştürmem yanlıştı. Bana ulaşmaya çalışıyordun ve ben sabırsızlandım. Daha inançlı olmalıydım."

"Evet, yapmalıydın. Tam bir ortaklık olmadan asla mutlu olamam, Rafael. Benim adıma keyfi kararlar vermene tahammül edecek türden bir kadın değilim." Sert olmak istiyordu. Ne demek istediğini anlatmak için bu gerekliydi ama adam günlerdir ölüme bu kadar yakinken o kadar canlı görünüyordu ki. Onun zihnindeki savaşı görmüştü ve korkunçtu.

"Senin nasıl bir kadın olduğunun çok farkındayım Colby," diye sessizce kabul etti. "Bir ortak olmayı öğrenmek için elimden geleni yapacağım."

"O zaman hızlı çalış." Bu konuda söyleyecek daha çok şeyi vardı ama o anda ne olduğunu düşünemiyordu. Tek düşünebildiği yüzündeki yeni çizgilere dokunmaktı. Yara izine. Ağzındaki çatık kaşları düzeltmek ve gözlerindeki endişeyi silmek istiyordu.

"Paul hakkında açıklama yapmalıyım," dedi, çocuğu neden ondan aldığını anladığından emin olmaya kararlıydı. "Onu göndermekten başka çarem yoktu. Kirja şimdiye kadar karşılaştığımız hiçbir vampire benzemiyordu. O bir çocukluk arkadaşıydı. Avlanma şeklimi bilen yakın bir arkadaş. Güçlü bir Karpatlıydı ve bir vampir olarak muazzam derecede güçlenmişti. Eğer onu yok etmeyi başaramazsak, er ya da geç Paul'ü öldürmeyi ya da onu sana veya Ginny'ye zarar vermek için kullanmayı başaracaktı. Anlamama riskini göze aldığımı biliyordum ama dürüst olmak gerekirse yapılacak doğru şeyin, yapılacak tek şeyin bu olduğunu hissettim."

"Biliyorum." Onun zihnindeki mücadeleyi görmüştü. Onu iyileştirmek için harcadığı onca zaman boyunca, sık sık

Onu hayatta tutmak için her şeyi yaptı ve onun güçlü ve zayıf yönlerini gördü. Anılarını ve pişmanlıklarını, ilişkilerini riske atmak anlamına gelse bile onun için doğru ve en iyi olanı yapmak istediğini görmüştü. Eylemleri güç duygusuyla değil, sevgiyle motive oluyordu. Sevgisini cinsellik dışında bir yolla ifade etmekte zorlanıyor gibiydi. Colby önümüzdeki birkaç yüzyılı onun daha iyi iletişim kurmayı öğrenmesine yardım ederek geçirebileceğinden emindi.

"Colby, çiftlik hakkında. Brezilya'ya gelmeni istiyorum. Nerede yaşamak istediklerine karar verecek yaşa gelene kadar çiftliği Paul ve Ginny için emanet olarak tutabiliriz. Armando'nun ailesini tanımalarını istiyorum. Benim ailemi. Ben de ailemin hepinizi tanımasını isterim. Ama orada mutlu olamazsanız, geri döner ve burada birlikte yaşarız."

Bu muazzam bir tavizdi. Ona verdiği bir hediye. Eve gitmek istiyordu. Eve gitmeye ihtiyacı vardı. Kalbi ve ruhu yağmur ormanını, çiftliğini, ona tanıdık gelen şeyleri özliyordu. Hem insan hem de Karpatyalı olan ailesi için. Ama kız onun aklındaydı ve samimiyetini hissediyordu. Onu mutlu edecek şeyi yapmak için her türlü çabayı gösterecekti. Ve Colby önemli olanın çiftlik olmadığını anladı. Çiftlik Paul ve Ginny'ye aitti. Kendi payından feragat etmekten çok mutluydu. Kardeşleri Brezilya'yı seviyorsa, o da sevecekti. Ve eğer çiftliğe dönmeleri gerekiyorsa, kendi başlarının çaresine bakabilecek yaşa gelene kadar onlarla birlikte dönecekti. Ama her zaman tercihi Rafael'den yana oldu. Ona gülümsedi. "Umarım atlarınız vardır. Atların etrafında olmaya ihtiyacım var."

Bir sürü atımız var, aşkım."

Başını öne eğdi. "Kendinizi sağlıklı hissettiğinizden ve kalbinizin güçlü olduğundan kesinlikle emin misiniz?" Sesi boğucu bir davete dönüştü.

"Ben iyileştim."

Colby tepelerindeki uçurumdan dökülen çağlayan şelaleye baktı. Sıcak su kaynaklarının fokurdadığı تنها mağaraya ışıltılı bir fon oluşturunuyordu,

iyi aşınmış kayalarla dereden ayrılmıştı. Eğrelti otları ve yosunlar zemini zümrüt bir halı gibi kaplamıştı. Bir nefes aldı, kendine buranın güzelliğini içine çekme lüksünü tanıdı, Rafael'in iyileşmesine yardımcı olan toprağın zenginliğini takdir etti.

Arkasından yaklaştı, elleri sırtından kalçasına doğru kayarak onu iri gövdesine doğru bastırdı. Colby uzanıp onun boynuna sarıldı ve esmer başını onunkine doğru çekti. Onun ağzının heyecanını duyabilmek için arkasına yaslanmak zorunda kaldı. "Benimle seviş Rafael," diye fısıldadı Colby'nin dudaklarına. "Seni neredeyse kaybediyordum ve beni sevdiğini hissetmeye ihtiyacım var." Rafael'in kollarında döndü, onun kucaklamasının rahatlığına ihtiyaç duyuyordu. Adamın vücudunda dolaşan çelik kordonu hissetmeye ihtiyacı vardı.

"Seninle her zaman sevişirim, aşkım." Geri adım attı, bakışlarındaki yoğunluk ve açlık onu büyülüyordu. "Aldığım her nefeste seninle sevişiyorum." Nazik, emin parmaklarıyla bluzunun düğmelerini açtı, parmak eklemleri dolgun göğüslerini okşadı. "Her zaman çok fazla kıyafet giyiyorsun. Benim için çıplak dolaşacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Bluzu omuzlarından itti, elleri yumuşak kabarık etin üzerinde durdu, saçlarındaki tokaları çıkarmak için uzanmadan önce sadece göğüslerine bakmanın keyfini çıkardı. İpeksi kütleyi serbest bıraktı, son örgü de vücudunda serbestçe dolaşana kadar parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Saç tellerini avucunun içinde ezdi, ağzına götürdü, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. Onu izliyordu. Ona aç. Kendini ona hiçbir zaman tamamen teslim etmemişti ama bakışlarında, teninin altında yayılan sıcaklıkta aşkı görebiliyordu. Her zamanki gibi içinde bir vahşilik yükseldi, ama onun ruh halini, sadece fiziksel bir sevgi gösterisine değil, aynı zamanda rahatlamaya da ihtiyacı olduğunu hissederek bunu bastırmak için umutsuzca savaştı. O kadar cesurdu ki. Ve onu seçmişti. Onu tekrar öptü, huzur kemiklerine, memnuniyet ruhuna yerleşti. İlk kez güdülenme duygusunu, fethetme ve alma ihtiyacını kaybetti.

Rafael kot pantolonunu kalçalarından indirdi, elleri Colby özleminden kendini güçsüz hissedene kadar kalçalarının üzerinde gezindi. Colby onu izledi, Rafael onun vücudunun hatlarını belirgin bir zevkle incelerken gözlerinde çığ bir arzu vardı. Colby tekrar kaplıcaya girene kadar adamın vücudu Colby'nin vücudunu sıkıştırdı.

Colby suyun içine kaydı. Şampanya gibi ılık köpükler etrafını sarmış, vücudunu canlı bir battaniye gibi sarmıştı. Su onu destekliyor, o mineral havuzunun derinliklerine daldıkça bedeninde yukarı doğru hareket ediyordu. Sudaki ağırlıksızlık hissi, yosun gibi uçuşan saçları ve arka plandaki şelale onu şehvetli, eşini cezbeden bir su sireni gibi hissettirdi.

Rafael'in ona doğru ilerleyişini izledi, ıslak bedenini kendine doğru çekmek için yavaşça uzandı. Parmakları Colby'nin ensesinde kıvrıldı ve ağzını ele geçirebilmek için başını kendine doğru çekti. Colby bir bacağını kaldırdı ve beline doladı, artan baskıyı hafifletmek için vücudunu kalçasında yukarı ve aşağı kaydırdı. Kabarcıklar, hassaslaşmış etini yalayan diller gibi hissettiriyordu. Ne kadar yavaş gitmek, ellerinin üzerinde şefkatle dolaştığını hissetmek istese de, içindeki bir şey ona hızlı ve sıcak bir şekilde gelişen vahşi, çılgın bir arzuyla karşılık verdi.

"Meu amor, benim için ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Ben güçlü bir adamım, pequena, güçlü bir adamım, ama sana bir bakıyorum ve içim eriyor. Bedenim sadece senin cennetini arzulamakla kalmıyor, aynı zamanda kalbim doluyor ve içime ışık akıyor. Gençliğimde tartışıldığında bile bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Tüm erkek Karpatyalılar bir cana sahip olmanın hayalini kurar -bu bizim sonsuz, kısır yıllarda devam etme motivasyonumuz ve dürtümüzdür- ancak sizinle gerçekten tanışana kadar nasıl hissedeceğimi tasavvur edemezdim. Benim için ne ifade ettiğini sana anlatacak kelimeleri bulamıyorum."

Colby kollarını onun boynuna doladı, parmakları ipeksi saçlarındaki beyaz çizgiyi okşadı. "Gayet iyisin, Rafael."

"Sen daha iyisini hak ediyorsun. Bir şairi. Kalbimdekileri ifade edebilecek güzel kelimelerin adamı."

"Artık kelimelere ihtiyacım yok, Rafael. Zihnimi seninkine açtım ve bana olan sevgini hissediyorum. Kalbindeki kelimeleri biliyorum çünkü onları orada görebiliyorum." Onu öptü, uzun, yavaş bir baştan çıkarma öpücüğü. "Seni istiyorum. Sana dokunmak, sana sarılmak, seni içimde hissetmek istiyorum. Seni canlı ve etrafıma sarılmış hissetmeye ihtiyacım var."

Ağzı onunkinden ayrılıp boynunu buldu. "Çok ateşlisin Colby. Her zaman ıslak ve ateşlisin ve bana ihtiyaç duyuyorsun. Beni istediğini hissetmek bile beni çok sertleştiriyor."

Adamın dişleri tenini sıyırdığında gözlerini kapattı. Adam onun bedenini daha da sertleştirerek kalçasına bastırdı. "Bir kaplıcanın içindeyiz. İyi bir seks için sıcak ve ıslakım. sebep."

Dişleri küçük, sahte bir cezalandırmayla daha sert ısırıldı. "Ateşli ve ıslak olmanın sebebi benim ve sen de bunu biliyorsun."

Elleri sahiplenici bir şekilde göğsünde gezindi, parmak uçları yara izi boyunca ilerledi. "İyileşmişsin, küstahlığına geri dönmüşsün."

Dudakları omzunu okşadı, onu kaldırıp sudan düz bir kayaya taşırken omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Gereksiz yere kibirli olmadıgımdan çok eminim. Beni isteme şeklini seviyorum Colby. Bir kadının ona senin bana baktığın gibi baktığını ve onun için yanıp tutuştuğunu bilmek bir erkeğe ne yapar biliyor musun?" Dişleri kadının nabzını yokladı, dili hassas noktanın üzerinde gezindi.

"Seni istememem gibi bir sorunumuz hiç olmadı," diye itiraf etti, eğilip boğazını öptü, kalbinin üzerindeki yara izine öpücükler kondurdu. Elleri onun üzerinde gezindi, parmak uçları göğsünde ve karnında desenler çizdi. Başını kaldırdı, gözlerini kapattı, onun kollarında, vücudunun kendi vücuduna dolanmış ve ağzının göğsündeki yarayı yatıştırıyor olmasının tadını çıkardı. Kalbi Colby yüzünden orada atıyordu. Ritim güçlü ve istikrarlıydı ve eğer

Yine de her vuruşta acı çekiyordu, hafifti, kolayca maskeleniyordu ve onunla geçirdiği her ana değerdi.

"Hayır, sadece senin beni sevmenle." Bu sözleri söylemek bile içinde şiddetli bir şiddet uyandırdı. Bu şiddet damarlarında kükreyerek kollarını sıkılaştırdı ve kadının etrafında elik bir kafes oluşturdu. Bir çabayla, hükmetme ihtiyaına karşı koydu. Ağzı tüy kadar hafif teninin üzerinde fısıldadı; alt dudağıyla oynadı, göğüslerini bulmak için daha aşağıya indi. Ağzl şehvetin keskin ve korkunç bir şekilde yükseldiğini hissetti ama ona teslim olmayı reddetti.

Huzursuzca hareket ediyor, teni onunkine srtnyor, elleri onu sahipleniyor, vücudunun üzerinde sahiplenici bir şekilde dolaşıyordu. Bu sadece içindeki sıcak ihtiyaı daha da artırıyordu. Colby onun omzunu hafifçe ısırdı, dilini göğüs ucuna götürdü ve hafifçe fiskeledi. Onun kendisine şefkat göstermek için verdiği mücadeleyi okuyabiliyordu ve kendini kontrol etmeye çalışması onun için çok şey ifade ediyordu.

Siyah gözleri kızın yüzünde gezindi. Moody. Düşünceli., Keskin bir şekilde şehvetli. Kalbi beklentiyle çarpıyordu. Onu yakından izlerken, ona doğru eğildi, dili gğsn okşadı, önüne düşerken göbeğine doğru kaydđ, elleri kalçalarında sıkılaştı. Kadın şimdiden zevk ve ateş içinde boğuluyordu. Dili yavaşça onun nabız gibi atan kılıfının üzerinde gezindi. Kadın sarsıldı, rahmi kasılırken ve her sinir ucu aşırı duyarlılığa girerken bir nefes kaçtı.

Colby onun yaralarına, hayatını kurtarmaya ve onu kendisine bağlamaya o kadar odaklanmıştı ki, hâlâ onun zihniyle olan bağlantısını tam olarak koparamamıştı. Onun damarlarından akan ateşi ve kafasındaki ihtiyaç kkremesini hissetti. İki duygu i içe geçene kadar şehvet aşkla karıştı. Bu onun kendi arzularını besledi, dili derinlere saplanıp alay ettikçe, fiske vurdukça ve emdike içinden bir zevk kuyusu fişkırdı, ta ki kadın ihtiyaından kıvrana, neredeyse delirene ve ona yalvarana kadar. Onu tekrar tekrar serbest bırakmanın eşiğine getirdi ve elleri saçlarında yumruklaşana ve adını haykırana kadar geri çekti.

"Rafael. Buna dayanamıyorum. Bu çok fazla." Nefesini tutamıyor, çaresizce ihtiyaç duyduğu rahatlamayı bulamıyordu. "Daha fazla dayanamıyorum."

"Alabilirsin. Seni istemekten aklımı kaçırmak üzereyim. Sen de aynı şekilde hissetmelisin."

"Varım. Ediyorum. Acele et!" diye yalvardı acilen.

Rafael onun karnını öptü, göğsünün alt tarafını ısırdı, o ise çılgınca bacaklarını onun beline dolamaya ve onu kendine çekmeye çalıştı. Rafael yüzünü onun boğazına gömdü. "Seni seviyorum Colby. Seni her şeyimle sonsuza dek seveceğim."

Sesinde saf bir dürüstlük vardı, bu ses kalbinin etrafında kıvrılıyordu, ta ki kız eridiğini hissedene kadar. Zihninin derinliklerine gömülmüş olan kız, onun kararsızlığını da hissetti. Onun kendisini tüm varlığıyla, tamamen sevdiğinden emin değildi. Kendini ondan o kadar uzun süre ayrı tutmuştu ki, düşüncelerini okuduğuna güvenemiyordu. Umutsuzca görmek istediği şeyi gördüğüne ve hissettiğine inanıyordu.

"Rafael." Adını usulca fısıldadı ve onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. Bakışlarını onun bakışlarından ayırmadı, yüz ifadesini, uzun zamandır içinde tuttuğu o korkunç duyguyu görmesini istiyordu. "Bunca zamandır sana karşı hissettiklerimden korkuyordum. Bu beni korkuttu çünkü sana kalbimi veririm benden geriye hiçbir şey kalmayacağını, kendimi tamamen kaybedeceğimi düşündüm. Bana sahip olmak, beni kontrol etmek istediğini ve asla böyle yaşayamayacağımı düşündüm. Ama sen neredeyse ölüyorken, çok geç olduğunu anladım. Seni seviyorum, Rafael. Seni o kadar çok seviyorum ki sensiz ölebileceğimi düşünüyorum."

Rafael'in gözlerinde yaşlar parlıyordu, ama gözlerini ondan kaçırmadı, itirafıyla onu nasıl alçalttığını görmesini umursamadı. Kadının yüzünü çerçeveledi. "Bizi birbirimize bağlayan kelimeleri duymanı istiyorum. Bizi gerçekten bir yapan şey onlar. Sen benim hayatımsın Colby, sonsuza kadar." Dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu. "Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum. Sana aitim. Hayatımı senin için sunuyorum. Sana veriyorum"

Korumam, sadakatim, kalbim, ruhum ve bedenim." Öpücüklerini kızın boğazında gezdirdi ve kelimeleri kızın nabzına doğru fısıldadı. "Senin olan her şeyi kendime alıyorum. Senin hayatın, mutluluğun ve refahın her zaman benimkinden üstün tutulacak ve el üstünde tutulacak. Sen benim hayat arkadaşısın, sonsuza dek bana bağlısın ve her zaman benim himayemdesin." Başını kaldırdı, onun gözlerinin içine baktı ve gözlerinde aynı yaşların yüzdüğünü gördü.

Colby ona gülümsedi. "Bunlar bana söyleyebileceğin en güzel sözler."

"Her birini kastediyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum."

Rafael'in gözleri daha da karardı, arzusu yoğunlaştı. Onu sertçe kavradı, sıcak, davetkâr kanalına derin ve güçlü bir şekilde daldı, çığlık atmasına neden olan şiddetli bir itme, orgazmı uzun, emin vuruşlarla içine girmeye başladığında bile vücudunu parçaladı. Kadın kaygan, sıcak kaslarıyla onu öyle sıkı kavradı ki, boğazından tek bir zevk sesi kaçtı. Orgazm onun içinde, üzerinde, sonsuz bir şekilde patladı, ta ki sadece tırnaklarını onun omuzlarına batırana ve onu ateşli tutkusuyla sürerken dayanabilene kadar.

Rafael onun yüzüne baktı. Başını arkaya atmış, uzun saçları esintiden etraflarına savruluyordu. Bacakları adamın beline sarılmıştı, göğüsleri her sert hamlede sallanıyordu.

Güzel bir görüntüydü, kendini ona teslim ediyor, güçlü kaslarıyla kendi taleplerini yapıyordu. Sadece yüzüne bakabiliyor, vücudunun onunkini ele geçişi izliyor, o onu fethederken bile fethediyordu. Kendini ona teslim ederken bile teslim oluyordu. O anı asla unutamayacağını biliyordu, kendini tamamen ona sunmuştu ve kalbi göğsünde çarpıyordu. Ona bedeniyle, cinselliğiyle ve şimdi de nihayet kalbiyle güvenmişti.

Ona her şeyini vermek, hissettiği ve asla yeterince ifade edemediği tüm duyguları onun bedenine dökmek istiyordu.

kelimelerle. Her sıcak vuruşta, her yakıcı itişte vücudu aşkını ilan ediyordu. Tamamen onun olmuştu ve her zaman da öyle kalacaktı. İçindeki ateş bir cehennem gibi şiddetleniyor, imkansız olana kadar yükseliyor, yükseliyor, ta ki içinde şişip narin kaslarını gerene ve onun adını haykırana kadar.

Patladı, özünü ona akıttı, kontrol edemediğı derin sert itişler, her kası kasıldı. Kalbi bile acıyordu, ona duyduğu ihtiyaç ve aşkla çarpıyordu.

Rafael döndü, hâlâ onun içine gömülmüştü, kayaya yaslanmak için. Colby hemen yaklaştı, ağzı Rafael'in kalbinin üzerindeki yara izini aradı ve diliyle onu yaladı.

"Kıpırdamadan dur," dedi. "İyi olduğundan emin olmam gerek. "

Rafael başını arkaya atmış, gözlerini aya dikmiş, Colby'nin bacakları beline sıkıca sarılmış, Colby ona buyurgan komutlar verirken vücudu onun cennetinin derinliklerine gömülmüştü. Kendini gülümserken buldu. Mutluydu. Huzur içinde. Onun içinde hareket ettiğini, kalbinin üzerinde çalıştığını hissedebiliyordu. Göğüslerinin göğsüne çarpışını, saçlarının ipeğinin tenine dolanışını hissedebiliyordu. Nerede yaşadıkları önemli değildi. Burada, bu çiftlikte ya da Brezilya'da, onun evi, sığınağı kollarındaki bu kadındı.

Başını kaldırır kaldırmaz ağzını ele geçirdi, uzun bir şefkat öpücüğü, onunla birlikte kaplıcaya geri dönerken bir aşk fısıltısı.

Sonsöz

"Rafael! Colby!" Ginny çılgınca el sallayarak seslendi. "Gel de şuna bak."

Kapalı arenada Ginny'ye doğru yürürlerken Rafael kolunu Colby'ye doladı ve onu omzunun altından çekerek vücudunun sıcaklığına yaklaştırdı. Koyu renk bir kısırağa binmiş, son başarısından dolayı yüzü mutlulukla parlıyordu. "Sonunda Julio'nun istediği şekilde atlayabiliyorum. Bana bakın." Ginny'nin İngiliz eyerine alışması birkaç hafta sürmüştü, ama çok yetkin olana kadar alıştırmaya yapmış ve amcaları onun atlamaya hazır olduğunu söylemişti.

"İşıl işıl parlıyor," diye fısıldadı Colby Rafael'e. "Ona baksana, burada etrafında bu kadar aile varken çiçek açmış."

Paul arkalarından yaklaşarak, "Aslında sizinle daha fazla zaman geçiriyor," dedi. "Önceden o kadar çok çalışıyordun ki seninle gerçekten konuşma fırsatımız olmuyordu ama şimdi her sabah ve neredeyse okuldan döner dönmez seninle birlikte oluyoruz."

"Julio ve Juan'dan gerçekten hoşlanıyor gibisin," dedi Colby. "Onlarla çok zaman geçiriyorsun." Ona Armando'yu o kadar çok hatırlatıyorlardı ki, bazen onlara bakarken içi acıyordu. Babasına ve amcalarına çok benzeyen kardeşini inceledi. Vampirle yaşadığı çileden sonra daha yaşlı ve daha ayık görünüyordu.

"Onlardan çok şey öğreniyorum," diye itiraf etti Paul. At ve binici arenada dolaşırken Ginny'ye el salladı. "Atlar hakkında çok şey biliyorlar ve bize babamın gençliğiyle ilgili hikâyeler anlatıyorlar."

"Sean'dan haber aldık mı? Çiftlikte işler iyi gidiyor mu?" Colby sordu.

Paul başını salladı. "Dün gece aradı. Çiftlikte çalışan iki çift varmış. Ben'in durumu iyi. Görünüşe göre Tony Harris ile uzun bir konuşma yapmış ve Tony çiftlikteki kazaların çoğuna kendisinin sebep olduğunu kabul etmiş ama yangını başlattığını reddediyor."

Rafael, "Clinton Daniels'ın adamı Ernie Carter vampirin kuklasıydı," dedi. "Yangını o başlattı."

Paul başını kaldırıp Rafael'e baktı ve sonra bakışları telaşla başka yöne kaydı. "Sanırım öyle yaptı."

Colby, Rafael'le olan bağlantısı sayesinde kardeşinin utançtan yüzünün buruştuğunu hissetti. Kaşlarını çattı ve onun koluna rahatlatıcı bir el koydu ama Rafael ondan önce konuştu.

"Kız kardeşinin hayatını kurtardığın için sana teşekkür etme fırsatım olmadı." Rafael bunu her zamanki alçak sesiyle söylemişti, söylediği her kelimedede bir güç fısıltısı vardı. "Sen bu kadar güçlü olmasaydın vampir onu öldürebilirdi."

Paul nefesini içine çekerek başını çevirdi ama Colby onun yüzündeki duygu karmaşasını fark etmeden önce değil. "Korkunç şeyler yaptım. Nicolas anılarımı silmeyi teklif etti ama ben bunu istemiyorum. Bazen şu anda hissettiğim gibi hissedeceğimi ama nedenini bilemeyeceğimi söyledi." Başını öne eğdi. "Bunun için iyi bir neden olduğunu bilmeyi tercih ederim."

"Utanacak hiçbir şeyin yok Paul," dedi Rafael. "Sen tamamen insansın ve psişik yeteneklerin yok ama en güçlü avcılarımızın bile tek başına yenemeyeceği kadar güçlü bir canavarla savaştın. Başka bir avcının yardımıyla bile onunla savaşıırken neredeyse ölüyordum. Ama sen, Paul, güçlü kaldın. Onu geciktirdin, planlarını birden fazla kez engelledin ve sonunda kız kardeşinin peşinde olduğu konusunda bizi uyarmayı başardın. Kendinle gurur duymalısın."

Paul başını salladı ama zorlukla yutkunduk, gözleri hâlâ acıyı yansıtıyordu. Colby'nin bakışlarıyla doğrudan karşılaşmak için döndü. "Ginny bileğimi kestiğimi gördü. Onu odadan göndermeye çalıştım. Kendimi durduramadım. Yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım." Colby'ye baktı.

küçük kız kardeşi arenanın etrafında at sürerken, postalama alıştırmaları yapıyordu.

Colby boğazındaki ani yumruyu yuttu. "Ginny artık bebek değil Paulo. Nicolas da onun aklından o anıyı aldı. Sen elinden geleni yaptın ve herkesin senden isteyebileceği tek şey de bu."

"Kalbim vampir tarafından söküldü," diye itiraf etti Rafael. "Bunu biliyordun, hissettin ama bilmediğin şey Colby'yi çoktan kendime bağladığımdı. Ben ölseydim, o da eninde sonunda beni takip edecekti. Eğer ortada bir utanç varsa, bu benim utancımdır, senin değil. Seninle daha fazla gurur duyamazdık."

"Nicolas bu yüzden mi Karpas halkını öğrenmeme izin verdi?"

Rafael başını salladı. "Umarız Ginny de bir gün kız kardeşinin ne olduğunu anlar. Umarız ikiniz de bu ülkede, ailenizin arasında, bize yakın kalırsınız."

Paul'un gözlerinde küçük bir gülümseme belirdi. "Bunu yaptığıma değmesi için bana bir yeğen vermeyi düşünüyor musun?"

Colby onu tokatladı. "Çok komik. Bu fikre yeni yeni alışıyorum."

Paul, "Ginny senin uzun beyaz bir gelinlik ve tüm süslemelerle bir düğün yapmanı istiyor," diye belirtti.

Nicolas arkalarından geldi. "Bütün kadınlar bu törenleri istiyor gibi görünüyor. Neden böyle? Riordan'ın hayat arkadaşı Juliette bu konuyu birçok kez gündeme getirdi ve bana hiç mantıklı gelmiyor."

Paul güldü. "Senin için bir anlam ifade etmiyor, Nicolas." Nicolas'la şakalaşması onu şaşırttı ve Colby'nin şaşkınlığı daha da artınca Nicolas kardeşinin koluna yumruk attı. Paul ona sırtlamakla yetindi ve üstün görünmeye çalıştı. "Kadınlar süslenmeyi sever."

"Ben değil," diye kesin bir dille reddetti Colby. "Kimse beni dünyanın önünde Rafael'e itaat edeceğime dair yemin ettiremez."

Rafael kaşını kaldırdı. "Bu evlilik töreninde itaat sözü mü var? Paul, konuşmamız gerek."

Colby, "Böyle bir şey asla olmayacak," dedi.

"Paul." Juan çocuğa yanına gelmesi için el salladı. Paul hemen karşılık verdi ve atlama konusundaki tavsiyelerini dinlemek için amcasının yanına koştu.

Colby gözlerini ağabeyi ve kız kardeşinden güçlükle ayırabiliyordu. "Vikirnoff'tan haber aldınız mı? Nerede o? Nereye gitti? Rafael'e o kadar yardım ettikten sonra bana veda etme fırsatı bile vermedi."

"Kadını arıyor," diye yanıtladı Nicolas. "Sanırım Karpat Dağları'na doğru yola çıktı."

"Oraya gitmeyi hiç düşündünüz mü?" diye sordu merakla.

"Bir gün ziyaret için geri döneceğiz," dedi Rafael. "Ama bu artık bizim evimiz."

Colby, amcasının alaylarına cevap verirken Paul'ün kahkahalarını dinledi. Bu onların hayatında çok nadir görülen bir şey haline gelmişti. Juan'ın sıradan bir sevgi gösterisiyle kolunu kardeşinin omzuna atmasını izledi. Julio alkışlıyor ve Ginny'yi cesaretlendirmek için bağıırıyordu. Her iki çocuk da onları daha önce hiç görmediği kadar rahat görünüyordu. Döndüğünde Rafael'in karanlık, büyüleyici gözleriyle onu izlediğini gördü.

"İyi mi?" diye sordu.

"Çok iyi," diye cevap verdi.

CHRISTINE FEEHAN

Kaliforniya, Lake County'nin güzel dağlarında yaşıyorum. Yürüyüş yapmayı, kamp kurmayı, rafting yapmayı ve açık havada olmayı her zaman sevmişimdir. Ayrıca yıllardır dövüş sanatlarıyla ilgileniyorum, üçüncü derece siyah kuşağım var, Kore karate sisteminde eğitmenlik yapıyorum ve kendimi savunmayı öğrettim. Düşünceliliğiyle bana sık sık ilham veren romantik bir adamla mutlu bir evliliğim var. Sizin, benim ve bizim bir ailemiz var ve on bir çocuğumuz olduğunu iddia ediyoruz. Her zaman kitap yazdım, on kız kardeşimi her kelimesini okumaya zorladım ve şimdi kızlarım el yazmalarımı okuyor ve düzenlememe yardımcı oluyor. Vahşi hayvanlar, yırtıcı hayvanlar, vampirler, hava durumu ve volkanlar üzerine yaptığım tüm araştırmaları romantizmle birleştirmek çok eğlenceli. Lütfen web sitemi ziyaret edin

www.christinefeehan.com .

İçindekiler

- [Önsöz Bölüm 1](#)
- [Bölüm 2 Bölüm](#)
- [3 Bölüm 4](#)
- [Bölüm 5 Bölüm](#)
- [6 Bölüm 7](#)
- [Bölüm 8 Bölüm](#)
- [9 Bölüm 10](#)
- [Bölüm 11 Bölüm](#)
- [12 Bölüm 13](#)
- [Bölüm 14 Bölüm](#)
- [15 Bölüm 16](#)
- [Bölüm 17 Bölüm](#)
- [18 Bölüm 19](#)
- [Bölüm 20](#)
- [Sonsöz](#)
-
-
-
-
-
-
-

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.